Oana Mujea Sarama vol. 1

virtual-project.eu

Oana Mujea vol. 1

Sarama

Oana Mujea
Șarama

Colecția Tritonic Junior

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUJEA, OANA
Șarama / Oana Mujea; Tritonic, 2012
ISBN: 978-606-8320-55-7

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: DOINA IVAȘCU
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Comanda: iunie 2012
Bun de tipar: iunie 2012
Tipărit în România

Oana Mujea
Șarama

I
PROFEȚIA

Oana Mujea s-a născut pe 20 mai 1981 în Pitești. Pasiunile autoarei sunt dintre cele mai diverse, oscilând între științele exacte și literatură.

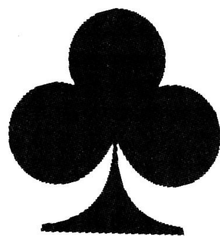
Activitatea ei literară începe în anul 2005, când debutează cu romanul *Stăpânul – Răpirea zeilor,* în paralel cu numeroase colaborări ca redactor la reviste culturale.

În anul 2007, Oana a făcut un viraj în cariera sa și a început să cocheteze cu scenaristica, fiind scenarist la *Media Pro Pictures,* iar mai apoi jurnalist de teren la *Antena 1* Pitești.

În noiembrie 2008 publică la Editura *Tritonic* prima ediție a volumului întâi *Războiul Reginelor,* seria *Dinastiile,* și în aprilie 2009 a doua ediție și volumul II. Anul 2010 aduce următorul volum din serie: *Regina Elfă.*

În mai 2009 apare romanul *Indicii anatomice* la Editura *Crime Scene.* Aici facem cunoștință cu Iolanda Știreanu, personaj principal și în acest roman. Urmează apoi, în 2010, tot la Crime Scene, *Parfumul văduvei negre* și în 2012 *Greșelile trecutului,* al treilea roman având ca personaj principal o polițistă aspră, Lala Știreanu.

http://oanastoicamujea1.wordpress.com

PARTEA I
DESTINUL

Prolog
PROFEȚIA

Ziua se îngâna cu noaptea sub amenințarea unui vânt puternic. Nici făcliile, ce luminau până în depărtare peste sate și văi, nu mai făceau față vijeliei, stingându-se pe rând ca într-un joc amețitor.

Strigătul înfundat al soldaților abia se mai auzea, era pentru prima oară când Sar'alaba (Palatul) avea puțin noroc. Furtuna părea că va amâna lupta ce le dăduse atât de furcă până atunci.

Regele s-a lăsat pe lespedea rece simțind cum un fior îi trece prin piept, făcându-i pielea să se zbârlească și să se încrețească. Din camerele de sus se auzeau strigătele reginei ce se chinuia în durerile facerii. Asta i-a adus un zâmbet scurt, dar și o durere profundă. Trebuia să-și salveze noul născut acum, când norocul încă îi mai surâdea. Nu avea să mai facă față pentru mult timp răzvrătiților și nici lui Sorian, cel ce-i vâna născutul din pricina profeției ce lovise Imperiul ca pe un blestem.

S-a ridicat greoi și s-a îndreptat spre treptele pline de sânge ce îi aminteau de război. Cu greu și-a stăpânit greața ce-i întorcea stomacul pe dos. Pe măsură ce străbătea coridoarele înguste, își amintea și mai aprig de ceea ce îl va aștepta odată ce furtuna va trece.

A trecut printre trupurile oștenilor ce își dăduseră viața pentru Șiar (Imperiu) și, cu inima bătându-i a nerăbdare, s-a îndreptat spre camera regală. De acum glasul frumoasei sale soții nu se mai auzea iar asta îi confirma că cel promis fusese adus pe lume. A deschis ușa mare, din lemn lucrat, cu o singură atingere. Rămase înmărmurit pentru câteva secunde, apoi își duse mâna la ochi, ștergându-și lacrimile ce-i aduceau atâta fericire. Niara, camerista Doamnei, ținea în brațe doi prunci cu pielea de un roz năucitor și cu priviri îngândurate. Așadar, vrăjitoarea spusese adevărul și doi copii se născuseră pentru a aduce salvarea.

Regele își sărută copii și s-a îndreptat spre patul reginei. Pletele ei nu mai erau strălucitoare ca de obicei, de parcă un soare nevăzut s-ar fi ascuns în dânsul; chipul

îi era alb ca varul iar ochii păreau obosiți. A sărutat-o pe frunte și i-a zâmbit.

— Profeția e adevărată, a îngânat pentru a-i confirma ceea ce știa deja.

Femeia i-a luat mâna într-a sa și l-a privit în ochi, atât de neliniștită că-i simțea fiecare bătaie a inimii:

— Niara trebuie să plece. Promite-mi că nu o vei opri. Sfârșitul nostru e aici, dar ei trebuie să-și îndeplinească destinul.

Regele își plecă ochii în pământ. Cum putea să-i promită una ca asta, acum când toate speranțele lui deveneau realitate? Dar nu era singurul motiv pentru care nu ar fi vrut să-i lase să plece. Știa că trebuie să facă ceea ce e drept măcar de data asta. Ea avea dreptate, nu aveau să reziste prea mult timp, iar pruncii ar fi pierit odată cu ei. Cu greutate s-a îndreptat spre cufărul din spatele încăperii. L-a deschis cu gesturi ferme și totuși șovăitoare, a căutat timp îndelungat ceva, apoi s-a ridicat triumfător și s-a îndreptat către Niara:

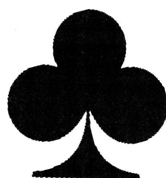
— Acest inel e pentru rege, a spus cu glasul stins. E simbolul acestei familii de secole, oricine o să-l recunoască atunci când va veni vremea. Iar colierul este pentru prințesă.

A oftat îndelung privindu-și pruncii, apoi din buzunar a scos o pungută din piele de căprioară, pe care i-a înmânat-o femeii:

— Aici ai suficienți bani pentru a-i crește. Du-i departe, în afara Șiarului, și ai grijă ca doar atunci când vor fi suficient de puternici să îi îndrumi spre casă. Și, nu uita, prințesa trebuie să deprindă arta spadei, a arcului, a războiului. Că doar împreună, ca un singur suflet, își vor duce misiunea la bun sfârșit.

Femeia i-a sărutat mâna cu lacrimi în ochi, pentru o clipă s-a apropiat de regină, dându-i ocazia să își ia rămas bun de la cei doi prunci, apoi a dispărut în spatele unui perete.

Regina și-a întins mâna către rege, l-a privit câteva secunde încercând să schițeze un surâs și și-a dat ultima suflare.

CAPITOLUL I
STÂNCILE TIARULUI

Încă de când se născuse, el colinda acele stânci şi nici până la venerabila vârstă de şaisprezece ani nu reuşise să le descopere toate secretele. Ţinutul în care crescuse era misterios şi în aer se simţea tot timpul un miros magic nemaiîntâlnit. Pentru el era ceva firesc, dar ştia că toţi drumeţii se feresc de Tiar, preferând să lungească drumul spre sud, pentru a ajunge în următorul oraş.

Dar acel mister îi trezea în fiecare zi o curiozitate de nedescris. Nu îşi putea închipui cum ar fi dincolo de acele stânci. Întreg oraşul era apărat, ca de un scut uriaş, de stâncile ascuţite din care pe timp de iarnă ieşeau uşoare pâlpâiri de culori înşelătoare ce-i înspăimântau pe trecători.

Văzut de acolo, oraşul nu părea prea mare. Casele, toate de culoarea vişinei putrede, erau rare, unite doar de străzile înguste pavate cu un fel de marmură netedă, dar fără de luciu. Casa lui era cea mai depărtată, undeva între două coline, acoperită de mărăcinii mari ce nu lăsau locuitorii să pătrundă cu privirea.

Soarele începea să dispară în spatele pietrelor, ceea ce-i spunea că e timpul să coboare în oraş. Tiarul era mai mult o cetate, o fortăreaţă în care se făcea comerţ. Pelerini din întreaga lume îşi învingeau teama pentru a veni aici. Cei ce cutreierau Tiarul de ani de zile scorneau întotdeauna cele mai bizare istorisiri despre acest locuşor, ceea ce-i amuza pe localnici, dar îi şi întrista. Cu siguranţă că ar fi fost mult mai înstăriţi dacă unii nu ar fi spus asemenea bazaconii.

Însă teama multora era justificată, căci se ştia că acest orăşel nu putea fi atacat. Oricine se apropia cu gânduri de cucerire murea de nu ştiu ce forţă necunoscută. Nimeni nu îşi explicase vreodată ce forţă nebănuită ascunde aceste pământuri. Dar pe localnici nici nu-i mai interesa, erau mulţumiţi că sunt apăraţi de forţele întunecate despre care tot auzeau vorbindu-se.

Soarele a dispărut cu totul când tânărul a ajuns pe străzile pavate ale Tiarului, doar lumina felinarelor îi mai

arăta calea.

Era o seară obișnuită. Cele două hanuri erau deschise, iar lumea se înghesuise să stea la taifas. Cel dintâi pe lângă care trecu era mare și avea două etaje frumos împodobite. În fața hanului se putea citi, pe o placă mare din lemn: „Șapte Cai”. Băiatul a intrat în încăperea mare în care mirosea a fum de pipă:

— Bună, Sior, s-a auzit o voce înăbușită și înecăcioasă venită dintr-un colț al încăperii.

Băiatul s-a întors pe vârfuri ațintindu-și privirea albastră spre cel ce tocmai intrase:

— Bună, Tio, a salutat cu ochii mai mult închiși din pricina fumului ce îl făcea să lăcrimeze. Tot pe aici îți petreci timpul?

Bărbatul a zâmbit, lăsând să i se vadă dinții stricați. Era în etate, avea de două ori vârsta tânărului, dar ochii îi erau încă copilăroși și părul destul de negru, ceea ce nu lăsa să se vadă adevărata lui vârstă.

Băiatul a șovăit o clipă apoi i s-a alăturat:

— Ce ar zice Niara dacă te-ar vedea intrând în han? a întrebat Tio cu un rânjet prostesc.

Sior și-a frecat ochii pentru a încerca să iasă din ceața produsă de fum, dar nu a făcut decât să lăcrimeze și mai rău:

— Probabil că m-ar certa și bine ar face, a remarcat cu amărăciune. Nici nu știu de ce am intrat.

— Poate pentru că vrei să mai afli ceva vești din Șiar? se prefăcu bărbatul.

Sior i-a zâmbit, confirmându-i că are dreptate, apoi cu însuflețire întrebă:

— Când te-ai întors?

Bărbatul a tras un fum, din pipa veche și a mustăcit satisfăcut. L-a tras pe băiat mai lângă el, pentru a nu fi auziți, și i-a șoptit:

— Acu’ două nopți. Dar ceea ce am să-ți spun nu o să te bucure prea mult.

— Niciodată nu îmi aduci povești îmbucurătoare. Asta dacă mai sunt și reale.

Bărbatul a făcut pe îmbufnatul apoi a pufnit în râs:

— Doar nu crezi că-ți vând gogoși. Și de ce aș face-o?

Sior s-a gândit pentru o clipă și i-a răspuns cercetător:

— Pentru că eu nu am de unde să știu adevărul. Nu am ieșit niciodată din Tiar.

— Se pare că ai dreptate, l-a aprobat bătrânul. Știi bine că nu te-aș minți. Și până la urmă foarte bine că nu ai ieșit de aici. Dincolo de stâncile astea este numai durere. Nimic nu mai este ca pe vremea lui Aratt, acum oamenii s-au schimbat și trăiesc cu teamă în fiecare clipă. Sorian face doar ce-l taie capul și nu este în folosul Șiarului. Oamenii sunt terorizați de-a dreptul. Mulți își caută refugiu dincolo de Șiar, dar imperialii nu îi lasă să scape.

Sior căzu pe gânduri. Ceva îl atrăgea dincolo de stâncile reci ce se ridicau ca un scut de nepătruns. Nici chiar ploaia nu pătrundea întotdeauna și nu cunoscuse niciodată acel frig aprig ce se pogora de obicei în munți. Auzise vorbindu-se despre zăpezile din Dar'banu și despre frumusețea lui Sar'alaba și adesea visa în timpul nopții că vede toate acele minunății și că oamenii îl primesc cu brațele deschise, aruncându-i-se la picioare și venerându-i numele. Și toate astea îl făceau să-și dorească cu adevărat să vadă ce este dincolo de Tiar și de porțile acelea întunecate ce nu se deschideau decât în fața anumitor oameni.

Porțile ce se zăreau de la casa lui păreau mai degrabă niște umbre negre cu sclipiri ciudate, ce aveau rolul de-a înghiți orașul într-o armonie plictisitoare și totuși demonică.

Tio l-a împuns pe băiat cu un deget, făcându-l să revină cu picioarele pe pământ:

— Mai ești printre noi?

Sior și-a dus mâna la nas, încercând să nu mai inhaleze fumul ce-i intra până în adâncul sufletului:

— Mai sunt. Acum trebuie să plec. Mama se îngrijorează repede, cu toate că aici nu se întâmplă niciodată nimic. Dar vreau să-mi promiți că mâine îmi vei spune mai multe.

Bărbatul l-a invitat să i-a ceaiul împreună și avea să-i povestească tot ceea ce știa despre Șiar și despre supușii lui.

Dimineața s-a arătat prietenoasă, ca de obicei. Timpul nu se schimba prea des prin acele locuri și atunci

când o făcea era cu adevărat înspăimântător. Sior s-a rostogolit din pat, oprindu-se direct la fereastra rotundă pe unde razele soarelui abia dacă puteau intra.

Profesorul venise mai devreme în această dimineață. Sirona își începuse deja antrenamentul, ceea ce era destul de bizar. O privea cum își arcuiește trupul zvelt ca o felină, reușind să pareze toate loviturile profesorului cu o viteză uimitoare. Copila îi semăna destul de mult, doar ochii aveau o culoare diferită, ceea ce îi făcea să pară diferiți. Era la fel de înaltă ca și el, iar părul avea aceeași strălucire albicioasă în lumina soarelui. Fața îi era perfect rotundă și dezvăluia doi ochi verzi a căror magie îți luau mințile. Însă buzele erau ușor curbate și nu se prea potriveau cu restul, dar și acestea îi dădeau un aer magic ce ar fi făcut pe oricine să tresară doar privind-o.

Încă o privea fermecat, când în spatele său s-a auzit o voce calmă și în același timp rece și calculată:

— Treci la masă! După aia e rândul tău.

Băiatul și-a întors privirea spre femeia din prag. Ca de obicei nici o tresărire, nici o alinare nu se observa pe chipul ei tot timpul rece și de neclintit. Părea un tablou ale cărui buze se mișcau din când în când. Nu văzuse niciodată pe acel chip fericirea sau tristețea, nici măcar ochii nu îi trădau starea de spirit.

Sior și-a mai aruncat o privire spre sora sa, apoi a coborât în spatele femeii care nu a mai scos nici un cuvânt.

După ce a mâncat pe săturate, femeia a chemat-o pe Sirona, spunându-i că e rândul băiatului. Fata era mult mai supusă decât el și a făcut întocmai, fără să șovăie.

Încă de la vârsta de doi ani începuseră lecțiile cu profesorul Troten. Era cel mai bun din ținut. Știa să mânuiască spada, lancea și arcul, iar de-a lungul timpului îi învățase și pe ei tot ce cunoștea despre secretele luptei. De asemenea luaseră ore de echitație de la vârsta de cinci ani și învățaseră cum să domolească un cal prea nărăvaș. Au luat și lecții de scris și de citit, chiar și de bune maniere și de dans, cu toate că nu înțelegeau la ce le sunt folositoare.

Troten a scos un sunet înfiorător, aducându-l pe Sior cu picioarele pe pământ. Chipul bărbatului, atât de blajin și vesel, s-a crispat dintr-o dată, dându-i o înfățișare bătrânicioasă. Ridurile i s-au strâns sub ochii mici și aproape goi, iar dinții i s-au încleștat:

— La dracu' cu motanul ăsta. Și-a înfipt ghearele în piciorul meu. Ce e cu el?

Sior s-a abținut să nu pufnească în râs.

Motanul cel gras și negru precum un corb nu era chiar cel mai normal pisoi din lume. Întotdeauna făcea lucruri inedite și misterioase, dar de data asta îi părea că întrecuse măsura, cu toate că nu putea spune că nu e amuzant. Pe Liort îl găsise Niara în ziua în care se născuseră. Le povestise că stătea la porțile Tiarului, așteptând ca cineva să-l îndrume spre oraș. La câteva zile după aceea a venit T, ciobănescul alb ca spuma laptelui:

— Liort, vino la mine, l-a chemat băiatul, abia stăpânindu-se să nu râdă.

Pisoiul nici nu l-a băgat în seamă, întorcând spatele și luând-o agale către locul său preferat, deasupra Lordului T, marele câine ciobănesc ce le păzea gospodăria:

— Ești bine Troten? întrebă băiatul văzând că profesorul încă se strâmbă de durere.

— Sunt bine! Sunt bine! O să-l omor într-o zi și nimeni nu mă va putea opri. E mai rău decât un câine.

Băiatul chicoti, încercând să-și ascundă buna dispoziție:

— Lasă-l Troten, știi doar că așa e el.

Bărbatul aruncă câteva blesteme, își lua spada de pe jos și încercă să uite de durerea ce i-o provocase pisoiul. Fața i s-a luminat dintr-o dată, redându-i înfățișarea de om blând. Ochii îi sclipeau în lumina soarelui iar părul i se amesteca în culori cenușii:

— Hai băiete, azi e ultima lecție. Vreau să văd de ce ești în stare.

— Ultima?!

— O să-ți explice mama ta mai târziu. Acum să începem, deja am pierdut timp prețios.

Fără alte explicații, bărbatul a aruncat spada dintr-o mână în alta și a început atacul. Sior, încă îngândurat, abia a avut timp să pareze tăișul spadei. Parcă readus din visare, a început să se miște cu agilitate și în loc să se mai gândească la cum să pareze loviturile maestrului, a început să atace înverșunat ca o fiară. Lui Sior îi plăcea lupta cu spada, asta îi dădea posibilitatea să arate cât de priceput este. Într-adevăr, în scurt timp l-a trântit pe Troten la pământ și, triumfător, i-a pus spada în dreptul gâtului:

— Mori cu mândrie, mândru cavaler! a urlat cât l-a ținut gura.

Troten a început să râdă zgomotos:

— Dacă ai reușit să mă învingi pe mine, vei învinge cu ușurință pe oricine. Cu toate că ar trebui să-ți mai stăpânești entuziasmul.

Bărbatul s-a ridicat și și-a șters hainele de praf. Pentru câteva clipe l-a privit pe tânăr în ochi. Părea trist și îngândurat. În cele din urmă, a făcut ca acea expresie să dispară de pe chipul său și s-a îndreptat spre sacul ce îl ținea întotdeauna aproape de el. S-a aplecat mai mult de câteva clipe asupra sacului din blană de urs, sub privirea cercetătoare a lui Sior. În cele din urmă, a părut că și-a rupt ceva din suflet. S-a întors ușor pe vârfuri, fără să facă nici un zgomot. În mână ținea o spadă mare, cu teacă din argint bătută cu safire și diamante. Pe mijlocul învelișului se afla un desen ce reprezenta un vultur de culoarea soarelui la asfințit, iar în gheare ținea un fel de animal sălbatic. A scos teaca cu grijă, lăsând ca tăișul spadei să lumineze puternic în bătaia soarelui. Era galbenă precum astrele curate. Pe fiecare parte a lamei se puteau observa firicele roșiatece ce păreau a fi râuri. Mânerul era cu adevărat deosebit, semănând cu o mănușă făcută exact pe mâna bărbatului. Șior și-a dat seama că este din aur moale și că se mula perfect pe mâna celui ce o ținea.

Bărbatul a pus spada la loc în teacă și i-a înmânat-o băiatului:

— Acesta este darul meu pentru tine. Am salvat-o din mâinile grumilor acum vreo doi ani. Era a regelui nostru, Aratt. Iar aceasta este cea mai vestită spadă din tot Șiarul. Xarr'rott. A ucis mulți grumi la vremea ei și tot atât de mulți oameni. Îți va fi de folos mai târziu, sunt sigur de asta.

Băiatul a primit-o surprins, apoi a pufnit în râs:

— Și unde crezi că voi pleca? Mama nu mă lasă nici în oraș.

Bărbatul și-a mângâiat barba deasă ce îi acoperea buzele și pieptul:

— De acum ești bărbat. Într-o zi tot o să pleci. Nu cred că ești unul din cei ce va rămâne prea mult sub protecția stâncilor Tiarului. Nu cred că e cel mai potrivit loc pentru tine și probabil și tu simți același lucru în sufletul tău.

Troten s-a așezat pe treptele ce duceau spre casă; acestea se uneau în mod bizar cu pavajul pentru o persoană, ce ducea dincolo de mărăcinii deși:

— Vezi tu, tinere, destinul fiecăruia este scris în (Marea Carte) Șarama și, dacă l-am citit bine pe al tău, tu nu vei mai fi aici atunci când stâncile vor ceda în fața atacatorilor.

— Dar stâncile astea nu vor ceda niciodată, a spus neîncrezător. Cred că exagerezi.

Troten ar fi vrut să continue această discuție, dar femeia cu chip de piatră a apărut în prag, întrerupându-le discuția pe un ton rece și sfidător:

— Ajunge, Troten! Ai spus prea multe. Restul e de datoria mea.

Bărbatul a făcut o plecăciune și s-a grăbit să urmeze cărarea pavată, dispărând în spatele plantelor năucitoare. Sior a rămas cu gura căscată, privind și spre alee și spre mama sa, a cărei figură rămăsese la fel de inexpresivă.

Încercă să o întrebe ceva, dar i-a dat de înțeles că acum nu vroia să vorbească. A rămas aproape o oră pe treptele reci, ușor albăstrui. Nu mai avea nimic de făcut și se apropia ora ceaiului. Chiar dacă întrebări cu nemiluita îl chinuiau, știa că femeia nu-i va răspunde dacă nu vroia, așa că avea să dea curs invitației lui Tio.

Orașul era la fel de aglomerat ca întotdeauna. De prea puține ori Tiarul rămânea liniștit. Mulți se strânseseră prin hanuri, încercând să încheie afaceri cât mai profitabile. Străinii care intraseră pentru prima oară așteptau să li se întâmple dintr-un moment în altul ceva, iar cei mai mulți se strânseseră în jurul comercianților ce tocmai sosiseră de dincolo, din Răsărit.

Sior s-a strecurat printre ei, ajungând pe o străduță înghesuită și pustie. Aici era doar o singură casă. Avea aceeași culoare de vișină putredă, dar era mult mai ștearsă. Pereții erau aproape jupuiți, iar geamurile și ușa păreau că o să cadă dintr-un moment în altul.

Tânărul a împins ușa cu mâna și a intrat într-un hol lung și sărăcăcios. De o parte și cealaltă a holului erau uși bine zăvorâte, doar în față se afla o încăpere din care se vedeau ieșind aburi colorați. Băiatul a înaintat curios, intrând în camera mică cu pereții cojiți. În fața era o masă

pe care se preparau tot felul de poțiuni și se fierbeau mirodenii așezate pe categorii și culori. Undeva, într-un colț, se aflau două scăunele din lemn și o măsuță ce găzduia două cești cu ceai. În rest, camera era goală și dădea un sentiment de răceală. Băiatul s-a așezat pe unul dintre scaunele goale, sorbind cu satisfacție din ceaiul ce presupunea că îl așteaptă.

Un pocnet scurt s-a auzit din spate și vocea prietenului său a răsunat în toată încăperea:

— Văd că te-ai făcut comod.

Sior părea familiarizat cu toate astea, căci nici un mușchi de pe fața sa nu a trădat îngrijorarea și nici nu a făcut vreun efort să vadă ce se întâmplă în spatele său:

— Mă așteptam la o intrare mai furtunoasă, mărturisi cu o ușoară dezamăgire în glas. Cred că vinul începe să-ți încetinească reacțiile.

Bărbatul a făcut ochii mici și i-a ațintit asupra lui, pufnind într-un râs demonic:

— Adevărul este că vinul nu are un astfel de efect, dar îmbătrânesc și micile mele scamatorii nu mai sunt ca odinioară. Dar să lăsăm asta. Tu ai venit pentru a afla poveștile de dincolo de stânci.

Băiatul clătină din cap în semn de dezaprobare:

— De fapt, nu mă mai interesează așa mult. Azi mi s-a întâmplat ceva foarte ciudat. Cu sora mea nu pot să vorbesc, uneori am impresia că este la fel de rece ca și mama. Iar cu mama… o știi bine. De fapt, vroiam să vorbesc cu cineva, poate mă ajuți să înțeleg ce se întâmplă.

Sior i-a povestit discuția sa cu Troten, despre Xarr'rott și despre cum mama sa a pus capăt discuției într-un mod ciudat.

Bărbatul a ascultat fără să se tulbure deloc. Și-a păstrat același calm ce îl caracteriza oricât ar fi fost de supărat sau de surprins. A sorbit zgomotos din cana lui de ceai, în timp ce-și plimba ochii prin încăpere:

— Ceea ce îmi spui nu este deloc bizar. Lucrurile se întâmplă pentru că așa trebuie, iar noi nu ar trebui să ne punem prea multe întrebări, mai sorbi încă odată și își lăsă capul pe spate. Tot ceea ce trebuie să cunoști, îți va explica mama ta. Nici eu și nici Troten nu avem vreun drept să facem una ca asta, ea este păstrătoarea secretelor voastre și tot ea vi le va împărtăși. Să știi că nu vreau să

mai discutăm despre asta orice ai spune tu. Mai bine întreabă-mă despre Șiar.

Sior căzu pentru o clipă pe gânduri. Și-a dat seama că până când mama lui nu va vrea să le vorbească, nu are să afle nimic de la nimeni. Așa cum îi spusese și Tio, nu avea rost să continue pe acest subiect. Chipul bărbatului îi spunea destul de clar lucrul acesta. Nu avea decât să se intereseze de soarta Șiarului, cu toate că nu credea nici o iotă din ceea ce i se povestea:

— Bine, povestește-mi ce mai este pe acolo.

— Drept să-ți spun, știu doar ce-am auzit. Nu îți pot mărturisi ce am văzut cu ochii mei, pentru că nu vin din Șiar.

Băiatul s-a încruntat și l-a privit cu mai mult interes. Până atunci nu auzise povești decât despre Șiar, despre celelalte două Imperii învecinate nu se prea povestea. Nu știa exact de ce: poate că erau mai liniștite și nu se întâmplau atâtea nenorociri sau… din contră. Cine știe ce secrete se ascundeau dincolo, după munții Ȍsseat sau după Marele Deșert.

Bătrânul a început să povestească, văzând că i-a captat interesul:

— Ei da, am fost în Gildaman. Acolo am un prieten care mi-a scris că e grav bolnav și dorea să mă vadă înainte de-a muri. Din fericire, am reușit să-l salvez cu poțiunile mele de mătrăgună și șparandel. Fusese otrăvit într-un han din apropierea orașului Dintar. Am rămas la căpătâiul lui până în ziua în care s-a pus pe picioare. După aceea prietenul meu a ținut morțiș să mergem la hanul *Stepa Verde,* pentru a face cercetări. Cum am ajuns acolo, hanul era închis iar oamenii ne-au spus că era așa de câteva zile. Ni s-a părut ciudat că după ceea ce a pățit el s-a și închis hanul, dar… Bărbatul a făcut o pauză, sorbind încă o înghițitură din ceaiul fierbinte. Dar nu era chiar ciudat dacă stăteam să mă gândesc că a luptat odinioară pentru Aratt.

A mai sorbit o gură de ceai și și-a aprins o pipă lungă în care a îndesat un tutun de culoare verzuie:

— La doar o zi după asta am aflat că Sorian declarase război foștilor luptători ai lui Aratt și jurase să-i găsească și în gaură de șarpe dacă nu i se alătură. Trebuie să-ți spun că după ce Sorian a pus stăpânire pe Șiar, mulți dintre cei ce i-au rămas credincioși regelui s-au ascuns

prin Imperiile vecine. Mulți dintre ei au primit binecuvântarea porții și a stâncilor și s-au adăpostit aici.

— Aici?! a întrebat surprins băiatul. Poți să-mi spui cine sunt?

Bărbatul s-a încruntat pentru o secundă, după care chipul i-a redevenit cald și luminos:

— Unul este Troten…

— Troten?!

— Lasă-mă să continui, i-a făcut un semn de supunere tânărului. El era cel ce antrena gărzile și era de departe cel mai iscusit. Și Gildaman, și Õriat au încercat să-l cumpere cu bani grei, dar el a rămas supus Șiarului și regelui.

Băiatul i-a făcut semn să se oprească în timp ce a căzut o clipă pe gânduri:

— Mai sunt și alții?

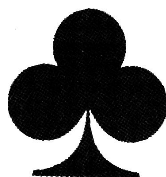
— Mai sunt, dar nu sunt importanți. Dar lasă-mă să-ți spun povestea. Ei bine, se pare că Sorian se ține de cuvânt. Am aflat că mulți din cei ce iau fost fideli regelui au murit în condiții misterioase, iar cei mai mulți au murit otrăviți precum era să moară și prietenul meu. Oriunde te-ai duce, nimic nu mai este sigur. În afară de porțile și stâncile ce ne apără, totul este scufundat în beznă și teamă. Și una peste alta, Șiarul a declarat război Gildamanului, și se pare că acest conflict nu poate fi evitat. A căzut o clipă pe gânduri și a continuat cu glas scăzut: Asta dacă nu se împlinește profeția.

Sior nu era convins că auzise bine, așa că și-a permis să întrebe:

— Ce profeție?

Bărbatul a tras din pipă și s-a ridicat, îndreptându-se spre unul din recipientele care dădeau în clocot:

— E timpul să-mi termin poțiunile, a spus vizibil emoționat. Iar tu ar trebui să te întorci acasă. Sunt sigur că Niara va dori să vă vorbească în seara asta.

CAPITOLUL II
MĂRTURISIREA

Stătea lângă Sirona, la măsuța mică din lemn neșlefuit, în timp ce își privea mama cum prepară mâncarea pentru seară. Întotdeauna camera i se păruse mult prea mică și sărăcăcioasă în timp ce ei trăiau aproape ca regii. În afară de masa grosolană, ale căror așchii le intrau uneori sub piele și plita mare unde Niara gătea toată ziua, nu mai era nimic altceva.

Liort adormise într-un colț răcoros, ciulind din când în când urechile, în timp ce Lord T mârâia supărat că nu i se permite să intre.

Cei doi se priveau întrebători, dar nu îndrăzneau să dea frâu liber gândurilor de teamă ca Niara să nu se supere. Însă pe chipul Sironei se citea o ușoară crispare, ochii i se micșoraseră anormal de mult și părea că privește pe sub genele lungi într-un punct fix.

După mai mult timp, în care tensiunea crescuse vizibil, Niara s-a întors spre ei. Pentru prima dată în șaisprezece ani, chipul ei avea o expresie de tristețe profundă. Sior s-a cutremurat văzând-o cât de palidă era. O lacrimă i s-a prelins pe pielea catifelată, oprindu-se sub bărbie. Și-a șters lacrima și ochii, negri ca pana corbului, i s-au luminat dintr-o dată.

Nu ar fi crezut vreodată că acea femeie, care întreaga sa viață fusese de o asprime de nedescris, ar putea să emane atâta frumusețe.

S-a așezat în fața lor pe un scaun, privindu-i câteva secunde pe fiecare. Un oftat sfâșietor a ieșit printre buzele ei aproape închise. Și-a strâns șorțul boțit în pumni, cu emoție, apoi vocea ei a spart liniștea încăperii ca un susur lin de apă:

— Cred că a venit momentul să vă spun adevărul. Nu m-aș fi gândit să o fac atât de devreme dacă vremurile nu ne-ar amenința. Vă rog să mă ascultați cu atenție și să puneți întrebările abia după ce termin.

Frații o priveau curioși, dar și cu inimile strânse. Simțeau că ceea ce vor auzi le va schimba întru totul soarta.

Femeia s-a ridicat și s-a îndreptat spre o cămăruță mică în care ținea un cufăr mare și vechi, plin de praf. A ridicat capacul învechit de vreme și căută cu mâinile tremurânde, ceva anume. Când a găsit ceea ce căuta, chipul i-a devenit triumfător, iar ochii trădau o speranță ascunsă. S-a întors la ei, punând pe masă două obiecte. Un inel vechi de aur cu smaralde, în mijlocul căruia se afla simbolul Șiarului, vulturul cu prada în gheare. Medalionul reprezenta același lucru, doar că lucrătura acestuia era mai complicată, iar smaraldele fuseseră înlocuite cu mici firișoare albicioase, dintr-un material necunoscut de ei. Femeia i-a înmânat fiecăruia bijuteria ce-i aparținea: lui Sior inelul, iar Sironei medalionul:

— Aceste bijuterii sunt moștenirea ce v-au lăsat-o părinții voștri.

Sirona a privit surprinsă, vrând să o întrerupă, dar femeia a făcut un gest din mână, făcând-o să amuțească:

— Acum șaisprezece ani, și-a început relatarea, Șiarul a fost asediat de armatele lui Sorian, vărul tatălui vostru. Lui i s-au alăturat grumii și sperienii. Astfel, Sorian a învins Șiarul și a luat locul regelui. În acea ultimă noapte de război, Regina Fioriniana a adus pe lume gemeni, așa cum spunea profeția. Cei doi copii aveau să salveze Șiarul de sub stăpânirea Trădătorului și odată cu acesta aveau să elibereze și celelalte imperii. Atunci v-ați născut voi. Iar soarta v-a fost legată unul de-a celuilalt până la sfârșitul întregii vieți: *„În negura nopții și-n pragul războiului, doi prunci vor aduce lumina și speranța. Doar împreună vor reuși să alunge răul, doar împreună vor reuși să aducă pacea și, tot împreună, își vor conduce supușii; atât ei cât și copiii lor”,* cită femeia parcă vrăjită.

Apoi trase aer în piept în timp ce pe obrajii aprinși îi curgeau șiroaie de lacrimi:

— Regele v-a pus în brațele mele și mi-a spus să fug, să mă asigur că profeția va deveni realitate. Nu aș fi știut încotro să mă îndrept dacă nu în Tiar, locul în care bestiile nu ar fi îndrăznit să vă caute. Atunci când am ieșit din pasajul secret, prin stepa murdară, am văzut în spatele meu cum Sar'alaba era mistuit. Arăta ca un soare în flăcări. Inima mea a murit odată cu Regele și Regina, dar mi-ați rămas voi și asta mi-a dat puterea necesară pentru a trece prin viața asta amară. Am făcut întocmai cum mi-a cerut Regele și v-am educat cum am știut mai bine. Așa

cum mi s-a cerut. Sirona a fost antrenată asemenea unui cavaler, învățând tot ceea ce învățai și tu, Sior.

Sirona nu a mai suportat și a întrerupt-o pe femeie, ridicându-se în picioare spre surprinderea fratelui ei:

— Atunci, tu cine ești?

Niara i-a făcut semn să se așeze și să se liniștească:

— Am să vă povestesc tot. Dar trebuie să înțelegeți că în curând va trebui să părăsiți Tiarul și să vă luați soarta în mâini. Oricum, orașul acesta nu va mai rezista mult. Stâncile nu-i pot respinge la nesfârșit pe atacatori, iar poarta nu mai poate rezista ca înainte. Pe voi vă așteaptă trei Imperii ce speră că profeția se va adeveri în cele din urmă. Nu știu ce aș mai putea să fac pentru voi în afară de ceea ce am făcut deja. Sper doar că veți fi suficient de puternici pentru a vă regrupa armatele ce vă aparțin de drept și pentru a vă recâștiga tronul, femeia făcu o scurtă pauză și continuă cu aceeași însuflețire:

— Trebuie să vă avertizez că nu veți reuși unul fără celălalt. Destinele voastre sunt legate într-un mod misterios pe care nu am reușit să-l deslușesc până acum dar presupun că în timp veți descoperi singuri. Dacă unul dintre voi va fi ucis, nu veți mai avea nici o șansă de izbândă. De aceea trebuie să aveți grijă unul de celălalt. Chiar și tronul vă este destinat amândurora și nu puteți să conduceți decât împreună, la fel și copiii voștri. Să țineți minte că împreună sunteți de neînvins și să nu uitați asta niciodată, altfel nenorocirea se va abate asupra întregului Imperiu și asupra voastră.

Niara și-a șters sudoarea de pe frunte și s-a întors către copila ce o privea pierdută în atâtea amănunte:

— M-ai întrebat mai devreme cine sunt eu. Am fost camerista principală a mamei voastre. Avea mare încredere în mine și îmi dezvăluia taine pe care nici Regele nu le cunoștea. Am iubit-o nespus de mult. Era bună, iubitoare și înțelegătoare. Niciodată nu am văzut vreun fior de tristețe sau asprime pe chipul ei. Trebuie să vă mai spun și că mama voastră era o arkadios, iar asta a atras invidia lui Sorian de două ori mai mult. Arkadios erau cei mai buni în mânuirea armelor și deosebit de frumoși; astfel atrăgeau invidia multor neamuri. Din păcate, după acea noapte nu am mai auzit vorbindu-se despre ei, de parcă au intrat cu toții în pământ.

Niara și-a plecat ochii pentru o clipă trăgându-și suflul.

Sior simțea cum toată viața lui lua o întorsătură ciudată și tot trupul îi zvâcnea neliniștit. Nu știa ce să spună sau ce să creadă. Auzise el nenumărate povești, dar nu crezuse vreodată că sunt reale. Iar acum se afla în fața faptului împlinit. El, un biet orășean, acum, devenit rege. Simțea în privirea Sironei aceeași neliniște. Nu se gândise niciodată că sunt atât de legați printr-o soartă tristă, dar și printr-o forță mistuitoare, ce nu și-o puteau explica.

Ca și trezit dintr-un coșmar, și-a auzit propria voce umplând acea liniște stânjenitoare:

— Cum vom reuși, doar noi, să unim o întreagă armată? Și oricum, majoritatea celor din vechea gardă au fost uciși, și-a amintit cu tristețe despre ceea ce-i spusese Tio.

Femeia a rămas ușor surprinsă, dar nu descumpănită:

— Asta stă scris în destinul vostru. Nu știu să vă îndrum spre acest destin. Dacă aș fi știut, v-aș fi spus cu siguranță. Știu doar că nu trebuie să vă încredeți în nimeni, doar în voi. Oamenii sunt înșelători, mulți dintre ei sunt vrăjitori, grumi, sperieni și cine știe ce alte creaturi au să vă iasă în cale. Nu prea mai știu vești de dincolo, dar… sunt convinsă că tu știi destule, l-a privit pe Sior. Tio a avut grijă să te informeze, i-a zâmbit cu subînțeles.

— Așadar… Tio a fost însărcinat cu informarea mea?

— Chiar așa, a chicotit femeia.

— Eu nu înțeleg nimic din toate astea, a mărturisit Sirona. Nu vreau să mă lupt și nici să recapăt un regat care este destinat pieirii.

Chipul Niarei s-a schimonosit. A tras aer în piept, încercând să-și recapete calmul:

— Este destinul vostru și indiferent că vă place sau nu, trebuie să-l duceți la împlinire. Sunt atâția oameni care au încredere că ați fost salvați și că veți apărea într-o bună zi.

— Dar cum să facem asta? s-a întristat Sior. Sunt convins că Trădătorul este cu ochii în patru.

Niara a închis ochii, încercând să alunge o amintire neplăcută:

— Nu e chiar așa. Imediat ce și-a dat seama că voi ați scăpat, a ordonat să fie uciși toți nou născuții din Șiar. Într-un final a fost convins că a reușit să vă omoare și de

atunci nu s-a mai gândit la asta. Dar în inima oamenilor a rămas speranța și asta nu o poate omorî nimeni.

Liniștea s-a lăsat apăsătoare. Gemenii încercau să își amintească fiecare cuvințel din ceea ce le destăinuise Niara. Ambii își priveau bijuteriile regale, sperând că o să dispară odată cu coșmarul pe care îl trăiau. Nu vroiau să își arate sentimentele, cel puțin nu în fața Niarei, care fusese tot timpul rece.

Liort a sărit în poala lui Sior, arcuindu-și spatele într-o încercare de-și întinde corpul. Ca și cum ar fi vrut să prelungească agonia, l-a privit îndelung în ochi într-un mod bizar. Dar tânărul nu i-a dat atenție, gândindu-se la tot ceea ce aflase și la cât de dureroase erau veștile. Imediat în minte îi veni un lucru înspăimântător pe care îl spuse cu voce tare:

— De ce numele noastre sunt, oarecum, asemănătoare cu cel al lui Sorian?

Niara și-a șters mâinile pe șorț, mai mult pentru a-și ascunde emoția:

— Asta nu am de unde să știu eu. La două zile după ce ne-am stabilit aici, au venit trei ursitoare și ele v-au dat numele ce le purtați. Odată cu numele v-au dat și o grămadă de binecuvântări, presupun.

— Cum adică presupui, a întrebat Sirona?

— Păi, făcu femeia încurcată. În afară de numele voastre, nu am înțeles absolut nimic. Vorbeau într-o limbă pe care nu am auzit-o în întreaga mea viață.

Cei doi se cufundară la loc în gândurile lor, privindu-se din când în când, cu figuri cercetătoare ca și cum ar fi vrut să-și vorbească dar încă nu îndrăzneau.

O nouă zi se anunța dincolo de înaltul stâncilor. Soarele încerca să își facă simțită prezența, lăsând umbre groase acolo unde încă nu reușise să pătrundă.

Sior nu dormise deloc în noaptea precedentă, încercând să ghicească ceea ce îi rezerva destinul de acum încolo. Se convinsese pe sine că nu își poate ocoli soarta. Tot ceea ce era scris în Șarama era sfânt pentru el și tot neamul său. Acum gândurile îi amuțiseră, somnul încerca să pună stăpânire pe el, dar nu vroia să adoarmă. Simțea că trebuie să rămână treaz și să mai afle câte ceva despre soarta lui. S-a îmbrăcat în grabă și a coborât în

bucătărioara micuță, unde le găsi pe cele două gătind ceva ce mirosea fermecător.

S-a așezat pe același scaun pe care a stat și în seara precedentă, încercând să le cuprindă cu privirea. Liort stătea în același colț răcoros, lingându-și blana cu sârg.

Băiatul și-a luat inima în dinți și a întrebat:

— De ce asta este toată averea pe care ne-a lăsat-o Regele?

— Pentru că era sărac, a răspuns scurt Niara. Și așa a strâns cu greu banii necesari educației voastre.

Sirona a afișat un zâmbet ironic, ceea ce o făcea să pară și mai frumoasă:

— Un rege sărac, a îngânat mai mult pentru urechile fratelui.

Niara s-a înnegrit dintr-o dată și a început să vorbească foarte repede:

— Erau săraci pentru că nu au luat niciodată dări de la locuitorii Șiarului. În ultimul an de domnie, nenorociri de toate felurile s-au abătut asupra țăranilor, iar el le-a dat toți banii din visteria proprie. Acei bani erau moștenirea mamei voastre de la regele arkudilor. Au fost cinstiți și și-au apărat Imperiul cu prețul vieții. Dacă voi credeți că asta este…

— Gata, Niara, a întrerupt-o băiatul. Vroiam doar să știm. E dreptul nostru. Nu crezi?

Femeia s-a luminat la chip și a continuat să vorbească, de data asta pe un ton mult mai cald:

— Întreg Șiarul și-a dat viața pentru ca voi să vă puteți naște și mai târziu să veniți să-i salvați. Antrenamentul vostru s-a terminat. Troten crede că sunteți pregătiți să înfruntați ceea ce este dincolo de Tiar. Va trebui să vă decideți repede, căci războiul stă să bată și la ușa noastră și nu vreau să vă văd murind după ce am alergat atâta, cu voi în brațe.

Sior i-a făcut semn sorei să-l urmeze, lăsând-o singură pe Niara cu amintirile și durerile ei. În mod miraculos, Liort a venit după fată, parcă încercând să afle ce au cei doi să-și spună.

Băiatul a ocolit casa, oprindu-se în dreptul gardurilor mari. De acolo se întindea ferma pe care Niara o ținuse în cârcă atâția ani. Cai, bivoli, păuni și gâște se aflau dincolo de porți și toate fuseseră crescute pentru ca ei să nu ducă lipsă de nimic. Dincolo de fermă nu se mai zăreau decât

câțiva mărăcini ce se ridicau ca niște copaci și stâncile reci.

Sior s-a cățărat pe gard, alături de Liort, în timp ce fata s-a așezat pe iarba din jurul porții:

— Ce părere ai de toate astea? s-a auzit băiatul.

Sirona a rămas neclintită ca o stană de piatră, dar buzele i s-au mișcat armonios:

— Nu știu. Dar nu cred că avem de ales.

— Ți-e frică?

Fata nu se aștepta la asta. Ar fi vrut să-i răspundă că îi bate inima ca nebuna și îi este frică de simte că moare, dar ceva a făcut-o să nu spună întocmai:

— Nu chiar. Mai degrabă sunt dezorientată.

— Mie îmi este, a mărturisit tânărul cu o voce stinsă. Îmi este așa de frică încât îmi vine să mă bag în pământ, acolo unde nimeni nu mă va găsi.

Sirona și-a strâns părul galben ca însuși soarele în mâini și și-a sucit gâtul astfel încât să îl poată privi:

— Nu trebuie să-ți fie. Vom fi împreună orice s-ar întâmpla și o să ne ajutăm la greu.

— Îmi este teamă că nu o să reușim. Și atunci Sorian își va putea pune la cale toate planurile mârșave. În cele din urmă o să cucerească și Gildamanul și nu îi va lua prea mult până va înrobi și Õriatul. Iar noi cu ce armată ne vom lupta?

Câțiva pași ce se târau în pământul moale au întrerupt discuția. Cei doi priviră mirați când lângă ei a apărut Troten:

— Cu armatele din Õriat, desigur.

Gemenii l-au privit neîncrezători:

— Crezi că dacă ne ducem și le spunem povestea noastră ne vor da și armatele lor? a întrebat furioasă Sirona.

— Da, a spus simplu bărbatul spre surprinderea celor doi. Și am să vă explic și de ce. Pentru că regele Norian vă așteaptă.

Gemenii s-au privit pentru o clipă neîncrezători. Sior a sărit de pe gard și s-a apropiat de bătrân:

— Troten, el nici măcar nu este convins că existăm.

Bărbatul s-a tras de barbă, ciupindu-se ușor:

— Ba știe. Toți anii ăștia l-am ținut la curent cu soarta voastră. Acum știe că este timpul să porniți într-acolo și vă așteaptă.

— Și chiar de-ar fi așa, de ce e regele ăsta așa interesat de noi? întrebă nedumerită fata.

Troten s-a așezat pe iarbă asemenea Sironei. Simțea că picioarele sale bătrâne nu îl mai țin, iar șalele începuseră să îl doară îngrozitor:

— Pentru că este fratele tatălui vostru.

Gemenii au rămas cu gurile căscate, nevenindu-le să creadă ceea ce auzeau. Întrebarea lui Sior sună firesc pentru Troten:

— Atunci de ce nu ne-a crescut el?

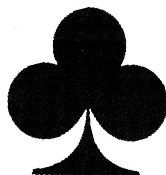
— Pentru că Sorian i-ar fi declarat război și apoi era mult mai bine ca el să creadă că v-a ucis în timpul acelui măcel.

Fata s-a ridicat și s-a îndreptat spre casă, de-a dreptul scârbită de tot ceea ce afla. Poate că și teama era mult mai mare decât bănuise ea și avea nevoie să își pună gândurile în ordine. Dar și firea îi era vulcanică și cam tot timpul neîncrezătoare. Sirona nu făcea parte dintre acei oameni care se lasă înduplecați cu una cu două. Era mai rece și de multe ori nedreaptă. Troten observase de-a lungul timpului că poate fi destul de crudă atunci când ceva îi stătea în cale. Cu siguranță că, știa să treacă peste obstacole cu orice preț.

Troten a dat s-o oprească, dar Sior i-a făcut semn s-o lase:

— Las-o, Troten, a îndurat destule pentru două zile! Nu vreau să treacă prin clipe și mai dureroase. Mai bine spune-mi cum crezi tu că vom ajunge la Norian? Din câte știu, drumurile sunt împânzite de soldații Șiarului, de bestii ce abia așteaptă un motiv de scandal.

— Asta am să vă spun la momentul potrivit. Până atunci pregătiți-vă atât sufletește, cât și trupește de călătoria ce o veți începe. În curând va sosi clipa.

CAPITOLUL III
SPRE DRUMURI NECUNOSCUTE

În dimineața următoare soarele nu și-a mai făcut apariția la fel de cald și de încântător. Marile „scuturi” ale Tiarului începuseră să fumege ca niște vulcani gata de erupție. Culori de toate felurile ieșeau din locuri necunoscute și nebănuite. Câțiva nori s-au adunat deasupra lor, aruncând umbre sumbre de diferite forme. În depărtare cerul se vedea roșu ca focul mistuitor și dintr-o dată s-a înnegrit cu penele vulturilor din nord.

Sior privea înspăimântat spectacolul ce se dădea aproape de granița orașului. Era convins că este vorba de atacatori ce veniseră să își ceară drepturile asupra Tiarului.

Sirona a intrat în cameră cu pași grăbiți. Părul îi era răvășit, iar în ochi i se putea citi spaima. Era îmbrăcată băiețește și pe cap purta o pălărie de cavaler, dar el nu observă asta:

— Ai văzut? a întrebat fata agitată. Se pare că au avut dreptate. Până la urmă stâncile vor ceda. Poarta este aproape sfărâmată.

— Niara va veni cu noi? a reușit să întrebe.

Fata și-a plecat capul, și-a strâns părul și l-a ascuns sub pălărie:

— Nu, Sior! Nu va veni. Spune că trebuie să-și accepte destinul. Nu a fost chip să o înduplec. Dar ce mai contează? Noi trebuie să mergem, Troten ne așteaptă.

Lui Sior nu-i venea să creadă. Cu o zi în urmă nici nu vroia să audă, iar acum era atât de îndârjită și hotărâtă. Întotdeauna se purta ca o nebună atunci când era tristă sau speriată, iar acum era unul din acele momente:

— Și cum vom pleca? Nu vezi ce se petrece?

— Te rog, Sior, lasă vorba și îți vom explica pe drum.

Băiatul își mișcă cu greu trupul. Părea că nu mai are putere să facă nici un pas. Se simțea greu, dezorientat și înfricoșat. Inima îi bătea să sară din piept, atât de tare că nici nu și-a dat seama că ajunsese în fața casei.

Niara îi privea cu lacrimi în ochi. Se vedea că abia își stăpânea glasul să nu tremure de emoție, dar până la

urmă lacrimile au început să curgă cu mai multă repeziciune, iar ea nu și-a mai putut stăpâni hohotele. I-a îmbrățișat pe amândoi și le-a sărutat frunțile, fără să le poată adresa vreun cuvânt, apoi a fugit în casă, dispărând ca o nălucă.

Sirona ar fi vrut să se ducă după ea, dar Troten a oprit-o, strângându-i mâna cu putere:

— Va fi bine! Pentru voi îmi fac griji.

Sior rămăsese cu privirea ațintită asupra ferestrei de unde îi privea Niara. Ar fi vrut să o mai îmbrățișeze o dată și să-i mulțumească pentru tot ceea ce a făcut. Dar nu se putea mișca. Doar lacrimile și le simțea coborând în jos pe obrajii fierbinți. Corpul îi tremura într-un ritm nebunesc, abia dacă se mai putea abține să nu leșine.

Nechezatul puternic al unui cal l-a făcut să își retragă privirea. În fața sa se aflau doi cai negri ca moartea, musculoși și foarte puternici. Troten le-a făcut cunoștință:

— Aceasta este Agape și este calul Sironei, iar armăsarul ăsta mândru este Felix. Sunt cei mai buni cai ai mei și vă rog să vă purtați cu blândețe.

Fără să-i pese, Sior întrebă:

— Cum crezi că vom ieși pe poartă când este asediată și dintr-o clipă în alta armate întregi vor tăbărî în oraș?

— Orașul are multe secrete și nu vă voi scoate prin față. Acum încălecați și urmați-mă!

Gemenii l-au ascultat. Au aruncat o ultimă privire spre cea ce îi crescuse ca o adevărată mamă și au pornit după Troten pe o cărare îngustă ce trecea pe lângă ferma lor și ducea în sufletul stâncilor, acolo unde prea puțini puseseră piciorul.

Pe măsură ce urcau, vedeau nenorocirea ce se abătea asupra Tiarului. Porțile întunecate cedaseră în cele din urmă și armate întregi intrau triumfătoare. Spre surprinderea lui Sior, nimeni nu opunea rezistență, ca și cum toți își acceptaseră soarta. Câteva focuri se ridicau repede spre cer, învăluind Tiarul într-un fum negru și înecăcios. Privind în urmă pentru ultima oară, l-a zărit pe Lord T și pe Liort cocoțat pe capul câinelui, ținându-se după ei.

Lord T era alb ca neaua, ar fi fost imposibil să nu îl observe, mai ales că era aproape la fel de mare ca și

Felix, iar labele îi erau chiar de două ori mai puternice. Sior a zâmbit în sinea lui, dar a continuat să privească spre Tiar cu inima îngreunată:

— Aș vrea să fiu acolo să le țin piept, și-a dat frâu liber sentimentelor.

Troten l-a privit înțelegător:

— Și eu mi-aș dori să fiu acolo, a recunoscut cu amărăciune. Dar acum voi sunteți prioritatea mea.

Gemenii și-au încrucișat privirile. De cele mai multe ori se simțeau de la cea mai mare depărtare, sentimentele lor erau strâns legate, chiar dacă în general nu erau de acord unul cu celălalt.

Sirona a strâns hățurile calului, ducându-le aproape de piept, apoi, fără nici o însuflețire, a privit jos spre orașul Tiar. Ceea ce vedea era înspăimântător, inuman.

Drumul începea să se strâmteze. Stâncile deveneau tot mai mari și mai amenințătoare. Răspândeau umbre reci și un miros proaspăt, ca după o dimineață răcoroasă.

Abia mai aveau loc câte unul pe cărarea ce ducea spre necunoscut. De acum, orașul se pierdea în spatele pietrelor enorme, lăsând în urmă doar o ultimă rază de soare ce lumina fără însuflețire. Sior oftă din greu, simțea că este pentru ultima oară când va vedea orașul ce le făcuse copilăria frumoasă. De acum privea înainte cum stâncile se înalță în forme bizare. Nu își dădea seama cum de nu văzuse niciodată drumul acesta, doar străbătea zilnic crestele înalte și ascuțite ce uneori semănau cu niște colți înfiorători.

Au mers pe drumul îngust timp de mai multe ore, până când Tiarul a fost lăsat cu mult în spate, iar noaptea pusese stăpânire peste lume. Din când în când își mai arunca privirea în spate pentru a se asigura că cele două animale îi mai urmăresc, dar de fiecare dată reușea să observe silueta masivă a lui T și capul ce avea o prelungire bizară, ceea ce-i dădea de înțeles că motanul rămăsese nemișcat.

După multe ore de mers, Troten a hotărât să se oprească. În cele din urmă au ajuns într-o poieniță cu puțină iarbă și cu o cascadă micuță ce dădea un aer rece, aproape de nerespirat.

Troten le-a făcut semn că pentru o zi era de ajuns și că ar trebui să poposească acolo. Niara le legase destule provizii de șeile cailor și pături pentru nopțile friguroase.

Sior și Sirona au aranjat păturile, în timp ce Troten a aprins focul și a pus carnea la proțap. Băiatul a aruncat o privire în urmă și a văzut silueta câinelui privindu-i de la distanță. Nu îl lăsa inima să îi lase acolo morți de foame și înfrigurați, așa că i-a chemat:

— Haide, T, vino încoace și adu-l și pe neastâmpăratul ăla mic cu tine.

Sirona și bărbatul l-au privit întrebători. Nici unul nu a zărit silueta animalului până când acesta nu s-a apropiat suficient de mult în lumina focului:

— Nu pot să cred! a declarat uimită fata. S-au ținut tot timpul după noi.

— Mie nu îmi place pisica aia, a șoptit Troten parcă de teamă să nu îl audă.

Sior nici nu-l băgă în seamă pe bătrân și îl lăsă pe Liort să i se cuibărească în brațe, în timp ce Lord T îl privea cu jind:

— Vino și tu să te mângâi, l-a chemat băiatul, iar câinele nu s-a lăsat înduplecat.

— Ce caută aici? l-a întrebat fata.

Băiatul a ridicat din umeri. Nu îi păsa de ce se ținuseră după ei, adevărul este că îi convenea asta. Liort era animalul său preferat, iar T era un câine de pază foarte bun. Se ruga doar ca animalele să îi însoțească tot drumul. Întotdeauna se simțise legat de cele două animale. Parcă îi dădeau putere de fiecare dată când se aflau prin preajmă. La Liort ținea și mai mult. Motanul părea a fi mult mai deștept decât orice seamăn al său. De multe ori avea convingerea că înțelegea tot ceea ce i se spune.

După ce au mâncat într-o liniște profundă, fiecare s-a băgat în pătura care îi era destinată.

Sior nu a adormit imediat, gândindu-se la cât de mult îi va lipsi patul de paie din camera de la mansardă și neînduplecarea Niarei. Avea să-i lipsească și orașul cu scutul său magic din stânci și poarta neagră cu sclipiri bizare. Într-un final a adormit, uitând de griji pentru câteva ore.

S-au trezit înainte de apariția zorilor și au pornit imediat la drum. Troten nu le-a mai dat răgaz să mănânce sau să se spele; părea foarte grăbit și îngrijorat. Gemenii

nu au îndrăznit să-l întrebe despre ce este vorba și l-au urmat fără nici un cuvânt. În spatele lor, urmându-i cu credință, erau T și Liort.

După ce au trecut de poienița în care au înnoptat, au prins-o pe un drum la fel de îngust ca și cel anterior. Pe aici stâncile nu mai erau atât de înalte, lăsând să se vadă la orizont o fâșie de cer rece și întunecată. Abia după două ore razele soarelui începeau să își facă loc prin fâșia de cer, revărsând o lumină roșiatecă ca o pâlpâire. Încet-încet, soarele își făcea apariția, descoperind stâncile tot mai mici ce semănau cu niște gheare amenințătoare. Unele locuri încă mai erau umbrite și întunecate și în unele părți începeau să se vadă urmele vegetației.

Ora prânzului a sosit destul de repede, însă Troten nu a vrut să le dea răgaz să se odihnească sau să mănânce. Nici Lord T și Liort nu păreau prea bucuroși de această decizie, dar nu s-au descurajat și i-au urmat îndeaproape.

În cele din urmă, în fața lor s-a arătat o nouă poartă întunecată. Era la o distanță apreciabilă și abia își puteau da seama ce este acel punct negru din depărtare, dar Troten le-a explicat că vor trebui să treacă prin acea poartă. Nu mulți reușiseră să treacă, iar cei mai mulți din cei care au încercat au rămas prizonieri pe veci. Alții își pierduseră mințile. Dar nu își făcea griji pentru ei. Spunea că poarta știe cine trece cu gânduri bune și cine nu rămânea acolo, prins ca într-un iad. Câțiva reușiseră să se smulgă din prinsoare, dar nu mai fuseseră niciodată oameni în adevăratul sens al cuvântului.

Sirona s-a cutremurat când a auzit toate astea, dar nu a lăsat să i se citească spaima pe chip. Știa că avea să-l descumpănească și pe Sior și nu își dorea una ca asta.

Când soarele a început să apună, aceeași lumină roșiatecă a împânzit defileul. Lumina se lăsa ca o mantie fermecată, aducând un miros ușor de flori. Lumina se lăsa tot mai repede, iar Troten părea descumpănit; pe chipul său se putea citit o oarecare îngrijorare. Până la urmă a găsit un loc între două stânci și a hotărât că vor înnopta acolo.

Sior a priponit caii într-un loc în care iarba era mai mare, apoi a ajutat-o pe Sirona să întindă păturile.

Gemenii l-au privit îndelung pe Troten, care blestema printre dinți în timp ce pregătea o fiertură într-un recipient bizar de formă dreptunghiulară. În cele din urmă, Sior și-a luat inima în dinți și l-a întrebat:

— Ce a fost cu toată graba asta?

Bărbatul nu era prea dornic să-i răspundă. Nu i-a aruncat nici măcar o privire, convins fiind că nu merită să-și irosească blestemele pe explicații. Dintr-o dată, a sărit ca ars și a început să urle:

— Ce dracu' e cu pisoiul ăsta?! Iar și-a înfipt ghearele în piciorul meu.

Gemenii au râs pe înfundate, privindu-i figura roșie de furie:

— Întrebări și amenințări, a constatat bărbatul. V-am alergat pentru că după ce apune soarele, poarta nu se mai deschide pentru nimeni în lumea asta.

Sirona a zâmbit printre dinți, lăsând să-i cadă o șuviță de sub pălărie. Pentru prima oară Sior și-a dat seama că este îmbrăcată precum el:

— De ce te-ai îmbrăcat așa? a interogat-o curios.

Pe chipul fetei s-a lăsat o umbră de tristețe:

— Niara m-a sfătuit să călătorim ca doi bărbați, nu ca frate și soră. Astfel am putea atrage privirile curioșilor, iar veștile ar putea ajunge la urechile lui Sorian.

Băiatul și-a lăsat capul pe spate, privind spre stelele ce luminau în acest loc cu mai multă forță și încântare:

— Oare de ce ne-au urmat? s-a întrebat pe sine fără să creadă că cineva avea să-l bage în seamă.

— La cât e de nebun pisoiul ăla, cred că vă va scăpa din multe belele, a adăugat Troten vizibil deranjat. Jur că dacă nu era al vostru i-aș fi rupt gâtul cu mâna mea.

Gemenii se amuzară din nou. Troten era cu adevărat supărat. Atât de supărat cum nu îl mai văzuseră. De obicei, Troten își păstra calmul. De multe ori îi jucaseră feste nu tocmai potrivite pentru un bătrân, dar el nu se arătase nervos sau supărat.

Cina a venit destul de repede și a fost savurată tot cu atâta repeziciune. Pe când se pregăteau de culcare, un zgomot ciudat le-a atras atenția. T și-a ciulit pe dată urechile, în timp ce Liort și-a zburlit blana, fiind pregătit de luptă. Caii au nechezat înfundat, iar Sior și-a și dus mâna la spadă.

Zgomotul a dispărut, dar ei au rămas vigilenți. Troten i-a făcut semn lui T să-l urmeze și a plecat să cerceteze zona. O bubuitură înfundată și câteva blesteme se auzeau dincolo de stâncă. Sirona a fost prima care și-a scos spada mică și subțire. Din două sărituri a fost

deasupra stâncii, pregătită de atac. A privit o clipă, apoi a dat din mână scârbită:

— Tio! Ce cauți aici?

Bărbatul și-a adunat burduful cu vin de pe jos și i-a aruncat o privire urâcioasă lui Troten:

— Data viitoare am să te omor dacă te mai apropii de vinul meu.

Troten a plecat enervat, în timp ce Sirona l-a ajutat pe Tio să se ridice.

Sior a rămas impresionat văzându-l pe prietenul său, bețivul, pe urmele lor:

— Tio, ce faci aici?

— Vin cu voi! a spus ferm convins.

Troten și-a ridicat sprânceana amenințător:

— Da, că doar de un bețiv nu mai avuseseră grijă. Ce mai ajutor.

Tio scoase de la brâu o spadă în formă ciudată, cu vârful ușor curbat. Avea vinișoare aurii, asemănătoare cu cele de pe Xarr'rott, doar culoarea era diferită. A dus spada deasupra capului și a urlat, provocând un ecou lung:

— Te provoc, bondarule!

Troten a pufnit în râs și și-a tras pătura deasupra capului, bombănind furios:

— Mă provoacă. De parcă a reușit vreodată să mă doboare… puh.

Tio nu s-a lăsat descurajat de atitudinea lui jignitoare și a continuat să-l provoace sub privirile amuzate ale gemenilor:

— Dacă ești bărbat, demonstrează.

Troten s-a ridicat enervat, și-a tras spada și a pornit un atac periculos. Tio s-a lăsat ușor pe spate, reușind să treacă fără prea mare greutate pe lângă tăișul spadei.

Gemenii erau cu adevărat impresionați. Nu înțelegeau cum Tio, care era amețit bine, putea să se țină atât de bine pe picioare și să mai facă și figuri despre care ei doar auziseră.

Luând încă o gură de vin, Tio continua să pareze loviturile cu ușurință, fără ca măcar să fie atent la adversarul său. Troten încercă să-l dezechilibreze, încercând să îi dea cu spada la glezne. Însă, spre surprinderea tinerilor, bețivul sări cu ușurință peste tăișul lamei, evitând astfel lovitura.

Lupta a mai continuat în același ritm pentru mai mult timp, până când Troten frânt de oboseală aruncă spada la picioarele inamicului și se declară înfrânt.

Tio mai luă o gură de vin și se așeză pe o piatră în apropierea focului:

— Niciodată nu ai reușit să mă dobori, râse el.

— Niciodată când ești beat, remarcă sarcastic Troten.

— Ar fi bine să lăsați cearta, i-a întrerupt Sirona. Suntem cu toții obosiți și cine știe ce ne mai așteaptă și mâine.

Cu toții au fost de acord. Sior la ajutat pe Tio să își întindă păturile, instalându-l comod. În scurt timp au adormit cu toții, lăsând aerul rece să-i ducă cât mai repede pe tărâmul viselor.

Din nou s-au trezit înainte de ivirea zorilor. Câteva stele încă mai rătăceau în întunericul imens, lăsând impresia unei nopți liniștite. De data asta Troten i-a lăsat să se trezească cum se cuvine, pregătindu-le un mic dejun copios. Primii care s-au bucurat de gustarea caldă au fost T și Liort, urmând apoi Sior și Sirona, cei din urmă rămânând bătrânii.

Micul dejun s-a întins până când soarele și-a revărsat razele calde, descoperind un tărâm înverzit peste noapte cu stânci mult mai puțin ascuțite și amenințătoare. Ceea ce se întâmplase peste noapte era uimitor, gemenii priveau fără să le vină a crede. În schimb, cei doi bărbați nu părea câtuși de puțin impresionați. Tinerii nu au pus întrebări, simțind că lucrurile se desfășurau în normalitate. Auziseră povești despre locuri misterioase ce se preschimbau peste noapte. Poate că nu crezuseră atunci în ele, dar acum știau că magia stâncilor este reală.

Imediat ce soarele a fost deasupra lor, au pornit spre poarta întunecată. De data asta drumul se tot lărgea, dându-le un sentiment de libertate. În scurt timp au ajuns în fața porții care se ridica precum o mantie întunecată de smoală, cu mici sclipiri argintii. Era demonică și totuși fermecătoare, iar înălțimea ei era de-a dreptul impresionantă. În stânga și în dreapta nu se sprijinea de nici o stâncă, era doar aerul curat, singurul care reușea să treacă prin balamalele invizibile.

Troten le-a făcut semn să se oprească, dorind să le adreseze ultimele cuvinte:

— După ce voi deschide poarta, nu mai există cale de întoarcere. Sper că aveți bijuteriile cu voi.

Tinerii au confirmat.

— Bine! Aveți grijă să nu le vadă nimeni. Nu vorbiți și nu destăinuiți secretele voastre străinilor. Încercați să păreți doi simpli călători, iar tu, Sirona, ai grijă să nu se descopere că ești fată.

— Dar…, rămase nedumerită Sirona. Tu nu ne însoțești?

Bărbatul și-a mângâiat barba, încercând să-și alunge lacrimile ce îi stăteau în gât:

— Aș vrea, dar nu pot. În schimb, Tio o să vă însoțească o bună bucată de timp, cel puțin până ajungeți dincolo de Șiar. Ascultați-mă cu atenție! Bărbatul și-a pus mâinile mari și păroase pe umerii lor. Orice ar fi, să nu urmați calea Munților Õsseat. Mai bine înfruntați grumii și sperienii. Acolo nu este locul vostru, iar munții v-ar înghiți fără milă. Ascultați-l pe Tio și încercați să mai învățați câteva secrete de la el. Nu vă lăsați induși în eroare de înfățișarea lui, cunoaște multe lucruri pe care nici măcar eu nu le știu.

Făcu o scurtă pauză pentru a îndepărta lacrimile ce stăteau să-i curgă:

— Fie ca Șarama să vă aibă în pază și peste câtva timp să aud că v-ați reluat locul! De acum totul este în mâinile voastre. Fie ca profeția să se adeverească!

Cu ultimele puteri i-a strâns în brațe, simțind că pământul îi fuge de sub picioare. Apoi, fără să le mai arunce nici o privire, pentru a se asigura că nu începe să plângă, s-a întors către poartă și a rostit cu putere:

— *Gramat'ahah Șriat*!

De îndată ce cuvintele ciudate au fost pronunțate, poarta s-a deschis larg, smulgându-se dintr-o strânsoare bizară și lăsând să se prelingă pe pământ câteva picături negre ca de sânge. T și Liort au fost primii care s-au avântat în aventură, urmați fără șovăială de Tio. Gemenilor le era încă greu să se despartă de acel ținut. Au privit în urmă, vrând să descopere, acolo în depărtare, o urmă a Tiarului; dar nu mai era nimic. Doar stânci mici și mari ce se ridicau în razele soarelui, aducând umbre pe pământ. Cu sufletul îndoit, l-au salutat pe Troten și, ținându-se de mână, au pășit spre libertate.

De cum au intrat pe poartă, au simțit un curent și un frig înfiorător. Auzeau glasuri disperate ce cereau să fie eliberate, în timp ce altele strigau că s-au căit. Nu era totul negru, așa cum se așteptaseră; zeci de sclipiri ca de licurici se vedeau prin perdeaua groasă; puteau chiar să jure că au văzut conturându-se chipuri înspăimântate sau iele. Li s-a părut că au trecut câteva ore până au simțit mângâierea caldă a soarelui pe pielea lor albă ca spuma laptelui.

Soarele nu le-a permis să vadă de la început unde se află. De cum s-au obișnuit cu lumina, au observat că totul era verde, iar în mijlocul acelei oaze de verdeață se vedea un râu cu apă cristalină. Nechezatul cailor i-a făcut să tresară, dar au rămas cu privirile ațintite asupra ținutului ce li se așeza în față. Un ținut cunoscut doar din poveștile orășenilor, un ținut mistic pentru ei, poate chiar ireal.

Tio i-a readus cu picioarele pe pământ:

— Trebuie să străbatem valea asta până la apus și să ajungem în Haram. Pe aici sunt numeroase animale sălbatice.

— Dar tu, întrebă Sior? Cum vei călători? Nu ai cal și nici picioarele nu o să te țină atâta drum.

Tio și-a băgat două degete în gură și a tras o fluierătură ce a spart întreaga liniște. Din depărtare se auzea galopul unui cal. Și, într-adevăr. Un cal alb ca neaua și-a făcut apariția, nechezând încrezător:

— El este Fulg de Nea. Tovarășul meu de nădejde.

— Dar… începu fata.

Tio a întrerupt-o cu un surâs:

— Știam că pe aici vă va scoate Troten. Acum o săptămână l-am ascuns pe Fulg de Nea în locurile astea și i-am poruncit să mă aștepte.

— Dar de ce ai venit cu noi? îl măcina curiozitatea pe Sior.

Bărbatul a băut o gură de vin și s-a așezat lângă T:

— Pentru că voi nu cunoașteți drumul spre Õriat și cel mai probabil v-ați fi rătăcit. Sau și mai rău, armatele Șiarului ar pune mâna pe voi. Sunteți pregătiți, n-o neg. Însă când veți da ochii cu grumii, nu știu dacă veți reuși să faceți față. Și mai am și alte treburi de rezolvat.

— Dacă putem să ținem piept unui om, putem să ținem piept și unui grum, a insistat Sirona.

— Nu e chiar așa și am să vă povestesc pe drum. Acum încălecați și să îi dăm drumul.

În timp ce încălecau, lui Sior i s-a părut că aude un glas ciudat:

— Poți să te ții după cal? întrebă vocea ciudată.

— Sigur că pot, Tuciuriule, s-a auzit o altă voce groasă.

Băiatul privi în jur, dar în afară de T și Liort nu zări pe nimeni. Gândindu-se că a înnebunit, l-a întrebat pe Tio:

— Ai auzit?

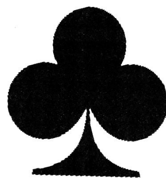
— Ce?

— Două glasuri necunoscute, a spus cu voce joasă pentru a nu părea prea nebun.

Tio a zâmbit:

— Le aud tot timpul. Lasă, am să-ți povestesc pe drum.

Băiatul rămase nedumerit, dar și-a dat seama că timpul este prețios și trebuie să se grăbească pentru a ajunge cât mai repede în Haram.

CAPITOLUL IV
VOCILE

Tărâmul Șiarului era altfel decât și-l imaginaseră gemenii. Era mult mai cald și mai primitor decât fusese vreodată Tiarul. La orizont se puteau observa mii de stânjeni de păduri, cerul era limpede, iar soarele ceva mai prietenos. Drumurile erau mari, deschise, iar în stânga și-n dreapta verdeața predomina peisajul, flori, iarbă, copaci, câmpuri întinse, păsări și tot felul de vietăți cu care Tiarul nu-i familiarizase. Fiecare adiere de vânt era nouă pentru ei, fiecare fir de iarbă, fiecare mișcare.

La început tot ceea ce vedeau li se părea minunat, ieșit din comun. Se bucurau pentru fiecare floare ce le ieșea în cale și pentru fiecare adiere ce le mângâia fața. Pe urmă și-au dat seama că drumurile principale dintre orașe erau nesigure pentru ei; erau prea mari, iar armatele Șiarului ar fi putut să mărșăluiască pe oriunde. Nu prea aveau cum să evite o confruntare cu soldații Imperiului, iar asta îi înspăimânta.

După o bună bucată de drum, când soarele începea să se piardă în orizont, Tio a rupt tăcerea:

— Va trebui să vă explic ceea ce trebuie să facem dacă ne întâlnim cu vreo armată sau doar cu vreun țăran. Voi spune că sunteți fii mei, Damin și Orcle, și că venim din Solon, de dincolo de Șiar. Le vom spune că ne îndreptăm spre Varna, acolo unde ne așteaptă mama voastră, care este bolnavă. Astfel vom avea o poveste cât de cât credibilă și e posibil să nu ni se facă probleme, dar nu același lucru se va întâmpla dacă ne întâlnim cu un grum.

Bărbatul s-a oprit pentru a privi apusul. De acolo se vedea într-un fel anume, ca și cum cerul ar fi explodat în culori galbene și roșii:

— V-am spus că dacă întâlniți un sperian nu este la fel de ușor de doborât ca un om sau un grum. Sperienii, pe lângă faptul că sunt de două ori mai mari, au o forță magică ce cu greu poate fi învinsă. Și nu vă spun asta ca să vă sperii, ci doar ca să știți că e mult mai bine să fugiți, asta dacă nu sunteți cumva mari vrăjitori. Ceea ce ar schimba complet problema, râse bărbatul.

Sirona zâmbi la rândul său. Era suficient că era o prințesă al cărui destin era destul de îndoielnic; dacă ar mai fi fost și vrăjitoare, ar fi fost cu adevărat o nebunie. Dar, ca și cum ar fi vrut să o sâcâie, Tio continuă:

— Ceea ce nu ar fi exclus, continuă cu o frază greu de înțeles. Și vă spun și de ce.

De acum Sior nu îl mai asculta, simțindu-se obosit și prost dispus, însă Sirona fu numai ochi și urechi:

— Din câte știu eu, toate femeile arkadios sau arkudiene, cum spun unii, au fost vrăjitoare. Sau cel puțin asta spun poveștile. Se spune că indiferent dacă o arkudiană naște o fată cu un seamăn sau cu oricine altcineva, aceasta îi moștenește în totalitate calitățile vrăjitorești. Așa că ne-am putea trezi cu o prințesă vrăjitoare, chicoti mulțumit.

Sirona se mânie:

— Asta este prea de tot. Câte crezi că mai pot îndura?

Sior care nu era deloc atent la ceea ce se întâmpla, puse o întrebare fără de noimă, ceea ce-i făcu pe ceilalți să rămână ușor surprinși:

— Cine e Tuciuriul?

După o clipă de buimăceală, timp în care caii se opriră, Tio zâmbi și spuse:

— Liort!

— Liort? au întrebat gemenii într-un glas.

Bărbatul își scoase burduful cu vin ce îl ținea în locul spadei, bău o înghițitură și continuă:

— Îi auzi vorbind, nu-i așa? i se adresă lui Sior.

Băiatul confirmă din priviri:

— Mă bucur să aflu că nu sunt singurul. Mult timp i-am ignorat și pe motan și pe câine, apoi mi-am dat seama că îi aud.

— Nu îți fie teamă. Liort și T fac parte din vechea gardă, cel puțin așa susțin ei.

— Voi chiar credeți că îi auziți? s-a minunat fata.

— Da, au răspuns într-un glas.

— Și eu care credeam că sunt ciudată…

Sirona dădu pinteni calului și o porni înainte pe drumul spre Haram. De acum începea să se întunece, iar asta nu era tocmai plăcut prin locurile acelea. Tio îi avertizase în legătură cu animalele sălbatice ce ies pe timp de noapte, iar Sirona nu își dorea prea mult să le întâlnească.

După încă câteva mile parcurse în mare grabă, lămpile colorate din Harlem au început să se ivească. Porțile orașului erau luminate de jur împrejur, arătându-și și pe timp de noapte măreția și importanța. De acolo se vedeau precum două stânci deschise, înalte până aproape de cer. De cum s-au apropiat, au reușit să le vadă îndeaproape. Porți de oțel în formă triunghiulară, cu vârful ațintit înspre cer, ca și cum și-ar fi dorit să îi prevină pe cei ce veneau de pe cer.

De cum au intrat, un nou tărâm se ridica pe dealuri de mărimi diferite. Ceea ce era după poartă putea fi asemuit mai degrabă cu un mic târgușor în care locuitorii își aveau micile afaceri. Magazine cu mărfuri diverse, hanuri și taverne prăfuite. Toate astea erau construite pe un teren perfect neted de formă ovală. În mijlocul acestui intrând se afla o piață mare pavată în galben și albastru. Acolo, probabil, negustorii străini își expuneau mărfurile. În spatele acestora se aflau dealuri, de la cel mai mic până la cel mai mare, ce ajungea la înălțimea unui munte. Dealurile erau în formă de spirală, ceea ce dădea senzația unei scări rotitoare. Pe fiecare dintre trepte se aflau șiruri-șiruri de case albe ca varul și nu cu mai mult decât un etaj. Pe măsură ce priveau mai sus, silueta caselor dispărea, lăsând să se vadă doar luminițe mici.

Tio le făcu semn spre un han. Era mai mare și mai curat ca celelalte, avea două rânduri de ferestre și de la fiecare se puteau observa lumini aprinse. Lângă han se afla o clădire mai mică de culoare maro cu o inscripție ciudată: „Pe aici ți-e destinul”.

Bărbatul le-a făcut semn să descalece, în timp ce un băiețandru, nu mai mare de doisprezece ani, le ieși în cale:

— Bună seara, domnilor! Vă pot ajuta cu ceva?

Tio i-a aruncat o monedă mică din argint și l-a întrebat:

— Mai aveți camere libere?

— Sigur că avem, a răspuns băiețandrul, ai cărui ochi gălbui se întrevedeau în lumina felinarelor.

— Bine, a continuat bărbatul. Atunci du caii în grajduri și ai grijă să fie hrăniți așa cum se cuvine.

Băiatul luă caii și dispăru în spatele unor uși mari din lemn.

Cei trei au intrat în încăperea principală, însoțiți de T și Liort. Camera era mare și primitoare. Nu era ca alte

hanuri. Avea covorașe de-a lungul sălii, cu modele din ce în ce mai complicate. Peste fiecare covoraş era așezată câte o măsuță din bambus cu scaune mari și încăpătoare din același material. Pe fiecare scaun erau așezate piei de animale și pe fiecare masă era câte o lumânare parfumată. În dreapta se afla o masă mare rotunjită la margini, iar la baza acesteia erau aprinse lumânări ce răspândeau felurite culori.

În colțul stâng era o scară în spirală ce ducea la etajele superioare, acolo unde se aflau camerele, iar pe tavane erau candelabre mari care găzduiau mii de lumânări ce răspândeau un parfum aromat.

Majoritatea meselor erau goale, doar într-un colț luminat se aflau doi cavaleri prinși într-o discuție. Hangiul apăru pe dată, invitându-i să ia loc la masă, aruncând priviri ciudate spre cele două animale. Sior a intervenit de îndată:

— Sunt însoțitorii noștri și vor rămâne cu noi.

Bărbatul scund, cu chelie proeminentă și două urechi alungite într-un mod anormal, a lăsat capul în jos, dându-le de înțeles că nu are nimic împotrivă. Apoi vorbi cu o voce pițigăiată ce părea că vine de undeva din fundul pământului:

— Cu ce aș putea să vă servesc?

Tio îl privi pentru câteva clipe, ca și cum meniul i-ar fi fost scris pe față, apoi îi înmână burduful:

— Umple-l pe ăsta cu vin roșu, apoi adune cea mai suculentă friptură și trei carafe cu vin. A! Și să nu uit. Și ceva carne proaspătă pentru animale.

Hangiul își plecă fruntea și dispăru în spatele mesei lungi.

Sior privi un timp spre Liort, sperând că ar mai putea să-i surprindă glasul, dar asta nu s-a întâmplat:

— Ești sigur că pisoiul ăsta vorbește? i s-a adresat lui Tio.

— Întreabă-l!

Băiatul îl privi în ochi pentru câteva secunde, apoi spuse:

— Liort, spune ceva.

O voce pițigăiată și ușor înfundată ca un miorlăit prelung se auzi:

— Mă cheamă Tuciuriul.

Băiatul mării ochii, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Inima i-a luat-o la trap de bucurie, simțind cum

pământul se învârte în jurul lui:

— Vorbește cu adevărat.

— Ai luat-o razna de tot? s-a răstit Sirona. Eu nu am auzit nimic.

— Pentru că ea nu ne poate auzi, interveni motanul.

Băiatul îl privea mirat. Nu își mișca buzele, iar pe chipul său nu se observa nici o expresie. Într-un fel îi era teamă de ceea ce se întâmpla:

— De ce nu vă poate auzi? întrebă cu glasul scăzut.

— Pentru că ea e o arkadios, iar cei din neamul lor nu ne pot auzi.

— Dar suntem născuți din aceeași mamă, a întărit băiatul cu o voce fermă și puternică sub privirea înspăimântată a sorei.

Motanul își linse o lăbuță tacticos, sări pe capul câinelui, care se întinsese pe covoraș, apoi îi sări în brațe:

— Sunteți născuți din aceeași mamă, dar fetele, așa cum ți-a spus și Tio, dețin prin naștere puterea rasei.

O altă voce, groasă și calculată, s-a auzit de lângă băiat:

— Mai bine fă-mi un masaj, Tuciuriule.

— Dar ce crede ăsta, că sunt servitorul lui? se enervă motanul care îi și sări în spate și începu să dea tacticos din lăbuțe.

Sior privea uimit, în timp ce Sirona îi arunca priviri mustrătoare:

— Nu te mai preface că vorbești cu animalele. Doar nu mă crezi nebună.

Nici băiatul și nici Tio nu se chinuiră să-i explice, lăsând ca între ei să coboare liniștea.

Cina a decurs în mod normal. Tio, după două carafe cu vin, le povesti tot felul de întâmplări până când hangiul îi conduse în camerele lor.

Încăperile erau destul de mari. În fiecare exista câte un șemineu, acum nefuncțional. Șemineul era aproape cât tot peretele din fața patului; atunci când deschideai ușa, acesta îți lua o bună parte din vederea spre geam. Era construit dintr-un granit ușor albăstrui ce dădea senzația de murdar, însă avea farmecul său. Pe marginile late ale sale, de o parte și cealaltă, erau suporturi de lumânări cu câte cinci brațe, dintre care unul era dispus în mijloc.

Suporturile erau dintr-un argint cenușiu ce dădea senzația de vechi. Fiecare lumânare era de culoare galbenă și răspândea o lumină argintie ca a lunii într-o noapte geroasă.

Patul se afla în fața șemineului, între ele rămânând doar un loc mic pentru a traversa. Acesta era mare, cam pentru două sau trei persoane. Avea lenjerie albastră, presărată cu firicele galbene și cu picături roșiatice. În dreapta patului era un loc mare și tot acolo se afla și o fereastră în formă de semilună. Lângă fereastră se afla un birou și un scaun. Pe birou erau așezate câteva coli, o călimară și o pană. În partea stângă a patului se afla o noptieră și o lampă cu ulei, iar de acolo se putea observa în umbră o ușă ceva mai sărăcăcioasă, ce dădea spre o baie improvizată.

Sior și Sirona s-au instalat într-o singură cameră, găzduindu-i și pe T și Liort, în timp ce Tio a luat camera ce era perete în perete cu a lor.

Odată rămași singuri, Sirona și-a aruncat pălăria, lăsându-și pletele să se desfete în voie:

— Ce crezi despre Tio? întrebă într-o doară.

— Habar nu am, a recunoscut Sior, privind suporturile pentru lumânări cu mare interes. Eu îl cunosc de mult și știu că atunci când nu bea e un om de treabă, dar nici când e băut nu mi se pare altfel.

Fata începu să își pieptene părul ce se încurcase groaznic:

— Aș fi foarte curioasă să știu și eu când nu bea. Dar mă tot întreb de ce a venit cu noi.

— Cui îi pasă? Vroiai să ne lase singuri în toată nebunia asta?

Sirona se repezi spre geam cu gesturi rapide și calculate:

— Mă întreb unde o pleca la ora asta?

Sior s-a repezit lângă ea, aproape scăpând unul din suporturi. Luna îi contura silueta lui Tio, ce tocmai îl încăleca pe Fulg de Nea și se pierdea printre magazine, îndreptându-se spre dealuri:

— Ciudat, recunoscu Sior. Nouă de ce nu ne-a spus?

Fata se așeză pe scaunul ușor incomod și privi spre cele două animale ce dormeau încolăcite. Ca și cum și-ar fi dorit să uite de escapada lui Tio, întrebă:

— Chiar îi poți auzi?

— Da, veni răspunsul băiatului ce încă urmărea silueta fugarului.

— Dacă poți să le vorbești, ar trebui să-l întrebi pe Tăciune…

— Tuciuriul, o corectă tânărul.

— Așa cum îi spui tu. Ar trebui să-l întrebi câte ceva despre Tio.

Pisoiul mări dintr-o dată ochii, ca și cum ar fi fost atent la ceea ce se discuta. A căscat, scoțând un mieunat prelung și, dintr-o săritură, s-a cățărat pe birou:

— Ce vrea să știe? îl întrebă pe Sior.

Băiatul își privi sora pentru o clipă, apoi i-a povestit motanului ceea ce s-a întâmplat. Pisoiul s-a așezat pe labele din spate, dând din cap într-un mod bizar:

— Tio e un bețiv, spuse simplu Liort, dar asta nu înseamnă că e și prost. Este unul dintre cei mai buni vraci și atunci când era tânăr, era și un bun magician. Acum i-a rămas doar ceea ce a învățat din cărți și din lungile sale călătorii. Ascunde multe secrete, dar nu este un trădător. Dacă v-a însoțit, a făcut-o pentru că a vrut să vă ajute și nu se va lăsa până nu o să vă vadă în siguranță.

Sior i-a spus fetei cuvânt cu cuvânt ceea ce i-a destăinuit motanul.

Ochii ei păreau încă neîncrezători, iar mimica îi era rece și distantă:

— Atunci de ce a fugit în plină noapte? i s-a adresat lui Liort.

Motanul și-a lins o labă, suspendând-o apoi în aer:

— Spune-i că nu am de unde să știu. Nu sunt dădaca lui. S-a dat jos de pe masă și s-a așezat pe T, făcându-și culcușul.

Băiatul l-a privit amuzat, în timp ce Sirona îi arunca priviri reci ca de gheață:

— Nu îmi place asta, îi mărturisi fratelui. Nici nu am pornit bine la drum, iar el are secrete față de noi.

— Să așteptăm până dimineață. Sunt sigur că ne va explica.

Fata s-a ridicat și s-a îndreptat spre desaga ce o avea lângă pat. A căutat un timp, apoi a scos o pungă de piele și i-a aruncat-o lui Sior:

— Ține! Niara a spus să îi ții la brâu. Sunt mai puține șanse să ne fie furați astfel.

Sior a desfăcut punguța și, spre surprinderea lui, descoperi peste trei sute de coroane, ceea ce însemna o

adevărată avere:

— De unde a avut atâția bani?

Sirona și-a șters două lacrimi ce-au sclipit în lumina palidă a încăperii:

— A vândut tot ceea ce avea de valoare, l-a lămurit ea cu o voce tristă. Spunea că oricum i le vor lua soldații Șiarului și a vrut să știe că avem bani la noi.

Până când au adormit, nu și-au mai adresat nici un cuvânt. Pentru amândoi era grea despărțirea de Niara. În ciuda chipului ei rece și a vorbelor calculate, îi iubise cu adevărat și tot ceea ce făcuse, fusese pentru ei.

Când razele soarelui le-au bătut în geam, Sirona s-a trezit prima, observând că Liort și T așteptau de mult să iasă din încăpere. Le-a deschis ușa, lăsându-i să colinde în voie, s-a îmbrăcat în grabă, ascunzându-și părul sub pălărie și l-a trezit pe Sior:

— E timpul să coborâm să mâncăm ceva. Sunt curioasă dacă Tio s-a întors.

Sior i-a urmat exemplul, îmbrăcându-se repede, apoi au coborât împreună în sala principală.

În lumina zilei, sala nu mai părea la fel de frumoasă. Aproape toate mesele erau ocupate, ceea ce dădea o senzație de dezordine.

S-au așezat la una mai retrasă și l-au chemat pe hangiu:

— Tatăl nostru nu a coborât? l-a interogat Sior.

Fără să-i răspundă, hangiul, s-a repezit în spatele mesei lungi și s-a înapoiat cu o scrisoare sigilată:

— Mi-a spus să vă dau asta. Să vă servesc cu ceva?

Sirona l-a cercetat pentru câteva clipe:

— Vrem ceva de mâncare. Alege tu, spuse fără însuflețire.

Între timp, băiatul era cufundat în citirea scrisorii. După ce a terminat, a ars-o la flacăra lumânării și i-a explicat Sironei:

— A zis să ne plimbăm pe aici și să încercăm să nu ieșim în evidență. Restul o să ne explice când se întoarce.

— Cum nu se poate mai bine, spuse fata în timp ce T și Liort și-au făcut apariția. Unde o fi plecat?

Băiatul i-a făcut semn să vorbească mai încet, atrăgându-i atenția că printre atâția meseni ar putea să se afle vreun spion:

— Sttt, încearcă să te calmezi! Vom afla când se întoarce. Mai bine să mâncăm și să vedem ce se află pe

aici.

Fata a fost de acord, însă trupul i-a rămas la fel de încordat ca și înainte.

Acum, casele de pe dealuri se puteau observa mai bine. Spre surprinderea lor, nu erau deloc sărăcăcioase și dărăpănate. Din contră, erau construite într-un fel cum ei nu mai văzuseră, aveau pavaje sofisticate și balconașe ce păreau a fi din dantelă. Pe măsură ce priveau mai sus, casele erau mai sofisticate și se observa că oamenii sunt mai bogați.

Dar nici micul bazar în formă de oval nu era mai prejos. Magazinele erau frumos colorate și fiecare comerciant încerca să își expună marfa cât mai la vedere.

Pe Sior îl atrăgea într-un mod ciudat clădirea mică de lângă han a cărei inscripție era: „Pe aici ți-e destinul". Uitând de sora sa, a călcat pragul clădirii, fermecat de mirosul de busuioc.

De cum a intrat, totul în jurul său s-a întunecat, doar câteva luminițe, ce reprezentau stele colorate, se plimbau într-un dans fascinant pe pereți. Undeva în dreapta se afla o poliță înaltă cu mai multe sertare, pe fiecare fiind expuse tot felul de borcănașe de diverse culori. În fața era o masă acoperită cu o cuvertură de culoare închisă, iar pe masă se aflau tot felul de ciudățenii, de la gheare de găini la pene de struț. În spatele mesei se afla o bibliotecă impresionantă cu cărți învelite în piele de căprioară, iar pe raftul cel mai de sus se aflau pergamente scrise într-o limbă ciudată.

Tânărul privea fascinant. Nu mai văzuse vreodată așa ceva, totul era învăluit în mister. Dintr-o dată, o voce subțire și chițăitoare îl făcu să tresară:

— Cauți ceva?

Sior își duse mâna la spadă din instinct și căută cu privirea prin încăpere. Oricât ar fi căutat, nu văzu nimic, ceea ce i se părea înspăimântător, căci era sigur că auzise acea voce. Dădu să plece, când în fața lui apăru o femeie mărunțică, ușor rotundă, cu ochii mari, și roșii și plete încâlcite:

— Cauți ceva? l-a întrebat din nou.

Băiatul s-a fâstâcit, neștiind ce să răspundă. Din fericire, salvarea a venit la timp. Motanul cel negru

tocmai și-a făcut apariția în pragul ușii:

— Pisica, spuse cu vocea tremurându-i. Căutam pisica.

— Motan, l-a corectat Tuciuriul, însă băiatul nici nu l-a auzit.

Femeia a aruncat o privire în locul în care stătea Tuciuriul și a făcut ochii mari cât cepele:

— Pisica neagră, murmură neclar. Pisica din profeție.

Sior o privea îngrozit. Putea să jure că se află în fața unei creaturi demonice cu chip de om. A vrut să se strecoare pe lângă ea, dorindu-și să o ia la fugă, însă femeia l-a oprit cu un simplu gest din mână:

— Ia loc! Ai să-mi dai niște explicații.

— Dar nu pot, protestă tânărul. Fratele meu mă caută.

— Nu te rețin mult, a insistat femeia, luându-l de mână și așezându-l forțat pe scaun.

Liort veni și el în grabă și se ghemui în brațele băiatului. Motanul își ridică privirea, încrucișând-o cu a tânărului:

— Nu o să ți se întâmple nimic, îl liniști el. Nu îți vrea răul.

Sior nu era în stare să-i răspundă, poate și de teamă ca femeia să nu îl creadă ușor nebun, dar ea reuși să-l scape de acest sentiment:

— Pisica are dreptate. Nu îți vreau răul.

— Motan! spuse enervat Liort. Motan.

Nici femeia și nici băiatul nu îl băgară în seamă. Aceasta s-a așezat în fața tânărului, jucându-se într-un fel foarte precis cu penele de struț:

— Deci profeția era adevărată. Și nimeni nu m-a crezut, a spus cu regret.

Sior o privea indignat. Și-ar fi dorit să fugă cât mai departe și să uite de tot ceea ce s-a întâmplat. Mii de senzații ciudate îi furnicau tot corpul. Femeia nu îl lăsă să cadă în agonie, continuând cu aceeași voce chițăitoare:

— Vrăjitoarele m-au alungat, spunând că sunt o mincinoasă, o falsă. Dar iată că am avut dreptate.

— Dar de unde știi? vru să se dumirească băiatul.

Vrăjitoarea lăsă penele și îl privi drept în ochi:

— Ar fi culmea să nu știu, când mie mi s-a arătat profeția. Eu l-am înștiințat pe Aratt despre venirea voastră pe lume și tot eu i-am spus că va veni un timp în care o

să-l învingeți pe Sorian și o să vă reluați locul în Șiar. Mă bucur că te văd, dar unde îți este sora?

Sior privi spre ușă și ridică din umeri:

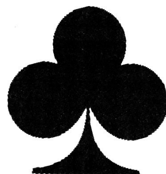
— Cred că se plimbă prin oraș.

Femeia și-a dus mâinile în cap și a răcnit furioasă:

— Nu trebuie să vă despărțiți nici o clipă! M-ai înțeles? Nici o clipă. Acum du-te după ea și spune-i lui Tio să-mi facă o vizită. Trebuie să-i vorbesc.

Sior și-ar fi dorit să-i pună multe întrebări, dar a vrut să profite de libertatea ce i-o oferea și, fără să își dea seama, l-a smuls pe Liort și s-a repezit în stradă.

Strada era aglomerată, iar soarele strălucea printre mulțimea de oameni ce își făceau loc grăbiți. Băiatul s-a repezit spre han, simțind că dintr-o dată i se face rău.

CAPITOLUL V
ÎNTREBĂRI

Abia când noaptea și-a tras cortina, Sirona a apărut în pragul încăperii. Pentru prima oară părea veselă, nu mai avea aceeași privire tulburată de cine știe ce gânduri ascunse. Și-a lăsat pletele libere și, dintr-o mișcare, s-a aruncat pe pat, scoțând un sunet de fericire.

Sior nici nu băgă de seamă. De când fugise din încăperea vrăjitoarei, stătuse cu ochii ațintiți asupra orașului, căutând ca acesta să îi dea niște răspunsuri. De data aceasta el era cel tulburat, iar gândurile îi mișunau cu miile.

După câteva clipe de liniște, ușa scârțâi ușor, iar T însoțit de Liort și-au făcut apariția. Fata i-a privit preț de câteva secunde, apoi și-a îndreptat privirea spre fratele său:

— Ce e cu tine? Și unde ai dispărut?

Tânărului îi era greu să se despartă de fereastră, ca și cum și-ar fi lăsat acolo cine știe ce averi. Cu greutate și-a mișcat trupul, și-a pus cizmele în picioare și s-a așezat pe marginea patului. În câteva cuvinte i-a explicat fetei ceea ce a pățit de dimineață, apoi s-a întins lângă ea, privind spre tavan.

Sirona s-a ridicat, privindu-l ușor tulburată:

— Atunci va trebui să-l întrebăm pe Tio.

Băiatul făcu un semn din mână în semn de dispreț:

— Tio! Tio nu s-a mai întors. Am urmărit toată ziua de la geam târgul.

Sirona și-a dat părul pe spate cu gesturi ferme și gingașe:

— Ba sigur că s-a întors. Tocmai l-am văzut când urcam, mi-a spus că ne așteaptă la masă.

Băiatul a sărit din pat ca mușcat de șarpe. Ochii i s-au luminat, iar chipul i-a devenit vesel:

— Păi, să mergem. De ce nu ai spus de la început?

Fata ridică din umeri și îl urmă spre camera principală.

Ca și cu o seară înainte, camera era aproape goală. Aceiași doi cavaleri stăteau în același loc, continuându-și discuția.

Tio era așezat undeva lângă masa lungă cu colțuri rotunjite și sorbea dintr-o carafă cu vin. De cum i-a văzut, chipul i s-a luminat și în semn de bucurie a comandat mai mult vin și mâncare.

Sior l-a privit dojenitor, ceea ce se simți și în glasul lui:

— Unde ai plecat? Așa, fără să ne anunți.

Bărbatul i-a făcut semn să-i dea un răgaz, timp în care și-a aprins pipa, îndesând același tutun pe care Sior îl cunoștea deja prea bine. După ce a tras două fumuri, lăsându-l să iasă în mii de cerculețe și după ce a mai sorbit două guri de vin, părea gata să le destăinuie marele secret:

— Am fost pe cel mai înalt vârf, spuse cu însuflețire. Acolo stă un prieten al meu, este negustor. Umblă mult și știe cam tot ceea ce se întâmplă prin Șiar. Am vrut să aflu ce se mai aude și bine am făcut. Bătrânul meu prieten m-a prevenit că peste două zile Sorian are de gând să vină în Haram, iar noi trebuie să ne facem nevăzuți. În zorii zilei vom părăsi orașul și vom merge spre nord-vest până la Epiktetos, iar de acolo vom merge direct spre Varna și mai apoi vom continua spre nord-est, de-a lungul râului Pelagius…

— Lasă asta, Tio, s-a mâniat fata. Mai bine spune-ne adevărul. M-am plictisit să îți ascult prostiile.

Bărbatul se înnegri la chip, dădu carafa la o parte și scoase din buzunar o hartă ce nu reprezenta nici unul dintre cele trei Imperii. A întins-o pe masă și a oftat îndelung:

— Pe aici pe undeva se presupune că ar fi captiv Aratt.

Tinerii și-au holbat ochii, dar nici unul nu putu să spună nimic. Tio lăsă privirea în jos și continuă:

— Asta este misiunea mea. Am făcut parte din garda personală a regelui. De atunci tot încerc să-i dau de urmă.

— Nu a murit în incendiu? întrebă Sior înmărmurit.

Bărbatul trase carafa mai lângă el și sorbi cu putere:

— Nu! A fost luat prizonier și dus aici. Dacă o mai fi în viață. De atunci spionii mei îmi tot trimit vești despre ce au auzit sau văzut cu ochii lor. Acum era musai să mă întâlnesc cu unul dintre oamenii de încredere. Acesta mi-a confirmat că regele este în viață și întemnițat. Dar nu se știe dacă o să o mai ducă mult.

Gemenii l-au privit stupefiați. Mâinile le erau încleștate, iar privirile pline de durere:

— De ce nu ne-ai spus până acum? s-a plâns fata.

— Pentru că Niara mi-a interzis. Vrea să vă îndepliniți destinul și să uitați de rege. Asta este misiunea mea.

— Poate că ăsta ne e destinul! s-a rățoit Sirona. Și indiferent de ceea ce vei spune tu, noi vom merge să îl eliberăm. A cui e harta asta? întrebă cu răceală.

Tio o privi pentru o clipă. Îi venea să o pună la punct chiar atunci, chiar acolo, dar și-a stăpânit sentimentele și a încercat să îi vorbească pe același ton calm:

— Copila mea, nu vă pot duce acolo. S-ar putea să îmi găsesc chiar eu sfârșitul, iar tatăl vostru m-ar ucide cu siguranță dacă am reuși.

— Nu îmi pasă nici dacă mă lupt cu tot pământul, izbucni fata.

— Gata, Sirona! a intervenit tânărul. Gata! Știe el mai bine ce are de făcut, și îi făcu cu ochiul să o liniștească. Fiecare cu destinul lui.

Fata nu mai scoase nici un sunet. Și-a terminat mâncarea și a pornit val vârtej spre cameră.

Sior a profitat de acest moment de liniște pentru a-i spune lui Tio că vrăjitoarea de lângă han îl așteaptă. Ar fi vrut să îl mai întrebe despre Aratt, dar bețivul a și pornit spre ușă, fără a-l mai băga în seamă.

Sior a așteptat aproape jumătate din noapte până când Tio s-a întors. Între timp a putut să își pună gândurile în ordine și să se gândească la ceea ce aveau să facă în continuare. De când îi făcuse cu ochiul Sironei, pusese ceva la cale. Avea de gând să afle ce reprezenta harta lui Tio și să-și salveze tatăl. Era convins că și Sirona își dorea același lucru. De fapt, întreaga seară o simțise tristă și îngândurată. Poate și din pricina faptului că erau gemeni, iar aceste legături erau foarte puternice. O simțea de multe ori, mai ales când se simțea singură și tristă. Nici în seara asta nu fusese altfel. Aproape că o vedea cu ochii minții cum stă lângă fereastră și suspină îngândurată.

Își iubea sora mai mult decât orice pe lume, întotdeauna o iubise mai ales pentru spiritul ei de

luptătoare. Îi plăcea că nu e gingașă și firavă, așa cum erau majoritatea fetelor și cu toate astea avea o frumusețe sălbatică și o gingășie asemenea. Știa că ea vroia din tot sufletul să-l cunoască pe Aratt chiar dacă asta ar fi dus-o pe Drumul Morții, iar el vroia să-i îndeplinească această dorință.

Nu era sigur că este o hotărâre înțeleaptă, mai ales că Niara le spusese destul de clar că destinul lor este unul singur, iar oamenii aveau speranța ca profeția să se adeverească. Sufletul său se zbătea între cele două dileme, știa că atât oamenii din Șiar, cât și Regele aveau nevoie de ei, iar asta îi înrobea gândurile.

Tio s-a așezat lângă el, privindu-l suspicios. O lungă liniște s-a așternut între ei până când Sior și-a făcut curaj și l-a întrebat:

— Ei?

Bărbatul a comandat o nouă carafă de vin și și-a ridicat sprâncenele:

— Ei ce?

— Ce ți-a spus vrăjitoarea?

Bărbatul și-a împreunat mâinile la nivelul pieptului și a scos un oftat prelung:

— Nu am de gând să-ți spun ție ce am discutat cu Alfsigr. Ceea ce a avut să-mi spună a fost doar pentru urechile mele.

Tânărul luă o sorbitură din carafa bărbatului și se apropie periculos de mult:

— Dacă este vorba de tatăl meu, iar tu nu îmi spui, te ucid, Tio.

Bărbatul a râs puternic:

— Chiar mi-ar plăcea să încerci, și fără să mai aștepte vreun răspuns, și-a scos sabia din teacă. Hai, tinere, arată-mi de ce ești în stare!

Sior l-a privit neîncrezător și cu un gest ezitant și-a scos sabia din teacă sub privirea înmărmurită a hangiului, care a și intervenit:

— Domnilor, vă rog!

Tio l-a împins ușor cu dosul palmei și i-a făcut semn să se retragă:

— Acum să te văd cât ești de viteaz, și și-a îndreptat spada în poziție de luptă.

Sior nu a vrut să atace primul, așa că a așteptat să fie atacat, dar se părea că nici Tio nu prea avea chef să înceapă, ca și cum ambii știau că de vor începe le va fi

fatal. În cele din urmă, bătrânul se hotărî și atacă cu îndârjire, dar spre surprinderea lui, Sior a făcut doar un gest simplu de-a se apăra din calea spadei, fără ca măcar să încerce să își ridice propria armă în apărare.

Tio s-a dat în spate, făcând o ușoară fandare pe piciorul drept și ridicând mâna stângă într-o poziție ciudată. Ochii îi străluceau din pricina vinului ce i se urcase la cap și se clătina ușor, abia perceptibil. Cu o viteză uimitoare, a făcut o piruetă și și-a lovit ușor adversarul în coaste:

— Acum ai fi fost mort, declară bărbatul, după care mai sorbi o gură de vin.

Sior era surprins, nu fusese destul de atent pentru a-i observa mișcarea rapidă, iar asta îl scotea din sărite. Fără să mai aștepte să fie atacat, s-a ridicat pe vârfuri, iar spada lui a pornit într-o luptă vijelioasă. Dar de fiecare dată când se îndrepta spre inamic, acesta îi para loviturile fără un efort prea mare și chiar, din când în când, mai lua și câte o gură de vin. După o jumătate de oră, tânărul aruncă spada urlând mânios:

— Bine, ți-ai câștigat dreptul la tăcere!

Bărbatul s-a înclinat politicos, scoțându-și pălăria și schițând un zâmbet fioros:

— Foarte bine. În felul ăsta măcar pentru un timp mă vei lăsa în pace. Dar tu ar trebui să mai exersezi la apărare. Aș fi putut să te ucid de nenumărate ori. Dar o să reparăm noi asta, îi făcu cu ochiul. Acum du-te și odihnește-te, peste doar două ore vom pleca. Așa cum știi, grumii nu sunt creaturi ale nopții și prefer să plecăm pe întuneric și să ajungem cât mai repede la Epiktetos. Acolo vom fi în siguranță pentru un timp.

Sior plecă destul de descumpănit, dar își aduse aminte că nici Troten nu l-a învins, iar asta îi aducea o ușoară speranță. Nu era din pricină că era el un spadasin prost, doar că Tio era un spadasin foarte bun.

Când a intrat în cameră, o lumină ușor albăstruie l-a întâmpinat. Sirona stătea ghemuită în pat, ținându-l între brațe pe Liort, în timp ce T își întinsese trupul pe covor.

Băiatul privi pentru o clipă în încăpere, simțind o privire ațintită asupra lui.

După câteva clipe, în care a constatat că încăperea este sigură, a închis ușa și s-a îndreptat spre fereastră. Îi plăcea în mod deosebit să privească dealurile rotitoare pe timp de noapte. Părea că totul este rupt dintr-o poveste și

ascundea secrete de nerostit. Gândurile îi erau îndreptate spre orașul din coline, când a simțit din nou acea privire rece. Privind cu atenție spre magazinul din fața hanului, a observat o siluetă zveltă acoperită de o pelerină neagră ce îl fixa.

Inima a început să i-o ia la trap. Ar fi vrut să se poată mișca măcar pentru a se îndepărta de fereastră, dar chipul întunecat părea că-l paralizase.

Vocea sorei îl făcu să scoată un țipăt ca un chițăit și să se îndepărteze de pericol:

— Ce faci acolo?

Tânărul se retrase speriat. Se simțea amețit și fără de putere, ca și cum acea ființă i-ar fi absorbit întreaga forță. O privi o clipă pe Sirona, încercând să scoată un sunet, dar nu simți decât cum se prelinge și cade, rămânând fără suflu.

Nu au trecut mai mult de câteva minute până când i-a auzi glasul lui Tio, dar lui i s-au părut ore. Inima încă îi bătea cu putere, iar silueta aceea întunecată îi rămăsese întipărită în minte.

Când a deschis ochii, a observat că lumina albăstruie ce îl întâmpinase la intrarea în cameră dispăruse cu desăvârșire, făcând loc luminii lumânărilor cu care era deja familiarizat.

Sirona îl privea îngrijorată, în timp ce Tio se plimba prin cameră, blestemând de mama focului. T și Liort își mișcau capetele după mișcările bătrânului, fără să scoată vreo vorbă.

De cum a deschis ochii, fata a și sărit pe el, asaltându-l cu întrebări:

— Sior, ți-e bine? Ce ai pățit? Cum te simți?

Băiatul a zâmbit, ducându-și mâna la frunte:

— Sunt bine, cred.

Înainte ca fata să mai apuce să-i pună vreo întrebare, Tio s-a apropiat de el. Avea un zâmbet șters ce îi cuprindea toată figura, iar în ochi i se citea îngrijorarea:

— Ce ai pățit, băiete?

Sior s-a repezit spre fereastră pentru a se asigura că străinul nu mai este acolo. Răsuflă ușurat când în fața magazinului nu văzu decât un felinar ce lumina prin noapte. S-a retras la fel repede, parcă încercând să își

ascundă chipul din fața întunericului, și s-a așezat pe scaunul din dreptul biroului:

— Mi s-au înmuiat picioarele și am simțit că nu mai am aer, răspunse în cele din urmă.

Tio și Sirona îl priveau panicați. Nu îi înțelegeau comportamentul și încercau din răsputeri să priceapă ce e cu el.

Fata s-a apropiat, așezându-se pe birou. L-a privit cu blândețe și l-a mângâiat pe părul blond:

— De ce ți s-au înmuiat picioarele?

Liort îi sări în brațe și îl privi într-un mod misterios:

— Nu le spune, a spus rapid motanul aproape fără să răsufle. Am să-ți povestesc mai târziu.

Băiatul, aproape hipnotizat de ochii pisicii, a schițat un gest dezaprobator, încercând să surâdă:

— Nu știu, minți fără prea multă însuflețire. Poate că din pricina oboselii.

Și Tio și Sirona îi aruncară priviri neîncrezătoare. Dar el nu mai avea chef să le răspundă, așa că se așeză în pat, spunând că este prea obosit pentru a-și da seama ce s-a întâmplat cu el. Apoi închise ochii și încercă să nu se mai miște pentru a părea adormit.

Înainte să iasă, Tio îi aminti Sironei că în mai puțin de o oră aveau să plece.

Rămasă singură cu fratele ei, Sirona îl studie cu atenție. Știa că nu doarme și mai știa și că este îngândurat, ceea ce nu îi dădea pace. S-a așezat pe marginea patului și a rupt tăcerea:

— Poate că mie poți să îmi spui.

Sior deschise ochii și îl văzu pe Liort aprobând din cap. Atunci îi mărturisi totul dintr-o suflare, însă fata nu înțelegea de ce pisoiul nu vrusese ca el să spună toate astea de față cu Tio.

— Întreabă-l despre ce e vorba! îi porunci pe un ton rece și îngrijorat.

Sior făcu întocmai, însă motanul nu era prea convins că vrea să îi împărtășească acest secret. În cele din urmă, se lăsă înduplecat, dar înainte să îi povestească, își făcu loc pe spatele lui T:

— Ceea ce ai văzut afară sunt spirite ale nopții. Își spun, elpidius și sunt foarte puternice. De obicei pot fura sufletele de la distanțe impresionante. Dar nu fură decât sufletele care după părerea lor merită cu adevărat. Cred că al tău merită, miorlăi pisoiul.

Sior îi povesti Sironei tot ceea ce i-a mărturisit pisoiul. Fata s-a ridicat și s-a dus lângă Liort, l-a ridicat în brațe la nivelul ochilor și l-a întrebat:

— De ce nu ai vrut să spună de față cu Tio?

— Spune-i să mă lase jos că o zgârii, amenință motanul, a cărui coadă se zgribulise.

Sior l-a luat din brațele fetei și i-a adresat aceeași întrebare, însă pisoiul părea cu adevărat mut, parcă nu își mai dorea să scoată nici un cuvințel. În cele din urmă, T își ciuli urechile și se ridică pe labele din spate, luând o poziție complicată:

— Vă va spune atunci când va trebui să știți, mormăi câinele mai mult enervat. Acum încercați să vă odihniți.

Dar nici nu putea fi vorba de odihnă. Atât Sior cât și Sirona simțeau o anume amenințare. Și asta nu venea neapărat din partea elpizilor, ci mai degrabă din partea lui Tio.

Gemenii rămaseră treji până când bătrânul îi anunță că este timpul să pornească la drum.

Nici unul nu prea avea tragere de inimă, dar fără să scoată vreun cuvânt îl urmară pe bărbat. După ce și-au înșeuat caii și au legat bine proviziile, nu le-a mai rămas decât să își verifice armele și să pornească la drum. Înainte să plece, ușa de la: „Pe aici ți-e destinul" s-a deschis și în prag a apărut capul lui Alfsigr. Tânărul i-a făcut semn cu mâna de rămas bun, dar ea nici nu a clintit, privirea rămânându-i ațintită asupra lor într-un mod amenințător. Tio le-a distras atenția, văzându-i pe tineri în impas:

— Nu o băgați în seamă, să mergem!

Cu luna încă deasupra capului, au părăsit Haramul spre noi aventuri.

Nu au urmat drumul principal așa cum se așteptaseră gemenii, ci au mers printre păduri, ocolind drumurile ce legau orașele între ele.

Timpul a trecut destul de repede, deoarece tinerii nu mai văzuseră păduri atât de dese și atâtea animale frumoase. Pentru ei totul era atât de nou încât au uitat și de pericolele ce îi pândeau și de spiritele nopții.

Când ora prânzului s-a apropiat, Tio a găsit un luminiș liniștit unde să poată mânca. Ca de obicei, Sior a

legat caii, asigurându-se că au destulă iarbă și apă pentru a se sătura, apoi și-a ajutat sora să pregătească ceva de mâncare. În timp ce mâncarea fierbea într-unul dintre recipientele destinate gătitului, ce îl aveau de la Tio, bărbatul a chemat-o pe Sirona pentru a face împreună puțină mișcare și puțin antrenament:

— Am văzut de ce este în stare fratele tău, a informat-o cu plăcere. Acum aș vrea să văd cum te descurci tu.

Sirona nu prea avea dispoziția necesară pentru o astfel de confruntare, mai ales pentru că știa că Tio este foarte rapid, nu că această calitate i-ar fi lipsit ei, doar că lupta cu spada nu își avea momentul potrivit. Dar nici nu s-a împotrivit. Fără prea mare tragere de inimă, și-a scos spada din teacă și a îndreptat-o spre bătrân.

Ca de obicei, înainte de-a începe lupta, Tio a băut cu poftă din burduful pe care i-l umpluse hangiul chiar înainte de-a părăsi hanul. Picioarele începură să i se împleticească, iar ochii să îi strălucească într-un mod demonic. Sior știa că atunci când se întâmplă asta, Tio era foarte bun, ca și cum băutura îl făcea să se miște într-o armonie perfectă cu spada. Vru să o atenționeze pe Sirona, dar s-a gândit că este timpul să se dea și ea bătută așa cum făcuse și Troten și mai apoi el. Cu toate că asta era destul de complicat. Sirona era foarte încăpățânată și nu accepta înfrângerea cu una cu două.

Lupta a început. Tio a fost cel ce a atacat printr-o săritură complicată, ducându-și mâna la spate și lovind în lateral. Sirona nici nu se mișcă din loc, doar ochii i-au urmărit mișcările cu repeziciune și pară lovitura la fix. Bătrânul s-a retras printr-o piruetă și a atacat din nou, de data aceasta spada venea de deasupra capului drept spre gâtul fetei. Dar nici de data asta Sirona nu făcu nici un efort și se mulțumi să respingă spada adversarului.

Tio se opri pentru o clipă, sorbind din băutura ce părea că îi dă forță, apoi fără nici un avertisment, făcu o piruetă mai mult în aer, iar spada, spre surprinderea lui, se opri în tăișul celeilalte. Îi venea să urle de mânie văzând că fata nu face nici un efort pentru a ataca, dar își păstră calmul și începu să atace din nou, dar de fiecare dată loviturile îi erau respinse.

După ceva timp, plictisită de luptă, Sirona atacă violent, punându-și adversarul la pământ:

— Acum mă lași în pace?

Tio își șterse transpirația cu podul palmei și zâmbi mulțumit:

— Un adversar demn de orice demon. Îi faci o mare onoare lui Troten.

Sior privea amuzat toată această scenă. Citea foarte limpede în privirea bătrânului dezamăgirea de-a fi fost doborât de o copilă, iar asta îl făcea să se simtă răzbunat pentru noaptea precedentă. Însă nu îl mira prea tare. De cele mai multe ori, Sirona, semăna cu un ostaș dârz ce nu se dă înlături din fața nimănui. Chiar și în copilărie fusese mai băiețoasă și de prea puține ori făcea loc câte vreunui sentiment. În schimb, el era mult mai sensibil, iar asta era un dezavantaj în cazul de față.

În timp ce mâncau, Sior se gândi să mai facă o încercare pentru a afla câteva răspunsuri:

— Te rog, Tio, se milogi. Spune-ne ce ai vorbit cu vrăjitoarea.

Bărbatul se prefăcu că nu aude și continuă să mănânce nestingherit. Liort veni mai aproape de Sior și îi șopti:

— Nu îți va spune în veci, dar eu te sfătuiesc să nu îl mai întrebi. Dacă ții neapărat, am să aflu eu.

Băiatul ar fi dorit să-l întrebe mai multe. Era clar că motanul știa multe secrete și îi era la fel de clar că este de partea lui. Singura problemă era că acum nu era cel mai bun moment pentru a-i pune întrebări, iar atunci când venea momentul, constata că Liort nu e prea vorbăreț.

Îi aruncă o privire Sironei, iar aceasta îi făcu semn că a înțeles:

— Tio, ar trebui să ne spui, insistă ea. Dacă este vorba despre tatăl nostru, avem dreptul să știm.

Bărbatul se ridică în picioare și își îndepărtă privirea de-a lor:

— Vă asigur că nu are nici o legătură cu Aratt. Ceea ce am vorbit cu Alfsigr este ceva personal și nu am să vă destăinui.

— Bine, atunci spune-ne ce reprezintă harta aceea, continuă fata pe un ton mai mult poruncitor.

— Dacă vă dezvălui asta, Troten mă va ucide când va pune mâna pe mine. Vă rog să nu mai puneți atâtea întrebări, unele lucruri e mai bine să nu le cunoașteți.

Sirona se ridică în picioare, vizibil nervoasă. Duse mâna la spadă, își îndreptă spatele și spuse pe un ton demn de o prințesă:

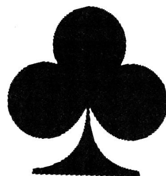
— De data asta nu mai este o rugăminte, Prințesa ta îți poruncește să vorbești.

Sior o privi impresionat. Nu se gândise niciodată să pună problema așa, însă Tio se schimonosi și roși ca para. Făcu o plecăciune în fața fetei și vizibil nervos încercă să se abțină:

— Prea bine, Prințesă! Atunci dacă tot doriți să aflați, vă voi spune. Harta ce ați văzut-o și unde se presupune că este ascuns tatăl dumitale, este harta munților Õsseat. Acolo unde nu o să ajungeți decât peste cadavrul meu.

În timp ce fata încerca să-l împace pe bătrân, mulțumită de răspuns, Sior și-a amintit de sfatul lui Troten de-a nu merge prin munții Õsseat sub nici o formă. Încă nu înțelegea dacă le spusese asta pentru că știa că acolo se află Aratt, iar ei aveau de parcurs un alt drum, sau doar încercase să-i avertizeze cu privire la vreun pericol.

După ce mâncară, porniră din nou la drum. Până la lăsarea serii, acestea erau singurele probleme ce îl deranjau.

CAPITOLUL VI
ELPIDIUS

Era trecut de doisprezece noaptea și încă nu se opriseră, așa cum era de așteptat. Luminile din Epiktetos nu se vedeau deși ar fi trebuit să apară de mai bine de o oră, încât Sior se întrebă dacă nu cumva se rătăciseră.

Întunericul era peste tot: în fiecare copac, în fiecare frunză. Oricare dintre ei s-ar fi simțit mai bine dacă ar fi urmat drumul principal, chiar dacă riscau să se întâlnească cu grumii sau sperienii.

Sirona era încordată la maxim, din când în când tresărea atunci când vedea ochii motanului sclipind în întuneric. Nu se mai simțiseră niciodată atât de amenințați. Sau era doar vina întunericului, cu care ei nu erau obișnuiți. Însă Sirona simțea. Simțea acel miros puternic ce nu putea fi provocat de noapte și nici de vreun leș abandonat. Era mirosul fricii sau al morții. La doar câțiva pași în fața ei era Liort, pentru prima oară pe picioarele sale. Dacă T nu se deranja să adulmece aerul, cu motanul era ceva. Parcă îi confirma că ceva greoi, ca o apăsare, plutește în aerul acela.

Simțindu-i gândul fratelui, se gândi că s-au rătăcit. Nu mai avea nici un rost să continue, ei nu vedeau nimic prin întuneric, iar pisica îi dădea un sentiment de teamă profundă.

Sirona refuză să mai facă vreun pas:

— Gata! Îmi ajunge. Trebuie să recunoști, Tio, că ne-am rătăcit.

Bărbatul a descălecat și a lăsat să-i iasă un oftat profund. Sior a făcut aidoma, doar Liort rămânând nemișcat în întunericul nopții.

— Bine, recunoscu bărbatul. Se pare că prințesa are dreptate. Ne-am rătăcit. Nu am mai văzut în viața mea o noapte fără lună sau stele. E mult prea întuneric.

— Mda, mormăi Sior. Propun să facem focul și să mâncăm ceva. Dimineață vom găsi drumul, cu siguranță.

Bătrânul și Sior s-au apucat de treabă, dar fata nu se simțea deloc bine. Era ca și cum în fiecare punct întunecat mii de ochi ar privi-o în încercarea de-a se apropia. Și-a dus mâna la spadă și și-a încețit privirea, în

speranța că va putea străbate mantia neagră. Dar chiar atunci focul s-a aprins, formând un cerc mistic și luminos. Atunci temerile ei au dispărut, de parcă lumina focului ar fi îndepărtat spiritele nopții doar cu o licărire.

Chiar și Liort părea mult mai relaxat. Și-a reluat locul pe marele T, însă privirea i-a rămas ațintită în depărtare.

Sirona s-a apropiat de fratele său, șovăind în lumina ce o răspândeau flăcările albăstrui:

— Tu ai simțit?

Sior și-a îndreptat privirea spre întunericul profund ce se întrezărea dincolo de copaci:

— Să nu ne gândim. Prefer să cred că sunt doar jocurile întunericului.

Fata nu a mai spus nimic. A preferat să mănânce în liniște, chiar dacă Sior și Tio făceau gălăgie, încerca să nu îi audă. Ceva mai presus decât orice spirit, ceva ce nu putea să înțeleagă cu mintea ci doar cu sufletul se afla dincolo de acei copaci ce pentru moment le țineau adăpost.

Chiar și atunci când ceilalți au adormit, ochii ei și ai pisicii au rămas pierduți undeva în beznă. De parcă îi era teamă să-i închidă, de frică să nu dispară.

Până când s-a luminat nu a putut să închidă nici un ochi, abia când primele raze ale soarelui începeau să-și facă apariția, a hotărât să-și odihnească pentru câteva clipe pleoapele ce se lăsau tot mai grele.

Soarele își făcuse apariția în toată splendoarea lui. Încălzea cu putere, mângâind frunzele verzi și râul ce curgea ca un susur lin. Abia atunci s-a trezit Sirona, uitând de grijile ce le avusese pe timp de noapte.

Un miros îmbietor de carne friptă o făcu să se trezească cu repezeală. Nu văzu decât proțapul ce se rotea ușor în jurul focului, ca și cum ar fi fost mișcat printr-o magie nebănuită, și pe T ce privea cu mare interes mișcarea proțapului.

S-a ridicat în picioare, vrând să se apropie de proțap, dar acesta s-a oprit din rotire și a rămas ferm deasupra focului ce mocnea.

Pe chipul lui T s-a observat o ușoară nedumerire, dar a întors spatele și s-a așezat lângă un copac acoperind o suprafață semnificativă.

Nedumerirea fetei nu a durat mult, până ce Tio, Liort și Sior au apărut cu două burdufuri pline cu apă:

— Tio? Cum ai făcut chestia aia? a întrebat Sirona de cum l-a văzut apărând printre copaci.

Bărbatul a lăsat burduful și a privit-o uimit. Privirea îi era sinceră și încurcată:

— Ce chestie?

— Cum ai făcut proțapul să se rotească?

Ambii bărbați au aruncat o scurtă privire proțapului ce stătea nemișcat. Fata simți că ceea ce avea să se întâmple nu o să-i placă, așa că sări să se apere înainte ca ei să poată spune ceva:

— Întreabă-l pe T, i se adresă în mod special fratelui ei. Întreabă-l și el a văzut. Băiatul îi aruncă o privire câinelui. Fața a început să i se crispeze și inima să-i bată cu putere:

— T confirmă, a șovăit.

Tio îi privea încremenit:

— Să mâncăm și să plecăm de aici.

Până nu au părăsit locul acela nu și-au mai vorbit, dar cu toate că era ziuă, acel miros al morții încă se mai simțea.

Gemenii s-au înțeles din priviri în privința acelui sentiment bizar ce le furnica prin trup. Abia când au ieșit din desișul pădurii, iar în fața lor au văzut că se ridică orașul Epiktetos, au răsuflat ușurați.

Era un orășel mic cu doar câteva case, iar cele mai multe erau transformate în magazine. Nu exista nici un han unde drumeții ar fi putut să tragă, ci doar o tavernă dărăpănată ai căror pereți păreau că au să cadă în orice moment.

Tio le-a făcut semn că se vor opri acolo, dar nu pentru mult timp:

— Mâncați ceva și încercați să vă odihniți, i-a sfătuit. Eu trebuie să mă duc până în orașul nou și am să mă întorc până la lăsarea serii. Aveți grijă să nu ieșiți în evidență.

Sirona îl privea cu neîncredere. Pe măsură ce călătoarea mai mult alături de el, ceva îi spunea că nu face tocmai bine. A făcut un gest din mână și i-a spus cu răutate:

— Tu întotdeauna trebuie să te duci undeva.

Tio nu o băgă în seamă și dispăru în praful micului orășel, lăsându-i în fața tavernei.

Gemenii nu aveau nici o tragere de inimă să intre în acel loc. Pentru Sior era mai misterios chiar și decât prăvălia vrăjitoarei din Haram.

Intrară cu o ușoară strângere de inimă. Localul era exact cum și-l închipuiseră: mese mici și prăfuite, scaune ce abia se mai țineau pe picioare, covoare acoperite de praf și un candelabru ce amenința să cadă. Au observat că nu există nici o scară interioară, cu toate că de afară se mai vedea un etaj.

De după o ușă ce abia se mai ținea într-o balama, a apărut o femeie îndesată cu părul roșu și mâini mici cu degete ca de cârnați. Femeia nici nu s-a obosit să-i privească și a intrat pe aceeași ușă, întorcându-le spatele. Sirona rămase ca și trăsnită, nevenindu-i să creadă că i se întâmplă una ca asta:

— Ai văzut? și-a întrebat fratele. Eu zic să plecăm de aici fără să-l mai așteptăm pe Tio. Încă de azi-noapte sentimente ciudate se înfruntă în mine. Iar Tio devine tot mai puțin de încredere. Serios, Sior! Hai să plecăm. Te rog!

Sior simțea același lucru, dar ceva îi spunea că nu ar face bine să fugă de unii singuri fără să aibă habar încotro se îndreptau. Dintr-o dată, gândul i s-a îndreptat spre Niara: „Ce o face? Or fi pus mâna pe ea, oare se gândește la noi din când în când?”. Fără să își dea seama, era deja așezat la una din mesele dărăpănate sub privirea mustrătoare a Sironei:

— Nu înțeleg de ce ții neapărat să-l târâm pe bețivul ăla după noi, s-a revoltat fata. Până acum nu mi s-a părut că a făcut altceva decât să își pună propriile planuri la cale și nici asta prea bine.

— Sirona, încearcă să înțelegi. Unde mergem? Ne-a spus vreodată mai mult decât că trebuie să ne întâlnim cu Regele Norian? Habar nu avem cum să ieșim din Șiar și pe unde să o apucăm spre Õriat. Trebuie să fim îndrumați, nu crezi?

Fata s-a strâmbat semnificativ:

— Eu nu am de gând să merg la Õriat, mai întâi ne găsim tatăl. Mergem spre Õsseat orice ar fi.

Băiatul oftă prelung. Nu putea să-i țină piept și nici nu dorea, până la urmă tot asta își dorea și el. Poate că Niara nu ar fi fost de acord cu ei de data asta, dar nu îi

puteau porunci inimii. Cu toate că tânărul nu era prea convins că tatăl său se află acolo.

Până la urmă femeia bondoacă s-a întors la ei și i-a servit cu tot ceea ce au cerut. După ce au mâncat pe săturate, au lenevit în scaunele prăfuite până când Tio s-a întors.

Sirona, chiar dacă nu îl înțelegea pe Liort, nu putu să nu remarce privirea rece ce i-a aruncat-o bătrânului, iar asta o înspăimânta mult mai mult decât dacă l-ar fi înțeles. Părea că tot ceea ce face motanul este în asentimentul ei, mai mult, păreau că au aceeași stare de spirit. Dar nu putu să-i studieze mai mult stările motanului, că Tio întrerupse acea legătură cu vocea lui răsunătoare:

— Să mergem.

— Unde? se miră băiatul.

Tio nu se grăbi să răspundă. Le-a făcut semn să-l urmeze și cu asta considera că a spus tot.

Pe măsură ce se afundau în oraș, observau luminițe strălucitoare ce veneau de la poalele unui deal. După doar câteva minute de mers orașul dărăpănat a rămas în urmă, iar în față se înălța un altul ce îi întâmpina cu porțile deschise. Porți mari deloc amenințătoare, așa cum și le aminteau pe cele din Haram sau, de ce nu, pe cele din Tiar. Acestea erau mai degrabă primitoare, mari, albe cu însemne plăcute ce reprezentau flori colorate. Pe marginea fiecăreia erau reprezentate degete ce păreau că se străduiesc să le țină deschise. De cum au pătruns, un miros de agheasmă i-a învăluit. Întregul oraș era împânzit într-o ceață deloc bizară, mai degrabă liniștitoare și plăcută. Ceața nu era groasă și părea a fi fum venit de pe coșurile caselor.

Casele erau așezate una lângă cealaltă, păzite de porți mari ce stăteau ca niște gardieni în noapte, de o parte și de cealaltă. Cât era strada de lungă, casele se ridicau fără ca nici una să depășească înălțimea celeilalte.

Trecând de această parte a orașului, au descoperit o piață mare cu câteva magazine așezate în centru. Toate erau la fel. Mici și înghesuite, de culoare galbenă, cu mici pervazuri rotunde. După piață o altă stradă, asemenea primei, îi întâmpina. Această stradă părea mai strâmtă și înghesuită. Casele erau mai mici dar mai multe, aici nu mai existau porți să le apere de ochii curioșilor. Era slab

luminată. Doar câteva felinare ridicate pe stâlpi de lemn, nu întotdeauna foarte drepți.

Tio s-a oprit în fața unei case unde îi aștepta un copilandru cu ochii bulbucați și părul răvășit. De cum au descălecat, băiatul a și dispărut în întuneric luând caii.

Un bărbat între două vârste, cu chipul blând pe care îi atârna o barbă stufoasă ce îi acoperea pieptul, ochii mici și jucăuși, le-a ieșit în întâmpinare, deschizându-și larg brațele:

— Copii mei! a strigat vizibil emoționat. Câtă bucurie să vă văd.

Gemenii și-au încrucișat privirile în care li se citea uimirea, după care s-au simțit îmbrățișați mai mult cu forța.

Bărbatul a aruncat o privire pe străzile întunecate și pustii, asigurându-se că nu i-a văzut nimeni, apoi cu pași grăbiți i-a tras pe tineri în casă.

Lumina care i-a întâmpinat le-a luat privirile. Două candelabre acopereau aproape tot tavanul și răspândeau o lumină puternică, ușor aurie. Camera nu era prea mare, dar suficient de încăpătoare pentru cele două măsuțe unite, plita pe care fierbea o zeamă și o canapea din paie.

Din spatele unei uși a apărut o femeie palidă, slabă cu ochii afundați în cap. Când le-a zâmbit, a dat senzația că este un schelet viu, ceea ce a înspăimântat-o pe Sirona. Femeia i-a îmbrățișat la rândul ei, dar nu cu tot atâta putere ca și bărbatul, apoi i-a poftit să se așeze la masă, grăbindu-se să facă fiertura:

— Nu mai durează mult, i-a asigurat cu o voce pițigăiată dar fermă.

Între timp, Tio și bărbatul au dispărut într-o altă cameră, lăsându-i doar în compania femeii și a celor doi însoțitori credincioși.

Liort s-a ridicat în două labe, făcându-și loc pe sub masă până în brațele fetei. I-a aruncat o privire încurcată pe care Sirona nu a reușit să o înțeleagă, dar știa cu siguranță că avea să-i comunice lui Sior.

Și, într-adevăr, Sior auzi glasul motanului:

— Comportă-te normal. Dacă vrei să-mi adresezi vreo întrebare, prefă-te că vorbești cu sora ta.

S-a oprit pentru o clipă atunci când femeia s-a așezat alături de ei, de parcă aceasta i-ar fi putu înțelege glasul. Cum această teamă s-a întețit în sufletul său, a sărit din poala fetei, dărâmând scaunul de lângă el, provocând

destul zgomot pentru a putea rosti repede ceea ce avea de spus:

— Mă aude, a șoptit. Nu suntem în siguranță.

Băiatul încercă să rămână calm cu toate că dintr-o dată chipul i s-a îngălbenit și nici nu avea cum s-o anunțe pe Sirona.

Femeia le-a zâmbit prietenește și l-a scuzat pe Liort:

— Nu-i nimic, astfel de lucruri se mai întâmplă.

Sironei i se păru ciudat. Nici unul dintre ei nu încercase să îl certe pe Liort și nici nu se gândise la una ca asta. Însă femeia nu-i dădu voie să-și termine gândul:

— Soțul meu și Tio se vor întoarce imediat, continua să le răspundă la întrebări ce nici unul nu le punea. O să-i așteptăm și o să mâncăm împreună. Nu pot să vă spun cât de fericită sunt că vă am oaspeți.

Fata căută pe sub masă mâna fratelui, în timp ce se chinuia să schițeze un zâmbet cât mai prietenos. Când în sfârșit a dat de mâna lui Sior, l-a strâns cu atâta putere încât băiatul a crezut că i-o va rupe. Încercând să-și ascundă durerea, a surâs forțat și s-a ridicat în picioare, parcă amețit de durere:

— Eu și… fratele meu vrem să vorbim între patru ochi, dacă se poate.

Ochii femeii se micșorară periculos de mult, dar nu i-a dispărut zâmbetul de pe față și nici nu s-a arătat a fi deranjată:

— Sigur, puteți să mergeți aici, spuse în timp ce deschise ușa unei camere încăpătoare în care mirosea a aer proaspăt.

Sior nu observă decât ferestrele larg deschise și, fără să se mai gândească, a tras-o pe Sirona după el, asigurându-se că T și Liort îl urmează.

— Nu crezi că ne comportăm ciudat? a întrebat fata.

— Taci și sari! o sfătui băiatul, arătându-i fereastra larg deschisă.

Liort nici nu a mai așteptat un al doilea semnal și a sărit pe fereastră. Însă Sirona nu era chiar sigură:

— Și Tio? întrebă ea.

În acel moment, Sior și-a amintit ceea ce uitase și era într-adevăr vorba de Tio. L-a strigat pe Liort într-un pâsâit ușor:

— Liort, ce facem cu Tio?

— Lasă-l, se descurcă el. Mai repede. Nu vreau să fim prinși.

— Ce a spus? a întrebat fata.

— Să ne mișcăm.

Sirona nu era prea convinsă, dar învățase într-un mod foarte ciudat să se încreadă în Liort, așa că a sărit pe fereastră în întunericul și liniștea de afară.

Degeaba încerca Sior să dea de urma cailor, nu avea nici cea mai mică idee pe unde ar fi fost, așa că s-a lăsat bătut în acest joc și l-a urmat pe Liort, ce susținea că știe el unde să-i ducă.

După ce s-au pierdut în întunericul nopții, trecând pe lângă căsuțele mici, și-au dat seama că nenumărați ochi îi fixează. Sirona începuse să tremure, abia aștepta să scape de senzația aceea. Iar rugile ei s-au îndeplinit destul de repede, căci Liort a mieunat prelung la una dintre case, singura ce răspândea puțină lumină. Când ușa s-a deschis, Sior a avut un adevărat șoc:

— Alfsigr?!

Vrăjitoarea a privit în noapte și i-a tras în casă.

Așa cum îl obișnuise deja pe tânăr, casa nu era tocmai una normală, același întuneric îmbinat cu stele ce alergau pe pereți se putea observa și aici. Aceeași masă cu materiale bizare era așezată într-un colț. În spatele acesteia se afla același dulap cu borcănașe colorate, ca și cum nu ar fi părăsit niciodată micul magazin din Haram. Singurul lucru care era altfel era o măsuță pentru patru persoane și trei ceșcuțe cu ceai.

— Luați loc, i-a îndemnat vrăjitoarea.

Aceasta s-a îndepărtat atât de rapid că gemenii abia au văzut, apoi s-a întors, apărând în fața lor cu un buchet de flori cu petale întortocheate:

— Elpidius, a spus arătând undeva afară. Vă urmăresc.

— Știu, i-a mărturisit băiatul. I-am simțit. Ce vor?

— Cred că doar vor să se asigure că sunteți în siguranță.

Gemenilor nu le venea a crede. Aveau atâtea întrebări să-i pună și totuși nici una nu le venea acum în cap. Dar Sirona a rupt liniștea în timp ce privea spre o fereastră mică luminată de jumătate de lună:

— Ce se întâmplă? Cine sunt oamenii ăia?

— Trădători, le-a confirmat o bănuială. Cleon este vechi prieten al lui Tio. De când se tot spune povestea aia că Aratt ar fi prizonierul lui Sorian, Cleon a fost cel ce l-a îndrumat pe Tio. Bețivul ăla are mare încredere în el, de

aceea v-a adus aici, crezând că sunteți în siguranță. Din fericire, Tuciuriul i-a simțit, l-a mângâiat ușor pe motan care începuse deja să toarcă de plăcere. Ceea ce urma era să-l anunțe pe Sorian, sau să vă dea pe mâna gărzilor, care oricum vor apărea și vor scotoci fiecare colțișor din orașul ăsta blestemat.

Sirona simți cum îi îngheață sângele de teamă, însă pe chipul vrăjitoarei văzu acea liniște profundă de parcă absolut nimic nu avea să se întâmple.

— Și Tio? a întrebat Sior.

Femeia mângâia cu o mână câinele și cu una pisica, afișând un zâmbet satisfăcut:

— Tio se va descurca. Problema e că trebuie să vă scot de aici în noaptea asta, iar voi nu aveți suficientă putere pentru ceea ce va trebui să faceți.

— E adevărat că tata este prizonier? o întrerupse Sirona, căreia nu-i mai păsa de altceva.

Femeia nu o băgă în seama, mai mult eschivându-se să-i dea răspunsul, și continuă:

— Ca să vă scot de aici trebuie să urmați spiritele nopții, doar ele vă pot apăra. Dar nu sunt sigură că nu o să leșinați. Sunt puternice și emană o răceală cum nu mulți pot suporta. Și mai e și partea cealaltă. Spiritele voastre se vor amesteca cu ale lor și doar dacă ești suficient de puternic poți să-ți păstrezi spiritul.

Sirona îi făcu un gest cu mâna, mai mult de amenințare:

— E adevărat sau nu?

— Fetițo, vrei să scapi cu viață?

Fata simți că se înroșește și aprobă din cap:

— Bine! Acum că am terminat cu prostiile, va trebui să plecați. Dacă o fi să leșinați, asta este. Ele or să vă ducă în siguranță. Presupun că o să vă aducă și caii de care vă îngrijorați atât.

Sior tresări. De unde știa că la asta se gândește?

— Știu pur și simplu, răspunse femeia unei întrebări ce nu i se dăduse curs.

Băiatul încercă să nu se mai gândească la nimic altceva, dar aceeași întrebare îi veni acum în minte.

Vrăjitoarea dădu dezaprobator din cap:

— Bine! Sunt sigură că e în viață, pentru că îl simt. Dar nu știu dacă este prizonier.

Sior a leșinat de îndată ce spiritele le-au sărit în ajutor. Acea răceală și faptul că nu se mai cunoștea pe sine și chipurile lor care nici nu existau. Toate astea l-au făcut să leșine într-o clipită.

Sirona nu era sigură că acele pelerine sunt din material sau pur și simplu aceea era forma lor. Nici ea nu a reușit să vadă dincolo de glugile lăsate pe ochi mai mult decât un întuneric imens, un gol ce o făcea să tresară. Nici ea nu se simțea prea bine în preajma lor, dar nici slăbită.

Atunci când silueta aceea întunecată a adus cei trei cai, a fost de-a dreptul impresionată, chiar dacă nu înțelegea ce face acolo Fulg de Nea.

Se simțea bizar în prezența lor, dar și ocrotită. Se simțea învăluită de o răceală întunecată și avea impresia că este învăluită în aceeași mantie neagră ca și însoțitorii ei. Și avea dreptate, dar ea nu avea de unde să știe asta. Siluetele lor nu se vedeau decât ca umbre în noapte și nimic mai mult.

Fata îi urmă orbește pe străzile mici, însă deodată nu se mai simți în siguranță. Și asta la doar câțiva pași de ieșirea din oraș.

Bătăile inimii erau neregulate și răsufla cu greu de parcă și-ar fi dorit să fie una cu noaptea, chiar atunci în față a apărut o armată de creaturi înfiorătoare. Aveau picioare schiloade, dar brațe puternice. Chipurile erau dintre cele mai terifiante. Câte două perechi de colți se uneau cu un nas mare în formă de rât, iar ochii aproape că nu existau. Aveau armuri din alamă și spade foarte mari.

Aproape fără să se controleze, și-a dus mâna la spadă, însă un fior rece ca o atingere a oprit-o. Se simțea ca și cum cineva o ținea strâns în brațe, dar nu simțea puterea lor ci doar o răceală ca a unor lanțuri ce-i învăluie trupul. Chiar și gura și-o simți astupată.

Privi spre Liort, care părea destul de calm, iar asta a ajutat-o și pe ea să se liniștească.

Creaturile păreau că o privesc fix în ochi, iar asta o neliniști din nou, însă trecură pe lângă ea, cai și spirite, fără să le dea cea mai mică importanță. Când au dispărut în întunericul nopții, a răsuflat ușurată.

Nu știa cum de nu au fost observați, dar nici nu era dispusă să afle. Dacă ar fi ținut-o picioarele, cu siguranță că ar fi luat-o la fugă fără să mai privească în spate. O senzație ușoară de greață a cuprins-o, dar a alungat-o suficient de repede. A tras aer în piept și a privit spre spirite, însă spre surprinderea ei nu mai erau acolo.

Sior era așezat pe spatele lui Felix și părea că doarme profund. Și-a dat seama că au rămas singuri. Poate că spiritele își îndepliniseră misiunea, dar ei tot îi era teamă.

A legat caii unii de ceilalți și a ieșit din oraș pe urmele lui T. Liort rămăsese undeva în spate, poate pentru a se convinge că nu mai erau în pericol.

După ceva timp, a reușit să iasă de pe drumul principal și să se ascundă în pădure. Acum tot ceea ce avea de făcut era să aștepte. Tocmai atunci o mână puternică a prins-o de braț, făcând-o să scoată un țipăt înfundat ce a fost acoperit imediat de o altă mână. Încercând să se elibereze, pălăria i-a căzut, descoperind-o total:

— Sttt! s-a auzit o voce calmă.

De cum s-a simțit eliberată, și-a scos spada și a fluturat-o în aer:

— Ce vrei? a țipat șoptit.

Doi ochi căprui se întrezăriră odată cu apariția lunii. Un tânăr, nu mai mare ca ea, cu plete negre și neordonate, o privea plăcut. Pentru un moment, simți că picioarele i se înmoaie, dar și-a recăpătat repede stăpânirea:

— Ce vrei?

Tânărul a scos o pipă lungă din buzunar și a aprins-o tacticos. Nu părea să-i vrea răul, cel puțin nu arăta asta:

— Nu vreau nimic, a spus el. Doar că ai nimerit în locul unde mă odihnesc. Întrebare este ce vrei tu?

Fata se simți pierdută și o singurătate fără noimă o încerca. Și-a luat pălăria, ascunzându-și cu grijă părul:

— Doar… doar, încercam să mă ascund.

— Ah, făcu bărbatul fără să exprime vreun gest anume.

Sirona strânse caii unul lângă celălalt, îi aruncă o privire lui Sior și dădu să plece:

— Unde te duci? se auzi aceeași voce caldă.

— Să-mi caut propriul loc, răspunse țâfnoasă.

— Poți să rămâi aici. Văd că ai un rănit cu tine.

Mâna lui grea se lăsă pe umărul ei, făcând-o să tresară. Nu se simțea în pericol în preajma lui și în cele din urmă avea dreptate, nu putea să se descurce singură cu trei cai și cu Sior.

Bărbatul îl luă pe Sior în cârcă și îl așeză pe păturile sale:

— Am observat că aveți trei cai. Sau pisica încalecă pe vreunul?

— Ești glumeț, remarcă fata fără nici un chef de glumă. Mai așteptăm pe cineva.

— Ah!

În timp ce necunoscutul îl cerceta pe Sior, ea îl cerceta pe necunoscut. Inima îi tresărea de fiecare dată când îi arunca câte o privire. Noroc că era întuneric, altfel ar fi văzut-o roșind și și-ar fi pierdut din autoritate.

Bărbatul vru să facă focul, dar ea îl opri cu gesturi ferme și totuși gingașe, fâstâcindu-se toată atunci când mâna ei a atins-o pe a lui:

— Nu. Nu vreau să fim descoperiți.

— De cine? a întrebat atât de calm că a făcut-o să se simtă pentru o clipă în siguranță.

— De grumi.

Necunoscutul a surâs ușor, abia perceptibil:

— Nu sunt grumi pe aici, încercă să o asigure.

— Sunt, îl contrazise fata. Cred că tocmai acum părăsesc Epiktetosul.

— Și de ce crezi asta?

Pentru o clipă se lăsă liniștea. Nu era sigură dacă să-i spună sau nu, dar oricum nu vedea cum l-ar putea opri să facă focul dacă nu i-ar spune:

— Pentru că ne urmăreau.

Bărbatul nu păru deloc surprins atunci când îi auzi mărturisirea. Continuă să-l vegheze pe Sior ca și cum ea nu i-ar fi spus nimic:

— Eu sunt Prințul Ingvarr, rupse acea tăcere stânjenitoare.

Sirona râse cu poftă, apoi vrând să facă o glumă, se prezentă:

— Prințesa Sirona.

— Știu! i-a mărturisit spre surprinderea ei.

Fata nu mai știu ce să zică. Nu vroia să-i dezvăluie identitatea, dar el a luat-o prea tare și nu mai era în stare să dezmintă:

— De unde știi?

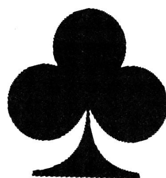
— Tatăl meu, Regele Stigandr al Gildamanului, m-a trimis după voi. Sunt mulți spioni în Imperiu și doar în mine a avut suficientă încredere. Misiunea mea este să vă duc în siguranță în Gildaman, pe voi și pe Tio.

Fata răsuflă oarecum ușurată, dar asta tot nu-i confirma de unde știe cine e ea:

— Bine, dar de unde știi că îți spun adevărul?

— Am recunoscut-o pe Xarr'rott. Asta îmi este suficient.

Prințul a acoperit-o cu una din păturile sale, lăsând-o să se odihnească.

CAPITOLUL VII
PRINȚUL INGVARR

Întreaga noaptea a fost rece. Doar lumina lunii o mai încălzea din când în când, aruncându-și razele aurii asupra întunericului înfiorător.

Cerul părea de porțelan, nici un nor nu străbătea marea întindere iar luna se întrezărea ca într-o oglindă.

Sirona nu a reușit să adoarmă. Aștepta ca din clipă în clipă fratele ei să se trezească, dar până la venirea zorilor nu a dat nici un semn că ar vrea să își revină din somnul morții. Caii nechezau speriați, parcă de-o umbră nevăzută, însă Liort era calm și ca de obicei asta îi dădea o senzație plăcută de liniște.

Când luna a fost înlocuită de soare, totul s-a revărsat într-o altă lumină. Copacii din jurul lor nu mai păreau amenințători, iar umbrele dispăruseră întru lotul. Chiar și caii s-au calmat, lăsându-se mângâiați de căldura soarelui.

Sior încă nu dădea nici un semn de viață. Chipul îi era palid dar liniștit, de parcă acel somn misterios i-ar fi adus toată bucuria de care avea nevoie. Sirona nu se putea mișca de lângă el, simțea că dacă ar face-o l-ar pierde în acel somn profund și nu s-ar mai putea întoarce.

Ingvarr dispăruse întreaga noapte, fără să îi dea vreo explicație. La început s-a gândit că se va întoarce repede, dar din moment ce dimineața sosise iar de el nu era nici o urmă, începea să își facă probleme. Nu știa cum să procedeze. Se simțea singură chiar dacă era îndrumată de ochii galbeni ai motanului. Singura soluție pe care o vedea în acest moment era să plece cât mai departe de locul acela.

Fără să se mai gândească la altceva, a legat caii unii de ceilalți, cu toate forțele ce le mai avea l-a ridicat pe Sior punându-l pe spatele lui Felix și a pornit prin pădure.

Nu a făcut mai mult de câțiva pași, că glasul suav al prințului a făcut-o să se oprească:

— Nu cred că este tocmai o poziție comodă pentru fratele tău.

Fără să-și întoarcă privirea spre el, a început să se rățoiască:

— Dacă mi-ai fi spus și mie unde pleci și când te întorci, poate că nu apelam la această soluție. Dar nu vreau să mai fiu pe aici la noapte, când grumii s-ar putea întoarce.

— Sau spiritele, remarcă tânărul.

Sirona s-a dat jos de pe cal și s-a apropiat de el:

— Ce spirite?

— Cele din cauza cărora fratele tău preferă să doarmă, i-a răspuns ușor ironic.

Știa prea multe despre ei și tot ceea ce ține de această aventură. Iar ochii lui îi păreau mai degrabă înșelători dar și fermecători. Ar fi vrut să fie mai puternică în prezența lui, însă simțea că nu își poate mișca picioarele ori de câte ori o privea cu privirea aceea întinsă și cotrobăitoare. Știa că până la urmă o să scoată tot de la ea, nu i se putea opune de nici o culoare:

— De unde știi de spirite?

Prințul l-a luat pe Sior și l-a pus la loc pe pământ, administrându-i o licoare ciudată:

— Ce faci? a strigat Sirona.

— Îi dau antidotul, i-a răspuns pe același ton calm și fermecător. Majoritatea nu le supraviețuiesc elpizilor, iar cei ce cad în somnul morții trebuie treziți cumva. Acesta este antidotul.

De cum l-a înghițit, Sior a început să tușească într-un mod alarmant. Ingvarr l-a ajutat să se ridice în șezut și cu gesturi ușoare l-a bătut pe spate:

— Așa, prietene, o să-ți revii, continua să îi vorbească pe același ton calm.

După ce a părut că și-a tușit și ultima bucată din plămâni, a cerut o gură de apă. Sirona s-a grăbit să-i aducă, dar Ingvarr a respins-o:

— Nu are voie.

Sior l-a privit întrebător. Nu era în stare să-i pună prea multe întrebări și nici nu îi prea păsa cine era și de ce îl ajuta. Vroia doar un strop de apă:

— Nu ai voie, i-a răspuns prințul unei întrebări fără ecou. Cel puțin două ore, altfel îți va fi mult mai rău.

Sior și-a lăsat capul pe spate, arcuindu-și trupul. Simțea mii de senzații ce îi străbat trupul, dureri cumplite îl loveau drept în stomac, iar gura îi era din ce în ce mai uscată.

Sirona ar fi vrut să facă ceva. Să pună capăt acelei suferințe, dar Ingvarr părea atât de stăpân pe situație că

nu a îndrăznit să se mai mişte din locul în care era.

În timp ce Sior se zvârcolea, ca şi cum cel mai mare rău i-ar fi intrat în corp, prinţul a făcut focul şi a pregătit ceva de mâncare. După ce au servit masa, Sior părea să se simtă ceva mai bine. Durerile parcă începeau să dispară şi se simţea din nou stăpân pe trupul său. Doar o oboseală plăcută îl mai incomoda acum:

— Va trebui să-l mai lăsăm să doarmă un timp, i-a mărturisit prinţul Sironei. Până când se va trezi, am să mă duc în oraş să văd dacă aflu ceva despre Tio.

— Nu! s-a auzit fata strigând cu atâta înfrigurare că s-a cutremurat şi ea. Nu te duce acolo.

Tânărul i-a zâmbit. Era de două ori mai fermecător atunci când zâmbea, iar picioarele ei nu mai puteau rezista sub influenţa lui:

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Nu mă urmăreşte nimeni, aşa că nu au motive să mă bănuiască de ceva. Şi apoi, ei caută doi tineri nu unul singur.

— Chiar şi aşa, nu vreau să pleci. Dacă grumii mă atacă cum am să mă descurc de una singură?

— Nu te vor ataca.

— De unde ştii?

— Ai încredere în mine.

Încredere. Era complicat pentru oricine aflat în situaţia ei să aibă încredere în cineva, dar ce avea de pierdut? Până atunci totul mersese anapoda. Nu avea încredere nici în Tio, nici în iapa care o purta în spate. Ceea ce îi cerea el i se părea… poate că până la urmă trebuia să aibă şi ea încredere în cineva:

— Voi încerca.

Prinţul a zâmbit mulţumit de răspuns, apoi s-a făcut nevăzut printre copacii groşi.

Când s-a întors, noaptea se lăsase deja. Sior abia îşi revenise din somnul morţii, iar Sirona abia reuşise să adoarmă.

Ingvarr părea frânt. Părul îi era răvăşit, iar pe umăr avea o zgârietură adâncă din care se scurgea sângele. Cu toate astea nu îşi pierduse zâmbetul fermecător şi nici nu părea că îl doare prea tare:

— Te simţi bine? l-a întrebat Sior.

Ingvarr s-a mulțumit să-i zâmbească și să ocolească răspunsul:

— Văd că sora ta a adormit în cele din urmă.

— Lasă-mă să te ajut, s-a oferit Sior fără să îi bage în seamă remarca. Sirona mi-a povestit totul despre tine. Ea nu e prea încrezătoare. Se ferește de oameni, mai ales de cei ce se poartă frumos cu ea. Are impresia că fiecare ascunde câte ceva.

Prințul a scos un răcnet înfundat atunci când Sior îl dezinfectă:

— Și are dreptate. Fiecare ascunde câte ceva, fie că vrea sau nu.

— Poate că are dreptate, a continuat Sior în timp ce-i curăța rana. Dar tot trebuie să-ți mulțumesc pentru că m-ai ajutat. Dacă nu erai tu, Sirona nu ar fi știut cum să procedeze.

Bărbatul i-a mulțumit la rândul său. Rana era destul de adâncă și pierduse destul sânge, dar încă se simțea în puteri:

— Trebuie să vă duc în Gildaman cât mai repede. Sorian și-a întins trupele peste tot, iar zvonurile despre voi încep să devină tot mai puternice.

— Ce s-a întâmplat acolo? a întrebat Sior cu vocea stinsă. Ai dat de Tio?

Bărbatul a râs, acoperind liniștea nopții:

— Adevărul este că am dat de câțiva soldați ai Șiarului și nimic mai mult. Nu-i așa că pare o nebunie? Dar înainte să mă iau la harță cu ei, am aflat că azi noapte a scăpat și al treilea. Am face mai bine să pornim spre Gildaman, Tio va ști unde să ne găsească.

— Atunci să pornim.

Ingvarr i-a aruncat o privire Sironei ce dormea atât de liniștită:

— Mâine dimineață. Ar trebui s-o lăsăm și pe ea să se odihnească.

Dimineața au pornit devreme. Mergeau de mult timp, dar nu s-au oprit să se odihnească, fiind deciși ca în trei zile să ajungă în Varna. Nu aveau de gând să se mai oprească în vreun sat sau oraș, de acum locurile prea aglomerate deveneau periculoase pentru ei.

Urmau drumuri din ce în ce mai întortocheate și mai ascunse. De multe ori pădurile prea dese le puneau stavile, dar asta nu îi descuraja. Sirona era cea mai hotărâtă, avea de gând să ajungă cât mai repede în Gildaman. Chiar dacă în fiecare noapte simțea spiritele nopții îndrumându-i, nu se mai simțea în siguranță, nu mai putea să doarmă sau să mănânce. În ultimul timp nu se mai gândise la altceva decât la tatăl său care o aștepta undeva să îl salveze.

Vroia cu disperare să îl găsească pe Aratt, era singura lor rudă, sigurul ce le-ar fi putut spune ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea în care s-au născut. În plus, nu era prea sigură că de ei depinde salvarea Șiarului, nici unul dintre ei nu se simțea prea puternic. Aveau nevoie de o forță supranaturală pentru a reuși să adune o armată suficient de mare și de dârză, pentru a-l învinge pe Sorian.

În seara celei de-a doua zile au ieșit într-o vale lăsând pădurea în urmă. Soarele își închidea razele roșiatice trăgând cortina întunecată peste cascadele ce curgeau leneșe.

Valea era altfel decât tot ceea ce văzuseră gemenii până în acel moment. Era o explozie de verde ce înconjura fiecare copăcel ce încerca să se înalțe. În jos se observau trei cascade ce se vărsau în aceeași albie. De jur împrejurul albiei se aflau flori în culorile curcubeului și copăcei mici cu coroane bogate.

Ingvarr i-a îndemnat să coboare lângă cascade. Acolo aveau să fie în siguranță cel puțin pentru acea noapte.

Noaptea a venit călduroasă și plăcută. După ce au mâncat, Sior a adormit imediat însă Sirona nu reușea să mai închidă un ochi. Prea multe gânduri o chinuiau, iar Tio o îngrijora de-a dreptul. Se tot întreba ce s-a întâmplat cu el. Dacă va ști unde să-i găsească. Dacă a știut ceva despre capcana ce li se întinsese…

Doar susurul apelor îi mai calma spiritul ce părea că se învăluie în cascade. Nereușind să adoarmă a decis că o baie în albia înspumată, i-ar prinde bine.

S-a asigurat că toată lumea doarme și s-a îndepărtat pentru a-și pune planul în aplicare. Tânjea după o baie, chiar dacă noaptea nu îi oferea căldura necesară, nu îi păsa, simțea nevoia să o facă.

Și-a lăsat hainele deoparte rămânând doar în furoul scurt, singura piesă vestimentară ce îi amintea că este femeie, și s-a aruncat în apă. Ar fi crezut că este precum gheața, dar surpriza i-a fost mare când a descoperit că apa era atât de caldă ca și cum cineva ar fi turnat de sus apă încălzită. Apele au început să formeze valuri învolburate, în jurul ei, ca niște mâini calde ce o răsfățau în vâltoarea caldă.

S-a lăsat în voia apelor uitând tot ceea ce o preocupa, fără să își dea seama că, pe măsură ce se elibera de gânduri, se scufunda tot mai tare până când a rămas fără aer. Când și-a dat seama că brațele ce o trăgeau în străfund sunt reale, era prea târziu. Oricât încerca să se zbată nu reușea să facă nici o mișcare. Cu un ultim efort și-a chemat fratele strigând în gând, de parcă el ar fi reușit să o audă.

Simțea cum corpul îi devine tot mai ușor iar gândurile începeau să i se piardă, nu reușea să se mai zbată și nici să strige cu ajutorul gândului. Atunci când apa îi pătrunsese cu totul în plămâni și când credea că o să moară, două mâini puternice au tras-o la suprafață. Nu a reușit să vadă cine, însă tusea aceea anormală o făcea să își dea duhul.

Abia după ce a eliminat toată apa ce i-a umplut trupul a reușit să-i vadă pe cei doi bărbați ce o priveau disperați. Sior a luat-o în brațe așa cum nu a mai făcut-o până atunci. Putea să-i simtă inima cât de tare îi bate. Câtă teamă îi fusese că o va pierde.

Ingvarr a întins-o pe pături învelind-o cu grijă.

Acum se simțea mai bine:

— Ce o fi fost în capul meu? s-a întrebat pe sine.

Prințul a bătut-o ușor pe umăr și s-a îndepărtat lăsând-o singură cu Sior:

— Cum v-ați dat seama?

— Te-am simțit foarte agitată și m-am trezit. Când am văzut că nu ești aici l-am trezit pe Ing, iar el a fost cel care și-a dat seama imediat unde ești. Să nu mai faci asta niciodată, s-a zburlit tânărul. Am crezut că mor de inimă.

Sirona a dormit liniștită în timp ce cei doi tineri au preparat micul dejun. Când s-a trezit totul îi părea altfel. Misterul din jurul cascadelor dispăruse lăsând în urmă doar trei prăpăstii prin care curgea o apă neclară, tulbure:

— Nu îmi vine să cred, s-a mirat Sirona. Aseară totul era atât de diferit.

— Altădată când mai vrei să faci vreo prostie să ne anunți și pe noi, s-a supărat Ing.

Fata l-a privit surprinsă. Tânărul începea să devină obraznic iar asta nu îi plăcea, dar nu a lăsat să se citească asta pe chipul ei:

— Ce s-a întâmplat aseară?

— Trebuie să înțelegi că oriunde ai fi, noaptea este o altă lume, a continuat prințul. Este o lume frumoasă și misterioasă ce te prinde în capcană. Niciodată să nu crezi în ceea ce vezi la lumina lunii, așteaptă ca soarele să îți arate adevărul.

— De unde știi atâtea? s-a mirat Sior.

Prințul încerca să își curețe rana ce o căpătase cu două nopți în urmă. Cu chipul schimonosit de durere a reușit să spună, mai mult printre dinți:

— Știu și gata! Mai bine ne-am pregăti de plecare. Dacă mergem toată ziua fără să ne oprim și toată noaptea, până dimineață vom fi în Varna. După aceea ne va mai lua cam o săptămână până vom ajunge în Gildaman și încă una până în Zoticus. Trebuie să mergem pe drumuri ascunse, Gildamanul este mult mai împânzit de gărzile astea nenorocite decât Șiarul.

— Atunci de ce ne duci acolo? a întrebat nedumerită fata. Nu crezi că acolo vom fi în pericol?

Ing și-a uns rana cu o alifie misterioasă și și-a tras haina peste:

— Dacă ajungem la Parl'laman[1] veți fi în siguranță. Sorian nu ar îndrăzni într-atât.

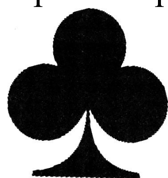
— Eu nu sunt prea sigur, l-a contrazis Sior. Dacă a avut curaj să își bage nasul în treburile voastre nu văd de ce nu și-ar băga nasul și în palat.

— Nu o s-o facă, a întărit tânărul. Nu este chiar atât de nebun. Tata l-a lăsat să își pună trupele pe drumurile noastre tocmai pentru a nu da de bănuit. Dacă i-ar fi ținut piept ar fi izbucnit războiul și nu ne dorim asta pentru moment. Dar, știe, că dacă ar îndrăzni să calce pragul Parl'lamanului furia tatălui meu ar fi mare. Momentan nu-i convine nici lui să-l zgândăre. Încă speră că-i va da Imperiul de bună voie și îi va deveni aliat. Atâta timp cât tata îl lasă să creadă că acest lucru este posibil nu va îndrăzni să ne deranjeze.

Gemenii nu erau prea convinși că Sorian îi va lăsa liniștiți odată ajunși în palatul Gildamanului, și nici Liort nu părea prea încântat. Dar, până acolo mai aveau drum

lung de parcurs și puteau să se întâmple multe. Ceea ce știa Sirona cu siguranță era că nu dorește să ajungă în fața regelui Stigandr, era un sentiment ca acela când a ajuns în casa celor doi trădători. Un sentiment ce nu-i dădea pace.

De când porniseră la drum însoțiți de Ing, așa cum îl numeau deja, gemenii nu au mai avut timp să vorbească între patru ochi. Acum mai mult ca niciodată și-ar fi dorit să își poată împărtăși sentimentele și temerile. Nici Liort nu-i mai vorbise lui Sior, ca și cum ar fi fost în căutarea adevărului, motanul prefera să fie cu ochii în patru și pentru moment să-și țină părerile pentru el.

CAPITOLUL VIII
VARNA

În ciuda celor spuse de Ing, drumul a durat mai mult de două zile. Două zile în care nu au reușit să doarmă sau să mănânce, asta și datorită faptului că rezervele lor de mâncare se împuținaseră văzând cu ochii.

Când, în sfârșit, după două nopți de nesomn, orașul Varna se arăta undeva la nord de ei. Era periculos să iasă pe drumul principal, așa cum observaseră în ultimul timp. Nici drumurile dosnice nu mai erau sigure, iar noaptea începea să ascundă cele mai bizare creaturi. Soldații Șiarului deveneau tot mai numeroși iar drumurile nu mai erau sigure nici pentru negustorii ambulanți care călătoreau dintr-un oraș în altul.

Cu toții erau obosiți iar între ei se lăsase liniștea de mai bine de o zi. Când au văzut porțile impunătoare ale orașului Varna, oboseala părea să rămână undeva în urmă, iar gândul că vor avea parte de o masă caldă și un pat adevărat îi făcea să uite de pericolele prin care au trecut în ultimul timp.

Singura problemă era că nu știau cum să pătrundă în oraș deoarece porțile erau împânzite de gărzi, iar majoritatea erau sperieni, iar ei știau să citească în sufletele oamenilor și să arunce blesteme dintre cele mai grele.

Odinioară, sperienii, fuseseră altfel. Semănau între ei, dar doar trupește, fiecare avea câte un simbol pe frunte pe care doar ei îl descifrau, iar fiecare simbol le dădea puterea cu care s-au născut. Atunci când au luat viață erau buni, iubitori și drepți, dar trecerea timpului i-a înăsprit, iar secolele îndelungate i-au învățat să fie asemenea oamenilor, răi și hapsâni.

Acum erau de partea celui mai mare dușman al celor trei Imperii, erau mai puternici decât grumii și mult mai șireți. Puteau lua înfățișarea oricărei ființe pe care o întâlneau și puteau cunoaște și cele mai întunecate secrete ale unui om.

Ing se temea se sperieni, iar cel mai rău îl speria că una din creaturile alea i-ar putea lua înfățișarea. Ăsta era un gând înspăimântător.

Au hotărât să își petreacă noaptea pe drumul lăturalnic. Aveau să facă cu rândul de veghea pentru a nu fi luați prin surprindere de gărzile ce cercetau locurile.

Sior a hotărât că el va fi primul ce va sta de veghe astfel ar avea puțin timp să stea de vorbă cu Tuciuriul și cu T.

Nu au îndrăznit să facă focul așa că au mâncat rece, de altfel puțina mâncare ce le-a mai rămas, și au încercat să adoarmă măcar pentru câteva clipe.

De îndată ce Ing și Sirona au adormit, Sior l-a smucit ușor pe pisoi care dormea nestingherit în blana câinelui:

— Iartă-mă Liort, pentru că te trezesc! Dar vreau să mă sfătuiesc cu tine.

Motanul a căscat somnoros și s-a apropiat de Sior, în același timp lângă ei a apărut și T:

— Ei văd că suntem toți, a șușotit tânărul.

— Eu sunt Gardianul, a spus într-o doară câinele.

Băiatul nu l-a băgat în seamă mângâindu-l ușor pe cap și s-a întors spre pisoi:

— Am să-ți pun o grămadă de întrebări. În ultimul timp nu mi-ai mai vorbit.

Pisoiul s-a lins ușor pe labă și i-a aruncat o privire galbenă ce s-a reflectat în culoarea lunii:

— Nu îți mai vorbesc pentru că nu vreau să te grăbesc în a lua decizii proaste.

— Despre ce decizii vorbești?

— Ce doreai să mă întrebi? i-a răspuns cu o altă întrebare.

Tânărul l-a ridicat pe Liort în brațe la nivelul ochilor, l-a mângâiat pe sub bărbie și l-a așezat în poală:

— De ce ne-au ajutat spiritele nopții? Și de ce doar eu am leșinat în preajma lor?

Motanul a mieunat prelung până ce și-a găsit poziția. Și-a pus labele pe bot și a început să șușotească:

— Elpidius! Sunt spirite interesante cu personalități ciudate, uneori de neînțeles. Dar ele sunt legate de Șiar într-un fel mai special pe care nu am să ți-l dezvălui. V-au ajutat pentru că așa au vrut dacă nu ar fi vrut nu ar fi făcut-o. Mai mult nu știu să-ți spun. Cât despre cea de-a doua întrebare, e bizar că mă întrebi. Tocmai pentru că pe tine te iubesc mai mult, am simțit asta. De aceea tu nu ar fi trebuit să leșini. Se pare că Sirona e mai puternică. Asta cred eu.

Sior nu era tocmai mulțumit de răspunsul primit, dar știa că dacă îl va sâcâi pe tema asta nu-i va mai răspunde de loc:

— Mai spune-mi, te rog: ce părere ai despre prințul ăsta care a apărut tocmai când aveam nevoie de el?

Motanul s-a ridicat tacticos și s-a repezit pe spatele câinelui:

— Uneori e mai bine să nu crezi nimic. Alteori poate nu crezi bine. Lasă-mă să îl descopăr și am să-ți spun atunci când voi fi sigur.

— Ești foarte concret, a glumit băiatul. Dar despre Gildaman ce crezi?

— Despre plecarea voastră acolo?

Sior i-a aprobat din ochi:

— Eu nu cred că este o idee tocmai bună. Dar și pe asta o să o descoperim atunci când va fi momentul.

— Să nu fie prea târziu, a mormăit câinele ce părea să doarmă.

Sior i-a zâmbit și l-a mângâiat ușor:

— Are dreptate. Dacă va fi prea târziu?

— Nu va fi! l-a liniștit motanul cu un ton aspru. O să-mi dau seama înainte să ajungem acolo. Acum e rândul meu să-ți mărturisesc ceva, a făcut o pauză pentru a-și linge nasul. Adevărul este că nu pot să pătrund încă în sentimentele prințului ăsta, dar până la urmă o să lase garda jos.

— Cum adică? s-a minunat băiatul.

— Asta nu am să-ți dezvălui.

T s-a mișcat ușor purtându-l pe Liort pe spate și și-au reluat locul de somn.

De acum luna începea să-și piardă din strălucire iar noaptea devenea banală și rece. Sior și-a scos spada din teacă punând-o lângă el. A rămas privind spre porțile orașului cu un sentiment de neliniște.

Dimineața părea să vină cu noroc. Gărzile sperienilor începuseră să plece chemate spre alte destinații și totuși rămâneau gărzile umane ce nu s-au mișcat din loc. Cu toate astea cei trei au răsuflat ușurați, cei rămași erau mai ușor de păcălit, iar riscul ca ei să fie recunoscuți în vreun fel era destul de scăzut.

Cu toate astea Ing a hotărât ca animalele să rămână ascunse pe drumul cel dosnic, însă Sirona nu a fost de acord cu nici un preț:

— Liort și T sunt prietenii noștri nu îi pot obliga să stea încă o noapte fără hrană.

Prințul și-a dus mâinile la cap și a răsuflat îngreunat:

— Este o problemă, a anunțat-o cu glas molatec. Dacă cineva v-a văzut împreună cu animalele în Epiktetos, și sunt sigur că v-au văzut, acoperirea noastră va fi în van. Oricum ele ar putea intra după noi prin locuri ascunse.

— Atunci nu mai intrăm nici noi, s-a încăpățânat Sirona.

Sior i-a făcut semn să tacă:

— Poate că are dreptate, te-ai gândit la asta? Și apoi credeam că nu îl placi pe Liort.

— Ei, află că îl plac.

Ing și-a pus mâna după umărul ei și a privit-o profund:

— Nu îi putem lua cu noi, chiar dacă tu îți dorești asta. Știu că nu sunt doar niște animale tocmai pentru asta nu putem.

— Nu înțeleg, l-a împins cu putere. Chiar nu înțeleg.

— Nici nu trebuie, i-a aruncat-o prințul. Mi-aș face griji dacă ai înțelege.

Sior vedea tensiunea dintre cei doi, trebuia să facă repede ceva altfel Sirona ar fi sărit la harță:

— Gata! a pus el capăt privirilor fulgerătoare. Acum trebuie să intrăm în Varna, cel puțin pentru a ne cumpăra proviziile. Sunt sigură că T și Liort se vor descurca.

Ing a început să pună la cale un plan credibil pentru a păcăli gărzile. După mai multe minute de discuții au hotărât să încerce. Dacă nu făceau rost de provizii nu ar mai fi rezistat prea mult timp pe drum.

Sirona s-a asigurat că pălăria îi ascunde cu grijă pletele și și-a pus spada mai la îndemână. Cei doi au sfătuit-o să facă pe muta pentru ca vocea să nu o dea de gol. În schimb, Sior nu era pregătit sufletește pentru toate astea. Chiar dacă gărzile se împuținaseră și rămăseseră doar oameni, ceva nu îi mirosea tocmai bine. Pentru o clipă și-ar fi dorit să rămână acolo, alături de T și Liort, dar nici pe Sirona nu ar fi vrut să o lase singură cu Ing, în care nu prea avea încredere.

În câteva minute au ieșit pe drumul principal fiind doar la câțiva pași de porțile impunătoare ale orașului. Varna era mai degrabă un centru comercial. Toți negustorii se întâlneau aici pentru a face schimb de mărfuri și pentru a vedea ce a mai apărut nou la celălalt. Odinioară aici era locul de înnoptare al pelerinilor, a celor ce treceau hotarele Șiarului.

De cum s-au apropiat de porțile orașului patru oșteni au blocat drumul îndreptând sulițele lungi spre ei. Ing a fost cel ce a înaintat scoțându-și pălăria și salutând politicos:

— Suntem locuitori ai Gildamanului, de pe lângă curtea regelui. Venim de dincolo de Șiar și suntem obosiți. Vrem doar o masă caldă și un pat pentru o noapte, de cum se lasă zorii vom pleca.

Un oștean mai tânăr cu o figură palidă și ochi iscoditori s-a strâmbat dezaprobator:

— Și ei?

— Ei sunt cumnații mei, Damin și Orcle. Regele mi-a cerut să-i însoțesc la el pentru niște treburi urgente.

Bărbatul i-a privit cu atenție însă pe chipul lor nu a zărit nici o tresărire, nimic să trădeze că nu ar fi cei ce se declară a fi. Cu impertinență le-a făcut semn să treacă, dar nu înainte de-ai avertiza:

— Dacă intrați în oraș nu veți mai putea pleca până dimineață. Așa că, dacă sunteți siguri că vreți să înnoptați aici nu aveți decât, dar să nu ziceți că nu v-am prevenit.

— Nici o grijă, l-a asigurat prințul. Nu avem de gând să plecăm până dimineață.

Oștenii și-au retras sulițele și i-au lăsat să intre în marele oraș negustoresc.

Spre surprinderea gemenilor noul oraș semăna izbitor de mult cu Tiarul. Aceleași străzi mici și înghesuite pe care se ridicau căsuțe de culoare cenușie. În nordul așezării se zăreau stânci puternice, asemănătoare cu cele din Tiar, ce păreau a fi adevărate scuturi.

Străduțele erau aglomerate, comercianții ce reușiseră să treacă de porțile păzite, încercau acum să facă schimburi cât mai avantajoase, însă acest lucru nu se prea întâmpla. Dacă cei veniți de departe erau bucuroși de târgul făcut, locuitorii Varnei nu erau chiar mulțumiți. Comercianți de departe au profitat de faptul că aceștia sunt închiși în propriul oraș și vindeau totul la prețuri

mult prea mari, iar pe mărfurile ce le schimbau cereau de două ori mai mult ca de obicei.

Pe măsură ce înaintau spectacolul era mai grotesc. Oamenii se certau și se blestemau, iar în alte părți trecuseră la bătaie.

Cu greu și-au făcut loc printre acei oamenii nervoși, încercând să se sustragă cât mai bine de la cumpărarea mărfurilor. În cele din urmă au reușit să găsească un han, la fel de gri și de mohorât ca toate căsuțele din jur.

Și-au lăsat caii în grija grăjdarului și au pășit în încăperea principală. Surpriza le-a fost mare când au văzut că întreg hanul este plin, așa cum nu mai văzuseră vreun altul. Nici o masă nu era liberă, iar gălăgia și fumul din jur nu îi îmbia deloc.

Erau pe punctul de-a pleca spre un altul când o voce prietenoasă și cunoscută l-a abordat pe Sior:

— Sior, prietene!

Tineri au încercat să repereze vocea în acea mare de oameni însă fumul îi incomoda și nu vedeau pe nimeni cunoscut. Dar o mână puternică i-a scos din impas:

— Tio! s-au mirat gemenii. Ești bine?

— Sigur că sunt bine. Hai veniți la masa mea.

Și-au făcut loc cu greu printre comercianții ce începuseră să se ia la harță până ce au ajuns la o masă mică, băgată într-un colț întunecos unde mirosea a mucegai:

— Luați loc, i-a poftit bătrânul în timp ce a dat pe gât o carafă de vin. Am atâtea să vă povestesc. Dacă ați ști ce fericit sunt să vă văd teferi.

Dar ochii lui roșii de beție s-au oprit asupra tânărului ce-i însoțea. După ce l-a cercetat câteva clipe i s-a adresat lui Sior ca și cum nimeni altcineva nu ar mai fi fost de față:

— Pe ăsta de unde l-ați pescuit?

Gemenii și-au încrucișat privirile aruncându-și zâmbete:

— Este… îți povestim noi, spuse Sirona ușor amuzată. Acum cred că e rândul tău să ne povestești ce s-a întâmplat în Epiktetos.

Bărbatul l-a mai cercetat câteva clipe pe tânăr, însă acesta nu a făcut nici un gest, rămânând calm:

— Am să vă povestesc, dar el?

— Nu îți fă griji, l-a asigurat Sior. Oricum știe mai multe decât spune că știe.

— Și asta e bine? a întrebat surprins bătrânul.

Sior s-a mulțumit să salte din umeri apoi i-a făcut semn să vorbească.

Tio a mai gâlgâit o carafă de vin și le-a comandat oaspeților ceva de mâncare. S-a așezat comod în scaunul prăfuit și murdar, întinzându-și tacticos picioarele pe masă, după care a început să își spună povestea:

— Nu aveam de unde să știu că sunt trădători. Din pricina lor acum nici nu mai sunt sigur dacă informațiile despre Aratt sunt precise, s-a oprit pentru o clipă simțind cum capul îi vâjâie. Când mi-am dat seama că pune ceva la cale mi-a fost foarte greu să vă mai previn. Ne-au separat în mod special, sperând că astfel voi veți avea destulă încredere și v-ați fi lăsat dezmierdați de scorpia aia bătrână. Presupun că prietenul nostru, i-a făcut cu ochiul lui Sior, v-a spus despre ce este vorba și atunci ați acționat. Când am auzit-o pe scorpie țipând că ați fugit mi-am dat seama că se îngroașă gluma. Cleon a sărit ca ars când a auzit și pentru câteva clipe a uitat de mine. Suficient pentru a reuși să fug pe geam. Apoi i-am simțit pe elpidius și mi-am dat seama că voi veți fi în siguranță, dar eu nu-mi găseam calul și de aici au început toate necazurile mele. Am alergat din casă în casă, dar toate păreau zăvorâte cu grijă, atunci am auzit pașii apăsați ai grumilor. Nici nu vă închipuiți ce sentimente m-au năpădit.

Bărbatul a tras aer pe gură în încercarea de a-și aduna gândurile, apoi a dus la gură și a treia carafă de vin. S-a foit ușor în scaun și a continuat:

— Atunci am știut că sunt pierdut. Eram pierdut și gata, nu puteam să mă lupt cu douăzeci de grumi de unul singur și calul meu nu era niciunde. M-am ascuns printre case încercând să mă fac una cu întunericul, dar bestiile alea au căutat peste tot fiind cam tot timpul aproape să pună mâna pe mine. Norocul meu că nu văd prea bine pe timp de noapte, altfel aș fi fost pierdut. Am reușit să o duc așa până dimineață când Sorian i-a chemat pe drumurile principale. Atunci s-a dus vestea că eu fugisem din oraș odată cu voi, așa că au părăsit locația plecând pe urmele voastre. Străzile au rămas pustii și pe timpul zilei, ceea ce este destul de ciudat. Nici un oblon nu s-a deschis cu toate că soarele era pe cer. Eram descumpănit de-a dreptul. Până la urmă am ajuns în vechiul Epiktetos și m-am cazat la hanul ruinat. M-am pus pe picioare și am

fugit în timpul nopții, am furat un cal și nu m-am mai oprit până aici.

— Cum ai trecut de sperieni? s-a minunat Sior.

Bătrânul părea că este pe punctul de-a adormi, dar a tresărit dintr-o dată lăsând să i se întrevadă un zâmbet acru. Cu ultimele forțe a mai cerut o carafă de vin și s-a lăsat din nou în scaun ca într-un pat moale și confortabil:

— Păi am așteptat să se facă lumină. Pe timp de zi nu mai fac de strajă preferând să se întoarcă la graniță iar de acolo pornesc spre oraș alți sperieni ce-i înlocuiesc pe cei plecați și tot așa. Am profitat de moment, le-am vândut niște „gogoși" fraierilor de la poartă și am intrat. Dar de atunci nu am mai plecat, cred că am fost prea beat să mai pot merge și mă mai caută și proprietarul calului pe care l-am furat. Dar tot mă întreb: unde o fi calul meu?

Tinerii s-au privit pe furiși aruncându-și zâmbete răutăcioase. Nu avea rost să-i povestească acum, era prea beat pentru a-și mai aminti. Însă bărbatul își îndreptă spatele și făcu ochii mari:

— Dar unde sunt T și Liort?

De data asta a fost rândul Sironei să-i arunce o privire rece lui Ing ce s-a prefăcut că nu a observat:

— Ne așteaptă în afara orașului, a spus mâhnită fata.

— Foarte bine, a spus Tio mulțumit, surprinzând-o pe prințesă.

Acum Ing afișa un aer mândru, superior ceea ce o scotea pe Sirona din sărite.

După ce au servit masa Tio i-a condus în camera lui, deoarece nici o altă încăpere nu mai era disponibilă. Dar camera era încăpătoare, avea trei paturi mici și un șemineu ce emana căldură. Astfel aveau o noapte asigurată într-un pat adevărat.

De cum au apărut zorii, gemenii au plecat să cumpere provizii. Orașul era la fel de aglomerat cum fusese și cu o seară în urmă. Sute de negustori încercau să vândă tot felul de mărfuri care mai de care mai atractive. Într-un colț mai retras al străduței era o căbănuță pe care scria mare: „CARMANGERIE". Sirona a insistat să intre mai întâi acolo pentru a cumpăra carne și oase pentru T. Lângă carmangerie, un magazinaș de culoare diferită, roz-bombon, strălucea în lumina încă palidă a soarelui.

Pe Sior îl atrăgea în mod deosebit acel loc, așa că a lăsat-o pe Sirona să se ocupe de carne în timp ce el avea să arunce o privire în micul magazin.

De cum a intrat un miros, ușor mentolat și dulce, l-a întâmpinat. Pe tavan erau tot felul de cerculețe ce se învârteau haotic creând o senzație amețitoare. În față se aflau multe rafturi de culori diferite și o tejghea ce acoperea raftul cel mai de jos. Pe tejghea se afla un clopoțel alb-cristalin și o carte mare cu coperți învechite și mâncate de vreme. Din vechile coperți se mai observa culoarea roșiatecă și literele aurii ce alcătuiau un titlu bizar scris într-o limbă necunoscută. Rafturile erau împodobite cu forme din hârtie colorată ce acopereau produsele ce păreau a fi aranjate cu mare grijă.

De cum s-a apropiat de tejghea un puf colorat i-a pufnit în față din el distingându-se o față bătrânicioasă și blândă. Bătrânul a schițat un zâmbet în colțul gurii și cu o mișcare fermă a făcut să-i apară o barbă lungă și o pereche de ochelari.

Sior a rămas înmărmurit. Fața bătrânului îi oferea încredere însă tot ceea ce se întâmpla îi producea o spaimă de nedescris. Printre buze a șuierat:

— Cum ai făcut asta?

Bătrânul și-a înfundat ochelarii pe nas și s-a îndreptat spre rafturi, cu un alt gest al mâinii a dat podoabele la o parte descoperind o întreagă comoară.

Pe primul raft, aranjate într-un mod misterios, se aflau tot felul de nuielușe ce semănau cu niște baghete magice; unele erau negre cu vârfuri ascuțite de culoare aurie, altele erau colorate cu vârfuri sclipitoare, unele argintii, altele aurii iar cele mai multe aveau vârfuri ascuțite din care ieșeau luminițe colorate ce făceau: puf-puf. Pe raftul al doilea se găseau volume cu coperți sofisticate și desene dintre cele mai misterioase. Nici una din cărți nu era asemănătoare cu cealaltă, fiecare părând că are personalitate și o poveste ce merită citită. Pe al treilea raft, în ordinea mărimii, erau așezate clepsidre de tot felul, cu nisip auriu, argintiu, roșu sau negru. Fiecare avea un model anume ce le conferea unicitatea. Iar pe ultimul raft se aflau spade învelite în teci de piele fină și catifea neagră. Spadele luceau în lumina ce intra timid de pe geamul conic, iar lumina lor străbătea încăperea oprindu-se asupra unei statui în mărime naturală ce reprezenta un rege muribund.

Bătrânul și-a fixat privirea asupra tânărului și l-a întrebat:

— Deci, ce ai dori să cumperi?

Sior s-a fâstâcit neștiind ce să-i răspundă. Toate acele lucruri păreau minunate, dar el nu vroia să cumpere, dorise doar să le privească. Bătrânul păru că i-a ghicit gândul și s-a îndreptat spre o baghetă de culoare albastră cu vârf argintiu:

— Aceasta este cea mai valoroasă. A aparținut unui arkadios, are puteri înspăimântătoare, și este tocmai bună pentru un călător ce înfruntă primejdii zi de zi.

Sior a întins mâna, mai mult din reflex, de cum a atins-o a simțit o furnicătură plăcută ce își făcea loc prin trupul lui. A aruncat-o speriat, însă râsul bătrânului l-a făcut să se rușineze:

— Asta înseamnă că te place, i-a explicat bărbatul. Poți să o ții. E a ta.

— Dar eu…, încercă băiatul să se scuze.

— Ți-o dăruiesc. Într-o bună zi îți va salva viața, apoi s-a întors către raftul cu spade.

Sior îl privea cu curiozitate, sentimentul de teamă îi dispăruse. Acum era perplex, nu știa cum să reacționeze și cum să-i mulțumească pentru darul primit. Dar nu a apucat să-și ducă gândul la sfârșit că bătrânul a tras o spadă învelită în piele fină. A tras-o din teacă lăsând să se vadă lama aurie strălucind în razele soarelui. Lama avea o formă ciudată, un desen în formă de trandafir se unduia armonios pe lamă, iar vârful era ușor curbat, asemănător cu vârful spadei lui Tio. Mânerul părea a fi sculptat, era din aur cu mici inscripții din argint și cu un inel, prin care îți treceai degetul arătător, de culoarea soarelui la apus. Mânerul era mai degrabă feminin, mic și grațios, așa cum ar sta bine în mâna unei femei.

Bătrânul a împins spada în teacă și i-a înmânat-o tânărului.

De data asta Sior era cu adevărat copleșit, nu vroia să primească darul și cu toate astea ochii îi sclipeau la vederea armei:

— Asta e pentru sora ta, i-a mărturisit bătrânul. A fost a mamei voastre și se numește Dal'rot. Are puteri magice și este ușor de folosit sunt convins că va fi pe placul ei.

Sior a rămas înmărmurit. Ar fi vrut să-l întrebe de unde știe de el și sora lui, de mama lui și de ce i-a dăruit

cele două obiecte, dar întrebările sale aveau să rămână fără răspuns căci bătrânul a dispărut precum a și apărut. În urma sa a lăsat o încăpere sărăcăcioasă. Nimic din ceea ce văzuse Sior nu mai era acolo, doar o casă părăsită cu grinzi vechi și dărăpănate. Doar statuia regelui a rămas pe loc, dar părea ușor schimbată ca și cum și-ar da duhul.

Tânărul a ieșit în stradă căutându-și cu privirea sora. Din când în când mai arunca câte o privire în spate pentru a se asigura că nu visase, doar cele două obiecte pe care le mai ținea în mână îi spuneau că totul a fost real.

Era încă dezorientat când Sirona l-a prins de mână:

— Ești bine? Parcă ai fi văzut o fantomă.

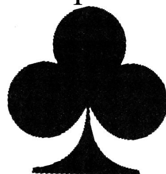
Nu a reușit să scoată nici un cuvânt i-a înmânat spada privind-o cu ochii goi și realmente răvășit.

— De unde ai asta? s-a minunat fata.

— Dacă ți-aș spune, cu siguranță nu m-ai crede.

— Încearcă-mă! l-a provocat Sirona.

Sior a zâmbit sec vrând să alunge un gând neprimitor. A mai aruncat o privire în spate și, spre surprinderea sa, casa roz dispăruse cu totul.

CAPITOLUL IX
FUGA

Soarele învăluia întreg orașul oprindu-se asupra fiecărei clădiri. În bătaia razelor orașul părea murdar și trist, griul clădirilor era tot mai pronunțat și se îmbina în mod neplăcut cu pavajul galben pai. Străzile deveneau tot mai aglomerate și mai neîncăpătoare. Tot mai mulți comercianți îndrăzneau să calce pragul Varnei pentru a câștiga un ban în plus.

Era un oraș istoric. Avusese multă importanță. Pioris, zeul creator, pe care oamenii nu îl mai cunoșteau, crease așezarea ca un zid de apărare împotriva propriului fiu ce i-a adus nenorociri și dureri. De atunci fusese ascunzătoare pentru regii fugiți din calea cotropitorilor, fusese cetate militară, chiar și oraș politic ce abia dacă era populat iar, mai târziu, cu mult înainte ca gemenii sau rudele lor să se nască, căzuse în ruină. Abia pe timpul lui Aratt, orașul s-a ridicat din nou și a devenit ceea ce era și astăzi.

Locul acesta, cunoscuse multe secrete și adăpostise multe suflete. Poate că, în adâncul lui, pe străzi dosnice și întunecate, încă se mai găseau dovezi ale primilor locuitori, ale războaielor crunte sau ale vieților pierdute.

Din capătul orașului se puteau observa porțile ce se înălțau ca niște vulturi ocrotitori. Erau atât de înalte că păreau să se unească cu cerul, ba chiar să-l străpungă lăsând dâre însângerate în inima norilor. În partea de nord se ridicau stâncile ca niște țepi amenințătoare ce se uneau cu orizontul într-o unduire amețitoare. Pe două dintre cele mai înalte stânci se observau unduiri albe ca o zăpadă tocmai căzută din înalturile boltei. Tot pe acolo se observa o dungă gri ce părea să ducă în inima stâncilor unindu-se în mod misterios cu munții ce se vedeau dincolo de orizont.

Era ora prânzului și orașul devenea tot mai aglomerat și mai sufocant. O căldură năpăditoare s-a revărsat asupra lor în timp ce-și făceau loc printre comercianți.

Sior și Sirona așteptau ceva cu nerăbdare. Toți acei oameni îi făcuseră să se simtă amețiți și ușor tulburați.

Când i-au zărit pe Tio și Ing, însoțiți de cei trei cai și încă unul pe care nu îl mai văzuseră – Sior a presupus imediat că este calul pe care Tio a fost nevoit să îl fure pentru a-și salva viața.

Toți patru au încălecat și au pornit spre porțile orașului, acolo unde îi lăsaseră pe T și Liort. Acum aveau suficiente provizii și își puteau continua drumul până în Gildaman. Gemenii deveneau din ce în ce mai pregătiți și cu trecerea timpului învățaseră să își accepte soarta. Însă, uneori, gândul le mai zbura spre Niara și spre frumosul Tiar pe care și-ar fi dorit să nu îl părăsească niciodată. Nici unul dintre ei nu se simțea de viță nobilă și nici nu își doriseră un asemenea destin. Trăiseră bine alături de Niara în ciuda răcelii ei, o iubiseră în felul lor iar acum simțeau acel gol ce le seca sufletele.

Sior era mult mai sensibil decât sora sa și de multe ori adormise cu lacrimi în ochi cu gândul la vechiul oraș ce l-a văzut sub amenințarea armelor. Uneori se gândea și la Troten care îi fusese ca un tată și îl învățase nenumărate lucruri. Mai erau și alții pe care și-i amintea cu plăcere. Într-un fel, singura alinare i-o aducea Tio, căci el era tot ceea ce mai rămăsese din Tiar. Tio îl învățase multe când era copil și-i spunea povești incredibile de dincolo de Tiar, povești ce până atunci le privise cu seninătate, povești ce-l încântau și îi făceau visele mai frumoase. Dar acum realiza că toate acele istorisiri pentru Tio fuseseră adevărate coșmaruri ce-l urmăriseră întreaga sa existență.

Acum înțelegea cât de mult suferise bătrânul și poate asta era și cauza pentru care se îneca în băutură. Și cu toate astea, așa cum bine observase de-a lungul timpului, lupta mult mai bine atunci când era băut. De parcă euforia aceea i-ar fi dat un curaj nebun și o forță nebănuită.

În timp ce se îndreptau spre ieșire Sior i-a povestit Sironei despre magazinul buclucaș. Despre cum a primit bagheta albastră cu capăt argintiu și despre spada Dal'rot ce aparținuse mamei lor. Tinerii nu au îndrăznit să le povestească însoțitorilor această întâmplare așa că au preferat să spună că au cumpărat bagheta și spada. Dar atât Tio cât și Ing citise ceva în privirea lui Sior și nici unul nu i-au dat crezare, dar asta nu conta acum.

Pe măsură ce se apropiau de ieșire, aleile erau tot mai goale iar casele aveau obloanele trase. Toate astea îi

ducea cu gândul că ceva ciudat se întâmpla dincolo de porți.

Când casele au dispărut în spatele lor au observat că toți ce-i ce doreau să iasă erau controlați de sperieni. Nici unul nu se așteptase să-i vadă pe timp de zi, iar asta i-a agitat teribil.

Tio le-a făcut semn să se oprească:

— Întoarcem caii în liniște și ne întoarcem în oraș.

Cei trei au aprobat dar pe dată ce și-au întors caii un sperian i-a observat în timp ce încercau să se retragă:

— Voi de-acolo. Rămâneți pe loc, s-a auzit vocea impunătoare a sperianului.

— Fugiți! a strigat Ing cât l-a ținut gura.

Caii au pornit în galop înapoi spre oraș. Zecile de oameni ce le ieșeau în cale erau trântiți și târâți de dârjii armăsari. În spatele lor se auzeau copitele altor cai, trăpașii inamici ce îi urmăreau cu o viteză uimitoare.

Au străbătut orașul în câteva clipe, iar singura cale ce le mai rămânea era cea a dealurilor urmate de stâncile amenințătoare. Tio a privit cu spaimă spre întinderea ce se așeza în fața lor, făcându-l pe Sior să tresară. Dar era prea târziu, Sirona și Ing pătrunseseră pe acele ținuturi, iar Tio și Sior au fost nevoiți să-i urmeze.

Spre surprinderea lui Sior, sperienii s-au oprit privind îngroziți, dar el nu s-a oprit din galop. L-a forțat pe Felix să meargă mai departe chiar dacă acesta necheza înspăimântat.

Abia după două ore de alergat s-au oprit între două văi adânci. Sior și Tio au ajuns ceva mai târziu, însă chipul Sironei le spunea clar că ceva nu e în regulă.

Sior a sărit de pe cal înainte ca acesta să se oprească și s-a îndreptat spre sora sa:

— Ce este?

Fata încerca să-și șteargă lacrimile, iar Ing o privea cu tristețe:

— Ce s-a întâmplat? a insistat băiatul.

Sirona și-a plecat capul pe umărul lui lăsând lacrimile să-i ude cămașa albă:

— T și Liort, au rămas acolo.

— Nu îți fă griji pentru ei. Ne vor găsi, s-a auzit bătrânul. Mai bine ți-ai face pentru noi. Nu ai văzut că sperienii nu ne-au urmat? Nu ți-ai dat seama că locul ăsta este privit cu ochi răi?

Sirona și-a șters lacrimile și i-a aruncat o privire rece lui Ing:

— Ce e cu noi? Unde suntem? l-a întrebat pe Tio.

— Suntem în Iad!

Tinerii l-au ațintit cu privirea. Tio era agitat și chipul îi exprima o spaimă de nedescris.

Vremea devenea tot mai rece. Cerul își chema norii furios. În câteva clipe totul s-a transformat într-o ceață neagră și deasă. Câteva picături au început să lovească furioase în timp ce vântul se întețea.

Pământul s-a întunecat cu totul, chiar dacă în oraș se putea observa soarele, o ploaie torențială a răzbit printre ceața deasă și fumurie, ca o funie. Tunete îngrozitoare se auzeau venind de dincolo de stânci în timp ce fulgerele încercau să-și facă loc printre nori.

Întreaga vegetație începuse să valseze pe o tainică melodie legănându-se în bătaia puternică a vântului și îmbrățișând ploaia cu brațe invizibile. Dintr-o dată urletul vântului a umplut întreaga zonă ca plânsul unui nou născut. Alte sunete se îmbinau cu cele ale vântului, sunete de jale și durere, sunete chinuitoare pe care nici o ureche nu le-ar fi putut suporta. Întreg ținutul se umpluse de o durere nebănuită, o suferință îngrozitoare.

Sunetele s-au oprit pentru o clipă timp în care vârtejuri de ceață au început să se ridice, amenințătoare, spre cer. S-au format câteva ochiuri ce urcau cu repeziciune, apoi au dispărut lăsând în urmă un cer înnourat ce privea cu ochi de sticlă. Un oftat profund s-a auzit din depărtare apoi vântul și-a reluat cântecul macabru zguduind de durere stâncile, ce acum păreau umile.

Călătorii erau îngroziți. Ceața se ridica tot mai deasă, frigul devenea tot mai aprig iar ploaia bătea necontenită, ca un bici aspru și neîndurător, udându-i până la piele. Caii nechezau disperați, ca și cum prin ochii lor s-ar fi scurs toate fantasmele vremii și toate durerile vântului.

Nici valea în care se adăpostiseră nu le oferă mai multă siguranță, coloane de vânt și ceață ridicându-se în cele mai macabre moduri, formând scurte vârtejuri ce se împreunau cu ploaia. Sirona era înspăimântată și era

convinsă că în cel mai scurt timp avea să plângă. Era udă până la piele, iar frigul din jur îi dădea senzații reci și usturătoare. Ing încerca din răsputeri să ajungă la ea, însă vântul îl împiedica de fiecare dată. Avea o forță năucitoare, atât de puternică ce ar fi putut scoate o stâncă din pământ fără cea mai mică problemă.

Sior și Tio nu se mai vedeau, iar caii lor nu dădeau nici un semn de viață. Păreau pierduți undeva în marea cortină de ceață. În scurt timp totul a devenit și mai aprig: vântul s-a intensificat urlând ca nebunul în sunete înăbușitoare, ceața s-a îndesit de nu se vedea nici la un metru în față, iar ploaia a început să lovească precum un bici nevăzut.

Cu greu Ing a reușit să ajungă lângă Sirona. A legat-o pe Agape de Fulg de Nea, iar pe fată abia a reușit să o ajute să încalece. Fără să îi dea nici o explicație a început să-l tragă pe Fulg De Nea, ce se opunea din răsputeri, înspre stânci.

Pe măsură ce înaintau, vremea devenea mai capricioasă. Prințul abia se mai descurca cu toată ploaia aia ce îi cădea pe pleoape și ceața ce nu îi dădea posibilitatea să vadă nici pe unde calcă.

Tânărul și-a tras spada de la brâu simțind că pericolul se apropie. Erau ca doi ochi reci ce îi priveau dincolo de ceață, doi ochi iscoditori. Au mai făcut doar câțiva pași când niște bobițe roșii au început să apară din toate părțile. Prințul a înțeles imediat că este vorba de ochii unor animale ce aveau poftă de sânge proaspăt.

Cu repeziciune s-a aruncat pe Fulg de Nea și i-a dat pinteni dând în stânga și în dreapta cu spada. Din când în când se mai auzea câte un chelălăit aprig iar spada i se umplea de sânge, semn că bestiile cădeau secerate sub puterea lamei. Până la urmă animalele au dispărut în ceață însă Fulg de Nea s-a ridicat pe picioarele din spate, aruncându-l pe Ing.

Sirona nu și-a dat seama ce se întâmplă. Chiar dacă Agape era legată de Fulg de Nea, fata nu reușea să-l vadă. Și-a dat seama că s-a întâmplat ceva cu calul și cu Ing dar nu vedea la nici un metru în față.

A sărit de pe iapă și și-a tras noua spadă de la brâu. Lama a început să lumineze ușor părând că încearcă să alunge ceața. Și într-adevăr, acolo unde lama pătrundea ceața dispărea cu repeziciune lăsând doar ploaia și vântul să înainteze cu și mai multă putere.

Fata și-a acoperit ochii cu mâna pentru o clipă, încercând să se apere de furia vântului. Pălăria i-a zburat lăsându-i părul să-i intre în ochi. Abia reușea să îi facă față vântului și ploii ce loveau fără milă. Când a reușit să deschidă ochii l-a zărit pe Ing întins pe jos iar pe Fulg de Nea speriat de moarte. Calul necheza într-un mod bizar dându-i aceeași senzație de neliniște și iepei. Pentru o clipă Sirona avu impresia că armăsarul o va lua la goană, însă, spre surprinderea ei, acesta făcu câțiva pași în spate nechezând furios.

Fără să îi mai pese de armăsar s-a repezit spre Ing. Acesta nu părea a fi rănit ci doar ușor „zguduit". Tânărul a deschis ochii când i-a simțit atingerea caldă. Părea ușor dezorientat, dar o nouă năvală a ploii i-a adus pe ambii cu picioarele pe pământ.

Sirona a înaintat câțiva pași pentru a vedea ce anume l-a speriat pe animal. Spada a făcut lumină lăsând să se vadă atât cât era posibil, căci și vântul și ploaia îi îngreunau vederea. Însă, ochii aceia mari și verzi, ca două bile goale au speriat-o de moarte făcând-o să se dea înapoi și să scoată un strigăt de spaimă. Dar din cauza vântului care urla cu toată puterea sa, Ing nu a auzit-o, însă i-a simțit mâna care îl căuta disperată.

A prins-o de mână și a tras-o lângă el. Privirea îi era pierdută, îngrozită, încât și inima lui a luat-o la trap nebunește.

Ceața începea să se ridice iar ploaia părea că își mai domolește stropii. Când ceața s-a ridicat suficient de mult, bestia cu ochi goi ca de sticlă era tot acolo privindu-i cu o oarecare curiozitate. Era un șarpe mare de vreo opt metri și gros de cinci sau șase, solzii îi erau tari ca o armură și luceau straniu.

Sirona simțea că o să leșine, nu mai simțise o asemenea spaimă în viața ei. În momentul acela ar fi preferat să se întoarcă în Varna și să le țină piept sperienilor și grumilor, și tuturor armatelor Șiarului. Nici Ing nu a reacționat imediat fiind hipnotizat de acea privire rece, însă în dată ce și-a revenit a tras-o pe Sirona în spate și a îndrumat-o spre cai:

— Fugi pe partea cealaltă. Am să-l țin ocupat.

Fata se dădu câțiva pași în spate, dar alte priviri o îmboldeau în ceafă. Când vru să o încalece pe Agape ceva a tras-o de picior târând-o în bezna din ceață. Gura îi era astupată și nu putea țipa. Un fior rece a pătruns-o în tot

trupul era sigură că de data asta o să leșine însă o mână puternică a eliberat-o din strânsoare.

Era Ing, era lângă ea. Nu văzuse ce anume o prinsese, dar acum începea să se simtă mai bine. Tânărul a tras-o lângă el acoperind-o cu brațele sale de vijelia ce urma să treacă peste ei.

Vântul a prins a urla cu putere zguduind cerul și stâncile, ploaia a început să răpăie tot mai mult în timp ce ceața se lăsa din nou la fel de deasă și înspăimântătoare.

Sirona și-a tras spada de la brâu încercând să mai ridice încă o dată ceața, dar aceasta părea că este lichidă și nu se mai lăsa înduplecată cu atâta ușurință.

Erau obosiți, uzi, înfrigurați, speriați și nu aveau nici o cale de scăpare. Ing a luat o pătură pe care o ținea pe Fulg de Nea, a adus-o pe Sirona lângă el și s-au acoperit, cel puțin pentru a nu mai vedea ce se întâmplă în jur. S-au ținut strâns, în brațe, până când printr-o adevărată minune au adormit.

Sirona s-a trezit prima. A încercat să își amintească ceea ce se întâmplase, dar îi era imposibil. Somnul pe care îl simțea îi luase toate simțurile, nu mai avea idee ce e cu ea, unde e sau ce s-a întâmplat. Totul era ascuns undeva în adâncul sufletului ei. Știa doar că frigul dispăruse, iar hainele i se uscaseră. Acum se simțea bine și nimic altceva nu mai conta. A adormit din nou lăsându-se condusă de un sentiment mult prea puternic.

Când s-a trezit din nou a simțit căldura ce venea de la un foc din apropiere. Trupul o durea înfiorător, iar mâinile abia reușea să le miște. A deschis ochii cu greu și a privit în jur. Era într-un fel de peșteră cu pereți de piatră. Încăperea era destul de mică și de întunecată singura sursă de lumină fiind focul ce ardea undeva în fața ei. A privit în jur și l-a descoperit pe Ing care încă mai dormea. Atunci un presentiment puternic i-a sfâșiat sufletul: Sior și Tio. Nu îi mai văzuse de când începuse furtuna. Dacă atunci avusese temeri mai întemeiate acum simțea că se topește. Dacă îl pierduse pe Sior totul era pierdut.

Câteva lacrimi i s-au prelins pe obraji. Ar fi vrut să aibă suficientă putere pentru a pleca după ei, cu toate că nu era sigură de locul în care se află.

A încercat să se ridice însă amețeala nu a lăsat-o să facă nici un pas. Putea să mai audă încă urletul vântului de undeva de afară: „Bietul Sior”, gândi fata. S-a lăsat la loc pe păturile moi, acum se simțea mai bine. Se făcuse cald și îi era cu adevărat bine.

În scurt timp s-a trezit și Ing. Avea părul răvășit ca și al ei și privirea pierdută. La fel ca și ea a cercetat încăperea cu privirea apoi s-a oprit asupra ei:

— Astăzi trebuia să mă însor, i-a mărturisit tânărul.

Sirona a mărit ochii. Nu știa dacă ceea ce vede pe fața prințului este regret sau ușurare, dar inima ei bătea ca nebuna într-un ritm amețitor:

— Îmi pare rău, a spus Sirona printre dinți.

Tânărul a zâmbit amețind-o din nou cu șarmul său caracteristic:

— O să înceapă războiul în Gildaman dacă tata nu îl convinge că mă voi întoarce.

— Nu înțeleg!

Prințul a oftat. Un oftat dureros ce îi străpungea inima:

— Trebuia să mă însor cu fata lui Sorian, Photine.

Sirona simțea că i se face rău. Nu știa de ce acele furnicături îi umblă nestingherite prin trup. Nu știa de ce simte atâta durere, dar cu siguranță că nu și-ar fi dorit să-l vadă pe Ing însurat cu fiica trădătorului:

— Frumos, a șușotit ea. Presupun că astfel tatăl tău avea o alianță cu Sorian. Și tot astfel avea să își dobândească libertatea. Dar nu înțeleg de ce ne mai duci acolo dacă Sorian îți va fi socru și va putea să vină oricând îi va fi voia.

Ing a întins mâna spre ea vrând să o îmbrățișeze, dar ea s-a retras speriată:

— Nu va putea să ne mai calce teritoriul după ce mă voi căsători cu Photine, așa ne-a fost înțelegerea.

Sirona simțea că va plânge. S-a retras într-un colț mai întunecat încercând să nu îl mai privească pe Ing:

— De ce îmi spui toate astea? De ce nu ne-ai spus până acum? Și unde suntem?

Tânărul s-a apropiat de ea, i-a pus mâna pe umăr încercând să o alinte însă ea s-a retras. Dacă vocea aceea groasă nu ar fi oprit-o la timp probabil că între ei s-ar fi încins un adevărat război:

— Văd că v-ați trezit.

Un bătrân tocmai intra în încăpere. Avea peste un secol de viață iar trupul îi era adus în față. Se ajuta de un baston pentru a merge. Ochii săi erau băgați cu totul în cap accentuând niște cearcăne galbene, barba îi acoperea mai tot restul feței, dar tinerii tot au reușit să îi vadă zâmbetul sincer:

— Bine, a spus bătrânul. Dacă v-ați trezit atunci sunt convins că vreți să și mâncați.

S-a oprit asupra Sironei privind-o cu interes. A văzut în ochii ei două lacrimi ce erau gata să pornească spre bărbie:

— Haideți, urmați-mă!

Ing a vrut să o sprijine pe Sirona, dar fata i-a refuzat categoric ajutorul și a pornit în urma bătrânului.

Au ieșit din mica încăpere călduroasă și au urmat un tunel lung și jos că abia puteau să meargă. Și-au dat seama că această „casă” se afla undeva în stâncile pe care le observaseră atunci când au părăsit orașul în fugă.

Au trecut de micul tunel ce ținea locul unui hol, au coborât câteva trepte bătute în piatră, și au ajuns într-o încăpere mare, cu multe mese, două paturi, o plită mică și un dulap mare. Pe jos erau așezate covoare din blănuri cu modele complicate și totuși plăcute. Camera arăta cu adevărat bine, era caldă, primitoare și mirosea a mâncare proaspătă. Sirona a observat pe unul dintre paturi trupul adormit al lui Sior. De îndată s-a repezit spre el:

— Sior, ești bine?

Băiatul a deschis ochii și a prins-o de mână:

— Voi fi bine. Acum vreau să mă odihnesc puțin.

Sirona și-a sărutat fratele pe frunte și l-a lăsat să se odihnească. Însă, nu se putea gândi la ce se întâmplase cu Tio. Cu siguranță că el nu avusese atâta noroc. Nu era acolo și nici nu simțea mirosul înțepător al băuturii.

Li s-a alăturat celor doi asigurându-se că stă cât mai departe de tânărul prinț. Și-a înmuiat glasul și l-a întrebat pe bătrân:

— Cum ne-ai salvat?

Bătrânul s-a tras ușor de barbă:

— Nu mi-a fost chiar greu. V-ați adăpostit chiar la ușa peșterii mele și apoi mi-am dat seama imediat că niște străini au pătruns pe teritoriul meu.

— Cum ți-ai dat seama? s-a interesat Ing.

— Simplu. Doar când, câte un străin le calcă pământul aduc furtunile și ridică ceața. Și apoi vântul, el

urlă tot mai tare pentru a chema toate spiritele să-i vină în ajutor.

— Dar ce e aici, a întrebat Sirona?

Bătrânul s-a îndreptat spre plita micuță pe care fierbea ceva. A luat recipientul mare cu ajutorul unui băț apoi a început să pună fiertura în vase de lut. După ce le-a dat fiecăruia câte un castron cu supă i-a răspuns fetei:

— Pe vremuri, pe timpul lui Aratt, aici au murit multe suflete nevinovate. Suflete care acum bântuie supărate. Nu părăsesc această vale, dar nici nu sunt prea prietenoase atunci când cineva le calcă pământul. Eu sunt paznicul lor, mă cheamă Aingeriu.

Tinerii s-au prezentat pe rând făcând câte un gest de curtoazie:

— Mai era cineva cu noi, a continuat Sirona după ce prezentările au fost făcute. Un bărbat în etate. L-ați văzut cumva?

— În afară de tânărul care ți-e frate nu am mai văzut pe nimeni. Ori a scăpat ori a murit. Căci spiritele s-au liniștit, ceea ce îmi dă de înțeles că nu mai este nimeni pe aici.

Fata l-a privit pe Ing care asculta tăcut. De data aceasta nu putea să citească nimic pe chipul prințului, nici măcar un sentiment, ca și cum chipul i-ar fi devenit de piatră.

Au mâncat în liniște apoi Sirona s-a instalat la căpătâiul fratelui pentru a se asigura că atunci când se trezește se va simți mai bine.

Au trecut două zile, timp în care cei trei tineri au primit adăpost la Aingeriu. După două zile erau complet refăcuți și spre bucuria tor și-au recuperat și caii, găsindu-l chiar și pe armăsarul furat de Tio. Proviziile li se înjumătățiseră iar caii erau încă speriați.

După două zile au hotărât că este timpul să plece. Bătrâna gazdă le-a mărturisit că mai există un drum ascuns ce dădea direct în Pădurea Neagră.

După ce i-a condus prin tuneluri întortocheate și peșteri slab luminate, o rază de lumină a pătruns printre stâncile reci. Aici bătrânul s-a oprit dându-le cele din urmă sfaturi:

— Trebuie să țineți cărarea și să nu vă abateți de la drum, orice ar fi. În pădurea asta este tot timpul întuneric, dar sub nici o formă să nu încercați să faceți lumină sau să aprindeți vreun foc. Rămâneți pe cai și mergeți pe cărare spre nord. Dacă mergeți încontinuu și nu vă abateți din drum în două zile veți vedea din nou soarele. Țineți minte, orice zgomot ați auzi, orice sunet, nu trebuie să vă speriați și continuați să mergeți.

Tinerii i-au mulțumit și s-au îndreptat spre ieșire. Ing a legat caii unii de ceilalți și a pornit cu inima îndoită spre Pădurea Neagră.

Sirona nu îi mai vorbise de două zile, iar Sior se purta destul de distant. Pentru prima oară de când plecase pe urmele lor, Ing se simțea singur. Se îndrăgostise de prințesă și nu își putea neaga asta dar erau prea multe lucruri ce îi despărțeau și dacă până cu două zile în urmă se încăpățânase să creadă altceva acum era din ce în ce mai sigur.

Sirona era sălbatică, nu își cunoștea sentimentele și chiar dacă în sine ei i-ar fi împărtășit dragostea era mult prea mândră să-i recunoască. Acum se gândea cu regret la ziua în care i-a mărturisit despre nunta lui și despre fiica lui Sorian, știa cu siguranță că asta i-a îndepărtat suficient de mult și nu era sigur că se vor mai apropia vreodată.

De cum au ieșit la lumină soarele s-a revărsat cald asupra lor. Ing a privit-o cu drag pe Sirona. Părea mult prea serioasă iar chipul îi era oarecum senin. Râvnea să o țină în brațe să-i mărturisească iubirea ce i-o purta, dar cu siguranță asta ar fi înrăutățit și mai tare lucrurile, mai ales că acum fata nu se putea gândi decât la T și la Liort pe care i-a lăsat undeva în sălbăticia din apropierea Epiktetosului.

Doar câțiva pași i-a despărțit de Pădurea Neagră, însă gemenii nu erau încă pregătiți să înfrunte întunericul pentru încă două zile. Sior a oprit caii:

— Nu cred că sunt în stare să suport două zile de întuneric iar în jurul meu să urle tot felul de animale pe care nu le pot vedea.

— Nici eu, a recunoscut Sirona.

Ing încă mai dădăcea caii asigurându-se că frânghia ce îi ținea uniți nu se va rupe:

— Nu trebuie să vă faceți griji. De obicei dacă urmezi regula nu are ce se întâmpla. Am străbătut de

multe ori pădurea și poporul meu s-a ascuns aici în multele momente de criză.

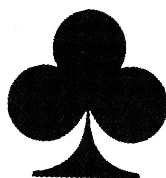
Fata i-a aruncat o privire rece parcă reproșându-i ceva. Tânărul a încercat să nu își lase emoția să iasă la iveală și a continuat:

— Nu o să ni se întâmple nimic. Trebuie doar să stăm aproape unul de celălalt și să nu ne lăsăm impresionați de ceea ce se va întâmpla în jurul nostru. Cel puțin așa sunt convins că nici grumii și nici sperienii nu vor îndrăzni să ne caute în pădure.

Ing a pornit primul, hotărând ca el să fie responsabil cu găsirea cărării ce avea să-i scoată din beznă. Sirona a fost cea ce l-a urmat la doar câțiva pași distanță, șirul încheindu-se cu Sior și cu calul furat al lui Tio.

Gemenii nu au avut curaj să se întrebe ce s-a întâmplat cu bătrânul, sperau doar că o să-l mai revadă într-o bună zi, și nu se înșelau în această privință.

Ziua aceea superbă a dispărut scufundându-se într-un întuneric aprig.

CAPITOLUL X
PĂDUREA NEAGRĂ

Bezna a apărut ca o perdea părând că închide lumina într-o sferă și nu îi va mai da drumul. Copitele cailor erau singurele ce îi asigurau că urmează calea cea bună. Sub picioarele lor puternice răsuna piatra ca un gol profund.

Pe măsură ce se afundau pădurea părea mai înfiorătoare. La început vântul a vuit ușor cu glas suav și îmbietor, apoi a început să scoată sunete lungi ca plânsul unei domnițe continuând până la urletul de groază în vuiete sumbre, macabre. Pe urmă glasurile animalelor au început a prinde contur îmbinându-se într-un mod tragic cu urletul vântului. Pădurea părea că se cufundă în durere.

Sirona simțea cum sângele îi îngheață. Inima îi bătea cu putere iar trupul îi tremura. Și caii erau peste măsură de nervoși, Agape necheza încontinuu încercând să se desprindă din strânsoarea lui Ing.

Tânărul încerca să-i conducă prin beznă luptându-se cu teama și cu caii ce se smuceau din hățuri. Le simțea teama gemenilor iar asta îl înspăimânta și pe el, și-ar fi dorit să îi poată încuraja dar nici el nu mai avea puterea necesară pentru a se convinge că va trece cu bine și de data asta.

Era adevărat. Parcursese de nenumărate ori pădurea, dar de fiecare dată avusese pierderi însemnate, iar acum nu trebuia să-și piardă tovarășul de drum sub nici o formă.

Sior era cel mai în spate, spre propria-i surprindere nu îi era atât de teamă pe cât crezuse, chiar dacă animalele șiroiau pe lângă ei, chiar dacă vântul urla cu toate că nu producea nici o mișcare. Într-un fel fusese pregătit pentru întâlnirea cu bătrâna pădure, cea în care mii de suflete pieriseră fără urmă. Tânărul simțea doar un fior rece ca și cum spiritele nopții l-ar fi urmat îndeaproape dar în același timp se simțea în siguranță, o siguranță tăinuită de sufletul său. Încerca din răsputeri să-și obișnuiască ochii cu întunericul, dar acela era mai mult decât un simplu întuneric era o beznă mult prea deasă,

atât de deasă că avea impresia că animalele abia reușeau să-și înfigă copitele în ea pentru a le croi drum.

Se afundau tot mai mult și pădurea nu dădea nici un foșnet de frunză sau vreo adiere de vânt, doar urletul înfiorător al unor vânturi nevăzute și al unor animale ce păreau a fi inexistente. Din ce în ce totul devenea mai înfiorător. Păreau că se afundă într-o pătură densă ce îi înghițea cu poftă și nu avea să le mai dea drumul.

Pentru prima oară Sirona și-ar fi dorit ca Ing să fie lângă ea. Era bizar că nu își dorea apropierea fratelui, însă Ing îi acaparase atenția într-un fel deosebit. Simțise pentru el lucruri deosebite chiar dacă sufletul o îndemna să îl respingă, să fugă de el. Însă în bezna aceasta necontrolată, aici unde, în afară, de urlete bizare nimic altceva nu putea fi reperat, aici și-ar fi dorit să fie lângă ea. Încerca să nu se mai gândească la bezna ce o înconjura lăsându-și mintea liberă și amintindu-și de frumosul ținut al Tiarului, de Niara, de locul copilăriei. Îi era teamă chiar dacă ea fusese întotdeauna cea puternică, acum se simțea ca și cum ar fi legată la ochi și ar merge spre ghilotină. Se întreba dacă tatăl ei se simțise vreodată așa cum se simte ea acum, dacă a trecut prin momente atât… Și-a oprit gândul dându-și seama că el se simțise poate și mai rău atunci când a zărit-o pe Niara pentru ultima oară cu ei în brațe. Pentru o secundă s-a mustrat pentru egoismul de care a dat dovadă.

Gândurile tuturor au fost spulberate de un altfel de sunet. Părea a fi un sunet produs de un om sau ceva asemănător. Din nou bubuitura ca și cum cineva s-ar fi lovit violent s-a auzit de undeva. Apoi pentru o secundă liniște, timp în care Ing a oprit caii și s-a apropiat cu grijă de gemeni. Iar dintr-o dată în zare s-au văzut flăcări ce păreau să fi cuprins bezna. Un foc ce se ridica lăsând să se distingă copacii bătrâni aplecați anormal de mult, părând că se roagă.

Ing a încremenit. Ăsta era cel mai rău lucru ce se putea întâmpla. Pentru prima oară au simțit adierea vântului. Părea să vină de undeva de sus și își făcea loc cu repeziciune. Sironei i s-a părut că vede un copac mișcându-și două perechi de brațe ce se întindeau ca niște caracatițe spre locul de unde venea focul. Și-a dus palmele la ochi pentru a alunga iluzia. Însă temerile ei s-au adeverit atunci când i-a auzit glasul speriat al lui Ing:

— Închide-ți ochii și orice s-ar întâmpla în jurul vostru nu vă uitați.

Ing a cuprins-o pe fată în brațe acoperindu-i capul cu propriile mâini în timp ce Sior strângea din ochi cu putere încercând să-și învingă instinctul de-a privi.

Timp de câteva minute în jurul lor s-au auzit țipete inumane, urlete de durere și blesteme înfricoșătoare. Vântul s-a oprit din urlat pierzându-se odată cu glasul animalelor, în jurul lor părea că se dă un adevărat război. Pe urmă totul s-a terminat și s-a lăsat o liniște profundă, înfiorătoare.

Ing a fost cel dintâi care a deschis ochii. Întunericul se lăsase la fel de profund ca înainte. A răsuflat ușurat însă în palmele lui simțea lacrimile fetei, era atât de aproape de ea încât îi simțea bătăile inimii. S-a ridicat pe vârfuri și a sărutat-o pe frunte, apoi a rostit pe un ton serios:

— Puteți să deschideți ochii. Oameni nesăbuiți.

Însă Sirona nu l-a auzit și nici nu i-a simțit sărutul. Era încă speriată de ceea ce văzuse. Nu știa cum să-și ascundă acel sentiment știa că dacă pădurea ar fi aflat, soarta ei ar fi fost aceeași cu a nenorocitului care a aprins focul. Ar fi vrut să le destăinuie ceea ce a văzut însă nu avea putere.

Liniștea ce se lăsase îi neliniștea pe toți. Era ciudat, ca și cum pădurea își prinsese victimele, iar acum se odihnea mulțumită. Însă Sirona știa că nu se odihnește deloc, putea să jure că toate privirile întunecate erau ațintite asupra ei, că o privesc cu reproș, de parcă ar fi greșit cu ceva.

Caii s-au pus în mișcare alungând liniștea sumbră, în scurt timp vântul a început să urle odată cu animalele. Atunci, Sirona a știut că este iertată.

Nu știau cât timp trecuse de când se aflau în beznă. Sunetele înfiorătoare nu îi mai deranjau, până și caii se obișnuiseră. Însă oboseala își spunea cuvântul iar foamea îi făcea să înnebunească. Sior a adormit în cele din urmă pe Felix visând la o masă regească.

Când s-a trezit nimic nu se schimbase, același întuneric, același sunet se auzea sub copitele cailor, aceleași zgomote. De acum totul îi părea perfect normal.

Nu îi mai era teamă absolut deloc dar nici nu spera că vor ieși în curând din pădure. Simțea că mai au de mers, poate chiar câteva zile. Acum nu mai era așa sigur că văile de dincolo de Varna fuseseră cele mai rele din această călătorie. Pădurea părea să nu se mai termine sau pur și simplu vroia să-i țină prizonieri.

Ing a hotărât să oprească pentru o clipă. Caii erau obosiți și aveau nevoie de câteva clipe de repaus. A ajutat-o pe Sirona să descalece și în același timp a încercat să-l găsească pe Sior:

— Sunteți bine? i-a întrebat.

— Cred că da, a răspuns Sior.

Ing s-a auzit căutând ceva prin întuneric, când a reușit a exclamat bucuros:

— Am găsit! Veniți lângă mine.

Gemenii s-au strâns lângă Ing. Tânărul i-a pus să întindă mâinile și le-a dat fiecăruia câte o bucată de pâine, pe care au înfulecat-o pe loc.

— Cred că acum mai putem rezista puțin, a spus amărât Ing. Sunt sigur că nu mai avem mult.

Însă el știa bine că ar fi trebuit să iasă până atunci la lumină. Ceva se întâmpla și nu știa cu precizie ce. De câteva ore avea un presentiment nu tocmai plăcut.

Au pornit din nou la drum însă părea că se învârt în cerc. Vântul a început să sufle cu putere aducând cu sine un miros misterios ce se răspândea mult prea repede. Cei trei și-au aruncat privirile în întuneric și spre surprinderea lor au zărit zeci de luminițe ce păreau a se mișca:

— Oh, a exclamat prințul! Asta ne mai trebuia.

— Ce se întâmplă? a întrebat Sirona în șoaptă.

— Urieni.

— Ce mai sunt și ăștia? a intervenit Sior.

Ing a oftat alarmându-i pe gemeni:

— Orice s-ar întâmpla nu opuneți rezistență. O să faceți mai rău. Am să mă înțeleg eu cu ei până la urmă.

— Despre ce e vorba, a insistat fata?

— Pitici de pădure. Sunt foarte încăpățânați, dar nu sunt chiar așa răi.

Aproape că nici nu și-a terminat bine fraza că s-au și văzut înconjurați de zeci de ființe pitice, ce țineau în mâini ca niște torțe gogoși. Creaturile arătau bizar. Aveau plete împletite într-un mod necontrolat, ochii mult prea mari în comparație cu capul. Aveau câte un nas mic, ca un

nasture lipit de față iar dintre buzele subțiri ieșeau niște colțișori ascuțiți.

Unul din pitici s-a apropiat de Ing și a urlat într-o limbă necunoscută:

— *Sarlaba'am*.

— *Hamar*, i-a răspuns prințul.

Prințul le-a făcut semn gemenilor să îi urmeze. Ambii simțeau că nu este momentul să pună întrebări, pitici păreau foarte hotărâți iar asta era de ajuns pentru a se simți în pericol.

Acum puteau să observe cât de cât în jurul lor. Copacii erau îmbătrâniți păreau că sunt acolo de secole, veșnici gardieni ai naturii și ziduri în spatele cărora se ascundeau animale dintre cele mai periculoase. După puțin timp au părăsit aleea principală. Copitele cailor se scufundau într-un pământ moale ce se ridica la loc imediat ce povara se ridica.

Nu au mers mult până au observat mii de luminițe provenite din peșteri ce se ridicau în movile de pământ. Luminile se observau doar la intrare însă Sirona bănuia că nu o să stea prea aproape de suprafață.

Piticul le-a făcut semn să intre într-unul dintre tunelurile săpate în pământ, precum cuibul unei cârtițe. De cum au intrat, torțe micuțe ce se aflau pe pereți, s-au aprins din senin dezvăluind trepte pământii ce duceau în fundul pământului.

Sior a fost împins pe trepte de doi pitici nervoși. Tânărul s-a rostogolit peste câteva trepte lovindu-se. Sirona a vrut să alerge spre el, dar Ing a tras-o lângă el ținând-o cu forță de braț.

Îndată zece pitici cu sulițe puternice și-au făcut apariția. I-au împuns, convingându-i să înainteze.

Drumul devenea tot mai strâmt, iar treptele erau tot mai micuțe, de ce înaintau alte torțe se aprindeau ca prin minune scoțând la iveală treptele moi și pereții pământii. Au mers mult timp așa simțind cu toții aerul ce devenea tot mai închis. Pereții au început să se îngusteze iar tavanul era din ce în ce mai jos.

Tinerii au fost nevoiți să meargă în pasul piticului până când o luminiță aurie s-a arătat la capătul lungului coborâș. De cum s-au apropiat de lumină, pereții păreau că se dau la o parte iar tavanul revenea la o înălțime acceptabilă. Au mai coborât câteva trepte și au ajuns într-o sală imensă, ce ar fi putut găzdui un întreg oraș. Sala

era din marmură roșiatecă. În jurul ei erau torțe de argint ce răspândeau o lumină plăcută ochilor. Pereții erau și ei acoperiți cu granit fin de culoare cenușie iar de-a lungul lor erau reprezentate tot felul de motive din viața piticilor. În cel mai luminat loc se afla un tron de o mărime impresionabilă, construit din aur și argint. Pe tron stătea o piticanie cu ochii bulbucații și un zâmbet rece. În mână ținea un sceptru ce îl depășea în înălțime, făcându-l pe suveran să pară neînsemnat. Până și coroana de aur roșu îi era mai mare decât capul și trebuia să o aranjeze tot timpul.

Suveranul piticilor le-a făcut semn să se apropie, oprind cu un singur gest gărzile. Ing a fost cel dintâi care s-a apropiat și s-a închinat piticaniei printr-un gest sobru ce nu trăda disprețul:

— *Triam*! a salutat prințul. *Hiar tunam*.

Suveranul a schițat un zâmbet plăcut ce i-a accentuat ridurile din jurul ochilor:

— *Variaman*. Să înțeleg că idioții ăștia au răpit niște pui de regi, s-a zgâit la Ing. Am dreptate?

Sirona vru să facă un pas în față, însă Ing i-a făcut semn să se oprească. L-a invitat pe Sior lângă el dându-i de înțeles că trebuie să se încline în fața suveranului:

— Da, Mărite, a spus Ing. Aveți dreptate. Cu toții suntem copii de regi și încercăm să ne salvăm supușii din mânia și lăcomia lui Sorian.

Suveranul a sărit de pe tronul mult prea mare, și-a aranjat cu grijă coroana și s-a îndreptat spre fată. A studiat-o cu atenție urmărindu-i fiecare gest și tresărire. Apoi ochii i s-au oprit asupra spadei ce o avea la brâu. I-a smucit arma cu toate că fata s-a împotrivit:

— Dal'rot. De unde o ai?

— E a mea. Dă-mi-o înapoi! s-a răstit prințesa.

Ing a intervenit imediat sperând ca suveranul să nu se enerveze:

— Iertați-o, Sire! E obosită și nu știe ce intenții aveți cu noi.

Piticania i-a făcut vânt lui Ing și și-a holbat ochii bulbucații la Sirona:

— De unde o ai? a întrebat răutăcios.

— De la mama, a răspuns mândră.

Piticul a studiat spada și i-a aruncat-o unuia dintre supuși:

— Ești o hoață! a acuzat-o cu tărie.

Sior simțea că e momentul să intervină. S-a apropiat de pitic și și-a scos propria spadă de la brâu înmânându-i-o:

— Priviți, Sire, i s-a adresat piticaniei. Aceasta este Xarr'rott, spada tatălui meu. Spada regelui Aratt.

Ing privea îngrozit. Știa că piticii de pădure nu-i fuseseră niciodată prieteni lui Aratt sau vreunui alt conducător. Ar fi putut considera toată această poveste o sfidare la adresa suveranului. Însă piticania s-a arătat cu adevărat interesat de spada regelui. I-a smucit-o lui Sior din mână fiind gata să cadă, deoarece spada era mult prea mare pentru el. Apoi a studiat-o cu atenție recunoscând sigiliul regal pe care îl cunoștea destul de bine:

— Pe tine te cred, dar pe ea…

— E sora mea, a intervenit Sior.

— Soră, s-a minunat piticania. Eu știam că Aratt a avut gemeni.

— Suntem gemeni.

I-a înmânat sabia tânărului și de data aceasta a început să-i studieze pe amândoi ridicând din când în când sprâncenele în semn de curiozitate:

— Într-adevăr semănați destul de bine, a recunoscut printre dinți. Doar că toată lumea a crezut că este vorba de doi băieți. Aratt i-a făcut-o și de data asta lui Sorian, a zâmbit printre buzele subțiri.

Piticania s-a îndreptat spre tronul din aur, de îndată doi pitici iau adus o scăriță pentru a-l ajuta să urce. În timp ce se cocoța coroana i-a căzut pe o parte acoperindu-i ochiul drept. A blestemat printre dinți și s-a oprit mândru să și-o aranjeze. Apoi cu gesturi îngâmfate s-a așezat pe tron făcând câteva mișcări bruște pentru a-și găsi poziția. Când în sfârșit s-a simțit confortabil și-a mai așezat odată coroana și a zâmbit mulțumit:

— Dacă voi sunteți cei din profeție unde sunt Gardianul și Păstrătorul?

Gemenii s-au privit încremeniți. Nu știau despre ce vorbește piticul. Spre norocul lor Ing a intervenit:

— Îmi permiteți să intervin?

Piticul s-a mișcat cu greutate spre el și i-a făcut semn să vorbească:

— Am fost nevoiți să ne despărțim în Epiktetos. Gărzile Șiarului erau peste tot și mi-a fost teamă să nu fim recunoscuți. Dar ne vom întâlni cu ei la Parl'laman.

— Cine este Păstrătorul? a întrebat suveranul mai mult pentru a se convinge.

— Liort. Pisica neagră, i-a confirmat prințul.

Din nou gemenii s-au privit surprinși și oarecum supărați. Ar fi vrut să știe și ei despre această poveste. Și ce era cu Gardianul și Păstrătorul?

Suveranul a sărit din nou de pe tronul său îndreptându-se spre gemeni:

— Dacă îmi arătați cea mai de preț dovadă vă las să plecați.

Sirona s-a scotocit prin buzunare și a scos medalionul ce i l-a dăruit Niara. La fel a făcut și Sior, scoțând din buzunar inelul ce îi conferea regalitatea.

Piticania le-a studiat, fără a le atinge, apoi a răsuflat ușor tulburat parcă fiindu-i ciudă că trebuie să îi lase să plece:

— Atunci profeția a fost adevărată, a vorbit pentru sine. Dacă v-aș ține prizonieri atunci ne-ați aduce numai necazuri pentru că Alfsigr a prezis tot felul de nenorociri celor ce le pun gând rău aleșilor. Atunci nu îmi rămâne decât să vă las să plecați. Dar înainte de asta, s-a îndreptat spre Ing, tu, tinere trebuie să-mi dai niște explicații: De unde cunoști limba sacră?

Prințul a făcut o nouă plecăciune:

— Mărite, sunt un descendent al arkadios și am fost crescut în credința lor. Am învățat limba sacră de când aveam șase ani și am fost crescut pentru a fi Gardianul prinților pierduți. De aceea eu cunosc lucruri pe care ei nu le știu, a făcut o nouă plecăciune politicoasă.

— Arkadios sunt prietenii neamului meu, a spus regele.

Le-a făcut un semn gărzilor. Aceștia au înțeles perfect ce au de făcut și au înaintat în fața celor trei ținând, câte doi, spada Dal'rot, pe care i-au înmânat-o Sironei cu cele mai de seamă respecte. Fata și-a plecat capul, salutând respectuos și a pus spada la locul ei.

Suveranul le-a zâmbit mulțumit și cu un ultim gest a studiat-o pe Sirona:

— Am fost un prieten al mamei tale, a început suveranul. Eu nu iubesc oamenii, doar pe arkadios, ei merită, însă pe Aratt l-am respectat pentru că a scăpat-o pe mama voastră dintr-o căsătorie ce nu și-o dorea. Bunicul vostru era nevoit să o mărite cu fiul dușmanului său pentru a nu porni războiul. Dar, Aratt a fost ceva mai

deștept și a știut cum să pună capăt conflictului și a luat-o și pe Fioriniana de soție dându-i speranța că lângă el va fi fericită. Și a fost. Asta nu înseamnă, însă, că o să vin vreodată în sprijinul vostru. Sunteți ultimii oameni care îmi călcați pământul. Cu toate că nu știu ce-a fost în capul gărzilor de v-au adus aici. De obicei nu îi capturăm pe cei ce urmează aleea principală.

Suveranul s-a îndepărtat îngândurat apoi s-a întors dintr-o dată:

— Sunteți liberi! Gărzile mele vă vor conduce pe un alt drum. Veți ieși pe drumul ce duce spre Õriat, de acolo porniți spre sud vest și veți da și de drumul ce vă va conduce spre Gildaman. Și acum am să vă rog să nu povestiți nimănui că ne-ați văzut, iar tu, s-a zgâit la Sirona, să nu vorbești niciodată despre ceea ce ai observat în pădure.

Sirona a simțit că leșină. Atunci era adevărat. Ceea ce văzuse nu fusese doar o viziune, ceea ce a simțit când liniștea s-a lăsat confirmă veridicitatea. Mâinile începuseră să îi tremure: „Ce demoni bântuie pe aici?”, s-a întrebat înfiorată. Suveranul i-a simți teama, și parcă pentru a o încuraja, i-a adresat un zâmbet plăcut.

Piticania le-a făcut semn să părăsească încăperea, părând extenuat după toată acea discuție. Se vedea că oaspeții îl obosiseră iar el nu își mai dorea decât să se odihnească liniștit în tronul său cel mare.

Patru gărzi le-au deschis drumul conducându-i pe aceleași scări pe care au venit. De îndată ce au ieșit la suprafață s-au scufundat în același întuneric demonic. Caii erau speriați și dădeau din copite neliniștiți. Ing a încercat să îi liniștească și spre surprinderea tuturor s-au liniștit doar auzindu-i glasul.

Cei patru pitici, ce abia se mișcau din pricina sulițelor prea lungi, le-au făcut semn să-i urmeze. Cu toții și-au dat seama că nu vor mai urma cărarea principală și dacă vor scăpa cu viață din pădure probabil că ar fi singurii ce au reușit fără să urmeze drumul.

Drumul pe care îi conduceau pitici era ceva mai liniștit, nu se mai auzea plânsul vântului și nici urletele animalelor, decât de undeva din depărtare. Aici copacii erau mai tineri și aveau coroanele îndreptate spre cer. Chiar și câte o rază de soare mai reușea să pătrundă din când în când, în încercarea de-a alunga demonii întunericului.

După mai multe ore de mers piticii s-au oprit, au făcut o reverență și i s-au adresat lui Ing:

— *Aliam sara'sar*.

— *Munala'alam*, a spus tânărul făcând la rândul său o reverență.

Piticii au dispărut în întuneric lăsându-i pe tineri singuri în beznă.

— Și acum, a întrebat Sior?

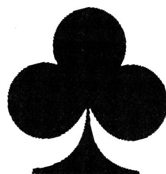
— Acum ieșim, a răspuns mulțumit Ing. Dar trebuie să fim atenți. Chiar dacă este o regiune neutră între cele trei Imperii asta nu înseamnă că Sorian nu a pus gărzi să vegheze drumul.

Tânărul a pornit înainte trăgându-l pe Fulg de Nea de căpăstru, iar calul îi trăgea la rândul său pe ceilalți trei.

Pădurea s-a terminat brusc, de parcă i-ar fi scuipat din burta mare. De cum au scăpat de coroanele falnice, luna și-a făcut apariția înconjurată de mii de stele:

— Este noapte, a suspinat Sirona. Cea mai frumoasă noapte pe care am văzut-o vreodată.

Însă fericirea lor nu a durat mult. Pașii apăsați și greoi ai grumilor se auzeau din depărtare, pe drumurile pietruite și prăfuite.

CAPITOLUL XI
CAPTURA

Luna bătea în străzile pietruite făcându-le să pară de cristal, luminând pietrele și șlefuindu-le în lumina ei caldă și binevoitoare. Stelele păreau că s-au strâns în jurul ei ca o mantie protectoare. Erau mai multe ca niciodată și se întindeau pe toată bolta părând că poftesc după albastrul infinit. Nu erau la fel de luminoase ca altădată ci doar stăteau de veghe într-o noapte ce părea tulburată.

Vântul sufla ușor, șuierând ori de câte ori trecea prin apropierea pădurii. Câteva particule de praf s-au ridicat în aer urmând un dans înălțător, după care s-au lăsat la pământ printr-o piruetă amețitoare.

Era destul de cald pentru jumătatea lunii mai însă în spatele nopții călduroase și liniștite, se anunțau furtuni dintre cele mai crunte. Pașii soldaților se auzeau, în depărtare, cum sfarmă piatra sub cizmele grele. Tot mai multe armate se îndreptau spre sud-vest, erau atât armatele grumilor cât și cele umane, însă toate luptau pentru aceeași cauză: Șiarul.

Primul șir de soldați s-a îndepărtat văzând cu ochii, spre cel mai bogat Imperiu, Gildamanul. Pe acolo pe unde treceau ei luminile se stingeau iar obloanele erau trase. Drumurile erau pustii, nu se mai vedeau decât urmele de cizme ale soldaților, nici o urmă de căruță nu se mai putea vedea. De prea mult timp pe acolo nu mai trecuseră comercianții și nici călătorii ce căutau refugiu în unul din cele două Imperii, iar asta nu putea să aducă ceva bun.

Puținele sate, ce mai stăteau în picioare în acea zonă neutră, păreau pustiite. Doar pe coșul câtorva case se mai putea zări fumul plitelor, restul era sec, fără viață. Totul era lipsit de viață, doar cerul mai juca un rol vesel și strălucitor.

Din ce în ce mai mulți soldați își făceau apariția pe străzile mici și prăfuite. Până în acest moment Sior reușise să numere în jur de două sute:

— De ce se duc atât de mulți spre Gildaman?

Ing nu i-a răspuns, a preferat să ofteze prelung și să urmărească mersul oștenilor. Știa prea bine că dacă nu se

va întoarce să se însoare cu Photine, Sorian îi va declara război tatălui său.

Stelele începeau să dispară lăsând-o doar pe regină să lumineze calea soldaților ce se înmulțeau din minut în minut. Grumii erau mai numeroși decât armatele umane, iar ăsta era un semn de îngrijorare. Grumii erau mult mai periculoși și mult mai puternici. Unul singur ar fi reușit să doboare cel puțin cinci oameni cu o singură lovitură. Erau buni și în mânuirea sabiei, dar sulița era arma lor preferată. Poporul grum era recunoscut pentru fabricarea celor mai puternice sulițe, încă de când se nășteau învățau să folosească arma ca și cum ar fi o parte din ființa lor. Trăiau pentru a se război și erau născuți ca cei mai destoinici războinici, însă, niciodată de când trăiau pe aceste pământuri nu se implicaseră în luptele oamenilor, și acum, așa dintr-o dată erau dornici să lupte în slujba lui Sorian.

Ing încerca să înțeleagă în ce fel îi manipula regele Șiarului. Era un secret la mijloc iar el avea să-l descopere. Până la urmă era și un avantaj în a se însura cu fiica lui, astfel putea să afle anumite amănunte ce l-ar ajuta să îl doboare.

Soarele începea să dea luna la o parte. La început și-a arătat câteva raze timide, apoi a devenit din ce în ce mai îndrăzneț. Când întreg ținutul a fost luminat complet doar câteva gărzi mai rămăseseră de veghe, restul, cel mai probabil, erau deja în Gildaman.

Ing trebuia să ia inițiativă. Nu mai puteau rămâne la marginea pădurii și cu siguranță că nu se puteau îndrepta spre Gildaman, acolo unde gemenii ar fi fost victime sigure:

— Vom merge spre Õriat și de acolo vom intra în Gildaman prin Valea Adâncă, a hotărât prințul.

Gemenii au fost de acord; nici ei nu credeau că ar avea vreo șansă dacă ar intra pe poarta principală a Gildamanului.

— Nu știu cum o să trecem de gărzile rămase, s-ar putea să fim nevoiți să luptăm.

— Am putea să-i păcălim așa cum am făcut în Epiktetos, a spus Sirona.

Ing a aruncat o privire spre drumul păzit și a oftat:

— Mă tem că nu este atât de simplu. Am avut destul timp să studiez urmele. Pe aici e drum închis oricât de ciudat vi s-ar părea. Nu a mai trecut nici o căruță de mult

timp și nici vreun fugar. Asta îmi dă de înțeles că Sorian a închis drumurile principale știind că nimeni nu s-ar aventura pe celălalt drum.

— Care e celălalt drum, s-a interesat Sior?

— Să lăsăm acum traseele, trebuie să ne mișcăm.

Tinerii și-au înșeuat caii, și-au pus spadele la îndemână și s-au rugat ca Șarama să le rezerve un destin cât mai blând.

Au început să coboare spre drumul păzit. Gemenii erau vizibil nervoși. Înainte să ajungă față în față cu soldații, Ing s-a repezit spre Sirona și i-a dat pălăria lui:

— Ține, tu ai mai multă nevoie de ea pentru a-ți ascunde înfățișarea.

Fata a acceptat-o mulțumindu-i din priviri.

Nu au avut mult de mers până ce spadele soldaților s-au îndreptat spre ei. Erau în jur de douăzeci, cu toții erau tineri și puternici. Purtau armuri din argint și aveau scuturi ce îi proteja și de cele mai năprasnice lovituri. Cel ce părea a fi căpitanul, după port, și-a făcut loc ieșindu-le în cale:

— Voi nu ați aflat că drumurile sunt blocate?

— Nu, i-a răspuns Sior cu o sinceritate debordantă. Ar fi cam greu să știm una ca asta pentru că nu am venit pe drumul principal.

Soldatul l-a măsurat cu privirea insistând asupra hainelor ponosite:

— Și de unde veniți mai exact? a întrebat cercetător.

Ing a făcut un pas în față și s-a înclinat politicos:

— Suntem locuitori ai Õriatului și ne întoarcem acasă, din păcate destinul ne-a împins spre Pădurea Neagră. Am avut pierderi semnificative, dar acum că am scăpat nu vrem decât să ajungem acasă.

Chipurile soldaților s-au întunecat auzind de Pădurea Neagră, însă superiorul lor nu părea deloc impresionat. O fixă pe Sirona și părea că nici nu-i pasă de explicațiile trecătorilor:

— Băiete! i s-a adresat Sironei. De unde ai spada aia?

Cei trei au simțit că li se înmoaie picioarele, caii au început să se zvârcolească nervoși, iar Sirona pălise de-a dreptul. Cu toate astea superiorul părea că nu observă neliniștea lor, s-a apropiat de fată încercând să-i smulgă spada de la brâu. Sirona a tras de Agape, obligând-o să se ridice pe picioarele din spate și să-l lovească pe soldat.

Bărbatul s-a dat nervos în spate reușind să evite lovitura ce i-ar fi putut fi fatală. Ochii i se înroșiseră iar buza de sus îi tremura nervoasă:

— Dă-mi-o! i-a poruncit fetei întinzându-și mâinile păroase spre ea.

Sirona a tras spada din teacă obligându-i pe cei doi să procedeze la fel:

— Mai bine mor! i-a strigat soldatului.

— Atunci așa să fie, a rânjit în timp ce a dat ordin ca ceilalți să atace.

Ing a sărit în fața fetei lovind pe oricine încerca să se apropie, Sior a smucit spada sărind de pe spatele lui Felix. Lupta începuse de-a dreptul. Tânărul Sior a făcut câteva fandări nimerind doi dintre dușmani direct în abdomen.

Sirona a reușit să se elibereze de sub protecția prințului și a început să își încrucișeze spada cu câte doi soldați deodată. Era mult mai rapidă decât ei și își mișca trupul în așa fel încât să pareze lovitura fiecărei lame. Cu grație a sărit în picioare pe Agape și și-a înfipt lama ascuțită în gâtul unui atacator. Acesta a scos un urlet sfâșietor și a căzut sub picioarele calului care nu a ezitat să îl calce între copite.

Al doilea atacator a încercat să-și înfigă spada în picioarele iepei, dar a fost oprit la timp de Sior care tocmai mai scăpase de un dușman.

Înainte să se declare învingători, pași greoi și zgomot de armuri se auzea din depărtare. Un număr de patruzeci de grumi alergau spre locul de bătaie.

Ing a lovit și ultimul adversar și i-a îndemnat pe gemeni să fugă. Dar nu au apucat, Sirona a sărit de pe Agape și s-a dus lângă fratele său, Ing i-a urmat, dar grumii îi înconjuraseră deja. Colții lor rânjeau într-un mod oribil, descoperindu-le rândurile de piei lăsate peste ochi. Cel mai mare dintre grumi era de două ori mai solid și mai înalt decât un om, iar armurile lor erau impenetrabile.

Sior a gândit repede și fără să-i pese de consecințe, cu o viteză uimitoare și-a înfipt spada în piciorul celui mai apropiat dintre ei. Grumul a început să urle de furie în timp ce ceilalți s-au repezit asupra lor. Sirona a urmat exemplu fratelui dându-și seama că cizmele pot fi penetrate cu ușurință, în timp ce Ing le ținea piept bărbătește oprind tăișul spadelor să se apropie prea mult

de gemeni. Caii au început să necheze furioși și să dea din copite lovind cu putere în grumi. Dar bestiile erau mult prea puternice și chiar dacă cădeau se ridicau din nou, păreau a fi neobosiți și chiar dacă erau loviți păreau că uită de durere.

Unul din grumi a reușit să-l prindă pe Sior de un picior și să-l ridice la nivelul ochilor săi. Din mâneca hainei tânărului, s-a ivit un vârf argintiu ce a produs o lumină puternică la contactul cu soarele. Bestia l-a lăsat să cadă. Sior și-a revenit repede și a scos bagheta ce-o primise în magazinul ciudat. De îndată ce bagheta a ieșit la lumină s-a produs o lumină mult mai puternică ce le-a luat vederea grumilor. Aceștia au început să urle furioși cuprinși de panică.

Tânărul a profitat de situație și s-a îndreptat spre Felix care dădea cu putere din copitele din față. A reușit să-l încalece, și-a scos spada și a pornit printre bestii lovindu-le cu violență între ochi. În scurt timp lumina a dispărut și puținii grumi rămași în viață au luat-o la fugă înspăimântați de-a dreptul.

Sirona și Ing încă își mai țineau ochii închiși încercând să nu orbească. Când au simțit că bestiile se îndepărtează s-au lăsat pe spate prăbușindu-se în nisip:

— Ești eroul meu, Sior, a mărturisit Ing.

Tânărul era încă dezorientat. Nu înțelegea nici el prea bine ce se întâmplase și încă nu era sigur că scăpaseră cu adevărat. Fără să mai stea pe gânduri i-a îndemnat pe cei doi să lase leneveala și să o rupă la fugă. De îndată tinerii și-au încălecat caii și au pornit spre Õriat.

Drumul era mult prea liber și liniștit. Nici vântul nu îndrăznea să sufle iar soarele se ascunsese în spatele unor nori amenințători. Era pâclă ceea ce dădea de înțeles că ploaia va sosi din clipă în clipă.

Caii alergau din răsputeri îndemnați de pintenii călătorilor. Cu toții erau obosiți dar nu îndrăzneau să oprească. Trecuseră prin două sate și în ambele găsiseră teroarea instaurată de Șiar. Obloanele erau trase și doar câte un copil mai îndrăznea să privească prin panglicile obloanelor, cu chipurile răvășite și înspăimântate.

Noaptea a venit repede dar nici un semn de lună sau stele. Se lăsase o ceață umedă și mult prea albicioasă, însă nu îndrăzneau să se oprească la vreunul din hanurile ce le-au ieșit în cale, simțeau pericolul plutind în aer și știau că era important să ajungă cât mai repede în Õriat.

Ceața devenea tot mai deasă reducându-le vizibilitatea. Chiar și frigul începuse să se lase simțitor. În zare se observau luminițe încețoșate ce anunțau că se apropie de granița Õriatului. Tinerii au dat pinteni cailor obligându-i să mărească pasul. Chiar dacă animalele erau istovite încă mai făceau față ritmului alert. Alergau cât puteau de repede pentru a-și duce stăpânii în siguranță.

De undeva din ceață au început să se audă sunetele metalice ale armurilor. Știau că nu se pot opri și apoi ceața i-ar fi putut zăpăci pe soldații Șiarului. Dar nu știau că nu se vor întâlni cu aceiași soldați pe care îi înfruntaseră și mai devreme.

Din spatele ceții îi urmăreau cu atenție detașamentele sperienilor ce se îndreptau cu ușurință spre ei putând să le simtă bătăile inimii și gândurile. Ing a simțit că sufletul și mintea îi sunt invadate de o durere necunoscută, dar știa despre ce este vorba auzise vorbindu-se despre asta:

— Sperienii, a anunțat el scoțându-și sabia din teacă.

În zadar își îndemnau caii să înainteze căci sperienii păreau să fie de două ori mai rapizi decât ei. Erau întotdeauna cu doar un singur pas în urma lor și nu păreau să se lase mai prejos.

Gemenii nu înțelegeau prea bine de ce sperienii sunt mai puternici decât oamenii, nici măcar nu erau siguri că aceștia nu erau tot oameni pentru că arătau întocmai. Însă puterile lor erau tot uimitoare, păreau că se născuseră vrăjitori desăvârșiți. Iar acești vrăjitori erau tot mai aproape de ei, atât de aproape încât li se putea simți suflul.

Sirona a îmboldit-o pe Agape sperând că aceasta o să alerge mai repede, însă calul s-a ridicat pe picioarele din față lovind violent un corp din spate. Fata s-a întors și a constatat că sperienii au prins-o. Tinerii și-au întors caii și au pornit atacul împotriva sperienilor, însă oricât de mult încercau să le țină piept ostașii Șiarului păreau să nu se teamă și nu aveau de gând să dea înapoi. Ing a sărit de pe cal încercând să o apere pe Sirona care fusese prinsă de un bărbat masiv. Spada fetei a căzut în ceață auzindu-se

doar clinchetul produs la întâlnirea cu pietrele. Încerca în zadar să se elibereze din mâinile bărbatului care a dispărut în ceață cu ea cu tot.

Sior a început să secere în stânga și-n dreapta cuprins de furie și disperare. Încerca să scape de Sperieni pentru a porni pe urma celui ce-i răpise sora. Nici Ing nu se lăsa mai prejos chiar dacă ceața le acoperea trupurile inamicilor încerca să-i doboare.

Ambii se luptau cu îndârjire, dar în scurt timp și-au dat seama că rămăseseră singuri împreună cu fantasmele create de ceață. Sior a încercat să taie ceața în speranța că o va găsi pe Sirona. Teama lui creștea pe măsură ce observa că nu e nici urmă de sora lui, era disperat și alerga prin pătura albă sperând că ea mai este acolo. S-a învârtit atât de mult prin locurile acelea până când ceața a dispărut lăsându-l să vadă cerul, ce acum era senin. Dar nici urmă de Sirona sau de sperieni. Inima îi bătea cu putere și simțea că se îneacă de furie, și-a scos spada și a început să lovească în inamici invizibili și a continuat așa până când oboseala l-a răpus:

— Gata! s-a auzit vocea lui Ing. Dacă procedezi așa nu vei rezolva nimic, îți vei face rău și nu vei mai fi în stare s-o salvezi.

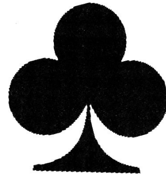
Tânărul nu mai putea să vorbească, nici măcar nu mai simțea disperarea ce îl măcina. S-a întins pe pietriș și și-a dus mâinile la ochi încercând să potolească lacrimile ce încercau să-și facă loc. Avea atâta amărăciune în el. Parcă o și auzea pe Niara condamnându-l că nu a fost în stare să aibă grijă de ea, îl auzea și pe Troten care-i tot spunea că trebuie să rămână împreună. O putea auzi chiar și pe Alfsigr care dezaproba nemulțumită, ba chiar îi putea observa privirea acuzatoare. Iar Liort, ce ar fi spus Liort dacă l-ar fi văzut cât a fost de slab? Și-a lăsat lacrimile să-i năpădească obrajii. Nu știa încotro s-o ia, ar fi vrut să-i cheme înapoi pe sperieni și să-i roage să-l ia și pe el dar îi era prea teamă să dea curs rugăminților.

Ing l-a ridicat în picioare și i-a șters hainele de praf:

— O s-o salvăm. Fii puternic.

Cât și-ar fi dorit să fie puternic. Ar fi vrut din tot sufletul dar vina îl copleșea, totul îl copleșea. Fuseseră mai rapizi decât ei și asta îl mânia la culme. A început să bată cu spada în pământ când, deodată, tăișul lamei a produs un sunet metalic. S-a oprit pentru o clipă privind în obiectul lovit. Era Dal'rot, spada Sironei. Un nou val

de lacrimi a izbucnit neputând să-l oprească. Simțea că o să cedeze, își vroia sora înapoi chiar cu prețul vieții. A început să-și simtă trupul greu, iar ochii i se închideau fără voie. A simțit o răceală tăioasă după care a leșinat.

CAPITOLUL XII
ÎNCHISOARE IN LIBERTATE

Cerul plângea în continuu, nu se mai oprise de mai bine de două zile. Stropi mari și reci loveau, fără încetare, pământul reavăn. Ape învolburate se zăreau în sudul munților, ape ce amenințau să iasă din matcă și să se reverse asupra întregului ținut. Câteva poduri de piatră au dispărut în câteva minute cuprinse de furia apelor ale căror spume albe se înfoiau supărate.

Cerul bubuia cu putere răspândind un nou ropot de stropi furioși ce dispăreau în pământul, deja, moale. Picioarele trecătorilor se afundau până la glezne iar fulgerele îi făceau să grăbească pasul.

După un timp cei patru trecători împreună cu prizoniera lor au fost înghițiți de pereți de piatră ce se ridicau triumfători înaintea lor.

Prizoniera era leșinată însă putea să simtă frigul ce-i cuprinsese trupul. Se simțea udă până la piele iar trupul îi era greoi și capul îi vâjâia îngrozitor. În cele din urmă s-a simțit acoperită de o pătură pufoasă ce încerca să-i alunge frigul din oase.

Un nou tunet a zguduit încăperea, rece, de piatră iar acesta a fost ultimul sunet pe care l-a auzit după care a căzut într-un somn profund fără vise sau simțăminte.

Când s-a trezit a simțit soarele mângâindu-i pielea. Nu știa ce s-a întâmplat cu ea și nici de ce se simte atât de rău. O căldură înfiorătoare îi cuprinsese trupul și simțea broboane reci de transpirație curgându-i pe frunte. A deschis ochii greoi, simțindu-și trupul amorțit.

Primul lucru pe care l-a observat a fost soarele ce se ridica deasupra sa. Era arzător așa cum nu mai fusese în acea perioadă. În jurul ei totul era verde iar câteva cascade cădeau învolburate. Câteva femei o priveau cu curiozitate, chipurile lor i se păreau blânde și demne de încredere însă nu putea să le vorbească, acea stare de leșin nu o lăsa să facă nici cel mai mic efort. Și-a dat

ochii peste cap simțind un nou val de căldură, apoi a simțit cum o cârpă rece îi șterge fruntea înfierbântată.

Cu o ultimă sforțare și-a controlat teaca în care își ținea spada. Nu a fost surprinsă când nu a găsit-o la locul ei, încă mai auzea zgomotul pe care l-a produs atunci când s-a prăbușit de pământ. Încet-încet, începea să-și amintească. A fost o luptă, iar ea a fost prinsă de niște mâini puternice. Își amintea că Sior încercase din răsputeri să ajungă la ea, dar a leșinat înainte ca el să se poată apropia. O spaimă nebună a străpuns-o direct în inimă, ce a început pe loc să bată într-un ritm mult prea alert, producându-i noi valuri de căldură. Simțea din nou că leșină, dar și-a revenit repede gândindu-se că nu poate să fie în captivitate, doar văzuse cu ochii ei întinderea aceea. Atunci ce s-a întâmplat cu Sior și Ing? A alungat gândul că ar putea fi departe de ea. Cu siguranță că o salvaseră și o duseseră undeva în siguranță.

A deschis ochii pentru a doua oară, însă aceleași chipuri feminine au întâmpinat-o. Nu recunoștea locul în care era, știa doar că toată acea oază de verdeață este învăluită de cei mai înalți munți pe care îi văzuse vreodată. Întinderea era vastă și luminată, florile erau în culorile curcubeului iar copacii erau numeroși, tineri și se înălțau mândri ridicându-și brațele spre cer.

Sirona s-a sprijinit de una din femei și s-a ridicat ușor. Soarele o copleșea cu mângâierile sale calde părea că vrea să-i șteargă broboanele reci ce i se prelingeau pe obraji. Femeia de care s-a sprijinit a ajutat-o să se pună pe picioare, însă nu avea suficientă putere să stea, așa că s-a așezat pe un pietroi răsuflând obosită.

— Unde sunt, a reușit să întrebe?

Femeia a înmuiat cârpa, ce o avea în mână, într-un lighean albastru și i-a șters fruntea. Apoi i-a înmânat o cănuță cu un lichid galben și fierbinte:

— Ești în închisoarea Õsseat.

Sirona nu era sigură că a auzit bine, s-a lăsat ușor pe spate și a privit spre soarele ce o dezmierda:

— Cum am ajuns aici?

Femeia cu ochi mari și albaștri precum cerul, i-a zâmbit cu amărăciune:

— Așa cum ajungem toți.

Õsseat îi spunea ceva, numele îi suna cunoscut. Nu îl auzise de multe ori dar atunci când l-a auzit a știut că de acest nume îi va fi legată soarta. A încercat să se adune

însă nu era prea sigură pe ea și pe ceea ce simțea. Se simțea distantă de parcă gândurile nu îi mai aparțineau iar trupul îi era plecat împotriva voinței proprii.

Femeia s-a așezat lângă ea și i-a luat mâna într-a sa:

— O să îți revii. Așa ni s-a întâmplat tuturor. Primele zile sunt insuportabile, dar pe urmă o să-ți revii.

— Vreau să plec, a îngânat Sirona.

— Sigur că vrei. Toți vrem asta.

Începea să se simtă tot mai obosită iar căldura aceea lăuntrică nu îi dădea pace. A încercat să găsească din priviri ceva ce ar putea-o ajuta, dar nu era nimic, nimic. Își dădea seama că este singură, acolo într-o închisoare în aer liber, era convinsă că nu există nici un adăpost, nu văzuse nimic care să aducă a temniță sau ceva asemănător. Pentru prima oară în viața ei era departe de Sior, departe de tot ceea ce însemna familie. Se gândea și la Ing. Și-ar fi dorit din suflet ca măcar el să-i întindă umărul și să o asigure că totul va fi bine. Oare destinele lor se despărțiseră pentru totdeauna? Oare avea să mai iasă vreodată din acel loc?

A cercetat, încă odată, locul cu privirea. A reușit să străbată cu privirea munții ce se ridicau în fața sa. Erau anormal de înalți, păreau că se opresc direct în cer, dar putea s-o facă. Știa că va reuși să-i treacă și să ajungă în Gildaman. S-a întors spre femeia ce încerca să o încurajeze:

— Cine ne sunt paznicii?

— Munții, a răspuns ea simplu.

— Atunci de ce nu plecați de aici?

Femeia i-a șters broboanele de pe frunte:

— Nu înțelegi, nu-i așa? Suntem prizonierii munților Õsseat.

Acum își amintea. Știa unde auzise de acești munți, știa că tot drumul își dorise să ajungă aici. Inima a început să-i tresară de bucurie, avea posibilitatea să afle dacă tatăl ei este aici. Își dorea din tot sufletul să-l găsească, să-i vorbească.

S-a ridicat, clătinându-se ușor. S-a sprijinit de umărul femeii și a privit în zare. De abia acum vedea că zeci de oameni mișunau pe lângă ea, ca și cum ar fi apărut printr-o vrajă. Până atunci nu le auzise nici glasurile gălăgioase și nu le văzuse nici chipurile îmbătrânite și triste:

— Câți oameni! a exclamat.

— Totuși, suntem într-o închisoare…

— Da, a murmurat fata. Ascultă ai auzit de vreun rege captiv prin părțile astea?

Femeia s-a scărpinat în cap zburlindu-și și mai tare părul arămiu:

— Au fost mulți regi captivi pe aici. Dar cu toții au plecat.

Sirona spera că tatăl ei mai este, doar îi spusese Tio că este captiv aici, trebuia să mai fie:

— De Regele Aratt, ai auzit?

— Ah. Acum două zile un bărbat cu ochii roșii de băutură m-a întrebat același lucru. Ciudat este că el nu a fost prins ca noi toți, de sperieni, cum o fi ajuns aici?

Fata a făcut ochii mari. Știa cine este bărbatul cu ochii roșii, trebuia să fie Tio. Reușise într-un fel sau altul să își ducă misiunea aproape de sfârșit:

— Și ce i-ai răspuns? a întrebat ea.

— Păi e cam greu de explicat. Dar de ce toată lumea se interesează de el?

Sirona știa că nu trebuie să-i spună adevărul. Putea să fie o iscoadă a sperienilor:

— Nu știu de ce îl caută bărbatul, i-a răspuns ea. Dar eu vreau să-l găsesc cu orice preț și nu îți pot dezvălui adevăratele mele motive.

— Cum dorești. Am uitat să mă prezint, și-a dat seama femeia. Eu sunt, Agrippina. Sunt una dintre cele mai vechi prizoniere. Cunosc multe despre cei ce sunt închiși aici, dar povestea lui Aratt este ceva mai dificilă.

— Eu sunt Sirona, s-a prezentat fata la rândul ei.

S-a oprit pentru o clipă căutând în mulțime un chip cunoscut, apoi s-a întors spre Agrippina:

— Și care este această poveste complicată?

Femeia și-a strâns părul în mâini lăsând să i se vadă chipul îmbătrânit dar încă atrăgător:

— De când l-au adus aici, acum șaisprezece ani, tot felul de mituri s-au creat pe baza regelui. Unii spuneau că chiar el și-a trădat Imperiul, alții spun că a fost doar convertit spre ideile lui Sorian. Dar mai exista și posibilitatea să fi fost un rege demn care a iubit Șiarul. Din păcate se crede că Aratt și-a dat de bună voie Imperiul. Acum numai în Șarama este scris adevărul. Eu sunt un simplu om care a trăit prea mult și a auzit prea multe.

Sirona știa că nu putea să fie adevărat. Niara îi povestise despre dragostea părintelui față de toți supușii săi, și cu toate astea era curioasă să afle povestea Agrippinei:

— Povestește-mi despre ceea ce se spune, a rugat-o fata.

Agrippina s-a așezat pe pietroiul pe care a stat ea cu ceva minute mai devreme, și-a legat părul cu o cârpă murdară și și-a adunat gândurile:

— Ei bine. Se zvonește că înainte ca cei din Profeție să se nască, Sorian l-ar fi convins că este în interesul ambilor să-i cedeze Șiarul. Dar nu putea să o facă fără a lupta. Dacă arkadios, neamul Reginei, ar fi aflat de înșelătoria ce o punea la cale cu siguranță l-ar fi distrus. Așa că regele a pus la cale un război ce a durat mai bine de cinci ani, timp în care Sorian l-a convins să-și trădeze neamul, atât pe al lui cât și pe al reginei. Singurul său moment de umanitate a fost atunci când și-a salvat copii, dar i-a trecut și asta. Acum se pare că Sorian vrea să-i atragă pe gemeni în locul unde este Aratt, iar Regele este dispus să-și trădeze proprii copii. Nu știu dacă să pun asta pe seama nebuniei sau a… nu știu ce să zic. Trebuie să-ți mărturisesc că atunci când Aratt a luat puterea Șiarului în mâinile sale era un om bun, dar pe măsură ce puterea îi creștea a devenit tot mai lacom. Într-adevăr, oamenii ținutului, au trăit bine sub protecția regelui, dar se zvonește că închisorile palatului erau pline cu oameni nevinovați ce sfârșeau în chinuri groaznice. Se pare că Aratt, ținea pe lângă el doar oameni cu caractere îndoielnice.

Sirona i-a făcut semn să se oprească. Nu era sigură că vrea să o mai audă. Erau doar minciuni, doar minciuni și totuși ceva din ea credea povestea asta. Cu lacrimi în ochi a întrebat-o:

— Se spune că dădea din visteria lui bani săracilor. Este adevărat?

— Se pare că da. Avea momente de umanitate care îi ștergeau răutățile cu buretele. Se mai spune și că soția lui nu-i cunoștea secretele, cu toate că le simțea. Am auzit că atunci după ce a dat naștere gemenilor l-ar fi rugat pe rege să o lase pe servitoare să plece cu ei și și-ar fi dat suflul abia după ce s-a asigurat că femeia a dispărut cu copii.

Fata simțea că o să înnebunească. Nu vroia să creadă că părintele ei și-a trădat Imperiul, oamenii, familia, totul. Părea ireal tot ceea ce auzea. Dar erau simple povești. Ce știa femeia asta, de unde avea ea să știe?

Încă mai căuta din privire figura lui Tio, dar nu îl găsea pe nicăieri:

— Agrippina, știi cumva unde ar putea fi bărbatul care te-a întrebat de rege?

— După cum arăta cred că s-a dus direct la „Hanul Deținuților”.

Fata a zâmbit ștergându-și ușor lacrimile. Sigur că dacă acolo exista un han, Tio nu ar fi ratat ocazia să încerce vinul. Dar nu era pregătită să plece spre han, oriunde ar fi fost el, încă se simțea slăbită și gândurile îi erau presărate cu durere. Și în plus ar fi vrut să mai afle câte ceva despre acest loc:

— De ce nu suntem păziți și închiși în temnițe, s-a interesat fata?

— Nu au nici un motiv să facă asta. Munții ăștia sunt cei mai aprigi străjeri. Dacă cineva ar încerca să-i învingă ar muri cu siguranță. Cele mai înfiorătoare creaturi se ascund pe stâncile reci, există doar un drum sigur iar pe acela îl cunosc doar sperienii.

Fata s-a întins pe iarbă lăsând vântul să-i mângâie chipul. A închis ochii simțindu-se complet răvășită. Trebuia să-l găsească pe Tio și să afle adevărul despre Aratt, și cu siguranță că, trebuia să evadeze oricare ar fi fost pericolele. Dacă povestea Agrippinei era adevărată, atunci Sior era în pericol. În cazul în care Aratt l-ar fi atras la ascunzătoarea lui și Sorian ar fi pus mâna pe el… dar nici nu dorea să se gândească:

— Agrippina, de ce l-au adus pe Rege aici, dacă el este aliatul lui Sorian?

— Crezi că dacă l-au adus aici a dus-o rău? Unde să-l ducă? Unde era mai în siguranță dacă nu sub protecția Õsseatului? Se spune că arkadios au aflat despre înșelăciune, iar aici ar fi fost singurul loc în care nici măcar ei nu și-ar fi pus la cale răzbunarea. L-au protejat în felul acesta.

— Am auzit că nu s-a mai auzit nimic despre arkadios de când s-a sfârșit războiul.

Femeia a privit-o blând:

— Se spune că-i așteaptă pe gemeni pentru a duce Profeția la bun sfârșit. Au fost sfâșiați de durere atunci

când regina a murit și nu l-au iertat pe Aratt, și nici nu-l vor ierta vreodată.

Atunci tot ceea ce auzise despre rege să fi fost doar o iluzie? Ceea ce-i spusese Tio? Ceea ce-i spusese Niara? Nu vroia să creadă și gata. Nu putea să creadă. În cele din urmă a alungat orice gând și a adormit lăsând ca răul ce o cuprinsese să dispară.

Hanul Deținuților era plin. Bărbați de toate vârstele își înecau amarul în locul acela ce arăta deplorabil. Dușumeaua era udă și părea că mai are puțin și intră în pământ cu totul. Scaunele erau de fapt jilțuri înalte din piatră, aveau o lucrătură ciudată ce inspira teama și moartea, nici mesele nu arătau mai bine. Se vedea că nu mai fuseseră șterse de ani de zile. Piatra devenise aspră și fiecare picătură de băutură ce căzuse, se îmbibase lăsând urme sumbre.

Sirona și-a aruncat privirea în fiecare colț. Încăperea era mult prea aglomerată și abia putea să zărească pe la mese. Dar undeva în mijlocul încăperii a zărit un bărbat, mic de statură, cu privirea goală, ce turna pe gât carafă după carafă. L-a recunoscut imediat. Chiar dacă își dădea seama că era mai beat decât îl văzuse până atunci se bucura că este acolo. Și-a făcut loc cu greu printre cei ce stăteau în picioare și s-a așezat lângă el.

La început bărbatul nu a văzut-o. Alcoolul îi crea vedenii pe care nu le înțelegea, i s-a părut că un înger s-a așezat la masa lui, ba chiar putea să-i zărească și aripile ce porneau din spate și se înălțau până la tavan. Sirona l-a zguduit până când ochii bărbatului s-au mărit:

— Sirona, a șoptit de teamă să nu fie auzit. Ce faci aici?

— Asta aș putea să te întreb și eu pe tine.

Tio dădu să mai dea o carafă pe gât, însă Sirona l-a oprit cu un gest ferm aruncând carafa pe jos. Bărbatul a rămas uimit văzând cum lichidul roșu este absorbit de pământ:

— Ai înnebunit? a încercat să se revolte dar glasul îi suna stins și părea că mai are puțin și adoarme.

Sirona l-a ridicat lăsându-l să se sprijine de ea. Mergea împleticit și abia mai reușea să lege două cuvinte:

— Hai afară, Tio! a râs fata.

Prințesa a reușit să-l târască până la râul ce curgea ceva mai departe. Fără să se mai gândească la sentimentele bărbatului, ce îndruga cuvinte fără înțeles, i-a făcut vânt în apă.

Tio s-a trezit dintr-o dată în apa rece ca gheața. A blestemat printre dinți dând nervos din mâini. A reușit cu greu să iasă sub privirile batjocoritoare ale Sironei:

— Ai înnebunit?

Fata s-a prefăcut că nu îi pasă și i-a îmboldit o privire șireată:

— Sper că acum ești treaz. Ar trebui să-ți ții mintea limpede, nebunule. Băutura o să-ți ia într-o zi mințile cu totul.

— Ce știi tu, a spus apatic bărbatul după care s-a întins în iarba proaspătă? Ce știi tu? Ești doar un copil.

Sirona s-a așezat lângă el dar era mânioasă și ar fi vrut să îi tragă o palmă:

— Poate că sunt un copil, dar în momentul ăsta sunt prinsă aici și trebuie neapărat să ajung în Gildaman. Și am să-ți pun multe întrebări la care îmi vei răspunde orice ar fi.

— Se pare că nu am altceva mai bun de făcut și oricum am obosit să tot alerg după fantasme.

Sirona a tras aer în piept adulmecând noaptea ce-o învăluia. Nu erau prea multe stele dar luna părea a fi un felinar ce răspândește lumina în fiecare colțișor. Râul susura ușor gâdilându-i auzul. A mai inspirat odată pregătindu-se sufletește pentru răspunsurile pe care spera să le primească:

— Tio, e adevărat ceea ce se spune despre Aratt?

Bărbatul s-a întors pe-o parte proptindu-și capul în mână:

— Ai auzit și tu?

Sirona nu i-a răspuns, dar privirea ei spunea mai mult decât o mie de cuvinte:

— Încep să cred că da. Dacă vrei să mă întrebi mai multe nu sunt cel mai nimerit să-ți răspund. Eu nu știu ce se întâmpla în interiorul Sar'alabului. Dacă cineva știe adevărul aceia sunt arkadios. Când am ajuns aici am sperat că îl voi găsi, dar se pare că a fost dus în alt loc. Și nu îmi dau seama de ce. Dacă ceea ce spun oamenii ăștia este adevărat, atunci Sorian consideră că pericolul numit, arkadios a trecut și îl poate scoate pe Aratt la lumină. Adevărul este că pe timpul lui dispăreau oameni cu

duiumul, însă el punea totul pe seama grumilor. Nu știu ce să-ți spun, nu știu. Sunt la fel de confuz ca și tine.

Fata și-a plecat privirea. Simțea că un nou val de lacrimi îi va lua cu asalt obrajii fierbinți:

— Dacă este adevărat de ce ne-ar mai fi lăsat să plecăm?

— Chiar și Troten, care l-a cunoscut, spunea că regele era un personaj complex și ușor influențabil. Se pare că singurii care l-au ținut l-a respect au fost arkadios. Cu toate astea se pare că avea și momente de umanitate. Cred că în ultimul timp conștiința îl chinuia. A văzut cum supușii îi mor în război și cum frumoasa regină se prăpădește văzând cu ochii. Dar nu știu dacă este adevărat.

— Dar simți că este, a întărit fata.

Tio a scos un oftat prelung și și-a lăsat capul să atingă pământul:

— E greu fetițo! E greu! De șaisprezece ani încerc să ajung aici pentru a-l elibera, iar acum totul pare o glumă de proast gust. Un rege ce se ridică împotriva propriului Imperiu, împotriva copiilor săi. Este ireal ceea ce se întâmplă. Mi-aș fi dorit să pot crede că nu este adevărat, dar de când sunt aici mă conving tot mai mult că oamenii de aici știu mai bine ca mine care este adevărul.

Sirona simțea cum inima i se îngreunează iar capul începe să-i vâjâie.

— Ce e de făcut acum?

— Trebuie să ajungem la arkadios. Dar tu ce cauți aici? a mărit ochii dându-și seama unde se află.

Fata i-a povestit despre lupta cu sperienii și despre cum a fost prinsă. Își amintea vag despre o ploaie ce nu se mai sfârșea și despre un râu învolburat. Apoi s-a trezit înconjurată de câteva femei ce au ajutat-o să-și revină dintr-un rău pe care nu îl mai cunoscuse.

La rândul său, Tio i-a povestit cum a fost aruncat de vântul acela aprig, până la baza munților. De acolo a reușit să escaladeze iar pe măsură ce urca, vântul și ceața dispăreau. Când a ajuns în vârful muntelui și-a dat seama că trecuse hotarul Õsseatului. A trecut prin niște momente îngrozitoare încercând să scape de niște urieni furioși, a întâlnit și alte personaje bizare și doar soarta l-a adus pe drumul bun.

Dimineața a sosit repede. Cei doi au stat întreaga noapte la taifas iar când soarele și-a arătat primele raze au adormit unul lângă celălalt.

— Trezește-te! s-a auzit glasul lui Tio. Sperienii au venit după un deținut. Cred că pe tine te caută.

Sirona s-a trezit speriată. Abia dacă îl auzea pe Tio în zarva ce se produsese în jurul său:

— Mai bine mă duc cu ei. Astfel am o șansă să scap mai târziu.

— Nici să nu te gândești, s-a înfuriat Tio trăgând-o după el.

Sirona nu înțelegea de ce bărbatul reacționează așa, dar era convinsă că avea motivele sale. S-a lăsat cărată printre oamenii ce alergau speriați. De la poalele munților se vedeau caii anormali de mari de-o culoare roșiatică. Pe caii se iveau falnici, fără nici o expresie, sperienii.

Tio o căra după alergând ca nebunul. Sperienii ajunseseră aproape de ei. Unul dintre ei le-a arătat celorlalți fugarii, iar caii au început să galopeze rupând iarba sub copitele puternice. În doar câteva clipe cinci sperieni i-au înconjurat. Tio s-a dat un pas în spate și și-a scos spada:

— Dă în cai! a urlat Sirona ce nu a stat pe gânduri și a ridicat o piatră de pe jos pe care a aruncat-o în fruntea unui sperian, acolo unde avea un semn în formă de semilună.

Sperianul lovit în frunte a început să urle de durere. Din semnul ciudat au început să curgă șiroaie de sânge negru ce i se prelingea pe față și părea că îi arde pielea:

— Lovește-i în frunte! a urlat iar fata.

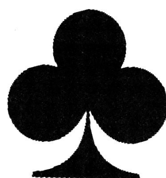
Dar țipa în zadar, Tio făcea față destul de bine situației luptându-se cu doi sperieni deodată. Avea mișcări complicate ce îi punea în încurcătură pe inamici. Sperienii păreau dezorientați. În momentul în care i-a zăpăcit de tot le-a aplicat lovitura finală înfigându-și lama în semnul de pe frunte. Un alt sperian s-a repezit spre el, încercând să-și salveze prietenii în timp ce un al doilea a prins-o pe Sirona strângându-i trupul cu lanțuri grele.

Fata s-a lăsat în genunchi în timp ce cu mâna căuta o piatră. Ceva ascuțit, ca un ciob a tăiat-o ușor în palmă. Nu a simțit durerea nici nu se putea gândi la ea, a strâns

obiectul în pumn iar când bruta s-a apropiat i l-a înfipt în cizmă făcându-l să urle de durere. S-a eliberat repede și a început să rotească lanțul deasupra capului, apoi i-a dat drumul cu ușurință, iar lanțul s-a oprit direct în gâtul namilei. Fata a început să-l strângă cu putere, însă dușmanul era mult prea puternic și ea nu mai avea putere să strângă. Chiar când a crezut că sperianul se va elibera Tio i-a sărit în ajutor. Dintr-o simplă săritură i-a înfipt vârful spadei în ochi. Când dușmanul a căzut la pământ răpus de durere spada lui Tio l-a nimerit în semnul în formă de semilună. Țipătul a fost înfiorător, a cuprins întreaga vale pierind în vuietul vântului.

Bărbatul a ridicat-o pe Sirona, ce căzuse la pământ și a urcat-o pe unul dintre cai, făcând la rândul său același lucru.

Caii erau anormal de mari și de puternici, Sirona se simțea neînsemnată pe lângă animalul pe care stătea. Dar îi oferea și o oarecare protecție, se simțea bine, protejată iar atunci când calul a luat-o la galop aproape că nici nu a simțit.

CAPITOLUL XIII
CĂRĂRI BIFURCATE

Noaptea căzuse ca un blestem. Ruinele vechilor regate erau înconjurate de umbre înalte ce ascundeau dureri nebănuite. Câțiva bolovani, căzuți în timpul războiului, stăteau de veghe sperând ca regatul să nu se mai ridice. O singură sală mai rămăsese în picioare, o singură sală mai trăda originea nobilă a celor ce locuiseră acolo.

Luna intra plăpând pe un ochi spart descoperind culorile calde ale pereților. Pe lângă lumină se ridicau umbre în diferite forme ce păreau să danseze în vuietul vântului. Într-un colț se afla un jilț din granit, acum era îmbătrânit. Nu mai avea culoarea de odinioară iar de jur împrejur se vedea trecerea vremii. Pe jilț se afla o coroană din aur, acum murdară și scorojită, doar nestematele ce o înconjurau își mai păstrau din strălucire sclipind în întuneric.

Covoarele, odinioară colorate, erau șterse de ploile ce se abătuseră peste regat. Doar frunzele veștejite le mai ofereau un model primitor și un foșnet. Totul era în ruine și așa aveau să arate și celelalte Imperii dacă Șiarul ar fi pornit războiul.

Vântul urla în depărtare, iar norii au acoperit luna anunțând venirea unei noi ploi. Era cald însă curentul ce intra pe geamurile sparte dădea o senzație tăioasă, ce înfiora trupul. Sirona s-a ghemuit în jilț încercând să adoarmă pentru o clipă. Merseseră mult, aproape două zile. Tio nu îndrăznise să străbată munții, sperase tot timpul ca armăsarii sperienilor să-i ducă spre drumul corect, dar asta nu se întâmplase. Din greșeală nimeriseră în vechiul regat al arkadios. Regatul pe care îl condusese cu multă înțelepciune bunicul Sironei, Honoratus. Acum era doar o ruină, un întreg de ruine. Casele vechilor locuitori încă se mai deslușeau de sub pietrele mari, aruncate în mod intenționat.

Fusese o vreme când toate ținuturile trăiau în pace. O vreme în care oamenilor nu le era teamă să străbată Õsseatul, dar acea vreme dispăruse. Dispăruse între ruine și suflete întristate; între plânsete și jalete de durere.

Vremea vechilor regi apusese odată cu venirea profeției, atunci când lumea a înțeles că nu există binele cu adevărat și că în spatele lucrurilor minunate care li se întâmplau, existau interese ascunse ce le vor distruge viețile pentru totdeauna.

Sirona s-a trezit înspăimântată. Vântul intra în încăperea tronului peste tot, aducând cu el și stropi reci ce se loveau violent de ceea ce mai rămăsese din pardoseala de marmură.

Tio stătea în prag nepăsându-i că ploaia îl udase până la piele. Privea captivat furia cerului. Când a simțit mâna caldă a fetei a tresărit. Spera că aceasta doarme și nu se așteptase la o atingere:

— De ce nu dormi? a întrebat-o.

Sirona l-a privit cu atenție. Dacă lacrimile cerului nu i-ar fi căzut pe față ar fi putut să jure că bărbatul plânge:

— Dar tu?

— Sper să vină după tine. Dacă ei nu ne vor găsi nu știu cum i-am putea găsi noi.

Fata a privit în depărtare. Era un întuneric perfect, nici urmă de lumină sau de pete de culori:

— Nu vreau să mă găsească. Nu încă. Vreau să ieșim de aici și să-l căutăm pe Sior. Îmi este teamă pentru el.

— Va fi bine, a liniștit-o bătrânul luându-i mâna într-a sa.

Ea nu era convinsă că totul va fi bine. Măcar de l-ar fi știut pe T și pe Liort lângă ea, dar ei cine știe pe unde umblau. Poate erau speriați. Dar atunci și-a amintit de piticii de pădure și de întrebarea bizară ce i-o adresase suveranul:

— Tio? Cine sunt Gardianul și Păstrătorul?

Bărbatul a tras-o din prag. Ploaia devenea tot mai violentă iar în depărtare se auzeau urletele lupilor:

— Gardianul este cel ce-l păzește pe Păstrător, i-a răspuns bărbatul.

— Și ce legătură au ei cu T și Liort?

Jilțul părea singur și rece. Tio a oftat văzându-l atât de neînsuflețit:

— T e Gardianul, iar Liort e Păstrătorul.

— Nu înțeleg, s-a zgribulit fata când un nou val de vânturi a pătruns prin geamurile sparte.

Tio s-a așezat în jilț încercând să vadă prin ochii unui suveran. Și-a ridicat capul simțind coroana invizibilă și i-a aruncat o privire jucăușă Sironei:

— Cred că e bine să fii rege.

Fata a râs zgomotos acoperind pentru o clipă urletele animalelor:

— Da Tio. Iar tu ai fi un rege bețivan. Răspunde-mi, ce este cu T și cu Liort?

Bărbatul s-a trezit din visare și s-a strâmbat nefericit:

— Atunci când v-ați născut voi s-au născut și ei din pulberea stelelor. Zâna stelelor le-a pus o povară în cârcă, să vă apere pe voi și să vă ajute să duceți profeția la bun sfârșit. Gardianul a fost creat pentru a avea grijă de Păstrător, iar Păstrătorul a fost creat pentru a vă oferi ajutor. El este cel ce poate citi dincolo de sufletul unui om, cel ce vă păstrează secretele și cel ce-i stăpânește pe elpidius, chemându-i în ajutorul vostru.

— Vrei să spui că în seara aceea…

— A, nu, a întrerupt-o bătrânul! Atunci alte gânduri i-au îndemnat să vă salveze. Liort nu-i poate chema decât o singură dată și nu ar fi irosit această șansă în acel moment. Dar el a fost cel ce v-a avertizat în privința pericolului, cam asta este menirea lui. Dacă mai are și alte secrete eu nu am de unde să le cunosc. Doar zâna stelelor v-ar putea răspunde, dar la ea nu aveți cum să ajungeți. Și acum mai bine te-ai odihni, dacă până dimineață nu apar arkadios vom încerca să trecem prin munte. Șarama să ne aibă în pază.

Sirona a adormit aproape de ziuă. Gândul că este departe de Sior o făcea să înnebunească. Ar fi vrut să fie aproape de el pentru ai povesti ce s-a întâmplat, ceea ce spuneau oamenii despre tatăl lor. Acum îi părea rău că nu îi spusese despre nunta lui Ing. Nu știa de ce îl acoperise, de ce nu îi spusese lui Sior ce planuri își făcuse Sorian în privința prințului din Gildaman. A adormit gândindu-se la fratele ei și la cât de dor îi era de el.

Dimineața nimic nu se schimbase. Arkadios nu apăruseră așa cum sperase Tio. Doar soarele reușise să străpungă norii grei încercând să îi alunge. La lumina zilei vechiul regat părea mult mai trist iar razele ce cădeau pe câte o clădire îi descopereau istoria zbuciumată.

Sirona se simțea rău văzând toate astea, aproape că putea simți durerea străbunilor săi. Parcă vedea umbre

fugind din calea măcelului, din calea armatelor cotropitoare. Un gând a străfulgerat-o puternic: să fi fost Aratt cel ce a distrus un minunat regat ce trăia în pace și bună înțelegere cu toată lumea? Nu, nu putea să fie așa, trebuia să existe o explicație logică pentru toate astea. Nu vroia să-l întrebe pe Tio de teamă că răspunsul nu ar fi cel pe care și-l dorea cu atâta ardoare. Cu siguranță trebuia să-i găsească pe arkadios pentru a afla adevărul, dar nu acum. Acum trebuia să-l găsească pe Sior și într-un fel sau altul trebuia să împiedice nunta lui Ing.

Era timpul să recunoască faptul că se gândise mai mult la Ing decât la Sior. Nu își mai putea ascunde sentimentele, cel puțin nu față de sine.

Glasul lui Tio a trezit-o din visare:

— Trebuie să găsim un gloobus, unul adevărat, nu o imitație de prost gust…

Fata și-a dat seama că bărbatul vorbea cu ea de mult timp, dar nu auzise nimic din ceea ce-i spuse. I-a zâmbit ca și cum ar fi înțeles tot, însă Tio a rămas mirat:

— Tu ai înțeles ceva din ce ți-am spus eu?

Sirona s-a fâstâcit și a râs rușinată:

— Iartă-mă, dar nu eram atentă!

— Așa m-am gândit și eu. Spuneam că trebuie să ți se citească Șarama. În alte condiții nu aș fi fost de acord cu asta, dar cum nici tu și nici Sior nu vă mai amintiți ceea ce v-au spus ursitoarele la naștere, trebuie s-o facem. Pentru asta trebuie să găsim un gloobus adevărat care să fie și dispus să îți citească.

Sirona s-a amuzat de gravitatea glasului lui Tio:

— Tio, zău că nu te înțeleg și de ce te agiți atâta?

— Ascultă-mă, prințesă. Atunci când ursitoarele v-au dat binecuvântările lor v-au spus și niște lucruri ce țin de destinul vostru și pe care nu trebuie să le încălcați sub nici o formă. Altfel destinul vă va fi schimbat și asta nu ar fi bine. De aceea trebuie să consultăm Șarama, dar doar un gloobus ți-o poate citi…

Un sunet ca de pași l-a făcut pe Tio să nu își încheie fraza. I-a făcut semn Sironei să tacă și cu mișcări rapide a tras caii înăuntru. S-a apropiat de una din ferestre și a privit afară. Ceea ce era mai rău urma să se întâmple:

— Sperienii ne-au luat urma, a anunțat-o în șoaptă. Încalecă și fugi, am să-i țin pe loc.

Sirona s-a apropiat de el speriată:

— Nu plec fără tine. Nici măcar nu aș ști pe unde să ies din infernul ăsta.

— O să te descurci. Sunt sigur. Și apoi am să te prind din urmă. Fugi…

Fără alte avertismente Tio și-a scos spada și a sărit pe fereastră în fața sperienilor. Sirona era încă nehotărâtă. Ar fi vrut să îl ajute pe Tio, să rămână cu el, dar în același timp ceva a împins-o spre calul cel mare, l-a încălecat și i-a dat pinteni. În urma sa auzea urletele de durere ale bestiilor. S-a oprit pentru o clipă sperând că îl va vedea pe Tio urmând-o, însă l-a văzut prăbușit într-o baltă de sânge. Încă își mai flutura spada în aer, dar s-a dat bătut lăsând-o să cadă în timp ce părea că își dă suflul.

Sperienii au început să alerge spre ea, iar ea nu putea să facă nici cea mai mică mișcare. Îi privea cum aleargă pe caii lor ce păreau ieșiți din iad, cu spadele trase din teacă fluturându-le prin aer. Abia atunci a reușit să-i dea pinteni calului. Animalul a nechezat nervos și a pornit la trap urcând dealurile înverzite spre stâncile muntoase. Pe măsură ce alergau mai repede, i se părea că sperienii sunt tot mai aproape.

A mers în ritmul ăsta până când s-a lăsat seara și au ajuns suficient de aproape de munte. Încă nu vedea o cărare pe care să o parcurgă, dar sperienii erau tot în urma ei. A sărit de pe cal și a început să urce pe pietrele mari ce păreau că sunt puse special pentru a fi urcate, nu după mult timp a găsit și cărarea ce mergea în spirală spre vârful muntelui. Dar asta nu o scăpa de urmăritori. Văzându-i că sunt hotărâți să o urmeze, a adunat câteva pietre și a aruncat în ei. Sperienii se fereau cu agilitate nelăsându-se impresionați.

În depărtare a reușit să vadă un alt cal ce ținea în șa un om covârșit de durere. Și-a dat seama că era Tio. Era fericită că îl vede chiar dacă reușea să își dea seama că este rănit destul de grav. Bărbatul i-a făcut semn să urce, urmând la rândul său o altă cărare, apoi a dispărut în stâncă. Fata a alergat spre locul în care dispăruse Tio încercând să găsească intrarea.

Sperienii aproape că o înconjuraseră. Nu mai știa ce să facă, singura soluție ar fi fost să sară, dar era mult prea sus și cu siguranță s-ar fi zdrobit de piatră. S-a lăsat pe peretele rece încercând să se odihnească pentru o clipă. Atunci a simțit cum se rostogolește pe spate lovindu-se

violent de pietre. În fața ei noaptea a dispărut fiind înlocuită de un perete de piatră și un întuneric profund.

A închis ochii sperând că visul o să dispară, dar nu s-a întâmplat așa. Era undeva în interiorul muntelui și își auzea inima cum bate cu putere:

— Tio! a strigat mai mult în șoaptă apoi vocea ei a prins curaj și a strigat tot mai tare, zeci de ecouri ridicându-se și izbindu-se de pietre.

Nu era acolo, cu siguranță că deschisese altă poartă și acum era singură în interiorul Õsseatului acolo unde se nasc toate coșmarurile. Îi era frică, atât de frică încât îi venea să pufnească în plâns, dar a tras aer în piept încercând să se îmbărbăteze. Nu știa cât de mare este locul acela și nici nu vedea încotro să-o apuce.

După un timp ochii i s-au obișnuit cu întunericul. A reușit să observe câteva desene bizare pe pereții de culoare pământie. În jur se înălțau plante ce se încolăceau pe o coloană ce părea a fi sculptată. După coloana încolăcită de plante se observa o alee îngustă. Pe măsură ce privirea i se obișnuia mai mult, era tot mai îngrozită. Pereții erau umezi și vâscoși ca și cum o substanță lipicioasă s-ar fi prelins de undeva de sus.

A decis să urmeze cărarea chiar dacă ar fi reușit să iasă pe unde a intrat cu siguranță că sperienii ar fi așteptat-o. Teama era mare, știa că în acei munți se ascund cele mai ciudate ființe și spera să nu se întâlnească cu nici una dintre ele.

A înaintat trecând pe lângă coloana sculptată. Studiind-o cu mai multă atenție și-a dat seama că fusese construită de o mână umană. Era sculptată în daltă având fire adânc incrustate ce se întindeau într-o unduire perfectă. Printre firele trasate cu precizie se putea descifra simbolul vulturului cu prada în gheare. Chiar dacă nu era prea clar, fiind desenat într-o formă alungită ce înconjura coloana, Sirona era sigură că este simbolul Șiarului. Simbolul ce le-a reprezentat neamul. Se întreba ce căuta acolo o coloană cu simbolul regalității. Dar și-a continuat drumul ocolind coloana și afundându-se pe poteca strâmtă și întunecată.

Se afunda tot mai mult și nu găsea nici o cale de ieșire, drumul nu se lărgea deloc, părea că avea să meargă așa la infinit. Într-un final poteca a început să se lărgească părând că pereții se îndepărtează cu încetinitorul. Ajunsă la capătul culoarului a descoperit că drumul se bifurcă în

două părți. Era în cumpănă nu știa încotro s-o apuce. Până în acel moment nu i se întâmplase nimic imprevizibil cu toate că teama o însoțise tot timpul. Acum simțea că dacă va apuca drumul greșit nu va fi tocmai în siguranță. S-a așezat pe pământul reavăn și și-a dus capul în mâini iar lacrimile i-au pornit în șiroaie.

Își dorea mai mult ca oricând ca Sior să fie cu ea. Era singură, era beznă și îi era frică, prea frică. Nici măcar nu avea curaj să închidă ochii pentru o clipă, de teamă să nu se trezească față în față cu cine știe ce creatură.

Stătea acolo de mult timp încercând să ia decizia corectă, când niște glasuri nedefinite i-au sunat în urechi. Inima a început să i-o ia la trap cu o viteză uimitoare, iar picioarele i s-au înmuiat anormal de mult. Ar fi vrut să se miște, să se ascundă în întuneric, dar nu îndrăznea de teamă să nu facă vreun zgomot. Pe măsură ce vocile se apropiau de ea simțea că mai are puțin și leșină. A adunat câteva pietre pentru orice eventualitate și a așteptat în liniște.

Pașii s-au oprit, dar ea tot tremura, le simțea răsuflarea destul de aproape. Apoi au pornit din nou auzindu-se cum sfarmă piatra sub tălpile lor. A vrut să fugă dar era prea târziu, s-a simțit înconjurată și a auzit sunetul metalic al unei arme ce ieșea din teacă.

A închis ochii vrând să alunge toate sentimentele ce o înconjurau apoi glasul acela gros i-a răsunat în cap ca o lovitură:

— Am găsit-o!

Orice ar fi fost nu putea să privească. Se aștepta să se simtă târâtă prin praf și amenințată, dacă nu chiar ucisă. Încerca să se pregătească pentru ce e mai rău, dar nu putea, nu putea și pace. Nu vroia să creadă că norocul ei se sfârșise. Era prea devreme pentru ea, în curând avea să facă șaptesprezece ani, trebuia să-și recapete Imperiul, să se mărite și să aducă pe lume moștenitori. Avea multe de realizat și nu vroia să accepte că totul se va termina atunci. Când mâna puternică a atins-o a simțit că leșină. Lacrimile au pornit fără nici o noimă. A întredeschis ochii și privirea blândă a piticului a încurajat-o.

— Prințesă, a întrebat piticul?

Sirona l-a privit cu ochii în lacrimi. În fața ei era un pitic cu barbă lungă și împletită îngrijit, avea părul roșu și un chip plăcut. Era îmbrăcat într-un costum tot roșu, cu

pantaloni de mătase ce îi acopereau genunchii și o cămașă ce îi scotea burta în evidență. De pantaloni erau legate două curele ce se încrucișau pe piept și treceau peste umerii groși.

Piticul i-a întins mâna ajutând-o să se ridice:

— Sunteți prințesa Sirona? a mai întrebat o dată.

— Da, a reușit să răspundă printre lacrimi și sughițuri.

— Eu sunt Orett.

Sirona a simțit că o cuprinde un val de fericire îi venea să-l sărute pe pitic. S-a ridicat încercând să se țină pe picioare. O amețeală ușoară a pus stăpânire pe ea dar și-a revenit repede:

— Cine ești tu? l-a întrebat pe pitic.

— Orett, doar ți-am spus.

Fata a zâmbit:

— Vroiam să te întreb de unde știi cine sunt eu.

— A, asta este altă treabă. Vino după mine și am să-ți povestesc pe drum. Trebuie să te avertizez că s-ar putea să întâmpinăm pericole, dar să nu îți fie teamă. Nu vor îndrăzni să ne atace.

— Cine?

Orett i-a făcut semn să-l urmeze fără să-i răspundă la întrebare.

Mergeau de mult timp pe cărări ce se tot bifurcau, coborau și urcau. Zeci de ochi roșii și reci îi urmăreau de prin scorburile create în stâncă. De multe ori simțise pericolul apropiindu-se dar părea că de fiecare dată se răzgândește.

După ce au urcat pe un drum șerpuitor au ajuns într-un tunel luminat de câteva făclii ce răspândeau o lumină albăstruie, dând o culoare magică lucrurilor din jur. Au trecut de tunel și au pătruns într-o sală micuță înconjurată de coloane de marmură. În mijlocul lor se afla un jilț aurit iar în fața jilțului era o carpetă din lână:

— Așează-te, i-a făcut semn, piticul spre carpetă.

Fata l-a ascultat așezându-se turcește pe lâna moale și călduroasă:

— Stăpânul o să vină îndată și o să vă explice tot ceea ce trebuie să știți. Până una alta am să vă aduc ceva de mâncare.

După câteva minute, câteva fete tinere, au venit purtând pe mâini platouri cu mâncare. Fetele erau foarte frumoase, îmbrăcate în mătăsuri transparente, ceea ce o ducea cu gândul la un harem. După ce a terminat de mâncat, tăvile au dispărut ca prin minune. Sirona a început să se simtă nesigură, îi era din nou teamă.

Pașii fermi s-au auzit călcând piatra groasă. Și-a întors privirea și a zărit un tânăr blond ca aurul, cu ochi profunzi, înalt și îmbrăcat ca un prinț adevărat. Tânărul a făcut o reverență în fața ei și i-a zâmbit înspăimântător de grațios:

— Eu sunt Regele Turzd, s-a prezentat cât mai simplu cu putință.

Dintr-o mișcare s-a așezat lângă ea privind-o atât de pasional încât a făcut-o să roșească:

— Bănuiesc că te întrebi cum am aflat de tine.

Sirona și-a retras privirea simțindu-se ușor stânjenită:

— Sigur că mă întreb, i-a răspuns în doi peri cu toate că încerca să pară cât mai drăguță cu putință.

— Nu e o poveste prea lungă așa că am să ți-o spun în câteva cuvinte.

Tânărul i-a luat mâna într-a sa studiindu-i fiecare trăsătură cu atenție. Sirona și-a retras ușor mâna și s-a depărtat de rege:

— Iartă-mă! s-a scuzat Turzd. Nu am vrut să te simți stingherită. Doar că… S-a oprit pentru o clipă privind-o cu patimă. Înainte să te naști tatăl tău mi-a promis că îmi vei fi soție.

Sirona a scos un sunet înfundat:

— Ce?

— A, stai liniștită! Acum nu cred că este cazul să ne mai întoarcem la trecut. Doar că ești foarte frumoasă, chiar dacă chipul îți este acoperit de pământ. Mă gândeam… dar nu mai contează.

S-a îndreptat spre jilț și s-a așezat într-însul sperând că astfel Sirona nu se va mai simți stânjenită.

— Și acum cred că îți sunt dator cu o explicație. Acum doi ani zâna stelelor mi-a vorbit. Eu sunt regele muntelui și singurul care-i știe toate secretele. De aceea mi-a vorbit mie. Mi-a spus că într-o bună zi tu sau fratele tău veți avea nevoie de ajutorul meu. Atunci m-a pus în legătură cu Păstrătorul și de atunci comunicăm mai tot timpul, prin forța gândului, a ținut să se explice. Acum

câteva zile Păstrătorul m-a anunțat că l-a găsit pe Sior și că bănuiește că tu ai fost aruncată de sperienii în închisoarea muntelui. Se aștepta să evadezi și să intri în munte, atunci m-a rugat să te caut și să te protejez. Acum că te-am găsit trebuie să te trimit urgent în Gildaman. Păstrătorul mi-a spus că peste câteva zile va avea loc o nuntă ce trebuie împiedicată și doar tu ai putea să o faci.

Chipul Sironei s-a înnegrit. Îi venea să urle de furie. Nici nu vroia să și-l închipuie pe Ing în brațele fiicei inamicului. Turzd i-a ghicit gândul și a oftat:

— Cred că nu am nici o șansă să respecți promisiunea lui Aratt, a spus vizibil deranjat.

Sirona s-a ridicat în picioare și a făcut o reverență:

— Nu, nu cred că ai vreo șansă. Cum tatăl meu nu mai este ca să-mi ordone ce să fac bănuiesc că sunt nevoită să iau deciziile de una singură. Îți sunt profund recunoscătoare pentru că m-ai scos din beznă cu toate că nu mă așteptam să găsesc vreun regat pe aici. Nu vreau să par obraznică, dar pur și simplu cred că iubesc pe altcineva.

Regele i-a aruncat un zâmbet trist:

— Crezi?

Sirona s-a fâstâcit:

— E o poveste complicată și nu am de gând să ți-o dezvălui.

— Are vreo legătură cu nunta din Gildaman? a întrebat cu șiretenie.

Fata a rămas stăpână pe sine preferând să-i întoarcă vorba:

— Am văzut că ești înconjurat de multe fete pe aici. Crezi că aș putea să mă spăl și să împrumut niște haine?

Regele s-a dat bătut cu toate că privirea lui pofticioasă nu dispăruse întru totul:

— Știi, ai dreptate într-o privință. Tatăl tău nu mai este, nu încă. Dar eu cred că într-o zi o să apară și o să-și recâștige regatul…

— Regatul pe care l-a trădat? a întrebat Sirona lăsându-l pe rege fără replică.

— Sigur că poți să te speli și să împrumuți niște haine, s-a eschivat bărbatul.

A bătut din palme și în spatele fetei a apărut Orett. Sirona a făcut o plecăciune și a pornit după pitic, lăsându-l pe Turzd îngândurat și trist.

Piticul o conducea pe holuri diferite. Erau luxoase, acoperite de cristale, cu covoare de mătase și coloane înalte sculptate în diferite modele. De-a lungul holurilor se aflau uși, însă toate erau închise, doar undeva în lateral se aflau două uși mari, mult mai mari ca celelalte, ce se deschideau spre un iaz înspumat. Lacul era înconjurat de maluri de marmură pe care se aflau săpunuri parfumate și un halat de culoare albă. Tavanul era foarte înalt, aproape că nici nu se vedea și întreaga pardoseală era acoperită cu covoare de lână groasă:

— Una dintre fete o să vă aducă și hainele, a anunțat-o piticul.

— Stai! l-a oprit Sirona înainte să apuce să dispară în spatele ușilor. Aș dori haine bărbătești și o pălărie nouă, dacă se poate.

Orett a făcut o plecăciune politicoasă și a dispărut.

Sirona începea să se simtă bine. A aruncat hainele jerpelite și s-a afundat în apa caldă. Oasele începeau să i se destindă iar gândurile negre îi dispăruseră în totalitate. Aproape că adormise când vocea suavă a unei copile a trezit-o:

— V-am adus hainele.

Sirona a privit-o pe copila îmbrăcată ca o adevărată prințesă. Nu semăna cu celelalte fete, cele pe care le zărise în camera tronului. Ea avea un chip nobil și o ținută regală, în nici un caz nu semăna cu o servitoare:

— Îți mulțumesc!

Fata a vrut să plece, dar s-a întors cu lacrimi în ochi:

— Mă iei cu tine?

Sirona a crezut că nu aude bine. Ochii i s-au bulbucat și o privea speriată:

— Poftim?!

— Ia-mă cu tine. Te rog!

Prințesa a ieșit din apă îmbrăcând în grabă hainele ce păreau luate din dulapurile regelui:

— Ce vrei să spui?

Copila s-a apropiat de ea privind în jur pentru a se asigura că nu o aude nimeni:

— Turzd vrea să mă ia de soție. E un om nemilos, nu ascultă decât de un oarecare Păstrător. El conduce tot aici în sânul munților și nimic nu se mișcă fără voia lui. Știu că ție îți va da drumul, pentru că Păstrătorul i-a ordonat, iar el se teme. Ia-mă cu tine.

— Te-aș lua cu mine. Dar cum să fac asta?

În ochii fetei s-a văzut o sclipire ciudată. A făcut poc din degete și s-a transformat într-un șoricel alb.

Sirona a scos un țipăt ascuțit. Era o vrăjitoare. O vrăjitoare adevărată. Fata a revenit la forma inițială:

— Acum vezi cum? Mă iei?

— Cum ai făcut asta?

Copila a chicotit mulțumită în timp ce Sirona o privea înspăimântată:

— Sunt un gloobus.

Fata și-a adus aminte imediat de ceea ce i-a spus Tio. Chiar dacă nu prea înțelesese mare lucru știa că un gloobus ar putea-o ajuta, cel puțin în a-i citi Șarama, orice ar însemna. Trebuia să profite de situația ce i-o oferise destinul, chiar dacă ceea ce avea să facă era destul de periculos. Dacă Turzd își va da seama cu siguranță că nu va ieși bine, mai ales că era atât de plin de el. Iar ochii aceia trădau secrete nenumărate. Îi confirmase că știa mai multe decât spune în momentul în care a vorbit despre trădarea lui Aratt, s-a eschivat să-i răspundă preferând să o trimită îndată să se relaxeze făcând o baie.

Sirona s-a apropiat de copilă și a întrebat-o:

— Cum te cheamă?

— Rufina, i-a răspuns simplu.

— Rufina, a îngânat Sirona. Îți dai seama că ceea ce îmi ceri este foarte periculos.

Copila a roșit și și-a plecat privirea:

— Nu aș fi făcut-o dacă aș fi văzut o altă scăpare.

— De ce nu te transformi în șoricel și pleci pur și simplu?

Fata a oftat și mii de lacrimi iau inundat ochii mici și negri:

— Pentru că nu pot pleca de aici decât dacă sunt răpită. Turzd e un mare vrăjitor și m-a legat de el în felul acesta. Mi-a dat o singură cale de scăpare, aceea de-a fi salvată de cineva din afara regatului. Altfel nu am nici o șansă.

— Ce om minunat! a constatat fata nemulțumită. Bine, am s-o fac. Dar ai grijă să nu ne prindă pentru că eu nu-i pot face față.

Rufina s-a năpustit asupra mâinilor sale sărutându-le cu patimă:

— Gata, și-a retras Sirona mâinile de sub buzele ei subțiri. Îmi vei mulțumi dacă vom reuși. Acum du-te de aici, nu vreau să te vadă pe lângă mine.

După ce copila a dispărut, Sirona a început să se simtă amețită. Era pusă în situații tot mai complicate, iar asta nu era tocmai bine. Dar nu putea să nu se gândească la ființa căruia i-o promisese tatăl său. I se făcea scârbă numai gândindu-se că ar fi putut fi regina întunericului și a tuturor creaturilor ce sălășluiesc într-însul.

Restul zilei a decurs destul de bine. A avut un pat cald și mâncare, și pentru moment asta era tot ceea ce-i aducea fericirea.

După două zile regele a chemat-o la el. I-a pus la dispoziție o armată de șaisprezece soldați ce aveau să o însoțească până în Gildaman sub sigiliul regal al munților Õsseat. I-a oferit un cal la fel de alb precum Fulg de Nea doar că era mult mai puternic. Turzd i-a dat și suficiente provizii pentru un drum ce avea să dureze doar trei zile.

Înainte să plece a vrut să o roage ceva:

— Știu că nu mă placi și că mă consideri o himeră a întunericului.

Sirona a fost ușor surprinsă de mărturisirea regelui, dar a încercat să-și ascundă sentimentele. Turzd i-a simțit tresărirea și s-a prefăcut că nu observă apoi a continuat:

— Nu sunt așa cum crezi tu. Ăsta mi-a fost regatul dăruit de tatăl meu. Nu am ce face, nu mi-am dorit eu să fie așa. Poate într-o zi, atunci când totul va lua sfârșit ai să te mai gândești la promisiunea pe care tatăl tău i-a făcut-o părintelui meu cu mulți ani în urmă.

Sironei nu-i venea a crede. Era atât de arogant și de insistent încât îi venea să-l pocnească, dar și-a pus în evidență cel mai frumos zâmbet. Nu era momentul să facă pe nebuna, doar într-unul din sacii cărați de cai o avea pe Rufina, nu vroia să fie bănuită sau în cazul în care ar fi fost prinsă cu „mâța” în sac, vroia să lase o portiță de scăpare:

— Cred că după ce se va termina totul voi avea timp să mă gândesc cu seriozitate la promisiunea părintelui meu.

Tânărul i-a sărutat mâna provocându-i fetei un sentiment de scârbă. Dacă nu ar fi fost într-o situație atât de delicată l-ar fi împins cât colo și i-ar fi spus în față ceea ce simte pentru el: scârbă. Însă a continuat să-i zâmbească.

Când s-a văzut pornită la drum s-a simțit ceva mai bine. Spera să nu-l mai vadă vreodată pe Turzd. Îi producea atâtea sentimente urâte încât avea senzația că omul ăla scotea din ea toți demonii. Era mândră că reușise să-și controleze furia, cel puțin acum se îndepărta de el.

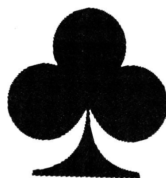
După doar o oră de mers prin încăperile mari ale muntelui a zărit lumina. Se simțea fericită, în sfârșit avea să iasă din munte și se îndrepta spre fratele său. Dar chiar când să iasă l-a văzut pe Orett alergând spre ei. Gărzile s-au oprit silind-o și pe ea să încetinească. Inima începuse să-i bată cu putere știa ce va urma, știa de ce piticul venise după ea.

Orett s-a apropiat și i-a făcut semn să-și dea urechea mai aproape de el. Fata s-a lăsat în șa încercând să ajungă până la pitic. Acesta le-a făcut semn gărzilor să se îndepărteze și i-a șoptit:

— După ce ieși, să fugi mâncând pământul. Stăpânul și-a dat seama că ai răpit-o pe Rufina și nu ți-o va ierta.

După ce i-a adresat cele câteva cuvinte le-a făcut semn gărzilor să dea pinteni cailor și a salutat-o cu respect pe prințesă.

De cum s-a văzut ieșită la lumina zilei, Sirona le-a ordonat gărzilor să meargă la galop. Dar știa că Turzd nu îi va ierta așa ușor nesăbuința. Iar temerile sale se adevereau, căci în spatele ei văzu o întreagă armată ce îi luase urma.

CAPITOLUL XIV
O NUNTĂ CU SCÂNTEI

Parl'lamanul era înconjurat de Zoticus, cel mai vechi oraș al Gildamanului. Palatul era așezat în nord-estul orașului, pe singura stâncă existentă. Părea că este încropit în munte de natură, abia se zăreau, din depărtare, ușile de lemn și zidurile de marmură. Din oraș se putea vedea ca un turn de fildeș înconjurat de râuri liniștite, însă pe măsură ce urcai, se observa un palat în adevăratul sens al cuvântului. Se întindea cât cuprindeai cu privirea, avea nenumărate grădini cu flori care răspândeau mirosuri îmbietoare. Pe fiecare colț al construcției se aflau, îngropate în pereți, mici capele acoperite de geamuri colorate.

Parl'lamanul era înconjurat de o grădină mare, frumos îngrijită, din ea plecau toate celelalte grădini ale orașului, făcând-o să se vadă de sus ca o floare cu petale multicolore. În fiecare dintre cele patru puncte cardinale ale grădinii, se aflau chioșcuri amenajate luxos cu câteva măsuțe și scaune din piele fină. Aleile din grădina principală se îmbinau într-un joc ciudat traversând și ocolind palatul.

Construcția era mare și impunătoare în fața locuitorilor din Gildaman. Avea câteva zeci de ferestre de toate mărimile și formele, ferestre în care lumina soarelui se răspândea producând jocuri de culori și lumină.

În grădina principală zeci de servitori aranjau mese și arcade înconjurate de flori, așezau covoare fine pe alei și curățau fiecare petic de iarbă. Pe lângă ei stătea un bărbat bine făcut, îmbrăcat în haine de catifea, pe cap purta o coroană de aur iar mâinile îi erau pline de bijuterii, chiar și sceptrul era mult prea împodobit, de el atârnând lanțuri de toate felurile, acoperindu-i astfel modelul în formă de panteră. Bărbatul era înalt și încă i se mai observau șuvițele negre pe sub părul cărunt, avea ochii mari, chiar dacă înconjurați de riduri, aveau o strălucire albastră ca roua dimineții.

Lângă el stătea o femeie. Femeia avea lacrimi în ochi chiar dacă era o zi frumoasă și însorită, chipul îi era

schimonosit de durere. Ar fi vrut să oprească toate acele pregătiri dar nu era în stare, vroia să facă ceva, orice.

Pe poarta, mare albastră, a pășit o întreagă suită regală. Doi cai albi pe al căror spate erau așezate șei cusute de mână și scărițe de mătase, începeau șirul însoțiți de doi călăreți îmbrăcați în mantii argintii. După cei doi cai, o trăsură albă, pe ușile căreia erau reprezentați vulturi cu prada în gheare, cu fire aurii și scări învelite în carpete fine, își făcea intrarea trasă de patru cai ce purtau pe cap pene colorate, de păuni. Șirul sfârșindu-se cu alți doi cai asemănători primilor.

Bărbatul cărunt a pornit spre ei arătându-le calea. Când suita s-a oprit, ușile regale ale trăsurii au fost deschise de doi lachei îmbrăcați în stofă albastră, lăsând să se ivească o prințesă cu ochii ca noaptea și bucle roșcate. După ea a coborât un bărbat înalt, cu trup zvelt și privire tăioasă, ce părea că tot timpul caută gâlceavă.

Chipul bărbatului s-a încălzit la vederea gazdelor, i-a întins mâna tinerei prințese și împreună au făcut o reverență, urmată de un răspuns din partea gazdelor. Femeia cu lacrimii în ochi i-a poftit să intre în palat.

Ușile mari, din lemn lucrat și vopsit în culoarea cerului, s-au deschis primitoare. Din sala principală venea miros de mâncare îmbinat cu mirosul busuiocului ce se răspândea în tot palatul. Au pășit pe marmura gri acoperită de covoare fine din mătase naturală. Pereții erau zugrăviți în culori pastelate pe fiecare fiind desenat câte un motiv al străvechiului popor. În spatele încăperii aproape de ferestrele largi și luminoase, se aflau două tronuri din cedru acoperite cu mătăsuri fine. Pe cele șase trepte, ce duceau spre tronuri, se aflau vaze cu desene complicate din ale căror orificii se înălțau flori de papură și de crini.

În fața tronurilor regale se aflau șase jilțuri de lemn, lucrate de mână. Fiecare erau înconjurate de fire aurite și flori de busuioc. În fața jilțurilor se afla o masă plină de bunătăți și în jurul mesei erau vaze de bronz din care își scoteau capetele plăpânde flori de toate culorile.

Întreaga sală era înconjurată de sculpturi albe, fiecare reprezentând câte un membru al familiei regale, iar în mijloc era reprezentată, într-un fel mult mai detaliat, o zeiță sau o regină, ale cărei plete îi înconjurau trupul gol.

Bărbatul cărunt împreună cu consoarta s-au așezat pe tronurile ce păreau să supravegheze întreaga încăpere. Două gărzi li s-au alăturat așezându-se de o parte și alta a scaunelor regale, și câte o slujnică, însoțită de câte o frunză mare și rotundă au început să le facă aer.

Regele și-a poftit oaspeții să ia loc:

— Vă rog, așezați-vă!

Bărbatul a lăsat-o pe prințesă să se așeze prima după care a urmat-o aruncând priviri iscoditoare în jurul său:

— Mă bucur că te poți ține de promisiune, în cele din urmă, a vorbit bărbatul. Îmi era teamă că Ingvarr a „dezertat”, și-a arătat dinții albi în încercarea de-a schița un zâmbet.

Regele a oftat încet pentru a nu fi auzit și a încercat să pară cât mai senin:

— Știi bine că nu m-ar fi făcut de rușine. Doar că, se pare, a fost alergat de gărzile tale și obligat să ocolească pe cine știe unde.

Bărbatul a râs zgomotos scoțându-și în evidență o structură osoasă aproape scheletică:

— Trebuia doar să spună cine este și gărzile mele l-ar fi lăsat să treacă.

— Da, poate cele umane, s-a revoltat regele în al cărui glas se simțea mânia. Dar nu s-a înțeles cu grumii și nici cu sperienii.

Bărbatul din fața sa rămăsese calm schițând același zâmbet grotesc:

— Am o curiozitate, Stigandr. Ce făcea fiul tău în afara Gildamanului?

Întrebarea a căzut ca un fulger. Regina s-a schimonosit la chip părând că mai are puțin și va plânge. Regele s-a ridicat și l-a privit amenințător pe interlocutorul său, în timp ce prințesa privea cu pasivitate:

— Ți-am spus și am de gând să îți repet, s-a înfuriat Stigandr. Am acceptat ca fiul meu să se căsătorească cu prințesa Photine pentru a ne câștiga dreptul la liberă mișcare și pentru a nu-mi pune supușii în pericol prin începerea unui război. Eu ți-am acceptat condițiile tale, acum tu trebuie să le accepți pe ale mele. Nu ai nici un drept să te interesezi de soarta fiului meu.

Bărbatul s-a strâmbat nemulțumit, dar a încercat să nu lase asta să-i strice dispoziția:

— Ingvarr e și copilul meu de acum, mă gândeam…

— Gândești prea mult, Sorian, l-a întrerupt regina ale cărei lacrimi păreau că o să explodeze dintr-o clipă în alta. Indiferent că îți este ginere sau nu, tu nu ai dreptul să-mi controlezi copilul. Nici să nu te gândești.

— Prieteni, prieteni, a încercat Sorian să-i liniștească. Hai să nu începem o zi minunată cu o ceartă. Pentru Șarama, doar nu vreți ca tinerii noștri să asiste la o asemenea ceartă, fără rost, cred eu. De acum încolo nu o să mă mai interesez de soarta fiului vostru. Era doar o curiozitate. Atâta tot.

Regele și-a luat consoarta de mână și a mângâiat-o pe dosul palmei încercând să o liniștească:

— Ingvarr, va coborî în câteva clipe, a spus regele pe un ton, aparent, calm. Nu știam că o să sosiți atât de repede și l-am însărcinat cu o treabă.

— Nu îți face griji, prietene. Important e să apară la nuntă, a râs zgomotos ca o amenințare.

Regele a încuviințat printr-un zâmbet cu greu desenat pe chipul palid. Își dorea să se pornească un uragan sau o furtună suficient de puternică pentru a-i înghiți pe Sorian și pe fiica lui. Dar a continuat să zâmbească în ciuda sentimentelor ce îi răscoleau sufletul. Doar regina își arăta durerea fără nici o opreliște, ochii îi sclipeau de furie și durere, iar trupul îi tremura.

Sorian îi prinsese acea privire, iar asta nu putea decât să-l bucure. Se hrănea cu tristețile și durerile celorlalți. Își mângâia fiica pe cap ca pe o păpușă de porțelan aruncând ocheade scurte spre suverani.

Liniștea dintre ei a fost întreruptă de sunetul balamalelor. Ușa din partea de vest s-a deschis lăsând să se vadă în spatele ei un hol lung îmbrăcat în diamante și oglinzi. Tânărul a înaintat făcând o reverență. Hainele albe, mulate pe trup, îl făceau să pară mult mai înalt decât era în realitate. Avea părul strâns la spate iar ochii îi luceau în lumina soarelui:

— Mamă, tată, li s-a adresat părinților cu deosebit respect. Rege Sorian, prințesă…

— Iată un tânăr educat, l-a întrerupt Sorian în timp ce l-a strâns în brațe cu putere. Ing s-a dat în spate descolăcindu-se din brațele regelui.

— Maiestate, cu tot respectul, nu cred că se cuvine, a încercat să se scuze prințul.

Sorian s-a prefăcut că nu bagă de seamă și l-a împins pe prinț spre Photine:

— Hai, nu fii timid, tinere, fă cunoştinţă cu viitoarea ta soţie.

Tânărul i-a trimis un zâmbet sfidător în timp ce printre buze arunca un blestem. S-a apropiat de prințesă sărutându-i mâna și a luat loc pe jilțul ce-i era predestinat, fără altă privire spre viitoarea soție.

Peste puțin timp un alt cuplu și-a făcut apariția în marea sală a tronului. Cei doi au făcut o reverență și și-au prezentat omagiile tinerei perechi după care a dispărut pe ușa cea mare.

Ing era furios, iar bătrâna lui mamă putea citi în privirea lui durerea. Știa că a greșit făcând pactul cu Sorian, dar el era viitorul rege și trebuia să se gândească la soarta supușilor.

Sorian s-a așezat lângă el, zâmbindu-i Photinei, apoi privirea i s-a îndreptat asupra suveranilor:

— Dacă totul este în ordine cred că nu avem de ce să mai amânăm nunta. Mâine totul va fi pregătit și ne vom încuscri. Acum, eu zic, să-i lăsăm pe tineri să facă câțiva pași pentru a se cunoaște mai bine. Sunteți scuzați, a râs mieros.

Ing s-a ridicat primul ajutând-o pe prințesă să facă același lucru, apoi au dispărut pe ușile de cristal cele de lângă tronurile regale, acolo unde se afla parcul palatului.

Și aici aleile erau acoperite de covoare fine ce imitau iarba. De jur împrejur erau brazi pitici cu ace care străluceau în lumina soarelui. Florile își făceau și ele loc printre băncuțele de piatră cu spătar sculptat. Prințesa s-a așezat pe prima bancă ce i-a ieșit în cale și i-a făcut semn lui Ing să stea lângă ea:

— Vino Ingvarr, i s-a adresat pe un ton dulce.

Tânărul a făcut o grimasă, dar s-a controlat repede. Fără prea multă tragere de inimă s-a așezat lângă Photine. Era frumoasă, nu putea nega asta, dar inima lui nu bătea spre ea. Încă se gândea cu sufletul strâns la Sirona. Ar fi vrut să știe dacă e bine, dacă Turzd o găsise. Pe Sior îl ascunsese în apartamentele sale, dar nici el nu fusese prea vesel în ultimul timp. Singurul prilej de fericire a fost când i-a găsit pe Gardian și Păstrător, dar de atunci totul se transformase într-o așteptare cruntă.

Ambii ar fi vrut să plece după Sirona, dar Liort le-a interzis, promițându-le că va ajunge la timp pentru a împiedica nebunia. Ing nu înțelesese la ce se referea motanul, dar spera ca ea să se întoarcă repede, până să

apuce să se însoare cu fiica lui Sorian. Poate dacă ar vedea-o ar avea curajul să pună capăt nunții și să-i declare război lui Sorian.

Tânăra și-a strecurat mâna pe sub palma lui Ing, arătându-și cel mai frumos zâmbet:

— De mâine voi fi soția ta, a chicotit ea mulțumită.

— Da, a oftat tânărul. Mâine va fi ziua cea mare.

Fata și-a întors capul spre el:

— Eu cred că tu nu mă placi, și-a bosumflat buzele lăsându-și ochii în jos.

Ing s-a ridicat și s-a sprijinit de un brad:

— Ești foarte frumoasă, doar că…

— Iubești pe alta?

Tânărul a oftat lăsându-și neliniștea să i se vadă pe chip:

— Nu ne cunoaștem, e prima oară când ne vedem, a spus în timp ce se juca cu o frunză în formă de ac. Ești o fată frumoasă și ai o poziție bună. Dar ca să fiu sincer nu îmi plac nunțile aranjate, mai ales atunci când sunt amenințat.

Photine a mărit ochii în semn de mirare, dar de îndată pe chipul ei a apărut același zâmbet cald:

— Nici eu nu eram convinsă înainte să te văd. Dar astfel putem ține Șiarul și Gildamanul sub aceeași putere și vom avea pace și de-o parte și de cealaltă. Și apoi, o să învățăm să ne iubim. Din câte știu eu și părinții noștri tot prin astfel de alianțe s-au căsătorit.

Ing nu o mai auzea. Nu vroia să mai audă nici o singură silabă. S-a refugiat în gândurile sale zâmbindu-i din când în când. Ar fi dat orice să se întâmple o minune.

Seara s-a lăsat caldă și liniștită. Mirosul de busuioc s-a împrăștiat în întreg palatul făcându-și loc prin camerele mari și împodobite. Sior privea pe fereastră de mai bine de o oră. Acum noaptea își ceruse drepturile punând luna să-i vegheze somnul. Dar el nu vedea cât de frumos este în jurul său, se gândea doar la Sirona. Liort nu-i mai vorbea, părea îngrijorat iar asta îl bezmeticea și pe el. Și-ar fi dorit să-i spună ceva, orice, însă Liort părea supărat, mâhnit și chiar îngrijorat.

Cu o seară în urmă îl auzise când vorbea în somn. Îl striga pe Turzd poruncindu-i să se potolească și s-o lase

în pace. Nu știa cine este Turzd sau cea ce trebuia lăsată în pace, dar un sentiment îi spunea că era vorba de Sirona.

Luna a început să lumineze cu putere lăsând ochiul să vadă dincolo de zidurile palatului, pe drumurile înguste și pline de praf, pe marginea cărora se ridicau case de forme și mărimi diferite. Case ce continuau să se înalțe până aproape de Dintar, iar de acolo nu mai putea observa decât câteva lumini împrăștiate haotic.

A tras draperia galbenă și s-a îndreptat spre patul cu baldachin. O rază și-a făcut loc printre draperie luminând pardoseala acoperită cu pufoasele covoare. S-a așezat pe marginea patului și și-a dus capul în palme. Își dorea atât de mult s-o revadă pe Sirona. Nici acum nu știa cum se lăsase convins să nu plece îndată după ea. Nu își putea ierta una ca asta. De ce o lăsase singură în mâinile brutelor de sperieni? De ce? Dacă avea să pățească ceva nu avea să-și ierte toată viața. Inima îi bătea cu putere și grijile se accentuau tot mai mult.

Ușa s-a deschis scârțâind ușor. În lumina palidă a apărut T ce îl căra pe Liort, ca de obicei. Motanul a sărit grațios de pe spatele câinelui sărindu-i în brațe lui Sior:

— Am vești… nu tocmai plăcute.

Tânărul l-a mângâiat ușor pe cap. Se aștepta la vești neplăcute, era pregătit să le primească, doar le simțise toată ziua:

— E vorba de Sirona, nu-i așa?

Motanul a coborât din brațele lui și s-a cuibărit lângă T:

— Are probleme. Și va trebui să mă asculți cu atenție. Cred că mâine vom avea o zi agitată, a mârâit Liort.

Sior a tras aer în piept și i-a făcut semn să continue:

— Regele Turzd a găsit-o. Acum trei zile i-a pus la dispoziție gărzile sale și i-a dat drumul. Dar Sirona nu s-a abținut să nu facă o prostie pentru care și-a atras furia lui Turzd. Am tot încercat să-l înduplec, dar nu a fost chip. Acum doar printr-un miracol va fi aici până mâine.

— Dar ce s-a întâmplat? a întrebat tânărul a cărui voce gravă a răsunat în toată încăperea.

Motanul și-a lins lăbuța și l-a privit cu ochii săi galbeni ce se reflectau în noapte:

— O neghiobie! A răpit-o pe mireasa regelui.

— Ce?! Doar nu vorbești serios. Sirona nu ar face niciodată una ca asta. Niciodată!

— Dacă nu mă crezi, nu mă crezi. Dar Turzd e furios, iar gărzile lui o urmăresc de când a plecat. Se pare că a ucis gărzile ce o însoțeau și acum aleargă spre noi.

Tânărul a început să se plimbe nervos prin cameră când a observat că inelul de la tatăl său a început să lucească. S-a repezit spre el, dar strălucirea a pierit într-o clipă. Și-a șters ochii fiind convins că a visat, apoi și-a amintit de Sirona:

— Trebuie s-o găsim Liort! Trebuie să mergem după ea.

— Te grăbești, tinere, a șușotit motanul. Ai răbdare până dimineață, sunt convins că o să apară chiar dacă va aduce după ea o întreagă armată. Dar asta îi oferă un avantaj lui Ing, nu-i așa?

— Ce vrei să spui cu asta?

Dar era prea târziu, motanul și-a băgat capul în blana câinelui și a început să sforăie mulțumit:

— La dracu', Liort! De ce nu poți să porți o discuție până la capăt?

A rămas întreaga noapte ascuns după draperie urmărind drumurile înguste și prăfuite.

Pregătirile de nuntă erau în toi. Toți nobilii din cele trei Imperii se îngrămădiseră în curtea mare, făcând-o să pară neîncăpătoare. Coloane aurite se ridicaseră peste noapte, flori, ornamente de toate felurile și culorile, bolți împodobite cu pene colorate și copăcei de grădină ce dădeau o frumusețe haotică și ușor sălbatică. Mesele erau aranjate pentru a petrece, nimic nu lipsea dintr-un decor desăvârșit.

Sorian se plimba triumfător printre nobilii veniți să vadă unirea celor doi tineri. Purta un veșmânt alb ce îl făcea să pară mult mai gras decât era în realitate, pe cap avea o pălărie cu boruri largi ușor aplecate pe părți, iar în vârf avea o pană de corb. La brâu purta o spadă cu teacă bătută în diamante albe ce străluceau în lumina soarelui. Era ziua lui de glorie. De îndată ce tinerii aveau să se căsătorească putea să dețină puterea și în Gildaman, iar asta îl făcea să strălucească de fericire. Totul era pe placul său.

Ușa mare a palatului s-a deschis, descoperind perechea regală. Regele era îmbrăcat într-un costum verde cu nasturi de diamant, de gât îi era prinsă pelerina regală din catifea fină, iar pe cap purta o pălărie mare ce-i acoperea ochii. În schimb regina era sobră, cu o rochie elegantă de culoarea paiului ce îi acoperea în întregime trupul, având un guler lung ce îi ajungea până sub bărbie. Nu purta nici o bijuterie, avea părul strâns deasupra capului, ceea ce îi scotea în evidență bătrânețea. Ochii îi erau plini de lacrimi și de mânie, dar încerca să zâmbească.

Din spatele lor a apărut prințesa. Era frumoasă iar razele soarelui răsfira părul roșcat dându-i o culoare ușor gălbuie. Rochia albă, cu nestemate albastre, îi venea ca turnată. Îi descoperea umerii perfect simetrici și îi scotea în evidență colierul de diamante ce-l primise de la regele Stigandr. A pășit în lumina soarelui făcându-i pe toți să o privească impresionați. Acolo, pe treptele palatului, semăna cu o adevărată regină.

Cel din urmă a apărut Ing. Chipul îi era inexpresiv iar ochii adânciți în orbite, semn că nu reușise să doarmă întreaga noapte. Hainele îi erau mototolite iar părul răvășit. Cu toate astea stătea acolo în fața tuturor, dorindu-și să se isprăvească cât mai repede.

Oficialul, un bărbat scunduț cu chelie, le-a făcut semn să se apropie. Photine a pășit elegant la brațul tatălui său în timp ce Ing îi urma cu capul în pământ, sub privirea înlăcrimată a mamei.

Sorian și-a sărutat fiica pe frunte și i-a pus mâna într-a tânărului dându-le binecuvântarea lui, apoi s-a îndepărtat privindu-și visul cu ochii.

Oficialul a ținut un discurs scurt despre taina căsătoriei și despre îndatoririle lor față de oamenii din popor. După ce și-a ținut discursul în fața invitaților, a tras spada regelui Stigandr, cea ce avea să oficieze cununia, și i-a pus pe tineri să se așeze în genunchi. Două copile cu părul bălai îmbrăcate în rochițe albastre, s-au apropiat punându-le la picioare două pernițe albe pe care să poată îngenunchea.

Oficialul și-a început ceremonia de căsătorie, dar chiar în acel moment, porțile palatului s-au deschis și un urlet i-a făcut pe toți să tresară:

— Siorrrrrrr!

Ing s-a ridicat şi a privit peste mulţime. O recunoştea pe Sirona chiar dacă părul îi era acoperit de pălăria mare, însă în spatele ei a zărit un detașament de călăreți ce aveau chipurile ascunse de măști bizare. Fără să mai stea pe gânduri și-a scos spada și a pornit în apărarea fetei. A trecut peste invitații ce țipau și alergau înspăimântați, reușind să taie calea cotropitorilor.

Caii lor s-au oprit și un bărbat și-a făcut loc salutându-l pe prinț:

— Nu vrem necazuri, a spus bărbatul. Dați-ne fata și vom pleca.

Ing le-a aruncat un zâmbet și fără să se catadicsească a le răspunde l-a împuns pe cel ce-i vorbise drept în inimă. Sior a apărut și el ținând spada în mână. Lupta a început fără alt avertisment. Bărbații cu chipurile acoperite și-au scos spadele și încercau să-i lovească pe tinerii ce îi înfruntau. După doar câteva minute, cei ce mai rămăseseră în viață au luat-o la fugă, lăsându-i pe tineri să câștige de data asta. Însă înainte de-a dispărea cu totul le-au promis că Turzd nu va lăsa lucrurile nerezolvate.

Sorian își privea cu mândrie viitorul ginere cu toate că nu înțelegea cine este tânărul său prieten și de ce nu fusese invitat la ceremonie. Înainte să se poată apropia de ei, a văzut-o pe Sirona sărind în brațele celor doi și îmbrățișându-i cu putere. Când și-a aruncat pălăria lăsând să i se vadă pletele blonde, Sorian a simțit că își iese din minți:

— Ingvarr! l-a strigat furios. Ai o datorie aici. După ce se termină ceremonia poți să îți saluți prietenii.

Sirona s-a afundat în privirea prințului, cu ochi rugători și înlăcrimați. Sior ar fi vrut să poată face ceva, să o ia de acolo și să fugă. Își dădea seama că situația era periculoasă, iar Sorian ar fi putut bănui cine sunt. A tras-o pe sora sa de mână încercând să o îndepărteze de Ing. Dar ea s-a smucit din strânsoarea fratelui și a alergat în brațele lui Ing:

— Dacă faci asta îți jur că atunci când o să-mi recuceresc regatul am să îți declar război, i-a spus furioasă.

Ing a râs cu putere, în timp ce toată lumea se uita curioasă spre ei. Prințul a sărutat-o pe frunte și a întrebat-o în șoaptă:

— Crezi că mai reziști?

— Să mai rezist la ce?

— Să fugi.

Fata i-a zâmbit mulțumită și i-a făcut un semn lui Sior să fie pregătit. Acesta a înțeles imediat și a dispărut pe ușa palatului pentru a-l anunța pe Liort și pentru a pregăti caii.

Sorian încerca să pară calm. S-a apropiat de viitorul ginere luându-l după umeri, după care l-a îndemnat să meargă spre Photine:

— Trebuie să terminăm ce am început, i-a șoptit bărbatul.

Ing i-a dat mâna la o parte furios. Pentru prima oară în acea zi în ochii lui se citea o fericire ascunsă. Și-a aruncat o privire spre regină ce părea că-l imploră să plece odată, numai să plece, și spre tatăl său care îl aproba din priviri. Tânărul s-a cocoțat pe o masă atrăgând atenția invitaților, în timp ce Sorian se îngălbenise de mânie:

— Dragi oaspeți! a urlat prințul pentru a se asigura că se face auzit. Nici astăzi și niciodată nu va avea loc o nuntă între mine și umila prințesă de acolo. Mărețul Sorian mi-a amenințat tatăl cu războiul, dacă nu mă însor cu ea. Atunci să fie război, dacă așa dorește regele, dar nu am să mă vând nici măcar pentru poporul meu.

Un murmur de spaimă venea dinspre invitați, dar cel mai negru de mânie era Sorian care îl privea cu atâta ură de parcă ar fi vrut să-l străpungă drept în inimă:

— Dacă vrei război atunci îl vei avea. Gărzi…

Zeci de sperieni s-au repezit spre invitați. Sirona a alergat spre palat ascunzându-se după tronurile regale, urmată de Ing și de cei doi suverani. În scurt timp li s-a alăturat și Sior împreună cu cele două animale:

— Și acum? a întrebat Sior.

Sirona a scos de la piept un șoarece alb, ce spre surprinderea tuturor, a luat înfățișare umană:

— Ajută-ne! a rugat-o fata pe copila, gloobus.

— Cine este?, a întrebat Ing.

Sirona nu a avut timp să-i răspundă, când copila a scos din propriile mâini o aură albastră cu care a blocat ușa:

— Nu va dura prea mult, le-a mărturisit copila. Trebuie să fugim prin altă parte.

Regele le-a făcut semn să-l urmeze. Au traversat două holuri lungi îmbrăcate în oglinzi și diamante, apoi

au urcat în grabă scările din marmură fină acoperite cu carpete de mătase albastră intrând mai apoi într-o încăpere mică și întunecată. Stigandr a aprins o torță atârnată în perete lăsând să se vadă zecile de biblioteci ce-i înconjurau. Pe măsură ce lumina devenea mai puternică, camera se mărea tot mai mult descoperind bibliotecă după bibliotecă.

Regele s-a repezit spre una din ele împingând-o cu forță. Aceasta s-a deschis lăsându-se greoi. În spatele ei erau câteva felinare agățate în cuie ce păreau că își așteaptă stăpânii:

— Plecați pe aici, le-a vorbit regele. Veți coborî până la cel mai jos nivel, acolo veți găsi provizii și vă veți găsi caii pe care i-am dus, în cazul în care așa ceva avea să se întâmple. Apoi mergeți după susurul râului. Aveți mult de mers, dar când nu veți mai auzi apa ce curge prin pereți, veți ști că pe acolo este ieșirea. Drumul vă va duce până în Valea Adâncă. De acolo nu mai aveți decât o zi de mers până la Õriat.

Și-a scos din buzunarul hainei un ceas de aur cu un simbol ciudat pe care i l-a înmânat lui Sior:

— Ține! Dă-i asta lui Norian, o să vă explice el totul. Aveți mare grijă. Sorian s-ar putea să-l scoată pe Aratt din ascunzătoare. Să nu vă încredeți în vorbele lui. Să nu vă încredeți decât unul în celălalt și în Norian. El vă va spune secretul profeției. Acum duceți-vă.

— Dar voi? a întrebat Ing.

Regina l-a strâns în brațe dându-i o sărutare:

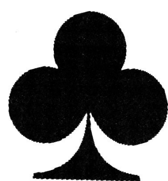
— Tu ești speranța noastră. Acum pot să mor fericită. Sper doar că tu și cu Sirona vă veți căsători și veți avea urmași demni de numele nostru.

— Dar trebuie să veniți cu noi, i-a rugat Sirona.

Suveranii au îmbrățișat-o. Regele și-a scos de la brâu spada pe care fata a recunoscut-o imediat:

— Ține-o! Ți-am păstrat-o eu. Nu trebuie să vă gândiți la noi. Voi aveți destinul vostru. Acum plecați și adunați o armată suficient de puternică pentru a-l zdrobi pe Sorian. Șarama să vă aibă în pază!

Cu lacrimi în ochi, suveranul i-a împins pe holul slab luminat și a tras ușa în formă de bibliotecă. Pașii soldaților se auzeau tot mai aproape. A scos din haină un pumnal, și-a sărutat soția după care a înjunghiat-o, apoi a urmat-o, lăsând în urmă două trupuri neînsuflețite într-o baltă de sânge.

CAPITOLUL XV
PASAJUL DE SUB PĂMÂNT

Drumul era alunecos, plin de pământ lipicios și gâze de toate felurile. Mirosul era închis și umed, aproape insuportabil, iar pereții erau aproape lipiți, lăsând un drum îngust pe care abia putea păși o singură persoană. Culoarul de pământ era slab luminat, din cincizeci în cincizeci de pași se afla câte o torță ce părea să fie aprinsă de când lumea.

Culoarul era șerpuitor pierzând urmele călătorilor în spatele câte unui colț întunecat. Pe măsură ce înaintau drumul începea să devină mai luminos iar pământul începea să se întărească ușurându-le mersul. Mirosul greu, închis, începea să se dizolve lăsând în urmă doar mirosul umed ca de mucegai ce se îmbina cu puțin aer curat.

După, aproape, o oră de mers, în față a apărut un șir de trepte bătute în pământ ce se afundau și mai adânc sub pământ. Aici drumul nu era luminat și pe măsură ce coborau întunericul punea stăpânire pe locul acela. Când ultima treaptă a fost coborâtă s-a simțit un miros de apă proaspătă ce părea să vină de undeva din apropiere, apoi, ca din senin, s-au aprins două torțe dezvelind pereții de pământ, umezi și lipicioși. Era o încăpere mare cu podea din lemn și tavan din piatră. În jurul lor erau tot felul de cufere și saci în care erau ascunse provizii. Undeva în umbră se aflau cei patru cai, ce pășteau liniștiți dintr-o mică oază înverzită. Într-un alt colț se aflau pături curate și saci ce se puneau pe șeile cailor.

Sior și-a scos bagheta făcând ca din vârful argintiu să iasă o lumină plăcută ce a luminat întreaga încăpere. Lumina produsă de baghetă a descoperit într-un alt colț un cufăr plin cu bani și cu bijuterii pe care regele, cel mai probabil, le ascunsese acolo pentru zilele grele ce aveau să urmeze sau chiar pentru situația de azi, pe care o bănuise înainte să se întâmple. Pivnița ascundea în pereții scorojiți gângănii de diferite mărimi și șobolani ce încercaseră din răsputeri să fure proviziile lăsate în siguranță.

Sirona se simțea prea obosită și tristă pentru a mai continua. Fără să-i pese de podeaua rece și umedă s-a așezat pe jos lăsându-și trupul să se relaxeze. Rufina a urmat-o imediat simțind aceeași oboseală cruntă:

— Nu cred că pot continua, a spus Sirona. De trei zile alerg în continuu, nu am mâncat, nu am băut, nu m-am oprit nici o clipă. Jur că dacă nu închid ochii o să mor.

Sior părea ușor nervos, în timp ce Ing simțise moartea părinților și se așezase într-un colț fără să scoată nici un cuvânt:

— Ce te-a apucat să-i răpești mireasa lui Turzd? a întrebat Sior pe un ton mustrător. Dacă ai fi avut un pic de minte ai fi ajuns în siguranță escortată de gărzile lui.

Sirona a privit-o pe copila de lângă ea. Ar fi vrut și ea să aibă puterea să o lase acolo, dar nu putuse, mai ales după ce l-a cunoscut pe Turzd. Mai degrabă ar fi omorât-o ea și nu i-ar fi părut chiar atât de oribil decât o viață alături de ființa aceea grandomană ce se credea buricul pământului și care îi făcuse chiar și ei avansuri. Gândindu-se la Turzd a făcut o grimasă. Cu greu le-a istorisit celor de față prin câte a trecut și cum a ajuns în fața lui. Când le-a povestit că acela i-a propus să-i fie soție, Ing s-a întunecat de tot simțind că îl urăște pe regele Õsseatului și că l-ar fi ucis cu cea mai mare bucurie.

După ce le-a spus motivul pentru care s-a hotărât să o salveze pe Rufina, Sirona a fost nevoită să-i povestească lui Sior despre Aratt, despre întâlnirea cu Tio pe care îl pierduse undeva în stâncile Õsseatului și despre cum acesta îi confirmase oarecum că tatăl lor era un trădător.

Sior căzuse pe gânduri nedorind să accepte tot ceea ce aflase, așa cum făcuse și Sirona la început. Însă, ceva îl chiuia mult mai mult decât Aratt, al cărui trecut nu dorea să-l analizeze pentru moment:

— De ce nu i-ai spus lui Turzd de Tio? L-ar fi putut găsi.

Fata și-a tras o pătură din cele găsite în pivniță și a pus-o pe ea ca pe o haină:

— Dacă i-aș fi spus de Tio m-ar fi amenințat cu libertatea lui și m-ar fi obligat ca într-o zi să mă întorc și să-mi țin promisiunea pe care tata i-a făcut-o. După ce m-am hotărât să o iau pe Rufina cu mine m-am gândit din nou la asta, dar atunci nu ar mai fi avut nici un sens să-i

spun pentru că l-ar fi ucis pe Tio. Așa mai are o șansă. Dacă îl va găsi Orett sunt sigură că îl va ajuta.

Între ei s-a lăsat o liniște apăsătoare. Sirona a adormit în cele din urmă strângând-o pe copila-gloobus în brațe. Ing a rămas în cel mai întunecat colț lăsându-și sufletul să umble îndurerat prin locuri doar de el știute, în timp ce Sior a încercat să smulgă de la Liort măcar un cuvânt de infirmare în ceea ce-l privea pe Aratt. Dar așa cum se obișnuise deja, motanul nu a scos nici un sunet, făcându-l să creadă că tot ceea ce-i povestise Sirona era în mare parte adevărat.

Gândurile lor erau atât de apăsătoare încât tot aerul părea din ce în ce mai apăsător și mai greu de respirat. Nici unul nu a fost în stare să se mai miște din locurile în care se proptiseră. O zi și o noapte nu s-au mișcat în încercarea de a-și obloji rănile sufletești.

Atât făcliile cât și bagheta s-au stins, lăsând întunericul să le pătrundă în suflete. Doar Ing încărca proviziile pe cai și păturile ce aveau să le țină de cald în nopțile sub cerul liber.

Sior încă îl mai cicălea pe Liort chiar dacă motanul părea să doarmă profund pe spatele prietenului său. Tânărul simțea că o să-l strângă de gât dacă îl lasă cu toate acele întrebări fără răspuns. Și-a aruncat ochii spre Sirona, încă dormea ținând-o în brațe pe mica ei prietenă, când a văzut o lumină roșiatecă ce-i străbătea tunica regală. A băgat mâna în buzunar și a observat că inelul luminează din nou ca și cum ar fi dorit să-i transmită un mesaj. A aprins bagheta luminând din nou încăperea, pentru a studia mai bine fenomenul.

Ing a observat imediat lumina palidă, roșiatică ce provenea din simbolul regal, și cu o singură mișcare l-a luat din mâna tânărului:

— Asta nu e bine, a murmurat mai mult pentru sine. Sirona o fi pățit la fel?

Sior îl privea pierdut nu își putea închipui că e ceva în neregulă presupusese că era normal ca simbolul să lumineze:

— De ce nu e bine? l-a întrebat în șoaptă.

Ing a privit spre Sirona care dormea adânc, apoi l-a tras pe Sior lângă cai pentru a se asigura că nu sunt auziți:

— Încearcă să ia legătura cu voi, i-a spus Ing. Magie…, a rostit misterios.

— Magie?

Ing a scos din buzunar o batistă de mătase de culoarea safirului și a pus inelul în ea înfășurându-l bine:

— Ține-l! O să înceapă să lumineze tot mai mult cred că o să-ți transmită și vise, vise foarte reale. Ai grijă să nu-ți pierzi mințile.

— Despre ce tot vorbești?

Ing și-a înfipt mâinile în umerii lui și l-a privit în ochi:

— Dacă îți spun acum nu vei înțelege. Va trebui să-ți arăt, îndată ce vom ajunge în Õriat, acum nu am uneltele necesare.

— Dar despre ce e vorba, a insistat Sior?

Prințul i-a făcut semn să tacă observând că Sirona începe să se trezească:

— Toate la timpul lor, i-a șoptit. Toate la timpul lor, și fără să-i mai spună altceva s-a îndreptat spre fată ce își întindea oasele fericită că reușise să închidă ochii și să alunge oboseala.

A deschis ochii în același timp cu Rufina. Fetele s-au privit mulțumite pentru cele câteva ore de somn ce le-a mai alungat oboseala. Într-un fel sau altul Sirona se simțea legată de soarta copilei-gloobus:

— Și acum? a întrebat-o. Ce mă fac cu tine?

Copila i-a zâmbit mai mult în semn de mulțumire:

— E suficient să ajung în Dintar, de acolo mă duc acasă.

Sirona a privit spre cei doi tineri și s-a apropiat de urechea copilei:

— Ai putea să-mi citești Șarama?

Chipul copilei s-a întunecat. Doar foarte puțini gloobus făceau asta și citirea marii cărți era un lucru foarte periculos chiar și pentru cei mai învățați dintre ei. Știa cu siguranță că puțini dintre cei care se refugiaseră undeva în umbra Dintarului făceau așa ceva. S-a îndepărtat de Sirona ca și cum ar fi vrut să scape de răspuns și a schimbat subiectul:

— Ar trebui să plecăm. Până ajungem în Dintar toate gărzile vor fi deja acolo.

Sirona s-a repezit în ea trântind-o de perete:

— Ascultă-mă, copilă! Eu mi-am riscat pielea pentru tine. Puteam să mor. Îmi ești datoare măcar cu atâta.

Ing și Sior au intervenit imediat văzând că între cele două ies scântei. Doar T și Liort priveau calmi:

— Ce se întâmplă aici? a întrebat Sior.

Sirona nu l-a băgat în seamă și a continuat să-și fixeze privirea în cea a Rufinei, privind-o amenințător:

— Măcar răspunde-mi!

— Dă-mi drumul dacă nu vrei să te rănesc, s-a smucit copila ale cărei mâini începuseră să lucească într-un mod ciudat.

Ing s-a apropiat de Sirona și a tras-o înapoi:

— E un gloobus, Sirona, i-a spus Ing. Ar trebui să o lași, poate să-ți facă rău.

— Ființă nerecunoscătoare! a urlat fata cât a putut lăsându-și lacrimile să-i inunde fața. Trebuia să te las cu bruta de Turzd.

Copila și-a plecat capul rușinată și a șușotit timid:

— Eu nu pot și nici ceilalți, cei învățați, nu ar face una ca asta. Dar știu pe cineva care te-ar putea ajuta, doar că există o problemă. Nu știu cum am să te bag în oraș. În marele oraș al Umbrei. Doar un gloobus știe drumul și doar el îl poate găsi și intra.

— Chiar mă ajuți? a sărit Sirona.

Fata și-a plecat capul aprobând ușor. Sior a intervenit imediat:

— Îmi spune și mie cineva despre ce e vorba?

În ochii lui Ing se citea aceeași întrebare.

Sirona nu ar fi vrut să le spună, știa că Ing nu va fi niciodată de acord și cu siguranță că nici Sior nu ar fi aprobat. S-a fâstâcit un timp și până la urmă a fost nevoită să le dezvăluie adevărul despre Șarama și despre ceea ce îi spuse Tio despre faptul că ar fi trebuit să-și amintească despre noaptea în care ursitoarele le dăduse binecuvântarea lor. Spre surprinderea ei lui Ing i s-a părut o idee foarte bună cu toate că și el era încurcat de faptul că o arkadios nu își amintește întâlnirea cu ursitoarele:

— Asta, doar dacă nu a fost de vină magia, a spus tânărul. Dacă magia ursitoarelor a fost inversată…

— Oglinzile, l-a întrerupt Rufina. Dacă aș reuși să ajung în preajma a două oglinzi de cristal puse una în fața celeilalte nu ar mai fi nevoie de Șarama.

Gemenii se priveau fără a înțelege nimic. După o liniște de câteva clipe Sior a intervenit:

— Ce e cu oglinzile?

Rufina vru să-i explice, dar Ing a împiedicat-o:

— Nu e momentul, a hotărât prințul. Și pe urmă prefer să le arăt. Astfel vor înțelege ceea ce vorbele nu le vor spune. Vor vedea cu ochii lor.

— Ce? au întrebat gemenii într-un glas.

— Ar fi mai bine să plecăm, le-a tăiat-o Ing. Când vom ajunge în Õriat în palatul lui Norian vă voi arăta. Până atunci nu mai puneți întrebări, oricum nu ați înțelege dacă v-am explica. Este și așa destul de periculos.

Ochii Sironei s-au umplut de ură:

— Sior! a țipat ea. Întreabă-ți pisica despre ce e vorba.

Tânărul a băgat capul în pământ neputincios:

— De când am intrat aici încerc să-i smulg câteva răspunsuri. Dar când nu vrea să-mi vorbească. Nu vrea și gata.

Fata simți că leșină. Își dorea să afle odată ce se întâmplă, se săturase ca toată lumea să o ducă cu vorba, însă s-a lăsat păgubașă pentru moment.

Chiar când se pregăteau să plece, Liort i-a atras atenția lui Sior, ademenindu-l mai departe de ceilalți:

— Nu îmi pune întrebări în preajma unui gloobus, l-a mustrat motanul. Și mai ales nu vă lăsați pe mâna ei, ăștia nu sunt niciodată ceea ce par a fi.

— Dar…, a încercat tânărul să vorbească.

— Fără nici un dar, i-a tăiat-o scurt felina. O să vorbim atunci când o să-ți spun eu. Până atunci fii cu ochii în patru și ascunde inelul ăla în cât mai multe cârpe. Acu' să mergem!

Tânărul s-a lăsat păgubaș, urmându-și tovarășul de drum.

Pe măsură ce se îndepărtau de magazie susurul izvorului ce străbătea pereții a început să-și facă simțită prezența. Călătorii au început să urmeze susurul râului. Drumul era mult mai acceptabil în partea aceasta a tunelului. În fața lor se deschidea galerii mari, iar în fiecare erau încropite trepte de pământ sau piatră, se ridicau coloane de-a lungul și latul galeriei, învelite în fel și fel de materiale unele mai frumoase ca altele iar pereții erau mai mult din piatră ca și poteca pe care copitele cailor răsunau provocând zeci de ecouri.

După ce au trecut de galeriile mici au ajuns într-o galerie de cinci, șase ori mai mare decât celelalte. Încăperea, avea zeci de trepte dispuse cam în toate

colțurile, unele coborau altele urcau iar două dintre ele se bifurcau atât în coborâre cât și în urcare. Întreaga galerie era acoperită de coloane mari ce păreau să susțină tavanul. Coloanele erau dispuse pe margine și lăsau loc între ele atât cât să încapă o singură persoană. În mijloc se vedeau urmele unei mari catedrale, ce probabil, fusese construită înainte ca regele Stigandr să descopere pasajul. Cioturi de lumânări erau împrăștiate pe pavajul, ce odată, fusese de culoarea soarelui l-a apus, acum se mai vedeau doar câteva urme din modelul ce părea să reprezinte un șarpe încolăcit în jurul unei păsări, din care rămăsese doar aripa. În jurul simbolului încă se mai observau bucăți din mătase ce probabil erau puse pentru ca cei ce se rugau să nu își zdrelească genunchii.

Undeva, ascunsă de câteva pietroaie, rămăsese ruina unei fântâni ce părea să coboare și mai jos în pământ. Se observa, pe după pietrele căzute, modelul regal al fântânii. Era foarte joasă, așa cum numai regii construiau în interiorul palatelor, iar marginile erau învelite în catifea fină. Chiar și bucata de marmură, ce acoperea intrarea în fântână, rămăsese la locul ei fără să fi suferit vreo alterare:

— A fost pusă de curând, a constatat Ing care observa cu interes. Ajutați-mă să dau pietrele la o parte.

Gemenii i-au sărit imediat în ajutor lăsând-o pe Rufina să aibă grijă de cai sub stricta supraveghere a motanului, ce nu o scăpa din ochi.

Tinerilor le-a luat aproape o jumătate de oră să croiască intrarea spre fântână. Când munca a fost terminată, Ing și Sior au dat la o parte bucata de marmură descoperind fântâna:

— Luminează-mi, l-a rugat Ing pe Sior.

Băiatul a scos bagheta ce părea să-i ghicească fiecare gând, și a îndreptat-o spre rotundul fântânii luminând în adâncime.

Imediat au descoperit o scară din funie ce cobora la mare adâncime. Acolo se vedea o podea de granit luminată slab dinspre est. Chiar și interiorul fântânii era mat, fără ca vreo piatră să iasă mai în evidență sau să intre mai mult în pământ. Părea că fusese construită pentru un rege iar acolo, se afla o intrare spre un regat subpământean:

— Ce zici de asta, i s-a adresat Ing lui Sior?

Tânărul s-a scărpinat în cap în timp ce încerca să găsească o explicație:

— Nu am idee. Crezi că tatăl tău știa despre asta?

Ing privi spre Sirona ce nu părea interesată de ceea ce se întâmplă acolo. Gândurile ei erau în altă parte și cu toate astea le-a dovedit că fusese atentă la tot ceea ce se întâmplase:

— Credeți că ar putea fi drumul spre arkadios?

Cei doi tineri și-au încrucișat privirile. Nu era exclus. Era foarte posibil ca arkadios să se fi retras sub pământ până la urmă nimeni nu mai știa nimic de existența lor:

— E posibil, i-a mărturisit Ing. Cu toate că i-aș vedea mai degrabă ascunși undeva în Õriat. Acolo legea a fost întotdeauna mai bine pusă la punct iar Norian nu le-a prea permis cotropitorilor să scape cu una cu două. Eu în locul lor prin pădurile bântuite ale Õriatului m-aș ascunde.

— Bântuite, a îngânat Sirona mecanic.

Ing a râs copilărește văzându-i privirea pierdută:

— Ei, nu sunt bântuite. Astea sunt zvonuri pentru ai ține pe curioși departe de ceva anume. Ceva la care Norian ține foarte mult. Oricum odată intrat acolo nu mai găsești drumul de întoarcere. Sau…

— Sau? a continuat Sior.

— Poate că sunt uciși, a spus tânărul cu seninătate. Dar imediat acest cuvânt i-a produs o stare de vomă gândindu-se la părinții săi care cel mai probabil acum erau morți sau schingiuiți.

A mai aruncat o privire în interiorul golului produs de fântâna capcană alungând gândul nefericit. Privirea i-a redevenit jucăușă și cercetătoare:

— Intrăm?

Ochii lui Sior au luminat de curiozitate, însă Sirona nu a fost de acord:

— De ce să mai pierdem timpul? Eu zic să mergem mai departe. Și așa locul ăsta îmi provoacă senzații… reci.

Ing a învăluit-o pe fată în brațele sale făcând-o să roșească:

— Îmi ești datoare. Doar mi-ai stricat nunta.

Fata s-a smucit prefăcându-se deranjată de această apropiere bruscă:

— Dacă îți dorești atât de mult să te însori cu Photine, poți să te întorci. Poate că Sorian te iartă și îți mai dă o șansă. Asta dacă te târăști cum trebuie.

— Și eu care mă gândeam că tu te-ai întors ca să oprești nunta, a zâmbit prințul.

Chipul Sironei s-a întunecat, iar buza superioară a început să-i tremure nervos:

— Nu fii copil, Ingvarr! i-a accentuat numele. Eram urmărită. Unde era să mă duc?

— Serios? Și dacă m-aș fi însurat cu Photine, vrei să spui că nu ți-ar fi păsat?

— Absolut deloc, i-a întors ea spatele.

— Foarte bine, s-a enervat și Ing. Atunci am să mă însor cu fata lui Norian.

— Așa să faci…

— Gata, gata! a urlat Sior. Vă purtați ca doi copii fără minte. Nimeni nu se însoară cu nimeni pentru moment. Și eu zic să coborâm, nu poți să știi peste ce dai.

Sirona i-a aruncat un zâmbet bizar și i-a întors spatele:

— Tocmai aici e problema, frățioare. Că nu știi peste ce dai! Iar voi nu sunteți în toate mințile!

Sior a îmbrățișat-o încercând să o calmeze:

— Uite cum facem, i-a șoptit la ureche. Cobor eu cu Ing, iar tu și gloobusul așteptați aici. Dacă nu ne întoarcem într-o jumătate de oră închideți trapa și plecați.

Sirona i-a făcut vânt îndepărtându-l brutal:

— Dacă nu te întorci ce rost are să merg mai departe? Ce rost mai are profeția dacă nu suntem doi? Nu cred că Rufina va fi capabilă să o ducă la bun sfârșit în locul tău. Dacă tot vă încăpățânați atât să pierdeți timpul, vin și eu.

Tinerii și-au zâmbit din priviri. Știau că fata trecuse prin multe în ultimul timp și îi era teamă de ceea ce va urma dar parcă ceva îi ademenea în acel loc.

Ing a coborât cel dintâi, urmat de Sirona și de Sior, dar spre surpriza lor i-a urmat și T fără să fie însoțit de Liort. Sior renunțase demult să îi mai înțeleagă pe cei doi așa că s-a prefăcut că nici nu observă că animalul le-a luat urma și nici nu a îndrăznit să-l întrebe ceva de teama de-a nu se izbi de tăcere.

De cum au coborât într-un hol lat de vreo zece picioare și lung de vreo sută, îmbrăcat în granit și marmură și luminat cu câteva candele portocalii, le-a

deschis o nouă cale. De-a lungul holului, pe o parte și alta, erau uși înalte până în tavan, din lemn sculptat și aveau mânere din aur poziționate mult mai sus decât capetele lor:

— Eu cred că sunt foarte înalți, a constatat Sirona cu o ușoară teamă în glas. Cine știe peste ce dăm. Hai să plecăm de aici.

— Tu nu ești curioasă să vezi ce e aici? a întrebat-o Sior.

Fata s-a strâmbat abia vizibil:

— Nu, dacă astfel voi ajunge cina cine știe cui.

Ing le-o luase înainte împingând în una din uși care s-a deschis spre surprinderea tuturor. Un nou altar, de data aceasta în stare perfectă, a fost descoperit la lumina candelelor albastre ce luminau înăuntru. Același desen ce reprezenta un șarpe încolăcit în jurul unui vultur i-a întâmpinat în mijlocul încăperii. Pe lateralele desenului se aflau aceleași fâșii de mătase, aranjate în așa fel încât să dea un model în formă de petale ce încercuiau simbolul. În partea din fața ușii, lângă un perete ce părea murdar, se afla un altar înalt construit dintr-un lemn vechi, dar foarte tare. Era lung cam cât întreaga încăpere. Stâlpii de susținere aveau modele complicate înconjurate în diverse culori ce nu aveau nici o legătură una cu cealaltă. Între stâlpi, pe la jumătatea altarului, se afla o masă, mare cam cât un om, pe ale cărei margini erau aprinse lumânări colorate. În spatele mesei se aflau draperii de culoare închisă, ce păreau simple umbre în peisajul încăperii, și păreau să ascundă ceva.

Ing a înaintat cu grijă încercând să nu calce pe simbolul ce acoperea o mare parte din suprafața podelei. După ce a trecut de obstacol s-a strecurat prin spatele stâlpilor de susținere și a dispărut în urma draperiilor. Imaginea ce a întâlnit-o i se părea copleșitoare. În spate era o adevărată galerie. Tablouri cu el de când era copil alături de o fetiță cu ochii mari și negri ce avea un surâs îmbietor. În părul ei negru ca pana corbului, avea prinsă o coroniță de flori ce o făcea să arate ca o mică prințesă. În dreapta se afla un alt tablou ce-l înfățișa pe tatăl său alături de cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Ambii erau îmbrăcați în alb și păreau că stau în fața celui ce oficiază nunțile. Următorul tablou era tot cu tatăl său, dar alături de actuala regină, iar în fața lor tot el și fetița cu bucle negre, la o vârstă ceva mai mare față de

prima pictură. Întreg peretele era înconjurat cu tablouri ce reprezentau membrii familiei regale, din cele mai vechi timpuri, începând din partea de sus cu străbunicii lui, cei ce au ajuns primii pe aceste meleaguri și terminându-se în partea de jos cu părinții săi. Doar două rânduri mai erau libere ceea ce-i spunea că doar el și un singur copil de-al lui mai aveau de domnit peste acest teritoriu. Asta l-a dus cu gândul la Șarama. Cineva trebuia că le-a citit destinul.

Respirația lui Sior, ce-i bătea direct în ceafă, l-a făcut să tresară și pentru o secundă era gata să-și scoată spada. S-a liniștit văzând chipul cercetător al tânărului:

— Crezi că familia ta știa de asta?

Ing nu avea ce să-i răspundă. Așa cum bine observase Sirona ființele ce sălășluiau acolo trebuiau să fie foarte înalte, ceea ce nu ar avea nici o legătură cu familia regală, atunci ce căutau tablourile din galeria personală a familiei în acel loc?

Sior i-a făcut semn să-l urmeze găsind o altă intrare în lateral:

— Privește, un sicriu!

Camera era mică și întunecată, reprezentând o capelă unde aveau loc înmormântările. Dar în ciuda observației lui Sior, sicriul era mic, cam cât un copil de vreo zece, unsprezece ani. De jur împrejurul sicriului de lemn sculptat, erau candele ce vegheau mortul sau viitorul mort. Ing a vrut să ridice capacul însă ceva l-a făcut să-și retragă mâna:

— Cred că nu e treaba noastră, a șușotit el.

Însă Sior nu l-a băgat în seamă și a dat la o parte capacul. Trupul unei copile, nealterat, stătea întins părând că doarme. Ing a scos un țipăt ușor îndepărtându-se speriat:

— Ce e? s-a îngrijorat Sior.

Ing nu a vrut să-i răspundă, rămânând cu privirea tulbure și nemaiputând să se miște în nici o direcție:

— Ce e, Ing? a insistat tânărul. Te simți bine?

— Să plecăm de aici, l-a rugat prințul. Locul ăsta nu e normal.

— Dar…

Însă înainte să își termine propoziția, Ing și dispăruse în spatele ușii.

S-au întors în locul în care o lăsaseră pe Sirona și pe T, dar nici urmă de ei. Tinerii au început să o strige și să încerce fiecare ușă în parte. În spatele fiecăreia se afla

câte un altar asemănător cu cel pe care ei îl călcaseră, dar, cu toate astea, cei doi nu erau de găsit. Ing simțea cum sângele i se zvârcolește în vene. Simțea că făcuse o mare greșeală și ar fi trebuit să-i asculte sfatul fetei:

— Ascultă, s-a întors spre Sior. Du-te sus la Rufina și nu te mișca de acolo. Dacă nu mă întorc în douăzeci de minute, pleacă. O să te ajungem din urmă.

— Nu vreau să plec, s-a încăpățânat tânărul.

Prințul l-a apucat de umeri și și-a fixat privirea într-a sa:

— Ascultă-mă și tu odată și nu te încăpățâna. Păstrătorul o să te ducă în siguranță.

— Ah! Și Sirona?

— Mă ocup eu de asta. Așteaptă-mă cât am stabilit, apoi dispari. Într-un fel sau altul o să ajungem și noi în Õriat. Nu o să-i las aici.

— Poate că s-a întors deja.

— Nu cred!

Ing s-a asigurat că Sior a ajuns la Păstrător și a pornit de-a lungul coridorului.

La capătul coridorului drumul s-a întunecat și a devenit greu de parcurs. Pereții nu mai erau acoperiți de marmură sau granit, aici erau din pământ așa cum trebuiau să fie în mod normal. Drumul s-a îngustat scufundându-i piciorul într-un nisip fin și umed prin care mișunau șopârle mici cu trupuri cafenii.

Și-a scos spada simțind că se apropie de locul în care ar putea fi Sirona. Începea să audă glasuri la capătul acestui drum greoi, acolo unde se observa o lumină slabă venind din spatele unor draperii albăstrui. A pășit încet încercând să nu producă nici un fel de zgomot, tensiunea creștea pe măsură ce înainta. Începu să audă o muzică funebră ce părea să vină de undeva de jos. Oare cât de mult era săpat în pământ? Înainta, dar inima îi bătea cu forță și nu prevedea nimic bun. Spera ca Sior să fi plecat deja cu toate că era convins că nu își va mai lăsa încă o dată sora singură într-un astfel de moment.

De cum s-a apropiat de draperia albastră glasurile au început să se audă tot mai tare, dar tot de jos. Și-a făcut curaj și a tras ușor de draperie. Spre surprinderea lui era

un fel de lojă a unei săli imense de teatru. Într-un colț întunecat a lojei a zărit-o pe Sirona:

— Ce faci aici? a întrebat-o surprins.

Fata a tresărit:

— T a insistat să venim aici. Ce o fi asta?

Privind în jos a observat ființe înalte acoperite de mantii închise la culoare. Același desen predomina pe podeaua încăperii iar în jurul lui părea că se dă un adevărat spectacol. O voce groasă ținea un fel de slujbă într-o limbă mai puțin cunoscută lui, dar nu întrutotul de neînțeles. Își dădea seama că este vorba de un ritual sau ceva asemănător. Era un fel de sală de reuniune.

Vocea predicatorului s-a oprit, oprindu-se astfel și „slujba". Cu toții și-au dat mantiile jos descoperindu-și trupurile mari, înalte și musculoase. Chipurile le erau ciudate, păreau a fi o combinație între un om și o felină. Obrajii erau alungiți și acoperiți cu fire de păr, de pe buza superioară porneau mustăți lungi și subțiri ce păreau a fi de plastic, exact ca ale unei pisici. Ochii erau alungiți spre urechile lunguiețe în vârful cărora se aflau smocuri de păr. Chiar și mâinile erau completate de unghii lungi și ascuțite, ce păreau foarte puternice, asemănătoare cu ghearele unor prădători:

— Felieni, a murmurat Ing, cu un deosebit respect. Sunt felieni, Sirona.

Fetei îi sclipeau ochii din întuneric, însă nu a scos nici un sunet. Chipurile păroase ale felienilor o speriaseră suficient de mult pentru a amuți. Prințul s-a apropiat de T și i-a șoptit ceva la ureche, imediat câinele a dispărut în spatele draperiei:

— Vino, i s-a adresat fetei ce părea că nu dorește să se miște din întuneric.

— Unde?

— Trebuie să coborâm și să vorbim cu ei.

— Ești nebun?

Fără să-i răspundă a dispărut în spatele draperiei. Sirona l-a urmat imediat, chiar dacă inima îi bătea și nu era convinsă că face ceea ce trebuie. Au trecut pe lângă alte loje acoperite de draperii de diverse culori până când au ajuns în dreptul unor scări de marmură în formă de spirală ce se adânceau spre locul de întâlnire. Ing sărea peste câte două odată fiind nerăbdător să dea ochi cu felienii, însă Sirona privea în toate părțile de teamă să nu fie înconjurați. Însă vocea lui Ing i-a accentuat bătăile

inimii și pentru o clipă s-a oprit pe trepte încercând să își stăpânească nervozitatea:

— Sunt Ingvarr al Gildamanului, a răsunat vocea tânărului provocând un ecou sumbru ce se lovea de fiecare perete în parte.

Ființe care erau cu trei capete mai înalte ca el s-au oprit surprinse. Pe semne că nu mai avuseseră de mult vizitatori, iar unul de rang regal… Un bătrân cu părul albit și cu ochii mult mai migdalați decât a celorlalți s-a înclinat în fața tânărului:

— Rege, fiți bine venit!

Sirona i s-a alăturat imediat lipindu-se cu totul de el. Dar Ing părea că nici nu o observă, a făcut o plecăciune în fața bătrânului și a continuat să vorbească:

— Tata nu mi-a spus niciodată că aici vă ține ascunși.

Bătrânul și-a făcut loc printre ceilalți și i-a făcut semn să-l urmeze. Au traversat încăperea intrând pe o altă ușă la fel de mare ca și cele de pe hol. Înăuntru era o bibliotecă imensă pe vreo șase nivele. Scări de marmură duceau spre fiecare nivel. În mijlocul încăperii se afla un birou înalt și câteva scaune la fel de înalte, iar lângă se afla o masă normală ca pentru ei cu fotolii pufoase din blană de urs polar. Bătrânul le-a făcut semn să se așeze în timp ce el și-a luat locul său la birou asigurându-se că stă cu fața spre ei. După ce a scris ceva pe o foaie și i-a studiat pe furiș a vorbit:

— Eu sunt Gorka, conducătorul felienilor și cel mai bătrân dintre ei. Trăiesc dinainte ca bunicul tău să se nască și ne-am ajutat de multe ori. Dar soarta…

— Iartă-mă, Gorka, l-a întrerupt tânărul. O să-mi povestești și despre bunicul, dar eu am o altă curiozitate pe care doresc să mi-o satisfac.

Bătrânul a surâs și parcă înțelegându-i gândul i-a răspuns:

— Atunci ne-am retras aici. Când ea a murit. În Șarama scria că ea trebuie să ne conducă spre un mare război dar a ținut să-și scrie singură destinul chiar dacă era doar o copilă, iar asta i-a adus moartea iar nouă ne-a adus o viață plină de amărăciune și regrete. Aș fi putut s-o împiedic, dar m-am gândit că nu poate fi chiar atât de rău, era un copil până la urmă. De atunci o păstrăm aici și îi aducem ofrande în fiecare săptămână sperând ca într-o zi spiritul ei să se întoarcă.

Lui Ing i-au apărut două lacrimi în colțul ochiului, doar Sirona asista nedumerită la această discuție pentru că habar nu avea despre ce e vorba. Prințul continuă să vorbească:

— Vroiam să ajung și acolo, a spus cu vocea tremurândă. Dar mai întâi vroiam să te întreb altceva.

Creatura i-a făcut semn să vorbească, dar Ing a început înainte de-a i se da permisiunea:

— Ai citit Șarama, acolo unde scrie despre soarta neamului meu?

Bătrânul s-a ridicat părând mult mai înalt și mai impunător, Ing abia dacă îi ajungea până la brâu, dar ochii fiarei erau blânzi și trădau sensibilitate:

— Nu e nevoie să citim ceea ce cunoaștem deja. Noi suntem o parte din Șarama și îi cunoaștem fiecare secret. Dar de ce mă întrebi? și-a ridicat sprâncenele stufoase.

— Am observat că aveți o adevărată galerie cu familia mea, de la primul rege. Am văzut că doar două rânduri mai sunt goale iar asta mi-a dat de înțeles că doar eu și un fiu de-al meu vom mai ajunge să conducem pe tronul strămoșilor.

Bătrânul a râs zguduind pereții bibliotecii:

— Interpretarea ta nu este tocmai corectă. Din câte știu eu domnia neamului tău a luat sfârșit. De acum în colo alt neam de regi se va ridica. Doar dacă… nu încerci să-ți schimbi destinul.

Ing rămăsese înmărmurit. Nu, nu avea să lase ca una ca asta să se întâmple. Gildamanul era al lui și al urmașilor lui iar el avea să facă tot posibilul ca așa să rămână mult timp de acum în colo. Dar bătrânul nu i-a mai dat atenție și și-a aruncat privirea asupra Sironei:

— Și tu ai vrea să ți se citească Șarama, nu-i așa?

Fata a aprobat din cap:

— Ție și fratelui tău nu vi se poate citi Marea Carte, a spus cu seninătate. Pentru că Șarama nu va scris destinul. Vouă vi s-a dat o șansă extraordinară, ceea ce nu se prea întâmplă. Voi vi-l puteți scrie singuri și vi-l scrieți în fiecare zi. Șarama v-a dat posibilitatea să vă croiți singuri drumul, ceea ce este minunat.

O femeie din neamul felienilor a apărut în spatele tinerilor pe nesimțite. Femeia era la fel de înaltă ca și bătrânul însă trupul îi era suplu iar chipul, în ciuda mustăților și a obrajilor specifici rasei, frumos și îmbietor.

Ing a sărit în picioare părând că o recunoaște, iar ea îl privea cu lacrimi în ochi:

— Tu ești?

Femeia a lăsat lacrimile să-i curgă pierzându-se sub bărbie:

— Scumpul meu Ing. Copilul meu drag.

Esti l-a luat pe tânăr în brațe ridicându-l de la pământ și strângându-l cu atâta forță încât avu impresia că va rămâne fără aer:

— Esti, mă omori.

Femeia a chicotit și i-a dat drumul analizându-i fiecare trăsătură:

— Ce mare te-ai făcut. Dacă ai ști… Dar lacrimile au împiedicat-o să mai vorbească.

Bătrânul a înaintat:

— Condu-i în camerele lor.

— Dar…, a încercat Sirona să se opună.

— Fii liniștită, a intervenit Gorka. Fratele tău, Păstrătorul și Gardianul au fost deja instalați.

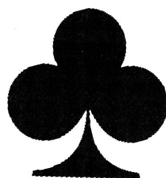
Sirona i-a aruncat o privire de mulțumire însă și-a amintit și de Rufina:

— Dar gloobusul care era cu noi? a întrebat fata.

Bătrânul a privit-o pe Esti într-un fel aparte pe care tânăra prințesă nu îl înțelegea, dar reușea să își dea seama că ceva nu e în regulă. Dar bătrânul a încercat să o liniștească:

— Este bine și gloobusul, a spus pe un ton neconvins.

Esti i-a condus pe tineri în camerele lor lăsându-l singur pe bătrânul ce părea foarte îngrijorat de întorsătura lucrurilor.

CAPITOLUL XVI
VEȘTI DE LA SUPRAFAȚĂ

Visase întreaga noapte altarul unde era ascuns trupul copilei învelit între patru scânduri cu visele pierdute ale tinereții. Se simțea obosit și fără putere nu mai putea să se gândească la altceva, nu putea să-i alunge chipul din fața ochilor orice ar fi făcut. Și-o amintea atunci când era în viață era atât de nărăvașă încât nu ar fi crezut vreodată că ar exista ceva care să o îngenuncheze. Era mândră, bătăioasă, frumoasă, deosebită. O iubise ca pe ochii din cap, dar viața făcuse în așa fel încât să-i despartă.

Ce mai putea face el acum? Ce ar fi putut face atunci? Era doar un copil la fel ca ea nu știa mai mult și nici nu putea face mai mult decât să sufere și să-i simtă lipsa în fiecare clipă a existenței sale. Ar fi vrut să dea timpul înapoi, ar fi putut să o salveze măcar de ar fi încercat. Iar acum după atâția ani o redescoperise cu aceleași trăsături, cu același zâmbet, aceeași carismă. Poate într-o zi se va întoarce, așa cum îi spusese Gorka. Poate că sufletul ei doar rătăcea între două lumi, dar avea să se întoarcă.

Nici nu simți când se apropie ora micului dejun. Atâtea amintiri îl copleșiseră… poate că acum își dădea seama cât de neputincios era în fața destinului.

Când Sirona a intrat în camera cu pereți de fildeș și lumânări argintii, nici nu a simțit-o. Stătea întins pe patul lui rotund cu ochii închiși și încerca să mai păstreze pentru o clipă imaginea copilei. Dar a dispărut odată cu glasul fetei, singurul care îi mai alina suferințele:

— Te strig de cinci minute. Ce ai pățit?

Prințul s-a ridicat fără să o privească. S-a îndreptat spre pictura din fața sa ce reprezenta un răsărit luminos:

— S-a ridicat soarele?

— Cred că da. Hai, vii? Felienii ne-au invitat la masă. Sincer nu aș vrea să o ratez. Îți jur că nu am văzut în viața mea atâta mâncare.

Ing a râs zgomotos:

— Ai grijă să nu te îngrași. Nu îmi plac femeile grase.

Sirona s-a făcut roșie ca focul:

— Și de ce trebuie să-ți plac ție? Sunt atâția pe lumea asta.

— E adevărat! Dar ție ți-ar sta foarte bine lângă mine, conducând Gildamanul.

Fata a rămas surprinsă, suna aproape ca o cerere în căsătorie:

— Înțeleg, a murmurat ea pe un ton șovăitor. Ai auzit că Șarama mă lasă să-mi fac singură destinul și te-ai gândit să-mi dai o mână de ajutor. Dacă asta este o cerere îți amintesc că ai promis că o să te căsătorești cu verișoara mea, și a dispărut în spatele ușii.

Nu știa nici ea de ce îl respinge în felul acesta. Nu putea nega că îl place și poate că și-ar dori mai mult ca orice să ajungă regina Gildamanului cu toate că profeția nu îi permitea una ca asta. Cel ce avea s-o urmeze în viață trebuia să o urmeze în Șiar. Poate că de asta se temea atât de ținutul Gildamanului și de Ingvarr.

Ajunsă în biblioteca lui Gorka și-a dat seama că întreg mobilierul fusese modificat. În locul biroului și al celor două fotolii acum era o masă lungă și înaltă iar la capătul ei se afla una mai mică cu scăunele făcute parcă, pentru copii dar în realitate erau exact pe mărimea lor.

Sior era deja acolo împreună cu T și Liort, dar nici urmă de Rufina. S-a așezat lângă fratele ei urmată imediat de Ing:

— Unde e Rufina? i s-a adresat lui Sior.

Băiatul și-a încrucișat privirea cu a prințului care păru să-i dea aprobarea de a vorbi:

— Au închis-o fără să-mi dea nici un motiv, dar Liort spune că au făcut bine. El nu are încredere în ea și crede că este o capcană întinsă de Turzd.

Sirona a mărit ochii fiind gata să țipe în gura mare dar Ing a oprit-o:

— Nu e bine să-i supărăm. Când vom pleca îi vor da drumul. Oricum o tratează bine. Nu te arăta prea afectată.

Nici unul nu a mai scos nici un cuvânt, dar pe chipul fetei se putea citi crisparea. Nici ei nu i se părea Rufina o persoană de încredere, dar era doar o copilă iar asta i se părea o răutate.

După ce au terminat masa, Gorka l-a invitat pe Ing să mai rămână rugându-i pe gemeni să se retragă în camerele lor. Sior și Sirona au ales camera fetei pentru a putea vorbi în liniște. Tânărul încă se mai simțea vinovat

că nu îi urmase pe sperieni atunci când au răpit-o și vroia să își ceară iertare pentru că s-a lăsat convins să-l urmeze pe Ing. Dar ea nu era supărată, din contră considera că făcuse ceea ce trebuie. Altceva o chinuia pe ea și avea neapărată nevoie să vorbească cu Sior:

— Spune-mi ce crezi despre toată povestea asta cu Aratt?

Ochii tânărului s-au întunecat, încercase până în acel moment să nu se gândească prea mult la asta:

— Nu știu, surioară! Nu știu! Dar îmi doresc ca toate astea să fie minciuni.

— Și dacă nu sunt? a insistat fata.

Tânărul părea crispat. Simțea cum capul începe să-i vâjâie iar din interiorul hainei putea să simtă cum inelul îl strigă:

— Sirona, cred că ne cheamă la el, și a scos inelul din buzunar dezvelindu-l. Privește! Simt că mă strigă, că îmi cere ajutorul.

Fata i l-a smuls din palme și a început să-l înfășoare la loc:

— Ing ți-a spus că este periculos. Ți-a spus că o să-ți trimită vise și halucinații.

— De unde știi? a întrebat-o mirat. Tu erai adormită.

— Nu suficient. Și aș prefera să nu mai ai secrete față de mine. Numai unul în celălalt putem să ne încredem. Nu trebuie să-l asculți orbește pe Ing, sunt multe lucruri pe care nu le știm despre el.

Tânărul a îmbrățișat-o; începea să se simtă slăbit și se agăța de ea ca de o ultimă speranță:

— Mă slăbește, Sirona. Inelul mă slăbește.

— Dă-mi-l mie, i-a poruncit văzându-i chipul invadat de broboane reci.

Sior nu s-a opus și i-a dat inelul simțind că îl apucă leșinul:

— Ce se întâmplă cu mine?

Fata îl privea disperată ar fi vrut să poată face ceva, dar ce?

— Întinde-te! Sunt convinsă că o să te simți mai bine.

— Nu și-a mai revenit de ieri, a suspinat Sirona.

Ing și Gorka încercaseră tot felul de soluții până în clipa aceea. Febra nu scădea, iar Sior delira încontinuu repetând cuvinte fără înțeles. Sirona avea ochii în lacrimi și spera ca totul să se termine. A decis că ar fi mult mai bine dacă ar ascunde inelul undeva departe de fratele ei dar Gorka îi interzisese asta și a decis ca inelul să îl țină Ing până când aveau să-și câștige Imperiul. Fără simbolul familiei regale nu ar fi avut nici o șansă ca oamenii să le recunoască autoritatea regală.

Trebuiau să mai aștepte un timp până când Sior avea să fie gata de plecare. Dar așteptarea era lungă iar starea lui nu se îmbunătățea deloc.

Trecuseră mai bine de trei zile de când tânărul se simțea rău fără să dea vreun semn de ameliorare. Sirona nu mai vedea nici o șansă, iar Gorka pusese totul pe seama magiei dar ei nu știau să o folosească. În cele din urmă s-a lăsat înduplecat de Sirona și a eliberat gloobusul lăsându-l să îl ajute pe tânărul moștenitor al Șiarului.

Rufina se închisese în camera lui Sior de mai bine de două ore. Nimeni nu știa ce se întâmplă acolo, iar Ing și Gorka erau cu adevărat îngrijorați:

— O mai las cinci minute și intru, a spus Ing.

Sirona îl privea rugător așa cum nu îl mai privise vreodată. Nu putea să nu se supună acelei priviri pline de durere și dragoste în același timp. Avea să aștepte pentru că așa îl ruga ea, chiar dacă nu îi plăcea deloc ceea ce se întâmpla înăuntru.

După câteva minute Rufina a ieșit afișând un aer de superioritate:

— Se va face bine. Oglinzile alea blestemate.

Sirona a intrat în cameră fără să-i adreseze vreun cuvânt de mulțumire. Sior dormea acoperit de cearșafuri fine, chipul îi era galben ca ceara, dar febra trecuse, ca și halucinațiile. Acum părea că se reface după o lungă luptă. I-a sărutat mâinile calde și s-a așezat lângă el urmându-l în lumea viselor.

Cu toții stăteau la masă; doar Sior lipsea. Se simțea mai bine, dar Sirona considerase că e mai bine să mănânce în cameră și să se odihnească pentru restul zilei.

Au mâncat în liniște fără ca măcar să se privească când ușa mare s-a deschis și un felian ceva mai scund cu

o figură copilărească și-a făcut o apariție demnă de un rege. Tânărul ținea în mâini o tavă de argint pe care se afla un pergament înfășurat frumos și legat cu o fundă albastră. I-a înmânat pergamentul lui Gorka și a dispărut, dar nu înainte de a saluta cuviincios.

Gorka a citit scrisoarea și s-a întunecat la față. S-a ridicat punând capăt festinului și a ordonat să iasă toată lumea mai puțin Ing și Sirona.

De cum s-a eliberat camera, masa ce-a lungă a dispărut lăsând loc biroului înalt și celui făcut special pentru oameni. Tinerii s-au așezat pe fotoliile moi așteptând ca bătrânul să le spună despre ce e vorba. Pentru un timp felianul nu a vorbit. A rămas cu capul în palme gândindu-se la ceva misterios. Nici Ing și nici Sirona nu îndrăzneau să îl deranjeze, pentru prima oară bătrânul părea cu adevărat crispat.

După câteva minute de tăcere Gorka s-a ridicat umbrind podeaua:

— Se întâmplă lucruri rele, ce nu ar fi trebuit să se întâmple. Sorian și-a întins armatele până la granița Õriatului, iar Gildamanul a fost decretat regatul frate al Șiarului. Sorian a pus mâna și pe averea ta, i s-a adresat lui Ing. Acum am să îi dau o veste rea Sironei…

S-a așezat la loc simțind cum căldurile îi cuprind trupul. Avea lacrimi în ochi iar buzele groase îi tremurau nervos:

— Aratt a ieșit la lumină, a spus cu un oftat prelung.

Sirona era în ceață nu înțelegea nimic sau nu dorea să înțeleagă. I-a făcut semn bătrânului să continue chiar dacă simțea cum stomacul i se strânge într-un nod ce cu greu avea să-l mai desfacă:

— Din informațiile mele, Sorian l-a instalat comod în Parl'laman și i-a pus la dispoziție două oglinzi de cristal, ceea ce ne-ar face să înțelegem ce s-a întâmplat cu Sior. Dacă Aratt a început să-și practice magia, singurul lucru care mai rămâne de făcut este ca voi, gemenii, să învățați cât mai curând să o folosiți și să o întoarceți împotriva lui. Asta dacă nu este cumva obligat să facă toate astea. Ceea ce sper din tot sufletul.

— Dar ca să afle asta, a intervenit Ing, trebuie să folosească tot oglinzile. Eu cred că cel mai bine ar fi să-i găsim pe arkadios. Au nevoie de sfaturile și îndrumările lor…

— Nu trebuie să-i găsiți voi, l-a întrerupt Gorka. Arkadios vă vor găsi atunci când or să creadă ei de cuviință. Țineți minte și nu vă apucați să-i căutați s-ar putea să nu-i mai găsiți vreodată.

Sirona s-a ridicat plimbându-se nervoasă prin încăpere:

— Asta înseamnă că Aratt e chiar deasupra noastră, a spus fără să-i pese de ceea ce se discutase. Cu cât suntem mai aproape cu atât ne poate face mai mult rău, nu-i așa?

Bătrânul a confirmat.

— Atunci ar fi bine să plecăm de aici, a decis fata. E timpul să-l duc pe Sior în Õriat de acolo vom vedea ce este de făcut. Acum trebuie să ajung la unchiul meu.

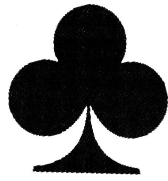
Gorka s-a apropiat de ea punându-i mâna mare pe umăr:

— O să vă scot eu direct în Valea Adâncă și o să trimit trei oameni să vă însoțească până în Õriat. Valea nu e foarte greu de străbătut doar că pe acolo își fac veacul grumii și nu mi-aș dori să pățiți ceva. Înainte să plecați vreau să vă dau ceva.

Bătrânul a urcat până la al doilea nivel al bibliotecii, a deschis o carte, care era de fapt o cutie. A luat două obiecte și s-a întors punându-le frumos pe biroul său. Erau două obiecte din aur cu o formă ciudată, unul părea a fi o baghetă în formă de șarpe cu gura căscată, iar celălalt era vultur pleșuv cu aripile întinse ce privirea spre cer:

— Bagheta-șarpe este pentru Sior. Știu că a primit o baghetă într-un magazin ciudat, iar aceasta este completarea ei. Dacă le va uni se va naște una singură cu o putere de două ori mai mare. Nu trebuie să fie vrăjitor pentru a ști cum s-o folosească și oricum Păstrătorul îl va învăța. Iar vulturul îți aparține. Unește-l cu medalionul primit de la Niara, vor deveni un singur obiect și astfel arkadios vor ști unde să te găsească în orice clipă.

Cei doi l-au îmbrățișat pe bătrân, ce a fost nevoit să se aplece destul de mult pentru a le primi afecțiunea, apoi au dispărut în umbra ușii mari. Era timpul să iasă de sub pământ și să ajungă în Õriat singurul loc ce le mai oferea siguranța.

CAPITOLUL XVII
ZOHAR

Sior abia reușea să respire, nu era vindecat complet și se simțea de parcă totul în jurul său s-ar învârti. Încă nu putea să alunge visele stranii ce-i umbriseră somnul de-a lungul bolii. Nu vorbise cu nimeni despre asta dar era convins că Liort înțelesese. Încă mai încerca să le dea un sens le punea cap la cap încercând să le combine astfel încât să-i iasă rezultatul. Din păcate nu își mai aduce aminte cu exactitate ordinea acestora, dar era aproape sigur că pe zâna cea grasă îmbrăcată în straie albastre o visase prima. Ea era cea care îi șoptea cuvinte amețitoare ce nu se legau între ele și tot ea era cea, ce într-un alt vis, i-a arătat simbolul șarpelui cu ochi albaștri ce străluceau în lumina lunii. Dar acesta, din câte își amintea, era cel din urmă vis, cel ce s-a sfârșit prin glasul Rufinei ce încerca să-i salveze viața. Însă, înainte de glasul gloobusului a mai avut și alte vise. Un al doilea înfățișa o zână bondoacă cu ochii cristalini ce se reflectau într-o lumină inexistentă, purta o rochie roz ce părea pusă pe crinolină și o tiară de metal. Nu era de aur sau de argint, cu siguranță că ar fi recunoscut materialul, era un metal necunoscut, ce părea mai degrabă un simplu fier. Aceasta îi vorbise calm și afișa un zâmbet drăguț ceea ce-l făcuse să se simtă mai bine. I-a pus la cap flori de iasomie peste care a turnat un lichid lucios ce s-a evaporat imediat ce a atins floarea.

Până acum erau două zâne ce păreau a-i spune lucruri diferite. Dar a apărut și o a treia, care nu prea semăna cu precedentele. Era mai degrabă ceva între o zână și o femeie. Era anormal de înaltă față de celelalte două, dar cu mult mai scundă decât el, avea un chip răutăcios dar în același timp trăsăturile erau nobile, parcă alese în așa fel. Purta o rochie lungă, aproape până în pământ, de culoare neagră ce îi dezvelea în lateral, picioarele, subțiri. Părul îi era la fel de negru ca și rochia iar buzele erau de un vișiniu închis scoțându-i în evidență ochii mari și migdalați ce i se întindeau pe toată fața. Aceasta din urmă nu îi vorbise, cel puțin nu fusese nevoită să deschidă buzele pentru asta, dar mii de cuvinte

ciudate i se întipăriseră în minte ca și cum i le-ar fi băgat cu forța. Era convins că nu îi arătase nimic, cu toate că, mii de imagini i se plimbau prin fața ochilor și nu îi dădeau pace. Erau imagini importante, cel puțin așa considera el. Vedea vulturul ce își înfigea ghearele ascuțite într-un biet iepure de câmp, după care un șarpe se ridica din pământ și înghițea vulturul cu pradă cu tot.

Toate astea alergau prin mintea tânărului afișându-i-se ca o înșiruire de amintiri ce nici măcar nu îi aparțineau. Broboane mari îi curgeau pe frunte acoperindu-i ochii și întunecându-i judecata. Când și-a revenit, un vânticel friguros i-a străpuns trupul înfigându-și mii de ace reci ce-i furnicau prin fiecare mușchi. Și-a dat seama că sunt sub pământ, iar drumul părea să se îngusteze. Încă nu se vedea vreo luminiță care să le dea de înțeles că sunt aproape dar lui nu-i păsa atâta timp cât Felix îl căra pe spatele său mare. Somnolența încă nu îl părăsise iar de altceva nu mai avea putere, decât să se lase purtat de calul cel negru în timp ce el își aduna visele.

Dar cuvintele îi răsunau într-un glas metalic. Veneau tot mai multe invadându-i mintea și creierul. Vroia să le oprească dar nu putea în scurt timp începând să le repete exact precum le auzea: *„Nasina ganat, tranenum mideran hor'att. Nasina, divinios ocltios densunom, aieret. Aieret, horatem Nasina in divio cantonio demm'an. Herotios*! *Herotios…"*

Ing și Sirona s-au oprit privindu-l mirați. Tânărul scotea tot felul de cuvinte pe gură, ochii îi erau dați peste cap, iar pupilele i se albiseră. Tenul părea a fi al unui mort în timp ce buzele i se subțiaseră și i se albiseră definitiv. Calul necheza înspăimântat încercând să își readucă stăpânul la cele lumești, dar nu se oprea iar glasul lui umplea întunericul cu vorbe misterioase ce răsunau și mai adânc în pământ făcându-l să vibreze.

Rufina a fost cea ce s-a repezit spre el și i-a acoperit gura cu degetele plimbându-le ușor peste buzele reci ca moartea. Pe măsură ce degetele gloobusului îi dezmierdau buzele, glasul începea să se audă tot mai puțin și mai șoptit până când și-a lăsat capul pe spate, a scos un oftat profund și a căzut într-un somn profund, arcuindu-și trupul pe spatele lui Felix.

Sirona privea înspăimântată. Nu mai putea să se miște, nici să vorbească, nu mai putea nici măcar să gândească. Parcă lăsând un ultim gând să curgă a întrebat:

— Ce e cu el?

Ing o privea la fel de întrebător, i se citea în privire acea neputință, în schimb, Rufina se eschiva să-i dea vreun răspuns, ca și cum totul ar fi stat în cuvintele ei. Fără să îi arunce măcar o privire l-a cercetat cu atenție pe tânăr. Obrajii începeau să-i prindă culoare ca și buzele, de altfel. Mâinile i se încălziseră iar trupul părea dezmorțit. Rufina l-a mai studiat o dată parcă pentru a se asigura de ceva, apoi s-a întors spre Sirona:

— Zohar, i-a spus mai mult șoptit. Este ales de Zohar.

Sirona nu o auzea. Încerca să-i lumineze chipul fratelui asigurându-se că nu și-a dat duhul. Dar, aidoma Rutinei observa că acesta prinde culoare în obraji iar trupul începe să i se încălzească, părea viu dar îi era teamă să-l atingă. Ceva o făcea să își țină mâinile departe de pielea lui. Pentru o secundă l-a privit pe Liort ai cărui ochi se măriseră, poate, prea mult. Abia atunci ca printr-un vis parcă a auzit cuvintele Rufinei ce-i răsunau în urechi într-un clinchet obosit ce abia mai reușea să răsune:

— Zohar?

Ing a tras-o de-o parte lăsând-o pe Rufina să-l dezmierde în continuare pe Sior:

— Zohar este Cartea Luminii, i-a șoptit de parcă ar fi comis un sacrilegiu. Numai un om dintr-un miliard este ales pentru a fi cavaler al Zoharului, ceea ce este atât o onoare; dar și o responsabilitate. Cei ce nu fac parte din ordin nici măcar nu au voie să-i pronunțe numele. Forma asta de magie, de credință, de nu știu cum s-o numesc exact nu este tocmai ceva benefic. Sirona, e complicat. Dar un lucru pot să-ți spun, trebuie să ajungem cât mai repede în Õriat, altfel o să-l pierdem.

Sirona i-a aruncat o privire pierdută și cu glasul mai mult mort a mărturisit:

— Am studiat magia Zohar, în secret. Atunci când eram mai mică. E drept că nu am studiat-o în limba maternă dar… de ce l-a ales pe el? Am studiat-o tocmai pentru a mă alege pe mine.

Ing o privea înmărmurit. Acum mii de întrebări îi treceau prin fața ochilor. Era clar, știa mai multe ca el și cu toate astea făcuse tot timpul pe neștiutoarea. În mintea lui se iscau planuri complicate ce îl făceau să o vadă în o cu totul altă lumină:

— Sirona, i s-a adresat pe un ton mai mult speriat. Cât de multe știi?

Fata nu îl mai auzea. Cuvintele ce le rostise fratele său îi răsunau acum și ei prin minte producându-i același sunet metalic ce nu se mai sfârșea. Doar că ea cunoștea ritualul. Îl cunoștea pentru că citise despre el și știa și cum să învingă chemarea. Cum să o respingă. Pe vremea când își dorise să devină un cavaler al Zoharului era doar un copil, dar atunci când a înțeles s-a oprit din studiu și nu și-a mai dorit să devină unul din cei aleși. Dar de ce tocmai acum? De ce acum când treceau prin clipe atât de grele?

— Nu știu nimic, a încercat să-și alunge acele cuvinte metalice din minte răspunzându-i lui Ing. Am întrerupt studiul înainte de-a afla despre magia oglinzilor sau despre secretele Șaramei. Dacă aș fi știut mai multe probabil…

Dar cuvintele puseseră stăpânire pe mintea ei. Acum auzea mii de clopoței ce sunau nervoși încercând să o facă atentă. Trebuia să se concentreze asupra altui lucru, trebuia să se gândească la altceva, dar cum? Cum, când mii de trâmbițe își anunțau sosirea ca și cum în capul ei se dădea cine știe ce reuniune. Pentru o clipă a auzit rostindu-i-se numele Nasinei – zeița înțelepciunii, dar l-a oprit repede încercând să nu mai lase sunetele să-i răscolească gândurile. Mâinile începuseră să-i tremure și simțea că îngheață. Nu era destul de puternică, pentru prima oară în viața ei nu era destul de puternică pentru a lupta cu o fantasmă ce i-a invadat rațiunea. Dar mâna caldă ce a atins-o și șoaptele ce-i pătrundeau printre sunetele metalice, o făceau să se simtă mai bine. Și, deodată totul a dispărut ajungând din nou în locul rece și întunecat de sub pământ.

Rufina încă îi mai freca mâinile, dar acum trecuse. Era din nou stăpână pe mintea ei. Sior își revenise între timp iar Ing îl ajuta să bea o gură de apă:

— Cum faci asta? a întrebat-o pe Rufina cu un glas profund și recunoscător.

Rufina nu i-a răspuns. Copila părea epuizată de parcă întreaga sa forță ar fi irosit-o pe cei doi tineri. I-a dat drumul mâinii ce încă o mai ținea într-a sa și s-a lăsat pe pământ. Și-a acoperit chipul cu palmele rămânând într-o lumină palidă dată doar de flacăra uneia dintre făclii. Prințesa nu a mai insistat cu toate că ar fi vrut să știe cum

o poate face chiar ea. Știa că Nasina se va întoarce cu tot cu sunetele ei metalice, astfel cei neinițiați treceau de ritual, ascultându-i glăsuirea înțelepciunii. Iar dacă aceasta nu reușea din prima avea să se întoarcă pentru că așa stătea scris în Zohar, și nimeni nu avea cum să i se împotrivească decât prin folosirea unor ritualuri ce se găseau undeva pe la sfârșitul cărții, dar ea nu apucase să le mai învețe.

Torțele se stinseseră de puțin timp, iar liniștea se lăsase înspăimântătoare, doar câte un cal mai necheza din când în când deranjat de ceva sau cineva. Sior dormea liniștit. Părea că lăsase toate gândurile rele departe iar învățăturile Zoharului îl lăsau în liniște. Rufina adormise lângă el dar înainte de-a o cuprinde somnul întru totul încercase să își amintească ceea ce citise în vechiul Zohar, cartea ce fusese scrisă înaintea omenirii. Dar tot ce a reușit să-și amintească au fost frânturi de cuvinte ce acum nici măcar nu îi sunau prea cunoscut.

Sirona făcuse același lucru de când fratele ei a adormit. A încercat din răsputeri să își amintească tot ceea ce a citit, de fapt încerca să-și amintească ceea ce a răsfoit în grabă. Era convinsă, că acolo existau cuvintele cheie ce ar fi scăpat-o pe ea și pe Sior de titulatura de cavaler al acestui ordin. Trebuia să scape cumva altfel ar fi fost prinși pe viață într-o lume pe care ea o cunoștea doar din cărți și de care fratele ei nici măcar nu auzise. Cu toate că magia Zoharului era una dintre cele mai puternice și i-ar fi putut ajuta în acest război pe care se înhămaseră să-l ducă la bun sfârșit, și cu toate astea nu era cea mai bună soluție. Ea știa prea bine ce înseamnă să-i urmezi pe zohariști, nu însemna doar să li te dedici trup și suflet, dar și să ucizi în numele lor sau… cine știe ce alte grozăvii la care nici nu-și dorea să se gândească. Singurul lucru ce o punea pe gânduri era, de ce acum? De ce acum au hotărât… cine a hotărât, că este momentul ca ei să li se alăture și cu ce scop? Zoharul își alegea cavalerii și cu alte scopuri decât cele ce-i făceau să devină personalități importante în viața acestei confrerii. Uneori își alegeau cavalerii ce aveau să urmeze calea războiului, a magiei sau a altor grozăvii, într-un cuvânt își alegeau oamenii ce-i trimiteau direct la sacrificiu.

De aici întrebarea fetei suna firesc: „Oare Sorian i-ar fi putut cumpăra?” Cât o îmboldea gândul acesta și nu o lăsa să se gândească la nimic altceva. Dacă Sorian a fost cel ce a comandat asta erau niște oameni morți. I se părea bizar pentru că fuseseră contactați amândoi, iar Zoharul nu alegea decât un singur om până la al șaisprezecelea neam. Dar dacă era invers, dacă membrii grupării îl urau pe Sorian la fel de mult ca și ei, și văzuseră în ei niște aliați puternici. Dar cum putea să afle asta?

Ing o ținea strâns în brațe, cu toate că el adormise demult. Liort se întindea pe marele T sforăind mulțumit, doar ea nu reușea să închidă ochii. Nu se putea gândi la altceva decât la Zohar și la implicațiile ce le-ar fi putut avea aceștia asupra ei și a fratelui ei care era și așa destul de slăbit.

S-a desprins din strânsoarea lui Ing ce o ținea atât de strâns că părea că-i e teamă să nu fugă, și s-a îndreptat spre Liort. L-a mângâiat ușor pe cap și i-a șoptit cuvintele ce le memorase atunci când fratele ai delira:

— *„Nasina ganat, tranenum mideran hor’att. Nasina, divinios ocltios densunom, aieret. Aieret, horatem Nasina in divio cantonio demm’an. Herotios*! *Herotios…”*

Animalul o privea înțelegător ca și cum și-ar fi dorit să-i destăinuie semnificația frazei, dar a fost surprins să o audă chiar pe ea cum îi repetă cuvânt cu cuvânt ceea ce doar inițiații cunoșteau:

— Nasina, înțeleapta îți va arăta calea spre adevăr. Nasina, divina ocrotitoare ascultă, se arată. Se arată măreața, Nasina în trilurile cântecelor vechilor. Conjor! Conjor! Cred că asta tot spunea Sior. Am dreptate, Păstrătorule?

Pisoiul a făcut o reverență pe labele din față dându-i de înțeles că așa este. El ar fi știut să-i povestească mai multe despre toate astea, era mare păcat că fata nu îl auzea. Acum ar fi putut să-i vorbească, acum când Rufina era pe tărâmul viselor. Nu îi mai vorbise de mult timp nici lui Sior, și asta tot datorită gloobusului în care el nu avea încredere. Adevărul este că nici în Ing nu se prea încredea dar începuse să se obișnuiască cu prezența lui și pentru moment nu îl mai deranja.

Minutele deveniseră ore pentru Sirona și în tot acest timp încerca să își amintească unde mai citise aceste cuvinte. Își amintea de zeița înțelepciunii, divinitate

creată de zohariști dar nu își mai amintea și altceva legat de aceasta. În cartea luminii nu mai scria și altceva despre ea, și chiar de ar fi scris probabil că ea nu citise până în acel punct. Trebuia să afle într-un fel sau altul de ce era invocată tocmai Nasina într-un asemenea ritual din câte își amintea ea, divinitatea gândurilor și a magiei, ce își chema cavalerii la inițiere era, Cassiel. Oare ce amestec avea Nasina în inițierea lor? Poate că de aceea nici nu reușise să alunge de una singură sunetele metalice ce-i invadaseră gândurile, poate că Nasina era „arma" pe care zoharii o țineau ascunsă.

În cele din urmă a adormit lângă marele T uitând de gândurile sale.

Când s-au trezit amintirea Zoharului era departe. Nici unul nu a mai îndrăznit să se gândească la ce s-a întâmplat cu o zi în urmă. Poate, doar Sirona mai păstra o amintire a cuvintelor fără sens, dar le-a alungat repede de parcă i-ar fi fost teamă ca sunetele metalice să nu se întoarcă.

Ing pregătea ceva de mâncare lângă un foc firav ce abia reușea să lumineze până în colțul unde se aflau caii. Sior se trezise și el și părea să se simtă mult mai bine. Își trase spada de la brâu și începu să o fulgere în aer făcând mișcări rapide și complicate ce îl făceau să pară un mare ostaș. Doar Rufina privea dintr-un colț. Părea mai degrabă deranjată de ceva decât îngândurată. Privea cu ochii ei seci spre fiecare studiindu-le mișcările și parcă încerca să intre în gândurile lor cu forța:

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Sirona rupând liniștea. E ceva ce te neliniștește?

Copila a privit pentru o clipă prin ea apoi s-a ridicat sprijinindu-se de Felix:

— Totul este bine. Mă gândeam doar.

— Ce s-a întâmplat ieri? a intervenit Ing care nici nu și-a ridicat ochii din fiertura pe care o tot mesteca.

Fetele au tresărit auzind întrebarea, chiar și Sior s-a oprit din fandări umflându-și ochii către gloobus. Nimeni nu se aștepta ca întrebarea să mai fie pe buzele cuiva. Însă, Rufina nu s-a descurajat și, din contră, pentru o clipă părea chiar fericită că întrebarea fusese pusă:

— Cred că, în cel mai bun caz, s-a strecurat o greșeală în magia zoharilor. Cred că eu trebuia să fiu contactată…

— E imposibil, a întrerupt-o Sirona. Poate credeam asta dacă i se întâmpla doar lui Sior, dar amintește-ți că a încercat să mă prindă și pe mine. Îmi dau seama că nu este o chemare a cavalerilor, întrebarea este de ce este amestecată Nasina într-un ritual? Poate că tu știi să-mi răspunzi, i s-a adresat direct gloobusului.

Copila s-a fâstâcit roșind ușor. Și-a reluat locul ce-l ocupase mai înainte și a continuat să vorbească oarecum derutată:

— Nu mă gândeam că ai să descoperi așa de repede că nu este vorba despre un ritual de inițiere. Nici măcar nu știam că știi despre asta. Dar, dacă tot cunoști atunci cred că ai aflat și ce semnificație are înțelepciunea luminii…

Sirona și-a ferit pentru o clipă privirea de cea a fratelui. Simțea că într-un fel o condamnă pentru ceea ce știa, dar poate că nu era nici pe departe așa, poate că era doar curios să afle ce s-a întâmplat:

— Ascultă Rufina. Este adevărat că am studiat un timp Zoharul, dar m-am oprit atunci când am înțeles că nu este tocmai ceea ce caut și că o astfel de magie nu mă interesează și cu atât mai puțin aș fi fost interesată să intru în rândurile lor. E drept că pe vremea aceea căutam să-mi găsesc o cale, o cale care să mă scape de sub zidurile Tiarului, dar am înțeles mult mai repede decât mă așteptam că nu e asta. Așa că m-am oprit din studiul Zoharului, dar înainte de-a o arunca am mai răsfoit-o puțin. Mi-aduc aminte că am descoperit cuvinte magice și fraze ce alungau inițiatorul sau „vocea chemării” așa cum o numeau ei, dar nu am luat în seamă toate astea fiind convinsă că nu mi s-ar putea întâmpla tocmai mie. Mai ales că volumul era scris în limba noastră și avea o traducere destul de stângace.

Fata a făcut o scurtă pauză pentru a-și drege vocea după care a continuat:

— Cu toate astea am citit despre toate divinitățile lor, iar Nasina era doar amintită acolo și nici de cum invocată ca una dintre cele mari. Dar îmi amintesc acest pasaj care mi-a dat dureri de cap mult timp, și pe care nici atunci nu am reușit să mi-l explic: „Nasina, înțeleapta îți va arăta calea spre adevăr. Nasina, divina ocrotitoare

ascultă, se arată. Se arată măreața, Nasina în trilurile cântecelor vechilor. Conjor! Conjor!”. Nu știu cum mi-am dat seama că sunt aceleași cuvinte pe care le-am citit ultima oară când am deschis cartea. Poate din felul în care au fost pronunțate sau cine știe. Știu doar că mi-am dat seama și mai știu că asta nu face parte din inițierea cavalerilor sau din chemarea lor. Iar eu nu am habar ce înseamnă înțelepciunea luminii pentru că nu am citit niciunde despre așa ceva.

Ing a lăsat fiertura și s-a apropiat de Sirona:

— Nasina este înțeleapta luminii, dar unei altfel de lumini percepută de noi, de fapt, ca întuneric. Ți-aduci aminte că ți-am spus odată să nu te încrezi în frumusețile întunericului?

Sirona a aprobat din priviri:

— Atunci înțelegi și ce înseamnă Nasina. Nasina este de fapt o amăgire, îți arată partea roză a lucrurilor când de fapt ele sunt o mare mocirlă. De aceea în Zohar nu este decât amintită pentru că ea este zarul câștigător. Te încrezi în frumusețe, te încrezi în Nasina, iar atunci când e prea târziu îți dai seama că în jurul tău totul este altfel.

— Interesant, a mărturisit Sior. Doar că nu văd ce legătura are înțelepciunea cu frumusețea reală sau cea mai puțin reală. Eu prin înțelepciune înțeleg altceva, ceva mult mai evoluat atât din punctul de vedere al imaginii create cât și din punctul de vedere al gândirii. În fine. Nu știu nimic despre Zohar și s-ar putea ca ei să aibă o psihologie diferită de cea a altor culturi sau religii. Tocmai de aceea nu îmi pot expune în totalitate părerea.

Rufina a râs cu putere, părea că teoria tânărului o amuză:

— Într-un fel ai dreptate, i s-a adresat copila. Ei au o gândire diferită. Înțelepciunea lor este de fapt înșelătoria, negru e de fapt alb și tot așa. În magia zohariștilor nu prea există și o altă cale, totul este așa cum vor ei, dar tu crezi că este cum vrei tu și asta pentru că ei te lasă să crezi asta. Ca să faci parte dintre cavalerii zohar îți trebuie multe calități ce înclină spre neadevăr și îți mai trebuie și o imaginație bogată și un suflet pe jumătate întunecat. Chiar și pentru ceea ce s-a întâmplat ieri aveați nevoie de așa ceva, tocmai de aceea cred că mi se adresa mie sau… și i-a aruncat o privire rece și bănuitoare lui Ing. De ce

nu, a bolborosit printre dinți? De ce nu i-ar fi fost mesajul adresat lui Ing?

Tânărul a rămas extrem de calm și s-a îndreptat spre fiertura ce era aproape gata:

— Nu cred că un zohar mi s-ar adresa mie. Nu ar avea motive și apoi eu i-am respins întotdeauna…

— Sigur că da, a continuat gloobusul. Dar mă gândesc că textul pe care tocmai l-a pronunțat Sirona: „Nasina, înțeleaptă îți va arăta calea spre adevăr. Nasina, divina ocrotitoare ascultă, se arată. Se arată măreața, Nasina în trilurile cântecelor vechilor. Conjor! Conjor!", este de fapt o rugăminte ce nu a fost adresată cui trebuie.

— Hai să lăsăm prostiile! și-a ieșit tânărul din minți, și să mâncăm. Mai trebuie să și pornim la drum.

Pe fața Rufinei se putea observa sentimentul că a câștigat, însă gemenii erau total descumpăniți. Nu mai știau ce să creadă și ce să facă, dar nici unul nu a întrebat nimic simțind că trebuie să aibă încredere în primul rând în Ing, Rufina neinspirându-le tocmai asta, mai ales după ce felienii și-au arătat profunda neîncredere față de ea.

Au mâncat în liniște după care au pornit la drum. Nu mai aveau mult până ce aveau să iasă din tunelurile secrete. Deja simțeau vântul proaspăt de vară ce amenința să aducă o ploaie torențială, drumul devenea tot mai larg și semăna din ce în ce mai mult cu o peșteră, spre deosebire de tunelurile lăsate în urmă ce semănau mai degrabă cu ruine ale vechilor cetăți. Ruine ce se păstraseră destul de bine dat fiindcă sălășluiau sub pământ. Dar de acum aerul proaspăt începea să își facă loc printr-o intrare știută numai de el. Susurul râului ce-i însoțise de-a lungul drumului dispăruse de ceva timp, semn că ieșirea trebuia să fie pe undeva pe aproape.

Drumul s-a lățit vizibil de mult iar pământul de pe pereți era tot mai uscat. Începuse să miroasă a proaspăt combinat cu un miros umed ca de ploaie. Un vânticel plăcut le-a șuierat ușor pe la urechi parcă urându-le un: „bun venit!". La doar câțiva pași în față se arătau trepte mari făurite din pământ, ce duceau undeva unde lumina se vedea, încă, slab.

Ing a fost cel ce a ieșit pentru a cerceta drumul când s-a întors părea chiar mulțumit de ceea ce văzuse. Le-a dezvăluit celorlalți că este aproape ora prânzului, iar aerul de afară era atât de proaspăt încât îți tăia respirația.

Imediat după aceea a scos caii la lumină, urmați de călători.

Și, într-adevăr, cerul era atât de primitor, iar soarele râdea cu toată puterea arătându-și razele calde. Totul în jur era de un verde ireal, o culoare luminoasă cu pete gălbui ce aproape îți luau ochii. Doar câțiva nori umbreau pe alocuri frumusețile naturii. Erau chiar în Valea Adâncă, una dintre cele mai misterioase căi de acces spre Õriat. Despre Valea Adâncă se spuneau multe și nu dintre cele mai bune. Uneori oamenii nici nu mai vroiau să audă poveștile îngrozitoare ce înconjurau locurile astea. Aici era tărâmul în care odinioară s-au născut primii grumi, cel puțin primi cu o înfățișare mai acceptabilă și de aici s-au tras toate poveștile îngrozitoare ce speriau copii înainte de-a se duce la culcare. Toată lumea spunea într-un fel sau altul povestea Văii și din gură în gură povestea ajunsese să fie tot mai înspăimântătoare, încât mulți comercianți preferau să o ia pe drumul cel mai lung decât să ajungă în labele grumilor.

Gemenii nu auziseră prea multe despre Valea Adâncă și oricum nu le-ar fi păsat. Erau într-un pericol mult mai mare dacă ar fi rămas în Gildaman, singurul loc ce le-ar fi oferit pentru moment siguranța ar fi fost, acolo, sub pământ, în casa felienilor. Însă ei aveau de îndeplinit o profeție și de aflat adevărul despre regele Aratt, dacă exista într-adevăr ceva de aflat. Iar asta era destul de ciudat. Sior era convins că dacă Tio și ceilalți ar fi avut dreptate în privința tatălui lor, Alfsigr ar fi știut. Sau poate nu? Dacă ea nu reușea să vadă chiar totul? Era și aceasta o variantă ținând cont că prima viziune serioasă fusese cea ce le prevestise nașterea și destinul. Poate că de aceea o luaseră și celelalte vrăjitoare în râs atunci când a prevestit venirea salvatorilor. Poate că până atunci fusese doar o șarlatană al cărui noroc se schimbase peste noapte. Însă gândul acesta dispăru brusc atunci când în mintea lui auzi o voce fugitivă. Îi păruse că-l strigase, pentru o clipă și-a amintit de Zohar și de discuția avută de dimineață. Oare să fi fost adevărat ceea ce-a spus Rufina? Până la urmă Ing nici nu încercase să se apere prea tare dacă stătea să se gândească. Și de ce l-ar fi rugat pe el, zohariștii ceva? Și oare cum ar suna în realitate această rugăminte?

Era clar. Trebuia să facă în așa fel încât să rămână singur cu Liort. Trebuia să poarte o discuție cu

Păstrătorul, poate că el era singurul ce l-ar fi putut ajuta sau cel puțin i-ar fi putut da un răspuns, chiar dacă răspunsurile lui nu erau chiar cele mai clare din lume.

Vocea lui Ing l-a făcut să tresară, abia atunci a simțit cum o rază jucăușă îi mângâie chipul în timp ce norii groși încercau să o alunge:

— Rămânem aici până trece ploaia, le-a spus Ing. Valea e destul de periculoasă și pe soare. Vom călători numai până la apusul soarelui și seara ne căutăm un loc de înnoptare. Nu ar trebui să dureze mai mult de două zile până ce ajungem în Õriat. Sper doar să nu avem „norocul" de-a da peste grumi.

Nimeni nu îl ascultase de fapt, fiecare rămăsese, oarecum, nepăsător și gânditor, cel mai probabil fiecare își avea gândul îndreptat spre secretele Zoharului sau, de ce nu spre cele ale Rufinei și ale lui Ing. Gemenii și-au încrucișat privirile fugar parcă spunându-și câteva cuvinte după care s-au adăpostit lângă Ing chiar înainte ca ploaia să înceapă.

Ploua deja de prea mult timp. Era cea mai ploioasă vară din ultimii ani. Cu toate că încă se mai simțea căldura lăsată în urmă, ploaia, parcă, tot le zgribulea pielea și le dădea senzația de frig. Adăpostul pe care și-l aleseseră nu era cel mai nimerit într-o astfel de situație, dar cel puțin nu erau uzi până la piele. Se aflau într-o căsuță de paie, ce probabil fusese locuită cândva. Acoperișul cedase în urma nenumăratelor ploi iar podeaua, din pământ, acum era mai degrabă din noroi și paie căzute. Pe alocuri ploaia își făcea loc cu ușurință udându-i pe călători.

Cu toate astea Sior și Sirona adormiseră ținându-se strâns în brațe. Dormeau pe un mănunchi de paie acoperit de o pătură veche și ruptă pe alocuri, dar asta nu-i deranja. Acum nu-i mai deranja nimic. Ambii erau prea obosiți pentru a mai simți firele țepene și ascuțite ce le străpungeau pielea fină și catifelată.

Rufina își făcea de lucru prin preajma cailor oftând din când în când. Poate că ploaia o deprima sau dorul de casă, cine avea să știe…

În schimb Ing nu-l slăbise din priviri pe Liort întreaga după-amiază, de parcă încerca cu tot dinadinsul

să intre în mintea lui și să-i descopere secretele. Sau, poate, doar își dorea să-i adreseze câteva cuvinte. Însă motanul nu părea defel deranjat, dormea nestingherit pe spatele voinicului T știind prea bine că în preajma câinelui nu avea ce să i se întâmple.

Dar privirile lui Ing deveneau tot mai iscoditoare şi probabil deranjante. Motanul a sărit de pe câine, s-a uitat în stânga și-n dreapta, pentru a se asigura că Rufina e prea departe pentru a-l auzi și s-a așezat în fața tânărului prinț:

— De ce încerci să intri în mintea mea? l-a interogat în timp ce-și lingea o lăbuță. Care este secretul tău? Sau mai precis ce ești tu și ce vrei de la gemeni?

Ing a aruncat o privire fugară spre gloobus ce părea că adormise lângă Felix. De la un timp calul lui Sior, dintr-un motiv sau altul, îi devenise foarte simpatic și ori de câte ori avea ocazia îl hrănea, îl țesăla și îl mângâia, după care adormea lângă el:

— Încercam doar să te contactez, i-a șoptit. Cât despre partea cu ce sunt, știi prea bine ce sunt: un om, un prinț fără Imperiu, un tânăr ce vrea să-și răzbune părinții.

Păstrătorul părea să rânjească neîncrezător, dar Ing nu era prea sigur de asta. Era prea negru pentru a-și da seama dacă pe căpșorul lui amuzant se poate afișa și o expresie, iar asta îl deruta de multe ori:

— A avut dreptate gloobusul, a continuat motanul pe același ton calm. Pe tine te contacta preotul Zoharului. Și a mai avut dreptate și în privința rugăminții. Vroia să-ți adreseze o rugăminte, că de obicei așa încep rugămințile lor. Dar când și-a dat seama că a dat greș de două ori s-a oprit cu toate că el spera că tu vei înțelege. Ceea ce mă nedumerește pe mine este legătura ta cu grupul ăsta de magicieni. Cunoști limba vechilor arkadios, foarte bine, ceea ce îmi dă de înțeles că ai și descifrat textul destul de repede… am dreptate?

Ing a afișat un surâs șters, ușor amenințător:

— Te crezi deștept Păstrătorule și cu namila asta lângă tine ai și curaj. De asta îmi placi. Știu că nu m-ai plăcut de la început și asta pentru că nu mi-ai putut citi gândurile. Când am plecat după gemeni știam și de existența ta și a marelui T. Mintea mi-a fost pregătită înainte să mă întâlnesc cu voi. Sunt lucruri pe care nu trebuie să le știi nici măcar tu. Am fost crescut în credința arkadios și la fel ca T sunt și eu un Gardian. Un Gardian

cu alte funcții ce-i drept, dar am un loc sacru în inima arkadios iar asta este tot ceea ce trebuie să știi. Cât despre gemeni nu îți face griji. Dacă le vroiam răul acum nu mai erau aici în siguranță. Nu le vreau răul, nici eu și nici poporul meu. Dacă aș dori asta aș fi un inconștient. Iar despre partea cu Zoharul, crede-mă că nu are legătură cu gemenii. Dacă preotul lor a vrut să mă roage ceva este ceva ce mă privește numai pe mine și pe ei. Știu că s-a produs o înc…

— Cum spui tu, prințe, l-a întrerupt motanul plictisit. Ai dreptate nu am avut încredere în tine și nici nu am, mai ales acum după ce am aflat că ai legătură cu vrăjitorii ăia. Dacă ar fi după mine te-aș lăsa să te descurci singur. Și încă ceva, a mârâit amenințător, încearcă să te ții departe de Sirona. Să nu crezi că nu am văzut cum încerci să-i sucești mințile.

Așa cum îi era obiceiul, Liort s-a retras din discuție înainte ca interlocutorul său să mai apuce să-i vorbească. Cu grație s-a repezit pe spatele Gardianului și și-a făcut culcușul după care a adormit instantaneu.

Ing încă îl mai privea sperând că astfel va mai obține o reacție din partea lui, dar, cum bine știa de la Sior, atunci când motanul nu mai vroia să vorbească, nu mai vroia și gata și pentru nimic în lume nu ar mai fi scos vreun cuvânt. Cu toate astea o altă idee i-a străfulgerat mintea. Dacă ar reuși să-l ademenească cumva pe T și să-l tragă de limbă? Dar nu! Cu siguranță că Liort era mult prea deștept pentru a-i împărtăși Gardianului secretele sale și probabil că T nici nu era interesat de ceea ce se petrece în jurul său și mai ales de secretele Păstrătorului. Dar, cu toate astea, putea măcar să încerce. Cine știe poate lui Liort i-a scăpat ceva, ceva ce T a băgat la cap. Însă era destul de periculos. Poate că într-o zi avea să afle secretele celor născuți odată cu gemenii.

Cât despre el… îi era destul de greu să își explice sieși ceea ce se întâmplă în jurul lui. E drept că preotul Zoharului încercase să-l contacteze pe el, dar nu le putea explica celorlalți legătura dintre el și grupul acela de magicieni. Era o poveste destul de puțin credibilă, uneori nu credea nici el că i s-a întâmplat una ca asta și cu toate astea era, într-un fel, unul dintre ei. Cele două credințe: arkadios și zohar, se cam băteau cap în cap și era destul de confuz din pricina asta, dar nici nu putea abandona

nici una dintre ele. Cel puțin acum, era cam târziu pentru a încerca să o mai scoată la capăt.

Dar Liort reușise să-l și neliniștească într-o privință, iar aici greșea față de el. Nu dorea să-i sucească mințile Sironei, din contră… dacă stătea să se gândească mai bine, o iubea atât de mult… Iar motanul nu avea dreptate, nu avea și gata. El o iubea, o iubea sincer. Și ce dacă își dorea să și-o facă soție? E drept că dacă în cele din urmă și-ar fi recăpătat regatul atât el cât și gemenii, Gildamanul și Șiarul ar fi devenit regate surori, dar lui nu-i păsa de asta. Putea să se ducă tot regatul și să se prăbușească toată lumea, el tot o iubea pe Sirona și singurul lucru pe care și-l dorea era s-o știe în siguranță. Și unde ar fi putut fi mai în siguranță dacă nu sub privirea lui?

Toate aceste gânduri l-au adormit cu timpul. A adormit singur într-un colț ponosit și friguros, dar somnul i-a adus și acele voci metalice ce iau inundat simțurile și vocea ce tot repeta, parcă la infinit: *„Nasina ganat, tranenum mideran hor'att. Nasina, divinios ocltios densunom, aieret. Aieret, horatem Nasina in divio cantonio demm'an. Herotios*! *Herotios… Et vatna damun ocliotis. Et dumines, sironios Șiar. Vandumenit arkadios lutiotos semprare la sfera dell'a humanita. Munala'alam poro las sacrificatos."*

Când s-a trezit urechile încă îi mai vâjâiau. Soarele apăruse acolo unde îi era locul alungând norii urâți și negri. Probabil că era dimineață. Un miros dulce de mâncare se simțea de undeva de afară. A privit prin încăpere și în afară de Liort nu a mai zărit pe nimeni.

Motanul a sărit tacticos pe un lemn aruncat la nimereală și l-a străbătut ajungând chiar lângă el:

— Ei? l-a întrebat suspicios.

Tânărul a clătinat din cap ca și cum ar fi încercat să scape de ceva după care i-a vorbit pe un ton obosit și ușor plictisit:

— Vor să se unească cu arkadios pentru a-i sprijini pe gemeni.

— Ha, a făcut motanul neîncrezător. Doar nu ai să crezi una ca asta…

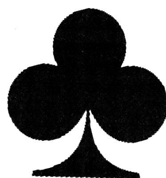
— Sincer? Nu mai știu ce să cred. Momentan sunt confuz. Nu o putem lăsa pe mai târziu?

Motanul a făcut o piruetă pe toate cele patru labe și din două mișcări a fost la capătul scândurii ieșind triumfător din încăperea plină de noroi. Doar o rază de

soare a îndrăznit să intre prin tavanul de paie și să-l dezmierde ușor pe ultimul trezit.

Ing încă mai avea multe de rezolvat cu propria persoană și avea de lămurit anumite lucruri în privința Zoharului, dar acum îl aștepta o masă caldă și un drum destul de lung. Avea să știe ce e de făcut atunci când va ajunge în fața celor din neamul arkadios, asta dacă va ajunge vreodată. Până atunci avea o misiune de îndeplinit.

Și-a lăsat gândurile undeva în spate, și-a spălat fața și a ieșit din cocioaba noroită în speranța că razele soarelui îi vor aduce gânduri mai bune și mai plăcute.

CAPITOLUL XVIII
VALEA ADÂNCĂ

Razele se revărsau într-o cascadă de culori care mai de care mai mirifice. Împânzeau valea ca o pânză de păianjen arcuindu-și firele invizibile de-a lungul cerului, scăldându-se în propria frumusețe și oprindu-se asupra verdelui imaculat ce înconjura așezarea până în cel mai îndepărtat orizont. Copacii mari și încărcați cu frunze mari și dese se ridicau și ei de-a lungul văii învăluind întinderea într-o formă bizară ce ținea din dreptul muntelui ce se vedea la sud până la orizont, acolo unde mii de curcubeie păreau să formeze cascade colorate.

Firele de iarbă se arcuiau armonios în bătaia ușoară a vântului formând mici goluri dintre care răsărea, timid, câte un căpșor de floare. Doar câteva flori îndrăzniseră să își arate frumusețea până atunci și multe altele, încă, se mai ascundeau printre firele ierbii. Chiar și păsările se întreceau în triluri care mai de care mai melodioase. Nici un nor nu mai îndrăznea să strice armonia acelei dimineți, doar câteva frunze, încărcate de stropi, mai aminteau de ploaia ce cotropise așezarea cu o noapte în urmă.

Călătorii au mâncat repede și au pornit. Ing considera că drumul este liber atâta timp cât păsările se întrec în triluri, iar soarele se joacă prin iarba ușor umedă.

Până aproape de apusul soarelui au mers nestingheriți. Nu au întâlnit nici o altă vietate și nu au auzit nici un sunet de grum. Dar de cum soarele începea să apună, vântul părea că înnebunește și sufla cu tot mai multă putere strigându-și suferințele de dincolo de orizont.

Parcurseseră destul de mult pentru o primă zi, încă o zi ca asta și aveau să ajungă în Õriat sănătoși, dar mai întâi trebuiau să treacă peste noapte. O noapte ce se anunța amenințătoare.

Și-au găsit adăpost într-o mică pădurice pe brazi. Copacii nu erau prea mari însă îi fereau de întunericul nopții datorită crengilor încărcate cu mii de ace ce le confereau un desiș prielnic pentru a adăposti niște călători. Ing le-a interzis să aprindă focul fiind de părere

că este mult prea periculos, iar grumii, ce încă mai trăiau pe acolo i-ar fi putut repera.

Și-au așezat păturile și au mâncat pâine pentru a-și mai alina foamea, apoi Sirona a făcut planul de veghe. Sior și-a dorit să fie cel dintâi care să facă de gardă, astfel ar avea posibilitatea să vorbească cât mai repede cu Liort, iar în ultimul timp își dorise tot mai mult asta.

După ce au adormit cu toții tânărul l-a trezit pe motan. Adevărul este că Păstrătorul era deja treaz și aștepta și el, la fel de entuziasmat ca și Sior ca această discuție să aibă loc. După ce și-a întins trupul de felină arcuindu-și fiecare mușchi în parte s-a ghemuit în brațele tânărului stăpân:

— Era și timpul să mai stăm de vorbă. Am să-ți povestesc repede tot ceea ce am aflat ca mai apoi să ai timp să îmi pui orice întrebare dorești.

Felina i-a povestit despre discuția avută cu prințul Gildamanului și despre cum acesta încerca să rupă bariera dintre mințile lor. I-a mărturisit că începe să-i displacă din ce în ce mai mult tânărul prinț și că ar prefera să nu îl mai aibă prin preajmă. Cu toate că nu simțea că ar fi la fel de periculos ca Rufina. În comparație cu gloobusul, Ing părea, mai degrabă, dezorientat, poate chiar speriat. Dar tocmai asta nu-i plăcea Păstrătorului, căci lui nu-i plăceau oamenii nehotărâți. Poate că și din cauza asta simțea o răceală între ei. În schimb, Rufina i se părea a fi cea mai diabolică ființă pe care a întâlnit-o vreodată…

— Dar m-a ajutat, l-a contrazis Sior. Și atunci când am fost bolnav și acum când Zoharul a încercat să… să îmi facă rău.

— Da, așa este, a recunoscut pisoiul. Dar asta nu înseamnă că a făcut-o din plăcere. Nu zic că are ceva cu voi. Gloobuși de obicei nu se bagă în războaiele oamenilor și cu atât mai puțin când este vorba despre putere. S-ar putea să te fi ajutat din pură obligație față de Sirona. Îți amintești că sora ta i-a cerut să o ducă la un gloobus ce i-ar putea citi Șarama?

Tânărul a aprobat din cap:

— Ei bine, eu cred că ea încearcă să scape de această datorie…

— Dar nu cred că mai este cazul, l-a întrerupt tânărul. Doar felienii ne-au spus că destinele noastre nu au fost încă scrise.

Motanul a oftat:

— Într-un fel așa este. Ceea ce au vrut să spună este că voi puteți să vi-l rescrieți. Cum să-ți explic… chiar dacă nu există scris în litere, încă, tot este scris în spirite. Un gloobus bun v-ar putea spune ce scrie, în momentul de față în Șarama. Dar, eu zic că e mai bine să nu vă spună. De obicei cei ce-și află viitorul nu suportă adevărul. Unii înnebunesc, alții mor în condiții misterioase, foarte puțini scapă de acest blestem al destinului. Trebuie să fii foarte puternic și să știi să practici magia oglinzilor pentru a trece printr-o astfel de experiență.

Sior părea ușor dezorientat. L-a privit pe motan în ochi după care s-a lăsat ușor pe spate:

— Dar dacă învăț magia oglinzilor nu pot să-mi aflu și viitorul?

Liort a scos un mieunat înfundat ce semăna mai degrabă cu un râs:

— Nu prea. Oglinzile se folosesc, de obicei, pentru a opri trecutul în loc. Pentru a cunoaște trecutul. Poți să schimbi prezentul sau să-l vezi prin intermediul acestei magii, dar niciodată nu poți interveni asupra viitorului. Un singur mag a reușit să își citească viitorul prin prisma oglinzilor și la câteva luni a murit, cu toate că era destul de tânăr. Magia oglinzilor trebuie stăpânită foarte bine înainte de-a te „juca” cu ea. Pot spune că este una dintre cele mai periculoase, dar este și eficientă.

— Atunci magia Zohar, cum este? s-a interesat tânărul.

Păstrătorul și-a ridicat ochii spre cer. Cerul părea limpede cu toate că nici o stea nu le ieșise în întâmpinare, iar luna se lăsase văzută doar pe jumătate. Cu toate astea vântul bătea destul de puternic și din depărtare păreau să se audă zgomote ciudate:

— Cu Zoharul nu-i de joacă, i-a răspuns destul de rece. Aceea nu este magie în adevăratul sens al cuvântului este, mai degrabă, o vrăjitorie malefică. Cam ca cele despre care ai auzit tu în povești atunci când erai mic. Adevărul este că această magie nu aparține de nici o lege a naturii. Este provocată pur și simplu. Cel puțin așa mi s-a părut mie. Dacă există o lege după care practicanții se ghidează îți jur că eu nu o cunosc. Dar știu câte nenorociri poate să aducă un singur cavaler al Zoharului. Ai mare grijă. Să nu te aliezi cu ei vreodată. Ei au fost întotdeauna dușmanii neamului arkadios, tocmai de aceea

nu am încredere în ceea ce ei numesc alianță pentru binele gemenilor. Astea sunt doar trucuri.

Pisoiul a făcut o scurtă pauză ciulindu-și urechile. Urechile unui om nu ar fi putut auzi ceea ce auzea el acum. A încercat să nu creeze panică așa că a sărit din brațele băiatului și s-a îndreptat spre Gardian care pentru prima oară era în poziție de atac:

— Trezește-i pe ceilalți, l-a anunțat T. Trebuie să mergem mai departe. Grumii sunt pe aproape.

Sior a mărit ochii cât cepele. El nu auzea absolut nimic în afară de adierea vântului. Ca și cum Liort i-ar fi ghicit nedumerirea i-a spus:

— Nu uita că noi auzim la câțiva kilometri depărtare. Dacă merg în ritmul ăsta în cel mult o oră o să fie aici. E mai bine să ne mișcăm, măcar așa avem o șansă de scăpare.

Pentru câteva clipe tânărul a rămas cu ochii ațintiți spre cer. Nu părea să fie o noapte prea primitoare. Pentru prima oară zeița înșelăciunii uitase să-și preschimbe noaptea într-o mireasă strălucitoare. De data asta întunericul nu mai era la fel de feeric ca altă dată dar nici acum nu era prea sigur că totul este real. Oriunde s-ar fi putut ascunde acea frumusețe ireală.

Noaptea devenise înspăimântătoare. Vântul urla din răsputeri aducând cu sine adieri reci și câțiva stropi. Călătorii încercau să se strecoare printre copacii deveniți tot mai deși, iar frunzele țepoase se încârligau într-un joc bizar devenind tot mai dese și încurcând mersul. În locurile acelea întunericul era aprig și doar jumătate de lună le veghea calea spre o destinație necunoscută.

Pașii voinici ai grumilor se auzeau tot mai aproape. Păreau că îi adulmecă și că se țin după ei cu bună știință chiar dacă creaturile nu aparțineau nopții. Grumii nu vedeau prea bine pe timp de noapte și se dusese vestea că nici simțurile nu le erau prea ascuțite mai ales atunci când luna, era deasupra capetelor lor. Ce e drept acum era doar jumătate de lună iar simțurile ar fi trebuit să le fie măcar pe jumătate mai bune sau poate că nu înspre ei se duceau bestiile. Poate că doar drumul lor trecea prin aceleași locuri. Dar și asta era puțin probabil. De ce s-ar fi înghesuit creaturile printre crengile încărcate și dese dacă

nu în căutarea celor ce au îndrăznit să pună piciorul în valea lor?

Călătorii se mişcau greu, dar bestiile păreau să se mişte destul de repede cu o agilitate demnă de invidiat. Păreau că pentru ei crengile groase şi încărcate nu sunt obstacole, ci doar simple crenguţe ce se rupeau sub picioarele mari.

După o oră de mers prin întuneric vântul a început să se mai liniştească iar luna începea să lumineze cu mai multă putere. Câteva stele şi-au făcut apariţia în dreapta reginei Luna, aşezate în forma unei litere bizare sau a unui simbol: „•"

— Steaua Spiroţilor, a murmurat Ing mai mult pentru sine.

Dar nimeni nu l-a auzit, cu toţii erau grăbiţi să-şi facă loc printre crengi rugându-se să iasă odată de acolo. Sirona era zgâriată pe toată faţa, iar mâinile îi sângerau, doar faptul că era o noapte călduroasă îi mai alina durerile. Nu îşi dorea altceva decât să scape din valea aceea şi să ajungă în Õriat, acolo unde presupunea că o aşteaptă un pat mare şi o masă caldă. Dar gândurile fericite i s-au spulberat în momentul în care o mână mare şi păroasă a atins-o.

Pentru o clipă nu s-a mişcat simţindu-i respiraţia urât mirositoare şi văzându-i cu ochii minţii colţii mari şi galbeni ce-i ieşeau de sub buza superioară. Când s-a întors a constatat că imaginaţia nu o înşelase prea mult. Creatura din spatele său rânjea după nişte perechi de colţi galbeni ce-i atârnau puturoşi de sub buza, groasă, superioară. Urechile arătau ca ale unei feline, îndreptate în sus şi cu smocuri de păr ridicate în afară ce îi alungeau urechile şi mai mult. Bestia purta zale de argint ce-i acopereau aproape tot trupul, doar burta, mare şi rotundă, îi rămăsese descoperită de sub zale. Aşa cum era obiceiul purta cizme metalice ce se înfigeau în pământ oricât de tare ar fi fost. Pe marginile încălţărilor se vedeau zimţi ce ieşeau în afară şi se zgâiau ca nişte colţi periculoşi. Zimţii metalici se înfigeau, de asemenea, în pământ lăsând dâre adânci.

Fata l-a privit câteva secunde cu inima tremurândă. Doar datorită vântului, care a suflat cu putere peste ei, a reuşit să-şi dea drumul la glas şi să urle cât a putu ea de tare:

— Grumii!!!!

Sior și Ing și-au tras spadele de la brâu și s-au repezit spre cel ce o țintea pe Sirona cu o suliță lungă de argint. Fata s-a lăsat în jos într-un moment de neatenție al bestiei și s-a refugiat lângă cai încercând să se liniștească. Alte trei bestii au ajuns lângă ea speriindu-se de moarte. Rufina a sărit în picioare părând că e pregătită de luptă chiar dacă nu avea spadă. Trupul copilei a început să leviteze înconjurându-se de un văl alb ca de ceață. Din mâinile ei mici ieșeau scântei roșiatice ce se răspândeau în formă perfect rotundă învăluind-o cu totul într-o aură mistică. Când a deschis ochii semănau cu ai unei feline gata de atac. Pupilele i se dilataseră într-un verde aprins, iar pe mijlocul pupilei se întindea, în formă lunguiață, o dungă neagră. Rufina și-a ridicat mâinile ca pe niște arme îndreptându-le spre grumi și trimițând fulgere roșii spre inimile acestora. Cei trei grumi au căzut lați de îndată ce magia i-a atins.

Însă nu au avut timp să savureze victoria căci peste douăzeci i-au înconjurat privindu-i cu răceală de după crengile încărcate. Puterile Rufinei păreau să fi dispărut. Copila s-a întins pe pământul reavăn răsuflând greoi. Sirona i-a aruncat o privire fugar, nu părea prea grav, după care și-a scos spada și s-a alăturat celor doi.

Grumii nu făceau nici un gest amenințător, din contră, păreau că tot ceea ce vor este să-i privească din umbrișul crengilor. Însă cei trei erau agitați și nu prea știau ce e de făcut în cazul acesta. Dacă ar fi atacat, iar grumii nu veniseră acolo cu gânduri războinice atunci ar fi fost destul de rău pentru ei, dar dacă tactica lor era chiar aceea de-a le răvăși mințile și de a-i ataca prin surprindere. Dar unul din grumi a făcut un pas în față.

Creatura părea destul de spășită. Avea o figură calmă pentru un grum și nici colții nu erau atât de amenințători precum se obișnuiseră. Ochii trădau sinceritate iar trupul nu îi era mai mare decât al unui om obișnuit. Bestia nu era îmbrăcată în zale de argint precum celelalte, purta doar o tunică lungă din piele de căprioară și pantaloni din același material. Cizmele erau unele de vânătoare asemănătoare cu ale oamenilor, erau croite dintr-o piele fină de culoare verde iar deasupra aveau câte o pană de păun ceea ce îi arăta regalitatea.

Grumul a făcut o plecăciune până în pământ și s-a întors către Ingvarr care îl privea mut de uimire:

— *Triam*! i s-a adresat bestia. Am venit cu gânduri bune. Regele nostru vrea să vă vorbească și vă promitem că nimic rău nu vi se va întâmpla.

— *Hamar*, i-a răspuns Ing, însă nu vă putem însoți. Avem drum lung de parcurs iar cei trei însoțitori ai mei nu cred că ar fi de acord cu asta.

Grumul a schițat un zâmbet înțelegător, descoperindu-și cele două perechi de colți abia crescute:

— Nu suntem din neamul celor războinici, a încercat să-i lămurească. Noi facem partea din Noua Ordine. Suntem grumi tineri născuți de după Hammarr și ne-am îndepărtat de supușii lui care sunt sângeroși și luptă numai împotriva binelui. Noi vrem să arătăm lumii că grumii pot fi și altfel decât așa cum sunt văzuți acum. De aceea vă rog să aveți încredere și să ne urmați. Regele nostru, Jahmm este altfel și luptă pentru alte crezuri decât restul grumilor. El vrea să vă vorbească și să vă ofere sprijinul.

Tinerii s-au privit neîncrezători. Pe de o parte credeau în vorbele bestiei, până la urmă de ce nu ar fi crezut, nici un alt grum nu le mai vorbise până atunci iar ăsta era un semn de civilizație. De obicei grumii mai întâi săreau la luptă și abia apoi te întrebau de sănătate:

— Eu zic să mergem, a zis Sirona. Dacă soarta nu ne-o fi prielnică atunci o vom accepta cu fruntea sus.

Grumul și-a plecat din nou trupul aproape atingând pământul:

— Îți mulțumesc domniță pentru încrederea arătată. Îți promit că nu veți fi dezamăgiți și veți cunoaște ospitalitatea Noii Ordini.

Tinerii au ajutat-o pe Rufina să urce pe calul furat de Tio și au pornit în urma grumilor. După puțin timp au reușit să iasă din desișul brazilor. Acum noaptea le părea mai primitoare, vântul nu mai adia, iar stelele se înmulțiseră ștergând Steaua Spiroților. Chiar și luna ieșise în întregime de sub mantia nopții luminând calea.

Valea părea a fi pustie nu era nici urmă de așezare umană prin acele locuri, nici o luminiță, nimic care ar fi putut să amintească că în acele locuri există viață. Sirona se întreba unde ar putea să se adăpostească atât de bine grumii. Valea era întinsă nu erau prea multe dealuri iar cele care existau nu ar fi putut ascunde o așezare umană. Și cu toate astea după încă alți câțiva pași o întindere de luminițe s-a întins la picioarele lor dezvăluind formele

unor clădiri bizare așezate în spirală de-a lungul unui șir de brazi.

Când au intrat în oraș mirosuri de mâncăruri îmbietoare i-au întâmpinat. Sior era lihnit de foame nu mâncase decât un colț de pâine ce ar fi trebuit să-i ajungă până a doua zi de dimineață:

— Chiar dacă ne omoară, i-a șoptit Sironei, sper să o facă după ce ne dau de mâncare.

Fata a surâs. În mod bizar și ea se gândise la același lucru. Își dorea o friptură caldă cu garnitură de legume sau orice altceva. Cel mai mult și-ar fi dorit o friptură de fazan răsucită în sos de prepeliță cu câteva mirodenii aruncate deasupra. Numai gândul o făcea să înnebunească.

Grumul i-a condus într-o căsuță ce avea acoperișul în formă de pară. Interiorul părea mult mai mare decât se vedea din afară. Un hol lung colorat într-o nuanță de roz și roșu îi conducea spre o cameră cu deschidere largă din interiorul căruia se observau lumini colorate ce se răspândeau până dincolo de ferestrele mari și rotunde pe care pătrundea luna.

Camera era mare și destul de aerisită. Nu exista decât o masă mare ce ținea loc de birou, un scaun tapițat în piele și o bibliotecă mică. Scaunul era așezat cu spătarul la ei însă dincolo de spătar se observau umerii masivi ai unui grum și capul mare și păros.

Grumul s-a întors afișând un zâmbet sincer:

— *Hiar tunam*, și a făcut o plecăciune până în pământ. Eu sunt Jahmm, regele Noii Ordini și sunt mândru să vă am ca oaspeți.

— Mulțumim, i s-a adresat Ing pe același ton neîncrezător. Din păcate trebuie să plecăm destul de repede ne așteaptă îndatoriri dincolo de Valea Adâncă.

Regele a pocnit din degete și alte patru scaune au apărut în încăpere:

— Vă rog, luați loc, și-a îndemnat musafirii. Și fiți liniștiți, de cum se vor arăta primii zori am să vă scot din Vale direct în Õriat. Însă, până la venirea zorilor, aș dori să purtăm o discuție. Dacă este posibil nu în prezența gloobusului.

Tinerii s-au privit suspicios. Era drept că nici felienii nu și-o doriseră pe Rufina prin preajmă, dar asta nu însemna că grumii nu o doresc din aceleași motive. Sirona era aproape sigură că le era teamă de gloobus și

tocmai de aceea nu a fost de acord cu plecarea gloobusului:

— Îmi pare rău, rege, i s-a adresat pe cel mai politicos ton pe care îl cunoștea. Dar Rufina este prietena noastră și aș dori să discutăm în prezența ei.

Sior și Ing i-au adresat priviri mustrătoare. Ambii se întrebau de ce procedase așa, dar fata se simțea mai în siguranță cu Rufina în preajmă doar văzuse cu ochii ei cum doborâse trei grumi doar cu ajutorul magiei:

— Fie precum doriți, s-a învoit regele. Dar înainte cred că este de cuviință să vă servesc cu o masă caldă.

Tinerii au încuviințat imediat, pe chipurile lor citindu-se bucuria de-a mânca. Regele le-a zâmbit îngăduitor înțelegând câtă nevoie aveau călătorii de mâncarea preparată în bucătăriile sale:

— Atunci să vă conduc, i-a îmboldit Jahmm. În curând se va servi supa de mistreț și nu aș vrea să nu o prindeți caldă.

Cu toții au pășit spre sala de mese acolo unde se strângeau toți grumii din ordin pentru a servi masa, zi de zi.

Camera era mică, dar primitoare. Ferestrele rotunde erau acoperite cu draperii de culoarea oului iar la partea de jos atârnau niște ciucuri, vechi, mâncați de molii. În dreapta geamurilor se afla un șemineu ce mocnea într-o lumină palidă conferind încăperii o frumusețe stranie. În fața șemineului se aflau patru fotolii în fața cărora se afla câte o măsuță pe care se afla câte o ceașcă de ceai fierbinte. Undeva la marginea șemineului se înălța somptuos un ceas mare ce ticăia într-un ritm alarmant. Suportul era înalt, aproape până la tavan, pe laterale se observa lucrătura migăloasă în lemnul de nuc, în schimb în față era acoperit doar de un geam prăfuit ce scotea la iveală un pendul mare cu capăt rotund ce pornea din capătul ceasului și ce se mișca odată cu bătăile secundelor.

În vârful ceasului, perfect rotund, se aflau două urechi anormal de mari asemănătoare cu cele ale unui măgar. Urechile se lăsaseră într-o parte parcă mimând oboseala. Atunci când ceasul bătea ora exactă un nechezat asurzitor umplea încăperea iar din mijlocul cadranului cu

cifre ieșea o statuetă ce își ținea mâinile lipite de urechi. Statueta reprezenta o prințesă de pe vremea lui Aratt, iar asta se putea observa din ținuta vestimentară ce nu fusese uitată prea repede.

Cei patru erau așezați în fotoliile moi și cu toții se zgâiau la ceasul de lângă șemineu acaparându-le atenția într-un fel sau altul. Liort și T stăteau ca niște adevărate animale educate; motanul în dreapta lui Sior așezat doar pe labele din spate, cele din față ținându-le falnice și drepte pentru a i se observa cât mai bine bărbia proeminentă. T stătea la fel, lângă Sirona și, doar că el părea de-a dreptul fioros în nici un caz nu deținea grația și eleganța motanului.

La scurt timp regele Jahmm a intrat în încăpere aducând cu sine două pipe îndesate cu tutun ce le-a înmânat tinerilor săi invitați. Sior a refuzat-o politicos spunând că astfel de obiceiuri îi displac, în schimb Ing s-a înfipt în pipă de parcă asta așteptase toată seara. După ce a tras două fumuri s-a relaxat în fotoliul său și a început să trimită spre tavan cerculețe care mai de care mai mari:

— Asta zic și eu viață, a îngânat mulțumit tânărul prinț.

Regele a zâmbit aprobând spusele interlocutorului. După ce a făcut să apară un fotoliu și pentru el și o ceașcă cu ceai, Jahmm a considerat că a sosit timpul să le destăinuie de ce îi chemase la ei:

— Știu bine că nu vă plac grumii, și-a început discursul. Și cui îi plac până la urmă? Nu are legătură cu înfățișarea noastră, ci cu comportamentul destul de violent. Tocmai de aceea, Noua Ordine încearcă să scoată la lumină o altă înfățișare a noastră. Nu suntem bestiile care știu doar să poarte războaie, până la urmă suntem ființe vii care vor să trăiască libere și în pace.

Sior a ridicat mâna în aer obligându-l pe rege să-i dea cuvântul:

— Sunt de acord cu voi, dar nu pricep care este treaba noastră. Eu înțeleg că voi vreți să faceți ceva pentru a nu mai fi văzuți ca niște ființe odioase și mi se pare un lucru bun, dar nu știu cum v-am putea noi ajuta.

Regele a râs zgomotos descoperindu-și dantura lungă și ascuțită ce aștepta amenințătoare în spatele unor dinți mici și albi ca de lapte:

— Voi nu ne puteți ajuta cu nimic. Cel puțin nu acum, s-a amuzat Jahmm. Dar, mă gândeam că noi v-am

putea ajuta pe voi în momentul de față.

Tinerii și-au aruncat priviri întrebătoare, dar nici unul nu a îndrăznit să scoată vreun sunet așteptând cu nerăbdare propunerea gramului. Bestia i-a privit în ochi pe fiecare după care privirea albastră i s-a oprit asupra Rufinei:

— Îmi pare rău, dar nu am să vă dezvălui atâta timp cât gloobusul este aici. Dacă vă întind o mână de ajutor o fac în cel mai mare secret iar gloobusul ne-ar putea trăda într-o bună zi.

Rufina s-a ridicat sâcâită. Dar în sufletul ei știa că regele avea dreptate, gloobușii întotdeauna își trădau prietenii; era în firea lucrurilor:

— Nu-i nimic, a spus copila. Am să aștept afară, lângă ușă.

Regele a încuviințat și a urmărit-o cu un singur ochi până ce a văzut-o ieșită din încăpere apoi s-a afundat ușurat în fotoliul său schițând un zâmbet triumfător:

— Bine, acum pot să vă vorbesc deschis.

Înainte să apuce să-și continue ideea Ing l-a întrerupt:

— Iartă-mă, dar aș mai dori niște tutun.

Sirona l-a privit mustrătoare în timp ce regele îi zâmbea îngăduitor. Cu o simplă bătaie din palme un săculeț plin de tutun de culoare galben-pal a apărut pe măsuță. După ce i-a mulțumit, Ing i-a făcut semn să continue el rămânând preocupat de pipă:

— M-am gândit că v-aș putea da o mână de ajutor. E drept nu e mare lucra, dar este, totuși, ceva. Mă gândeam să bag câțiva dintre oamenii mei în armata lui Sorian. Astfel veți fi mereu la curent cu veștile, încotro se mișcă, ce au de gând, pe cine vor să atace, unde sunt principalele puncte. Și cine știe, poate că într-o zi vă vor salva și viața…

— Și tu? l-a întrerupt Sirona. Ce vrei în schimb? Doar să informăm lumea despre Noua Ordine și despre ajutorul primit de la aceasta?

Regele și-a mângâiat cele câteva firicele albe ce-i atârnau de-a lungul bărbii:

— În mare parte, da. Dar, chiar și eu am ceva de împărțit cu Sorian. E o chestiune de onoare…

— A, și ajutându-ne pe noi, dai în el de fapt, l-a întrerupt Sior de data aceasta.

— Nu, nu, nu are legătură, s-a eschivat Jahmm. Nu vreau să dau în el prin voi. Vreau doar să se facă dreptate. Ăsta este singurul lucra pe care mi-l doresc în momentul de față. Sorian mi-a luat multe, printre care și orgoliul. Acum vreau să-mi recapăt fiecare firicel de păr pe care l-a luat de la neamul meu. Până la urmă și ceilalți vor înțelege că, ființa aceasta căreia voi îi spuneți om, se folosește de ei cu nerușinare, promițându-le Imperii pe care nu le poate oferi sau averi pe care nu le are. Într-o bună zi chiar și sperienii vor deschide ochii ăia mari și își vor da seama că au fost înșelați. Iar, când asta se va întâmpla, eu vreau să fiu cât mai aproape pentru a-l vedea cum sfârșește răpus de propriile armate. Dar până atunci mai este și noi trebuie să facem ceva. Vreau să vă ajut și vreau să-mi acceptați ajutorul. Este singurul lucru pe care vi-l pot oferi în afara unei mese calde și a unui pat, și bineînțeles, oricând ospitalitatea mea.

Liort îl privea cu atenție iar din privirea lui se înțelegea că îi oferă încredere. Dacă Păstrătorul avea încredere într-o creatură care fusese dușmanul oamenilor de mai bine de o mie de ani, atunci ei de ce nu ar fi avut?

Sirona s-a ridicat și a început să se plimbe nervoasă agitând cana goala în mână:

— Și dacă ți-am accepta acest ajutor cum știu eu că grumul care îmi spune că îmi e prieten chiar îmi este?

Regele i-a făcut semn să se așeze și să-l asculte:

— Vom face un cod, pe care îl vom cunoaște doar noi. Un cuvânt cheie…

— Dar astea pot fi aflate cu ușurință, a intervenit Sior.

— Da, așa este, a recunoscut Jahmm. Dar eu am încredere în oamenii mei. În primul rând că nu vor fi descoperiți, iar de-ar fi să fie sunt sigur că nu vor scoate un cuvânt. Au fost pregătiți să facă față celor mai grele condiții.

Sior nu era prea încrezător, dar ce mai putea să facă? Până la urmă li se oferea ajutor necondiționat, lucru pe care nu li-l mai oferise nimeni până acum nici măcar felienii:

— Bine, a spus Sior ștergându-și broboanele de transpirație. Și cum vom ține legătura?

Regele părea pregătit pentru toate:

— Am să vă trimit scrisori în fiecare săptămână, prin cea mai de preț comoară a mea.

Grumul și-a băgat două degete între buze și a fluierat cu putere. Fereastra s-a deschis producând un ușor curent, apoi draperia s-a dat la o parte parcă ghidată de o mână invizibilă, iar în lumina lunii și-a făcut apariția cea mai frumoasă pasăre văzută vreodată pe pământ. Era pictată în culorile curcubeului iar penele îi sclipeau în lumina lunii arătând minunea de culori ce se amestecau dând o nuanță plăcută și armonioasă. Pe cap avea un moț colorat în două culori: roșu și verde, iar ochii de un verde smarald păreau atât de curați și inocenți:

— Fawrr, l-a prezentat grumul pe prietenul său. Este o pasăre spirotă…

Ing și-a amintit pe loc de Steaua Spiroților, una dintre cele mai mari enigme ale vrăjitoriei. Știa că o văzuse în seara aia formată din mai multe stele. Nu îl mai auzea pe rege și nici nu-i mai păsa, doar Steaua Spiroților îl interesa acum. Oare cum de nu i-a dat importanță până acum?

— Scuzați-mă, s-a ridicat prințul. Trebuie să mă retrag câteva clipe dar voi continuați. Gemenii l-au privit uimiți dar nu l-au băgat prea tare în seamă. Nici regele nu a părut deranjat de asta continuându-și planul:

— Așa cum am spus, Fawrr vă va aduce veștile o dată pe săptămână și dacă va fi nevoie și de mai multe ori.

— Dar dacă cineva îl vede pe Fawrr și-l vânează, a întrebat Sior?

— Voi habar nu aveți ce sunt spiroții, nu-i așa?

Gemenii l-au privit rușinați dându-i de înțeles că are dreptate:

— Ei bine, ei sunt mai presus de magie, pot spune că ei au ajuns la capătul magiei și chiar că ei au inventat-o. Atunci când călătoresc sunt invizibili, tot așa este și Fawrr. Face parte din păsările regale ale spiroților și are capacitatea de-a deveni invizibil. Așa va călători împănatul ăsta. Nu există riscul de-a fi depistat. Și nu există riscul ca „poșta” noastră să cadă în mâini nedorite.

— Cred că ai plănuit totul înainte ca noi să ajungem aici, a oftat Sirona. Mă întreb de unde știai că o să alegem acest drum, în cele din urmă.

Regele a zâmbit dezvăluindu-și pentru a doua oară colții ascuțiți:

— Toate drumurile sunt împânzite de gărzi. Nu ați fi avut pe unde să vă duceți fără să fiți văzuți. Și chiar și așa

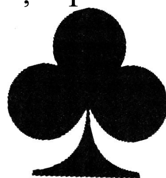
v-ați asumat un mare risc să pătrundeți pe ținutul grumilor.

— E adevărat, a constatat Sior. Ai dreptate nu am fi avut cum să mergem prin altă parte aceasta era singura noastră cale spre Õriat. Foarte bine gândit Jahmm. Nici chiar eu nu m-aș fi gândit la toate astea cu atâta precizie. Și dacă stau bine să mă gândesc ăsta chiar este un plan bun. În felul acesta vom ști de fiecare dată pe unde sunt armatele lui Sorian, cel puțin cele de grumi. Astfel putem să evităm anumite puncte.

Regele a aprobat din cap cu privirea satisfăcută. Oricare ar fi fost motivul pentru care îi ajuta, gemenii nu puteau decât să-i mulțumească și să fie recunoscători.

Discuția a mai durat câteva minute după care supușii regelui i-au condus în camerele lor. Ing se vârâse primul în pat gândindu-se la toate cele întâmplate în ultimele zile. Mai întâi magia oglinzilor l-a răvășit cu totul pe Sior, apoi a apărut Zoharul și acum Steaua Spiroților. Lucrurile deveneau din ce în ce mai neclare și mai nesigure. Dacă de Zohar s-ar fi putut apăra, de spiroți nu aveau cum. Despre ei nu știa mai nimic decât din ce citise și auzise pe la oameni. Dar întrebarea care îl chinuia era: de ce toate aceste puteri le ies în cale? Care să fie legătura dintre ele? Oare chiar dorea Zoharul să se alieze cu arkadios, dar spiroții, care era rolul lor în toate astea?

În cele din urmă somnul i-a furat gândurile scufundându-l într-o liniște profundă și plăcută.

CAPITOLUL XIX
FORȚELE

O altă zi începea în Valea Adâncă. Soarele descoperea pe rând toate frumusețile ascunse de mantia nopții, dezvăluind rază cu rază fiecare firicel de verdeață. Când noaptea a părăsit micul lăcaș al grumilor, razele calde au descoperit ceva minunat. Un orășel așa cum nu se mai văzuse până atunci cu alei pline de flori înflorite și clădiri colorate în toate nuanțele. Construcțiile erau delicate, având un aer oriental. Fiecare acoperiș semăna cu un turban sau cu o pară turtită iar în mijloc aveau mici grădini de flori ce își scoteau capetele îndrăznețe. În jurul caselor se aflau pavaje colorate ce delimitau o casă de cealaltă. Străduțele erau mici și înghesuite asemănătoare cu cele din Tiar dar erau mult mai curate iar mirosul de pâine proaspătă venea din fiecare colțișor.

În susul străzii principale care era de un albastru aprins, ce lumina puternic în razele soarelui, se afla o librărie înaltă de un galben pai ce se confunda, oarecum, în peisajul multicolor. Lângă librărie se afla o primărie din piatră colorată în nuanțe diverse, ca și cum cel ce o pictase se grăbise să termine lucrarea, iar undeva în spatele acesteia se afla un mic magazin de suveniruri în care nu mai intrase nimeni de mai bine de zece ani.

Pe străzile lăturalnice se aflau brutării din cele mai diversificate fiecare producând câte un sortiment aparte de pâine. Lângă micile brutării, cu geamuri dichisite, se aflau fierarii ce făureau armuri pentru grumi, spade și cizme pentru război cu tot felul de tăișuri și cuțitașe ascunse în tălpi. Ceva mai departe se afla o altfel de fierărie. Acolo fierarul cel bătrân meșterea cămăși de zale făcute pentru trupurile mari ale grumilor, acestea erau cămăși de război, obiecte datorită cărora grumii scăpaseră de multe ori cu viață. Pe celelalte alei se aflau carmangerii fiecare cu câte un sortiment de carne. Mirosul cărnii umplea aleea iar acesta se îmbina cu mirosul de cârnați proaspeți făcuți în casa cea mai îndepărtată, cu ferestre mici și ovale. Acolo se înghesuiau grumii încă de la prima oră a dimineții.

Orășelul avea și un parc plin de flori agățătoare și copaci mici și curbați ale căror crengi erau mult prea încărcate cu florile alb-albăstrui. Crengile păreau a se ruga unor forțe mistice arcuindu-se până aproape de pământ. În jurul copacilor se aflau bănci masive sculptate în lemn, făcute ca pentru trupurile puternice ale grumilor. De jur împrejurul băncilor erau plantați ghiocei de vară cu căpșoare alb-rozalii ce își ridica privirea doar când razele soarelui îi mângâiau.

Apoi tot orașul era înconjurat de o mare verde ale cărei fire de iarbă se ridicau triumfătoare în lumina astrului.

De îndată ce mantia nopții a dispărut și soarele și-a luat locul bine meritat întreaga vale a început să prindă viață iar arborii și florile și-au arătat frumusețea scăldându-se în razele calde.

Sirona privise întreg spectacolul încă de când soarele apăruse ca o pată roșie dincolo de orizont. Nu și-ar fi închipuit vreodată că acele creaturi ar putea trăi într-o asemenea pace și liniște. Aici totul părea un vis, iar gândurile rele parcă nici nu o mai ajungeau. Spectacolul oferit îi vindecase sufletul de toate rănile din ultimele zile.

O mână caldă și prietenoasă i-a căzut ușor pe umăr:

— Ești matinală astăzi, s-a auzit vocea din spate.

Fata nu s-a întors, îl recunoscuse, desigur, pe Ing:

— Nu am reușit să dorm prea bine și am vrut să mă asigur că mai apucăm ziua de mâine.

Tânărul s-a așezat lângă ea pe prispa de lemn aruncându-și privirea spre grumii ce începeau să-și reia activitățile zilnice:

— Încă îți mai faci griji în legătură cu Zoharul, nu-i așa?

Sirona și-a strâns mâinile una în cealaltă și a început să le frece nervoasă:

— Tu de ce crezi că se întâmplă toate astea? Crezi că este vorba de… sau este adevărat că pe tine te-au contactat?

Tânărul și-a lăsat privirea în pământ. Doar el și Liort știau despre asta și nici motanului nu-i spusese adevărul în întregime și pe urmă nu își dorea s-o mintă pe Sirona dar nici nu știa cum s-o facă să înțeleagă că unii oameni nu sunt chiar atât de puternici pe cât pretind a fi.

O rază și-a făcut loc printre pletele lui negre căzându-i mai apoi pe ochii ușor migdalați:

— Sirona… nu știu dacă fac bine. Nu știu ce vei crede tu…

— Atunci e adevărat, a rostit foarte calm.

Tânărul a scos un oftat și a aprobat din cap:

— Da, așa este! Dar nu vreau să mă judeci greșit cel puțin nu înainte de-a mă asculta.

Fata l-a oprit punându-i mâna pe buza:

— E atât de frumos aici, Ing. Aș vrea să nu mai fiu nevoită să plec niciunde și să rămân aici pentru toată viața să uit de nebunia asta și să duc o viață normală. Dar nu m-am născut pentru o viață normală… și cel mai rău mă doare că nu știu dacă tu… nu cred că tu ești cel mai de încredere om…

— Măcar ascultă-mă, s-a rugat el. Măcar încearcă să mă înțelegi. Nu asta mi-am dorit eu. S-a întâmplat dintr-o greșeală, dintr-o prostie. Dar asta nu înseamnă că le-am fost loial. Îți jur că nu. Și oricum, nu v-aș fi trădat niciodată. Dar ei nu mi-au cerut asta. Au cerut o alianță…

— Aș vrea ca de aici să ne despărțim, l-a întrerupt fata pe un ton rece. Tu și gloobusul nu aveți decât să vă duceți unde vreți. Am să vă las caii chiar dacă pe Fulg de Nea nu ar trebui să vi-l dau. Am vorbit deja cu Jahmm și ne va conduce doar pe noi spre ieșire, pe mine și pe Sior…

— Dar… a încercat tânărul să se apere.

Sirona i-a făcut semn să tacă. Cu siguranță că nu fusese niciodată mai rece și mai serioasă. Ing simțea cum sângele îi îngheață cu totul. Nu vroia să se despartă de ei, nu știau ei prin câte aveau să treacă și cine ar fi apărat-o pe ea? Dar glasul ei rece și trist l-a trezit la realitate:

— Liort mi-a spus că nu ești de încredere. Când mi-am dat seama că ai putea să devii un trădător am înțeles că trebuie să te las în urmă. Și nouă ne este greu, nu doar ție. Dar nu vreau să existe riscul de-a muri din trădarea ta. Prefer să mor cu spada în mână decât să știu că ne-ai vândut.

— Dar nu aș face asta niciodată, s-a mâhnit tânărul.

— Sigur că nu ai face-o voit. Dar eu știu ce înseamnă Zohar și știu ce putere au asupra oamenilor lor. Într-o zi ai s-o faci fără să vrei.

În ușa casei a apărut Jahmm și le-a întrerupt discuția. Ing și-a dat seama că Sirona luase o decizie și nu ar fi

avut cum să o înduplece. Ar fi vrut să poată face ceva dar a înțeles că pentru moment nu mai era nimic de făcut așa că s-a strecurat pe lângă Jahmm și a intrat în casă trântind ușa după el:

— Se pare că nu a primit prea bine vestea, a constatat regele.

Sirona s-a mulțumit să fixeze ușa cu privirea fără a-i da vreo importanță interlocutorului său.

— Ar trebui să mergem, s-a auzit după câteva minute bune de liniște, Jahmm. Gemenii nu i-au dat nici o importanță. Încărcau în continuare proviziile pe Felix și Agape și se gândeau cum vor ieși de unii singuri din încurcătura asta. Sironei îi părea rău că îl alungase în felul ăsta pe Ing, dar îi simțea reținerea lui Liort și așa cum își aducea aminte, motanul avusese cam întotdeauna dreptate. Ce-i drept se temea și pentru viața lui Sior care în ultimul timp tot fusese atacat de forțe necunoscute, care mai de care mai puternice.

Apariția Zoharului a speriat-o și mai mult, iar când Liort i-a povestit lui Sior despre discuția avută cu prințul a știut că trebuie să facă ceva. Iar acum era momentul ca ei să meargă mai departe de unii singuri. Fără nici o apărare în afară de spadele lor și cei doi tovarăși de drum.

Sirona a mai privit încă o dată spre căsuța ce părea din turtă dulce. Chipul prințului ei nu se dezlipise de fereastră de mai bine de o oră. Și acum era tot acolo conducând-o cu privirea:

— Să mergem, i s-a adresat lui Jahmm.

Regele a pocnit din degete și șase grumi mari, îmbrăcați soldățește li s-au alăturat:

— Ei au să vă însoțească până în Eufrim. De acolo cred că drumul este liber și o să vă descurcați să ajungeți la Norian. Așa cum am vorbit vom ține legătura prin Fawrr. Fie ca Șarama să fie cu voi!

Tinerii i-au mulțumit pentru ajutor și pentru ospitalitate și au pornit în spatele bestiilor cu inimile îndoite.

Lui Sior îi părea rău pentru decizia ce o luase sora sa. Și-ar fi dorit ca Ing să fie cu ei, cel puțin era mai puternic și cunoștea mai bine mersul lucrurilor. I-ar fi putut scoate din multe necazuri și pe deasupra mai vorbea

și limba sfântă, cea pe care ei nu o înțelegeau. O mică licărire provenită din buzunarul hainei i-a smuls gândurile.

A dus mâna la buzunar și a scos bagheta primită de la felieni. Din câte își amintea aceasta trebuia unită cu bagheta sa misterioasă. S-a gândit o clipă și apoi a decis să încerce.

Ambele baghete au început să lumineze misterios trimițând raze colorate spre soare și înapoi. Când s-au văzut una în fața celeilalte au devenit moi ca niște cârpe, apoi s-au unduit frumos ca și cum și-ar fi arătat măiestria într-ale dansului. O lumină puternică, pornită din cele două vârfuri, a luminat întreaga vale făcând ca totul în jur să se cufunde într-un alb demonic mai profund decât ceața sau decât albul în sine. Apoi totul a dispărut lăsând soarele să lumineze, destul de palid, în comparație cu lumina ce tocmai dispăruse.

Când a privit spre baghete nu a mai văzut decât una. Era minunată. Părea să fie din cristal, iar luciul ei se contopea cu razele aurii și făcea ca totul în jur să se vadă prin sfera unui scut de cristal, prin care se scurg mii de culori ce se îmbină cu norii și mai apoi cu tot ceea ce îi înconjoară. Bagheta avea vârful format din capul șarpelui care, acum, își ținea gura căscată și își arăta colții veninoși. Coada lui era încolăcită în jurul bățului albăstrui și aceasta se termina cu două pene sticloase ce în lumina soarelui căpătau diverse reflexii:

— Sior, ai înnebunit? l-a mustrat Sirona. Dacă a văzut cineva?

Tânărul s-a întors către ea și i-a înmânat obiectul abia născut:

— Nu-i așa că este cel mai frumos lucru pe care l-ai văzut vreodată?

— Sper să ne și apere de rele, a murmurat fata mai mult pentru sine.

Dar bucuria tânărului nu a durat mult căci în mintea sa tot mai multe voci se înghesuiau nervoase. Unele urlau, altele șopteau, altele cântau. Tânărul ar fi vrut să o avertizeze pe Sirona, dar nu mai era în stare, toate acele sunete îl chinuiau cumplit. Ar fi vrut să le strige să se oprească, să înceteze odată cu jocul ăsta și chiar când era pe punctul de-a o face a auzit o voce caldă și suavă ce le-a îndepărtat pe toate celelalte. Și vocea aceea îi tot repeta ca într-o melodie ce nu se mai sfârșea: „*Găsește calea și*

vino spre mine", iar el se lăsa purtat de glasul suav și tandru și poate că ar fi rămas mult timp așa dacă Sirona nu l-ar fi adus cu picioarele pe pământ:

— Sior, luptă cu ei. Sior!

Băiatul a deschis ochii iar chipul i-a zâmbit cu totul:

— Avea o voce atât de dulce.

— Pentru Șarama! Încearcă să fii puternic, nu te mai purta ca un copil. Trebuie să fii puternic. Nu vezi? Suntem singuri, pe cont propriu. Dacă ne atacă cineva și tu ești sub influența știu eu cui, ce ne facem? Rezistă-le!

Vocea disperată a fetei l-a făcut să vadă adevărul. Avea dreptate. Nu lupta destul de mult. Sirona era mai puternică decât el, nu trebuia să rămână așa. Până la urmă el era bărbatul și trebuia să aibă grijă și de ea. Trebuia să își revină într-un fel, trebuia să învețe să le facă față:

— De cum vom ajunge în Ȭriat am să caut un vrăjitor, și-a anunțat sora.

Fata nu părea deloc surprinsă. Până la urmă ambii își doreau să învețe să folosească magia oglinzilor. Dar era, totuși, puțin surprinsă. Fratele ei nu vorbise niciodată cu atâta hotărâre:

— Pentru?

— Trebuie să învățăm Sirona. Amândoi. Altfel cum ne vom apăra? Nu am crezut niciodată în poveștile lui Tio despre vrăjitori dar de acum îmi este imposibil să nu mai cred. Tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru este din pricina magiei. Trebuie să învățăm odată.

— Și de la cine te-ai gândit să înveți, l-a întrebat fata citindu-i oarecum gândul? De la arkadios sau de la Zohar?

Tânărul a tras hamurile lui Felix obligându-l să încetinească:

— Nici, nici. M-am gândit să încercăm la spiroți.

Tânăra a mărit ochii cât cepele nevenindu-i să-și creadă urechilor:

— Sior, dar noi nu știm nimic despre spiroți.

— Și despre arkadios sau despre Zohar știi? a sărit tânărul. Nu știi nici despre ei mai mult decât ceea ce ai auzit. Iar arkadios dacă ne sunt rude de ce nu ne oferă ajutorul lor? Oare nu este momentul?

Fata a căzut pentru o clipă pe gânduri:

— Poate că ai dreptate. Dar unde îi găsim pe spiroți?

— Lasă, a zâmbit tânărul. Am aflat eu cum să dau de ei, și i-a făcut cu ochiul după care a dat pinteni cailor

pentru a-i ajunge din urmă pe grumi.

Soarele, de un roșu aprins, s-a îmbinat cu norii trăgând dinspre orizont mantia înstelată a nopții. Zeci de nuanțe de roșu se jucau pe cer dând forme cât mai bizare norilor ce se prinseseră în joc. Peisajul verde, ce-i înconjurase toată ziua, începuse să dispară aducând din față un aer nou și o înfățișare modestă.

Ținutul care li se întindea la picioare era arid și foarte călduros. Abia dacă mai zăreau câte un pic de verdeață din loc în loc. Drumurile deveniseră înguste și prăfuite, iar copacii erau golași și triști. Pe măsură ce înaintau, peisajul devenea tot mai rece și neprimitor. Abia când luna a apărut, pe de-a-ntregul, pe cerul albastru ca lacrima, o poartă mare, dintr-un metal strălucitor, a apărut ca din neant.

Dincolo de poarta deschisă se observau luminițe ce păreau că dansează în puterea nopții și glasuri încântătoare, cântau și râdeau. Veselia era în toi în micul orășel de dincolo de vale.

Grumii s-au oprit. Cel mai învârstă dintre ei, care le era și căpetenie, s-a apropiat de gemeni:

— Aici e Eufrimul. Noi nu vă putem însoți. Dar de aici sunteți în siguranță. Cazați-vă aici pentru noaptea asta și mâine veți afla încotro trebuie să mergeți ca să ajungeți la Norian. Șarama să vă aibă în pază!

Tinerii le-au mulțumit însoțitorilor. De acum erau singuri. Nici unul dintre ei nu se simțise mai singur ca până atunci. Chiar dacă erau împreună și îi aveau și pe T și Liort, nici măcar nu îndrăzneau să își vorbească de teamă ca gândurile singurătății să nu prindă contur.

Fără să își dea seama s-au și trezit dincolo de porțile orașului înconjurați de o mare de oameni care cântau și chefuiau pe străduțele înghesuite. În zadar încercau cei doi să-și facă loc prin mulțime călare pe cai, oamenii nu se dădeau la o parte și gata. Au fost nevoiți să descalece și să meargă pe lângă animale pentru a reuși să-și croiască puțin loc. Acolo totul era o veselie, nimeriseră în mijlocul unei adevărate parade a bucuriei. Femeile dansau îmbătate de gustul fin al vinului. Sirona nu văzuse în viața ei atâta destrăbălare. Femeile acelea nu aveau pic de jenă, cântau și dansau ridicându-și fustele până peste

genunchi și învârtindu-se cu elan pentru a-și arăta picioarele în întregime. Bărbații păreau că nici nu le bagă în seamă fiind mult mai preocupați de carafele cu vin ce se găseau înșiruite de-a lungul străzilor. Alții stăteau la povești râzând zgomotos de cine știe ce ispravă povestită.

Toate casele aveau ușile larg deschise iar dinăuntru se auzeau chiote de bucurie. Magazinele, și ele, erau deschise așteptându-și clienții întârziați.

Cu chiu cu vai au reușit cei doi să scape de gloata înfierbântată, ajungând pe o străduță slab luminată, de doar două felinare ridicate în vârful unor stâlpi perfect drepți. La capătul celui din urmă stâlp se afla o clădire micuță iar pe ușa ei era atârnată o pancardă, mult prea mare, pe care scria: „Hanul Călătorului”:

— Cred că ne aștepta, a glumit Sior după ce a citit numele hanului.

Cei doi au pășit nesiguri. Aici era prea multă liniște. Doar câteva luminițe se zăreau dinăuntru și în afară de șuieratul vântului nu se mai auzea nici un alt zgomot.

O fată de vreo paisprezece ani le-a ieșit în întâmpinare. Avea hainele ponosite, iar fața îi era murdară de tăciuni. Copila a făcut o plecăciune în fața străinilor ducându-și capul până aproape de pământ:

— Domnii doresc să le înșeuez caii?

Sior și-a ridicat pălăria de pe ochi pentru a o putea privi mai bine:

— De fapt vrem să poposim aici și am dori ca animalele noastre să se odihnească în grajdurile hanului, pentru care vom plăti separat, bineînțeles.

Copila a mai făcut o plecăciune după care a și înșfăcat hățurile și a dispărut cu cai cu tot înainte ca tânărul să apuce să-i întindă cei doi bănuți.

De cum au intrat în han un miros plăcut de mâncare caldă i-a întâmpinat. Sala principală era micuță, cât să găzduiască douăzeci de oameni. Doar o singură persoană dormea cu capul pe una dintre mese spre amuzamentul hangiului.

Bătrânul i-a poftit să ia loc în timp ce le făcea semn spre necunoscut:

— Cum se trezește cere băutură și apoi adoarme la loc, s-a amuzat bărbatul. Cu ce vă pot fi de folos?

Sior a aruncat o privire, mai mult de complezență, spre masa străinului. Ceva i se părea cunoscut dar nu își dădea seama ce, dar și-a retras privirea privind spre

hangiu, care era un bărbat în etate cu părul cărunt și o barbă stufoasă:

— Mai întâi am dori să mâncăm și am dori și o cameră în care să ne petrecem noaptea.

— Foarte bine, a spus bătrânul simțind mirosul banilor. O să vă pregătesc o cameră de îndată. Dar…, și a privit spre T și Liort.

— Da, a spus Sior anticipându-i întrebarea. Vor veni cu noi. Dar ia spune-mi ce se petrece aici. De ce atâta veselie?

Bătrânul și-a tras șorțul de la brâu și a început să șteargă masa, spre surprinderea Sironei:

— Este seara forțelor. Fiecare locuitor are propria credință magică. O dată pe an se întrec în vrăji și magie și pe urmă își arată măiestria în lupta cu spada. După ce se termină concursul se pun pe chefuit până în zorii zilei următoare.

Gemenii s-au privit pentru o secundă. Sirona aproape că simțea ce va urma, dar înainte să îl poată opri pe Sior l-a auzit întrebând:

— Despre ce forțe este vorba?

Hangiul s-a apropiat de tineri și le-a șoptit:

— Unii fac parte din neamul arkadios iar alții din Neamul Spiroților. Se spune că Steaua Spiroților ar fi fost văzută pe cer acum câteva seri. Iar asta, de obicei, nu aduce lucruri bune.

Sirona l-a tras de guler spre ea într-un gest de nervozitate:

— Arkadios? Ai spus arkadios?

Bărbatul a privit-o amuzat și nicidecum speriat așa cum se așteptase fata:

— Da, arkadios. Unii dintre ei au rămas aici din timpul lui Aratt și nu și-au mai urmat neamul, pe cine știe unde.

— Cunoști vreunul? a întrebat Sior suspicios.

Bătrânul s-a scărpinat în cap parcă încercând să își amintească:

— Ca să fiu sincer îi cunosc pe toți din oraș, dar nu aș putea să-mi dau seama care dintre ei sunt arkadios.

— Și când are loc competiția cum vă dați seama? a interogat Sirona nervoasă.

— Păi noi nu ne dăm seama pentru că competiția se ține în secret. Doar seara când începe petrecerea aflăm cine a câștigat.

Gemenii se priveau muți de uimire. Nici unul nu înțelegea nimic iar misterul se întindea tot mai mult:

— De ce sunt așa secretoși? s-a interesat tânărul.

Hangiul a dat din umeri:

— Nu știu. Așa au fost mereu și arkadios și spiroții. Niciodată nu și-au dezvăluit natura decât în fața celor asemenea lor sau a celor în care au încredere. Nu vă pot da mai multe amănunte în privința asta. Pot să mă retrag acum?

Înainte de a-l lăsa să se retragă la treburile lui, Sior mai avea să-i adreseze o întrebare:

— Pe aici, prin zonă, există vreun vrăjitor?

Bătrânul a mărit ochii. S-a uitat în stânga și-n dreapta apoi le-a șoptit parcă de teamă să nu fie auzit:

— Există o vrăjitoare, dar nu prea iese din casă și cred că nu îi prea place lumina zilei.

Tânărul i-a mulțumit și i-a făcut semn să se îndepărteze. Înainte de-a continua discuția cu sora sa a mai aruncat o privire fugară spre bețivul ce dormea cu capul pe masă. Încă o dată prin cap îi trecu că îl cunoaște de undeva, dar nu știa de unde să-l ia. Sirona s-a întors și ea să vadă spre ce anume se uită fratele ei. Ochii i s-au făcut mari când a dat cu privirea de bețivul adormit:

— Tio! Tio! a strigat frenetic.

Bărbatul de la masa alăturată a ridicat capul parcă într-un ultim efort. Un geamăt de durere aproape că a cutremurat încăperea. Avea ochii roșii și obraji zbârciți și juliți. Ochii îi erau ieșiți din orbite și aproape că i se puteau număra oasele feței. Bătrânul s-a șters la ochi și a aruncat o privire spre cei doi:

— Iar visez, a murmurat.

Primele raze ale dimineții s-au strecurat pe ferestrele murdare aducând o licărire mirifică. Sirona a fost cea dintâi care s-a trezit lăsând soarele să-i dezmierde chipul.

Sior dormea alături de T și Liort și părea că nu are de gând să se trezească prea curând. Lângă pat, pe o pătură groasă, dormea Tio care sforăia atât cât putea de tare.

Afară se lăsase liniștea. Acum nimic nu mai amintea de zgomotul și veselia ce i-a întâmpinat. Fata s-a dus lângă fereastră privind printre dârele de praf. Era o liniște

perfectă. Poate chiar prea liniște. Fără să-i mai aștepte pe ceilalți și-a ascuns părul sub pălărie și a coborât în sala principală. Și aici era la fel de liniște ca și cum totul ar fi dispărut. Nici urmă, de hangiu sau de copilă. Hanul părea părăsit de ani de zile. Mesele erau prăfuite, nicidecum nu mai arătau ca și cu o seară în urmă iar draperiile erau rupte și cârpite pe alocuri.

Fata a ieșit în stradă în căutarea unui suflet ce i-ar fi putut da o explicație, dar străzile erau la fel de pustii ca și hanul. Magazinele pe care le văzuse luminate și pline de vizitatori acum arătau ca după un război. Ușile erau rupte și aruncate pe drum, înăuntru era mizerie și nici urmă de toate acele produse ce-ți luau ochii. Pânze de păienjeni și praf domneau peste tot, totul arăta ca un oraș abandonat.

Sirona simți cum pielea i se face ca de găină și mici furnicături îi invadează trupul. Inima i-a luat-o la trap fără nici o justificare, iar auzul părea că-i joacă feste. Auzea zgomote bizare ce veneau din depărtare, zgomote produse de scâncetele unor prunci abandonați.

Fără să stea pe gânduri a alergat spre han pentru a-l anunța pe Sior. Nici nu a intrat bine în han că Liort și T o așteptau în sala principală:

— Păstrătorule, se întâmplă ceva! a urlat fata cât o țineau puterile.

Sior și Tio coborau și ei cu ochii roșii de somn:

— Ce se întâmplă? a întrebat Tio al cărui cap încă vâjâia.

Sirona a mai privit încă o dată în jur. De o dată a început să audă zgomote iar hanul a început să prindă viață chiar sub ochii ei. Sala arăta din nou la fel ca și cu o seară în urmă, acum mesele erau pline de oameni ce beau și mâncau iar mesele redeveniseră curate ca și draperiile. Doar Liort o privea înțelegător:

— Sirona cât mă bucur să te revăd, a încercat să vorbească bărbatul în timp ce-și ținea capul cu ambele mâini. Nu am crezut că o să mai scapi cu viață.

Fata era încă surprinsă. Abia dacă îl auzea pe Tio. Ar fi vrut să se poată bucura și ea de revedere dar halucinația de mai devreme nu-i dădea pace. Sub îndrumările lui Sior a luat loc la masă, dar privirea i-a rămas vigilentă:

— Vreau să plecăm de aici, a spus pe un ton destul de speriat. În orașul ăsta…

Dar nu a mai apucat să termine că halucinația a revenit. Sior o privea fără să înțeleagă, dar ea nu-i mai

vedea decât pe ei, restul dispăruseră cu totul. Ușa hanului s-a deschis făcând un zgomot asurzitor pe care Tio nu l-a reperat. Doar Liort părea că vede aceleași lucruri ca și ea.

O siluetă mare și întunecată și-a făcut apariția. Doi ochi scânteietori se vedeau dincolo de părul ce-i acoperea întreaga față. Brațele mari și lungi păreau ca niște arbuști iar trupul era asemănător cu al unui copac bătrân.

Medalionul de la gâtul Sironei a început să lumineze cu putere scoțând scântei roșiatice ce se uneau cu razele soarelui:

— Prințesă, s-a auzit o voce gravă și pătrunzătoare. Forțele au decis, a continuat aceeași voce. Până când arkadios vor fi pregătiți să vă primească veți primi învățăturile de la spiroți. Lăsați-vă îndrumați de inimile voastre și o să-l întâlniți pe cel ce vă va iniția…

Silueta mare a dispărut în spatele ușii lăsând în urma sa un miros greu, aproape insuportabil. Sirona a leșinat imediat ce l-a văzut plecând.

Când s-a trezit chipul lui Tio a întâmpinat-o prietenos. A recunoscut imediat camera hanului și mirosul de tutun prost:

— Ce s-a întâmplat? a întrebat speriată.

— Liort ne-a povestit totul, i-a mărturisit bătrânul. Se pare că arkadios au luat legătura cu tine și ți-au transmis un mesaj.

Încet-încet în mintea fetei începea să se împrospăteze imaginea personajului din han:

— Da, îmi amintesc!

Sior o privea îngândurat:

— E ca și cum ne-ar fi citit gândurile, a șușotit el. Doar ieri ți-am spus că aveam de gând să învățăm magie de la spiroți și azi un arkadios ia legătura cu tine și îți spune că au delegat un spirot să ne învețe magie.

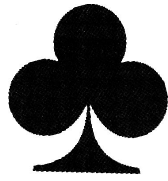
Fata era încă speriată de toată pățania asta. Nu era momentul să despice firul în patru tot ce își dorea acum era să părăsească orașul ăsta bizar:

— Vreau să plecăm chiar azi, i-a anunțat ea. Vii cu noi, Tio?

Bătrânul a mângâiat-o ușor pe cap:

— Sigur că vin cu voi. Doar pe voi vă așteptam.

Liniștea s-a lăsat din nou apăsătoare lăsându-i pe fiecare cu temerile sale.

CAPITOLUL XX
PRESENTIMENTE

Mergeau de două zile pe drumurile mici și prăfuite ce duceau spre orașul-port, Randan. Drumul fusese liniștit și nu întâlniseră decât câțiva călători mult prea obosiți de drumul parcurs pentru a-i mai băga în seamă.

Cu toate că Õriatul era încă sub pace lui Sior nu îi plăcea liniștea ce îi apăsa cu putere pieptul. Simțea că undeva se întâmplă ceva rău și avea să-i ajungă și pe ei. Pe măsură ce se gândea mai mult, își dădea seama că este esențial să învețe să se apere cu ajutorul magiei. Nici o spadă din lumea asta nu ar fi putut să-i învingă pe acei dușmani magici ce stăteau în spatele „cortinei". Și cu toate asta, magia, îl speria. De parcă ar fi produs dependență sau ar fi fost o boală contagioasă. Sau, pur și simplu, nu se vedea în stare. Gândea că magia este pentru cei puternici, pentru cei ce au conștiința adormită sau așa ceva. Nu putea să vadă în lucrul acesta ceva frumos așa cum vedeau alții. Și deodată gândul că mama lui ar fi știut toate aceste taine magice l-a înspăimântat. Atunci și-a dat seama pentru prima oară că, poate, Alfsigr avea dreptate, poate că ei, chiar, se născuseră pentru a urma aceste învățături. Poate că ei chiar aveau puterea de-a scoate un imperiu de sub jugul inamicului.

Dar nici acest gând nu îl liniștea. Știa că pe măsură ce vor avea mai multă putere, vor avea și mai mulți dușmani. Și apoi mai era și Sirona, care era încăpățânată și răzbunătoare. Sirona își dorea cu siguranță să recapete ceea ce-i aparținea de drept și ceva îi spunea că soarta lui Sorian nu va fi chiar ușoară dacă va pica în mâinile fetei. Dar, cel mai rău îl speria faptul că sora lui avea în ea puterea unui arkadios. Îi era teamă că atunci când va învăța s-o folosească nimic nu o va mai opri. Nu putea să vadă în ea o persoană matură. Dacă stătea bine să se gândească, Sirona făcea întotdeauna ceea ce o tăia capul, așa cum făcuse la nunta lui Ing. Poate că dacă nu ar fi intervenit ea, în momentul de față Gildamanul ar fi fost același, iar Sorian i-ar fi lăsat în pace.

Cu toate astea nu o putea acuza. Simțise că-l iubește pe tânăr și cu siguranță nu ar fi vrut să-l vadă însurat cu

fiica lui Sorian. Poate că ar fi regretat întreaga viață dacă nu ar fi oprit acea nuntă sau, din contră, poate că acum regreta, tocmai faptul, că a făcut-o.

S-a oprit pentru o clipă pentru a privi apusul soarelui ce se contopea cu orizontul plin de praf. Praful s-a ridicat spre roșeața cerului umbrindu-l pe alocuri. Încet-încet tot ceea ce era roșu s-a transformat într-un albastru negricios ca apoi, noaptea, să-și tragă cortina plină de stele.

În depărtare a zărit felinare ce deschideau un drum șerpuit ducând până la niște porți mari de metal. Tânărul a înțeles că nu mai aveau mult până în Randan.

Gândurile au început să i se piardă pe măsură ce se apropiau de orașul-port. Nu își mai dorea decât o masă caldă și un pat moale sau cel puțin un acoperiș deasupra capului. În ultimul timp dormise numai în natură. Nu găsiseră adăpostul nici unui copac și astfel au fost nevoiți să înnopteze în câmp deschis. Cu toate că vara era în toi, câmpul era friguros pe timp de noapte, iar vântul urla din toate părțile fără să aibă posibilitatea de-a se lovi măcar de un fir de iarbă. Gândul că Randanul este aproape îl făcea să uite și de durerea de picioare și de cea de stomac. În ultimele două zile au fost nevoiți să meargă pe lângă cai, deoarece, Felix nu se simțise tocmai bine și pe zi ce trecea părea mai obosit și mai slăbit.

Tio îi promisese lui Sior că îndată ce ajung în Randan vor găsi un doctor care să-i dea un leac animalului sau cel puțin un vraci. Liort îl privea suspicios pe Felix de parcă nu ar fi crezut în boala lui sau cel puțin așa îi părea tânărului. Dar nu era sigur că asta citește în privirea motanului deoarece acesta nu îi mai vorbise în ultimul timp oricât ar fi încercat Sior să-l înduplece.

De multe ori nu înțelegea ce rost are Păstrătorul, în afara faptului că-i găzduia tainele cele mai ascunse. Atunci un gând i-a sărit răzleț. Dar dacă, Liort, păstra de fapt alte secrete ce trebuia să i le destăinuie? Poate că de aceea îl însoțea peste tot pentru ca atunci când va veni momentul să-i destăinuie… Nu, nu putea fi adevărat era o nebunie.

Un miros de pește l-a amețit complet alungându-i și cel din urmă gând. Și-a dat seama imediat că au ajuns în Randan.

Orașul era la marginea unei mări ce străbătea Õriatul înspre Nord-Est și trecând peste granița acestuia, dincolo, într-un regat pe care nu îl cunoștea. Locatarii se ocupau

cu comercializarea peștelui de toate felurile. Doar ei aveau voie să-și trimită ambarcațiunile în larg. Erau singurii din Õriat care făceau comerț cu pește. Niciodată nici un străin nu reușise să treacă granița apelor. Marea era foarte bine păzită de locuitorii ce nu le permiteau străinilor să-și vâre coada în treburile lor.

Porțile erau larg deschise și nici urmă de santinelă, lucru ce nu s-ar fi întâmplat în Șiar sau Gildaman. De cum au pus piciorul pe străzile orașului au simțit sub tălpi solzii alunecoși ce se adunau, probabil, zi de zi, acoperind străzile ca un covor urât mirositor. Casele erau mici, pescărești, majoritatea făcute din lemn putred. Doar spațiile comerciale erau construite din piatră pe care era crescută verdeață ce emana mirosuri nu tocmai plăcute.

De-a lungul străzilor, mici și înghesuite, se îngrămădeau șiruri-șiruri de case din lemn crăpat de unde se puteau zării luminițe răzlețe. Mai sus erau înghesuite cele câteva magazine iar, undeva la mijloc, se aflau două hanuri: „Păstrăvul Dulce" și „Rechinul Alb".

Tio i-a oprit pe tineri cu un gest ferm al mâinii. Un zâmbet cald s-a întipărit pe fața bătrânului, iar mâinile au început să-i tremure necontrolat ca și cum emoția unei revederi l-ar fi năpădit:

— Eu îl iau pe Felix și mă duc cu el la un vraci. Voi așteptați-mă la „Rechinul Alb". Întrebați de Flour și spuneți-i că al ei T dorește camera cea bună. O să înțeleagă ea despre ce e vorba. Hai, dați-i drumul și nu vă mai uitați așa la mine. Și tu, i se adresă lui Sior, șterge-ți zâmbetul ăla tâmp de pe față.

Sior continuă să zâmbească până când Tio dispăru în noapte cu cal cu tot. Sirona nu înțelesese prea bine despre ce este vorba:

— Are dreptate Tio, șterge-ți zâmbetul ăla tâmp de pe față. Dar ce este așa de comic?

Tânărul își îndreptă privirea spre han, înainte de-a răspunde la întrebare. Dacă ar fi fost după el s-ar fi dus la „Păstrăvul Dulce". „Rechinul Alb" nu arăta tocmai bine. Mai degrabă, amintea de o bodegă unde își fac veacul bețivii, decât un han în toată regula:

— Era emoționat, a răspuns în cele din urmă.

— Și? se minună Sirona. Asta ce înseamnă?

— Că Flour i-a fost iubită.

Fata mustăci lăsând să i se lumineze chipul pentru o secundă. De când se despărțiseră de Ing nu mai fusese

prea perspicace și nici prea interesată de ceea ce se va întâmpla cu ea. De multe ori se gândise că poate nu făcuse bine lăsându-l acolo în mijlocul grumilor. Poate că nu ar fi ajuns până într-acolo să-i trădeze dar… Liort. El era cel ce-i băga bănuiala în suflet. Ar fi vrut să fie altfel, să fie și Ing cu ei. Știa că prințul cunoaște mai multe decât ei și știa și că atunci când fusese acolo se simțise mult mai în siguranță. Sau, poate, doar sentimentul acela plăcut, care o făcea să i se înmoaie picioarele doar când se gândea la el, era de vină. Acum îi părea rău că îl respinsese atât de dur. Încă îi mai simțea privirea de dincolo de obloanele ferestrei, încă îi mai simțea durerea. Oare de ce nu îl avea Liort la suflet? Unde să fie secretul și de ce nu i-l mărturisea?

Fără să își dea seama mirosul aerului se schimbă, peștele mort fiind înlocuit cu tutunul prost. Când privi în jurul ei observă un han obișnuit și deloc mizerabil așa cum se așteptase ea. Într-adevăr, lemnul din care erau făcute mesele mucegăise din pricina aerului veșnic umed, ce-ți dădea impresia mai tot timpul că este frig. În rest toate arătau normal și destul de curate pentru ceva ce de afară arăta mizerabil.

Sior era cu câțiva pași mai în spate stând de vorbă cu o femeie în etate, totuși atrăgătoare. Avea o rochie simplă de culoarea jadului, iar la brâu purta un șorț albicios. Sirona a ghicit pe dată că este vorba de Flour, cea pe care fratele ei o bănuia că ar fi fost iubita lui Tio. Femeia îi zâmbea lui Sior scoțând în evidență o dantură perfectă ce se îmbina perfect cu trăsăturile nobile, chiar dacă zbârcite de trecerea timpului. Părul, încă, îi mai era negru, doar câteva firicele albe făcându-și apariția într-un mod nepoliticos. Avea ochii mari de culoarea nopții, iar tenul, încă, își mai arăta prospețimea. Părea a fi o fire blândă și calmă.

Sior a salutat-o pe bătrâna doamnă și a revenit lângă sora lui:

— Mi-a dat cheia unei camere. A spus că ne va aduce mâncarea acolo, a anunțat-o pe Sirona.

— Atunci să mergem.

— Du-te înainte cu T și Liort, eu mai am puțină treabă.

Simțindu-se copleșită de oboseală, Sirona nu i-a mai cerut explicații și i-a urmat sfatul înșfăcându-i cheia din mână.

Primele raze au invadat camera oprindu-se în oglinda spartă și reflectând mii de culori. Cea mai puternică dintre raze s-a oprit pe divanul vechi din lemn sculptat descoperind candelabrele de argint ce de acum păreau mai degrabă roase de vreme. Câteva picături de ceară încă se mai vedeau în josul piciorului masiv.

Sirona a privit câteva clipe candelabrele gândindu-se la cât de frumos o fi fost odinioară. Cu siguranță că aparținuse vreunei familii bogate, nici în vremurile acelea nu își prea permiteau oamenii să arunce banii pe asemenea obiecte ce aveau valori inestimabile.

Și-a aruncat ochii prin camera mare pentru a o descoperi în întregime. Lângă patul ei se mai aflau alte două ce nu fuseseră deranjate, ceea ce i-a dat de înțeles că nici Tio și nici Sior nu dormiseră acolo. T și Liort o priveau îngrijorați vrând, parcă, să-i comunice ceva, dar ea nu le înțelegea mai mult decât privirile reci și temătoare. Atunci inima a început să i-o ia la trap. Oare ce s-a întâmplat cu Sior? Nu-i prea păsa de soarta lui Tio, ori de câte ori l-a crezut mort el a ieșit din pământ mai viu și mai beat decât îl văzuse ultima oară. Tocmai de aceea nici nu își făcea griji în privința lui. Dar, lui Sior nu-i stătea în fire să facă astfel de lucruri. Cu siguranță ceva foarte important îl reținuse întreaga noapte.

Și-a aruncat hainele bărbătești pe ea, s-a spălat cât a putut de repede și și-a ascuns părul sub pălăria ce i-o dăduse Ing. Fără să mai stea pe gânduri i-a luat pe cei doi și a pornit în jos pe scări.

În sala principală era liniște, dar din stradă se auzeau comercianții ambulanți ce urlau încercând să-și vândă marfa. Fata a stat o clipă pe gânduri, apoi a sunat cu clopotul mic ce se afla pe una dintre mese. În doar câteva clipe femeia ce vorbise cu fratele ei și-a făcut apariția. De data aceasta părea obosită ca și cum nu ar fi închis un ochi întreaga noapte. Părul îi era răvășit iar obrajii galbeni, aproape putrezi. A încercat să schițeze un zâmbet cald, dar figura cuprinsă de acel zâmbet a părut mai degrabă rece ca de înmormântare.

Sirona a încercat să-și păstreze calmul, dar cu toate astea un fior rece a cutremurat-o, dar nu vizibil:

— Mă scuzați, a rostit fata în șoaptă de teamă ca femeia să se trezească brusc dintr-un somn malefic.

Femeia a căscat cu poftă uitând să-și ducă mâna la gură:

— Nu-i nimic. Ar fi trebuit să mă trezesc de acum o oră, dar după toate cele întâmplate azi noapte…, și a căscat din nou cu poftă.

Inima fetei a început să bată cu putere. Orice s-ar fi întâmplat se ruga să nu aibă legătură cu Sior. I-a aruncat o privire pierdută lui Liort ale cărui urechi erau ciulite și, încercând să se abțină din tremurat a întrebat pe aceeași voce joasă:

— Dar ce s-a întâmplat?

Femeia i-a făcut semn să se așeze. Între timp a pus la fiert o oală cu apă pe care a combinat-o cu un ceai parfumat. După ce i-a servit fetei ceaiul s-a așezat lângă ea:

— Elpidius, a rostit fără noimă în timp ce-și turna apă peste plantele misterioase. Ne-au înghețat simțurile azi noapte. Mă mir că pe tine nu te-au atins. De dimineață toți clienții cazați în han s-au plâns că a fost mult prea frig pentru o noapte de vară.

— Și ce au vrut elpidius?

Femeia a mai căscat o dată cu poftă după care a schițat un zâmbet misterios:

— Se pare că nu au vrut ceva ci pe cineva. Femeia s-a dat mai aproape de Sirona, s-a asigurat că nu este nimeni în jur și a șoptit misterios:

— Îl vroiau pe fratele tău…

Vorbele ei au rămas în aer pentru câteva clipe. Nu și-a mai dat seama ce se întâmpla cu ea, parcă plutea și cuvintele îi răsunau într-una în același mod și malefic. Doar scheunatul câinelui a adus-o la realitate.

Femeia din fața ei o privea speriată cu ochii măriți iar obrajii i se înroșiseră dintr-o dată:

— Nu îți fă griji. Nu îi vor face nici un rău. Tio e cu el.

Tio, întotdeauna era vorba de Tio. De câte ori intrau în vreun bucluc Tio era prin preajmă. Oare ce se întâmplase cu adevărat noaptea trecută și Liort de ce nu o anunțase? Dacă era adevărat ceea ce spunea Flour atunci motanul ar fi trebuit să știe și să afișeze aceeași privire plictisită și nepăsătoare ce îl însoțea atunci când nu era îngrijorat. Dar privindu-l acum își dădea seama că altceva

era la mijloc. Poate că femeia aceea era o trădătoare, iar Sior și Tio au căzut pe mâna cine știe cui din pricina ei. Dar nu…, cum se putuse gândi la una ca asta? Sior o anunțase că nu merge în cameră pentru că mai avea ceva de făcut. Probabil că…

— Ce i-ați spus aseară fratelui meu?

Flour și-a mai turnat o picătură de apă fiartă mestecând alene:

— Nu i-am spus nimic. Ar fi trebuit să-i spun ceva?

— Eu cred că i-ați spus ceva altfel nu m-ar fi lăsat să dorm singură o noapte întreagă. Și dacă ar fi fost vorba de elpidius aș fi simțit cu siguranță, și pe urmă îmi mai sunt și prieteni.

Flour mări ochii cât cepele. Era un adevărat curaj să spui că spiritele nopții îți sunt prieteni. Cei ce admiteau asta erau tratați ca atare fiind considerați la rândul lor demoni ai întunericului și arși în lavă fierbinte pentru ca spiritul să nu le mai poată părăsi trupul. Însă, femeia și-a șters uimirea și i-a arătat un zâmbet binevoitor:

— Vorbești prostii, tinere. Nu poți fi prieten cu elpidius. Să nu mai spui asta niciodată altfel riști să ajungi în lavă clocotită.

— Unde e Tio? întrebă Sirona.

— Ți-am spus. La elpidius.

Fata îi aruncă o privire lui Liort ce o țintea cu nervozitate pe interlocutoarea ei:

— Elpidius nu îl au la suflet pe Tio. L-ar fi ucis mai degrabă decât să-l ia cu ei. Așadar unde este? a întrebat pe un ton răstit.

Se vedea că femeia începe să-și piardă răbdarea. Fața i se înroșise cu urechi cu tot iar ochii începuseră să i se umezească:

— Dacă nu este după fratele tău atunci nu știu unde este. Eu îți spun ce am văzut, și s-a ridicat de la masă dispărând în spatele unei uși.

Sirona a rămas cu gura căscată urmărind cum silueta bondoacă dispare:

— Tu ce zici, Liort?

Motanul i-a aruncat o privire rătăcită așa cum nu o mai făcuse până atunci ceea ce a înspăimântat-o pe Sirona pentru o clipă:

— Mai bine să ieșim un pic prin oraș poate că cineva a văzut sau auzit ceva.

Atât T cât și Liort păreau să fie de acord cu propunerea ei:

— Dar să nu vă îndepărtați de mine. Aș muri dacă v-aș pierde și pe voi.

T a ridicat o labă în semn de supunere în timp ce motanul și-a plecat capul.

De cum au ieșit pe străzi un vânt cu miros sărat le-a încremenit simțurile. Mirosul de pește se simțea tot mai tare, iar briza aceea părea că aduce cu sine mirosul greu al morții.

S-au pierdut repede pe străzile mici și reci confundându-se cu locuitorii. Orașul părea liniștit în felul lui. Zeci de comercianți alergau pe străzi încercând să-și vândă marfa sau să o dea la schimb pe câțiva pești proaspeți. În depărtare se zărea portul. Era uriaș și plin de nave de toate felurile și mărimile. Doar câteva erau vase de călători, restul le aparțineau pescarilor. Majoritatea aveau câte două: un vas pentru pescuit și unul pentru transport. Sironei nu i-a fost greu să afle că aceștia transportau peștele la Est de Õriat în Ținutul Zânelor. De fapt, fata nu știa nimic despre acest ținut nici măcar nu auzise vreodată de el și nu citise nimic în biblioteca din Tiar. Dar nu era nimic bizar în asta. De când lumea se știa că Șiarul, Gildamanul și Õriatul erau legate prin niște legi nescrise dinainte ca rasele sacre să apară și apoi să dispară. Despre celelalte regate, ținuturi, Imperii, dacă într-adevăr mai existau, nu se vorbise niciodată și nici o carte nu le menționa.

Însă, ca o transă, acest Ținut al Zânelor o atrăgea pe prințesă și din cine știe ce motive bănuia că fratele ei plecase într-acolo, cu siguranță fără voia lui. Dar ce putea să facă ea în aceste momente. Era doar ea și cele două animale. Cum ar fi putut să o ajute o pisică și un câine, asta dacă nu cumva Tio mai era încă în oraș. Sau, de ce nu. Putea să se gândească și la Ing. Chiar dacă ea îl alungase cu atâta răceală acum cu siguranță că ar fi ajutat-o.

T a început să mârâie nervos arătând spre o străduță lăturalnică ce urca dinspre port undeva într-o câmpie întunecată. Cu greu se putea observa o căsuță dărăpănată fără ferestre și uși.

Liort a sărit de pe spatele câinelui și a pornit înspre locul indicat. Aproape magnetic, Sirona i-a urmat fără să schițeze nici un gest de împotrivire.

Când au ajuns în dreptul casei o draperie neagră, dar foarte lucioasă, s-a dat la o parte făcându-le loc să treacă. Încăperea era bizar de întunecată doar un foc mic lăsând o lumină plăpândă să lumineze o măsuță joasă cu două taburete din paie. Un vântișor trecu pe lângă urechile fetei și se materializă într-o femeie:

— Alfsigr! strigă fata mută de uimire. Tu ești peste tot.

Femeia părea îmbufnată. Ochii îi erau adânciți lăsând să se vadă nesomnul din ultimele zile:

— Dacă nu aș fi eu să am grijă de voi…, și fără să-și termine fraza făcu ca o lumină puternică să lumineze încăperea lăsând să se vadă un pat mare pe care dormea Sior.

Sirona vru să se repeadă spre el, dar vrăjitoarea o opri punându-i mâna în piept:

— De aici va trebui să continui singură. Soarta vi s-a schimbat.

Ochii fetei se umplură de lacrimi. Să fi murit oare?

— Dar… ce… ce…

Vrăjitoarea o privea cu milă și nu era o milă prefăcută era reală:

— Să nu te mai întorci la han orice s-ar întâmpla. Sior a scăpat ca prin urechile acului, dar dacă nu ajungi să faci magia morților îl vei pierde, a rostit pe un ton grav. Tio este prizonierul lor iar de data asta îmi va fi destul de greu să-l mai scap.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat fata printre lacrimi grele.

Alfsigr o îndemnă să ia loc în timp ce ea i-a preparat ceva de mâncare:

— Flour vă aștepta. Tio i-a scris înainte să ajungeți. Ea v-a trădat, doar că armatele lui Sorian nu pot intra în Õriat, atunci a tocmit un vrăjitor să vă arunce în somnul morții. Pe tine nu te-a atins căci timpul nu i-a mai permis. Vraja nu poate fi făcută decât în primele zece secunde de după miezul nopții. Sior a căzut în plasă, iar Tio a fost capturat. Din fericire i-am recuperat pe Felix și pe Agape, dar va trebui să mergi singură până la Õr'ala. Acolo te așteaptă Norian și un spirot. Ei or să te învețe magia înainte de-a fi prea târziu.

— Dar…

— Nu ai timp de întrebări acum. Va trebui să mergi de-a lungul mării până vei ajunge în Zoras de acolo mergi

spre Vest și în câteva ore vei ajunge la Ȍr'ala. Nu îți fie teamă.

Femeia o privi pentru o clipă apoi se apropie de Sior scoțându-i de la brâu bagheta întortocheată pe care i-a înmânat-o Sironei:

— Folosește-o, fără să ai teamă. Când va sosi momentul unește cele două medalioane iar puterea ta va fi cât a amânduroraa. Niciodată să nu uiți că cealaltă parte a sufletului tău așteaptă s-o readuci la viață. Eu nu pot face mare lucru decât să încerc să-l țin în viață până când tu vei duce la îndeplinire vraja. Ține minte. Voi nu puteți fi decât împreună. Doar împreună formați un suflet. Singuri sunteți doar o jumătate dintr-un tot. Și acum nu mai sta pe gânduri și pornește la drum. Ți-am pregătit caii și destule merinde. Or să-ți ajungă până la Ȍr'ala.

— Dar nu îl pot lăsa aici, s-a încăpățânat fata dintr-o dată. De unde știu eu că tu nu îl vei trăda și că nu i-l vei da lui Sorian?

Chipul vrăjitoarei s-a îmblânzit dintr-o dată. Era normal. O înțelegea. Era jumătatea ei de suflet și nu îl putea lăsa acolo ca pe o marfă de proastă calitate:

— Va trebui să înveți să te încrezi în mine. Sunt singura din lumea asta care vrea să se împlinească profeția. Nimeni nu își dorește asta mai mult. Nu v-aș face nici un rău.

După figura calmă a motanului fata a înțeles că vrăjitoarea este sinceră și cu toate astea nu putea să-l părăsească, chiar nu putea.

Pornise de două zile pe drumul spre Ȍr'ala și niciodată nu se simțise mai singură. Își dorea să îl poată înțelege pe Liort cel puțin așa ar fi avut cu cine să-și împartă singurătatea. Dar, în afară de privirea aceea, ce parcă îi vorbea, nu îi înțelegea glasul.

Drumul era tot mai anevoios poate din pricina singurătății sau din cauza faptului că era nevoită să meargă prin nisipul fin ce-i afunda picioarele până la glezne. Refuzase să o încalece pe Agape preferând să meargă mai încet pentru a-l proteja pe Felix. Alfsigr îi spusese că gloobusul îi făcuse o magie și dacă stătea bine să se gândească își amintea că în ultimul timp Rufina petrecuse foarte mult timp pe lângă bietul animal.

Vrăjitoarea spunea că acum se va reface, dar va trebui să aibă grijă să nu-l forțeze prea mult. De aceea de fiecare dată când simțea că animalul a obosit făcea câte un scurt popas.

Nu știa de ce este atât de legată de calul fratelui său poate că îl iubea pentru simplul fapt că era un necuvântător cu sufletul curat și inima împăcată. O ființă ce nu s-ar putea gândi la răul altora și nu ar dori ca nimic rău să se întâmple. De multe ori considera că un animal este cu mult mai nobil decât un om sau decât orice ființă pe două picioare. Animalele erau trup și suflet pentru pământul pe care îl călcau, ele își doreau să fie pace, să fie dreptate. Și cu toate astea se mânia de multe ori pe Felix atunci când își dădea seama că fratele ei ar putea muri dacă ea va întârzia prea mult.

Mai avea mult până să scape de urletul înfiorător al mării ce părea de-a dreptul înverșunată pe orice suflet ce se apropia de ea. De când părăsise orașul-port nu mai avusese parte de căldura soarelui. Norii erau tot mai deși, iar vântul făcea front comun cu apele învolburate urlând a durere și moarte.

Sirona se simțea stingheră în locurile acelea și simțea că nu ar fi trebuit să-l părăsească pe Sior pentru nici un motiv în lume. Dar, acum, era prea târziu să mai facă cale întoarsă. Avea să își înfrunte destinul și de una singură dacă era nevoie. Simțea că Alfsigr nu-i mărturisise totul, poate ca să nu o sperie sau poate avea un gând ascuns. Chiar și Tio îi părea suspicios și dacă citea corect în privirea motanului și el nutrea aceleași sentimente. De multe ori i se părea că Liort o mustră pentru că l-a lăsat acolo pe Sior, de unul singur, lipsit de apărare.

Dintr-o dată și-a amintit de prima întâlnire pe care Sior o avusese cu Alfsigr. Oare nu ea îi spusese că nu trebuie să se despartă niciodată? S-a oprit simțind mii de furnicături în tot trupul. Deodată soarele a apărut, iar marea a încetat să mai urle ca și cum mintea i s-ar fi luminat și ar fi văzut dincolo de ea răul ce-l pricinuise.

O pasăre mare se auzea în zare, dar nu reușea să o vadă. Fără să știe cum, și-a dat seama că este vorba de Fawrr, mesagerul lui Jahmm. Inima a început să-i bată cu și mai multă putere presimțind, parcă că veștile nu sunt tocmai din cele mai bune.

O rază de soare a licărit bizar aducând sclipiri ca de cristal. În acel moment Fawrr și-a arătat penele colorate coborând în vârtejul vântului și aterizând chiar la picioarele ei. Fata a luat scrisoarea ce era legată la piciorul păsării și fără să-i arunce, măcar, o privire a început să-o citească:

„O să intru direct în subiect nefiind timp pentru saluturi și dulcegării. Sirona, trebuie să-ți aduc o veste destul de tristă și îmi pare rău că eu sunt cel ce trebuie să ți-o dea. Rufina, gloobusul, s-a aliat cu grumii lui Sorian. L-a trădat și pe Ingvarr și pe noi. Noroc că nu au aflat nimic despre Fawrr. Din păcate am fost nevoiți să ne mutăm în Õriat într-un oraș fără nume ascuns în umbra altui oraș. Momentan nu o să-ți dezvăluim locul în care ne aflăm, dar când vom fi în siguranță te vom anunța. Așa cum îți spuneam Ingvarr a picat în mâinile lui Sorian și a fost încarcerat în închisorile subterane de lângă munții Õsseat. Sirona, ai grijă de tine și de fratele tău. Chiar dacă ați reușit să treceți în Õriat asta nu înseamnă că pericolul nu vă pândește. Poate să fie chiar mai rău decât în Gildaman pentru că pericolul nu este evident. Trimite-mi vești despre voi cât mai repede.

Cu sinceritate, Jahmm."

Sirona simțea cum tot pământul i se clatină sub picioare de parcă Jahmm ar fi ghicit despre toate probleme ei și despre faptul că îl părăsise pe Sior. Pe celălalt picior al lui Fawrr a găsit o foaie îngălbenită și o pană. A scris repede tot ceea ce a pățit în ultimele zile rugându-l pe Jahmm să-i dea cât mai repede de veste și să-i dea un sfat. Acum nu mai avea rost să se întoarcă din drum încă puțin și avea să ajungă în Zoras orașul din care se presupunea că provenea Zoharul.

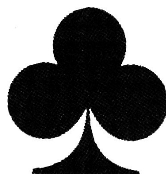
De cum l-a văzut pe Fawrr îndreptându-și aripile măiestre spre cer alte neliniști au cuprins-o. Parcă totul era împotriva destinului creionat de Alfsigr cu mulți ani în urmă. Oare ce se întâmpla în acel moment cu Sior? Oare ce făcea Ing? Cum putuse să-l lase singur cu Rufina mai ales că știa că Liort nu o place, de fapt nimeni nu o plăcea. Ura tot ceea ce se întâmpla în jurul său era orbită de nebunie, de furie și durere. Singurii bărbați din viața ei erau acum în pericol. Oare cum va reuși ea de una singură să-i salveze pe amândoi?

Și, dacă stătea bine să se gândească Zoharul era singura cale. Dar, era oare normal să-și vândă sufletul? Da, cu siguranță. Pentru ei ar fi făcut orice și până la urmă și Ing era un adept al Zoharului. Dar dacă făcea

asta, neamul mamei ei nu ar mai fi acceptat-o vreodată. Nu ştia ce să facă şi cu toate astea picioarele o conduceau spre oraşul Zoras. Spera să îşi găsească liniştea în Ȭr'ala. Spera ca unchiul ei să-i aducă alinarea de care avea nevoie şi ca Jahmm să-i spună că nu a greşit atunci când l-a părăsit pe Sior.

Fără să îşi dea seama seara s-a lăsat caldă şi apăsătoare. Mii de stele luceau în întunericul perfect ce ascundea orice formă a norilor. Luna nu îşi făcuse apariţia făcând ca totul să pară stingher pe cer. Continuă să meargă fără să se mai gândească la durerea de picioare. Putea doar să-i mulţumească cerului că nu-i apăruse nici un obstacol în cale, dar pe cealaltă parte nu putea să nu se învinovăţească pentru ultimele două zile. Părea că trecuseră pe lângă ea fără nici un rost anume şi că totul îi era potrivnic. Poate că, doar Liort o mai încuraja arătându-şi colţii albi ce păreau că-i zâmbesc.

Zeci de lumi i se arătară în faţă. Zoras era aproape şi nu avea de gând să se oprească până nu va ajunge la destinaţie. Lăsă presentimentele să dispară pentru o secundă şi respiră aerul proaspăt. Avea să fie bine. Trebuia!

CAPITOLUL XXI
PIETRELE DESTINULUI

Zorasul era, poate, cel mai frumos oraș pe care îl întâlnise până atunci. Clădirile erau mari, somptuoase, străzile erau aerisite și păstrau un iz vechi combinat cu tot ceea ce însemna nou. De-a lungul străzilor se aflau magazine împodobite în cele mai frumoase culori, vitrinele erau vesele și pline, prin geamurile cristaline se observau tot felul de bunătăți. Undeva în spatele magazinelor, acolo unde străzile se ramificau intersectându-se, se aflau instituțiile orașului: o primărie înaltă colorată în albastru-azur. Aceasta avea două etaje înconjurate de terase mari ce dădeau în mijlocul străzii. Lângă primărie se afla o altă clădire de două sau trei ori mai înaltă, era albă, fără de pată, iar ferestrele străluceau în lumina soarelui. Ceva mai departe se aflau conace mari din lemn și cărămidă, aparținând celor mai bogați oameni din oraș. În spatele acestora, pe străzi lăturalnice, erau așezate casele mai sărăcăcioase însă, toate erau construite în același stil având turle înalte și mărimi apropiate.

În mijlocul orașului se făcea un spațiu mare și oval ce servea drept piață. Aici comercianții ambulanți făceau schimb de mărfuri, dar numai odată pe săptămână în ziua stabilită de primar și anume joia. Pe partea dreaptă a pieții se afla o clădire mare din interiorul căreia veneau sclipiri bizare ca de sticlă spartă. Orice călător era atras de această minunăție și fiecare dorea să-i descopere secretul.

Liort sări de pe spatele lui T și se îndreptă nepăsător spre clădirea cu lumini ciudate. Sirona îl urmă fără să se întreba ce pune motanul la cale, adevărul era că și pe ea o năpădise curiozitatea. De cum intră, un palat al oglinzilor, de toate formele și culorile, i se așternu la picioare; chiar și treptele ce făceau posibilă trecerea de la un etaj la altul erau învăluite în oglinzi ce se scăldau mofturoase în razele mirifice ale soarelui. Sirona era uimită, nu mai văzuse niciodată atâtea oglinzi la un loc iar cel mai mult o speria toată aceea lumină ce se reflecta dintr-un specul în altul dând impresia că soarele pornea din acea încăpere și abia apoi își revărsa razele spre cei de afară.

Imaginea ei se fărâmița în mii de bucățele fiecare ciob arătându-i o altă latură a sa. Sirona era de-a dreptul fermecată ca și cum toate acele oglinzi ar fi așteptat-o doar pe ea.

O voce caldă se auzi din spate:

— Bună ziua!

Fata se fâstâci, dar când se întoarse observă o femeie între două vârste destul de frumoasă. Era acoperită de o aură de cristal din cap până în picioare. Părul, ochii, chiar și buzele îi reflectau acea culoare bizară și totuși încântătoare. În schimb surâsul ei părea cald și sincer. Când o privi mai bine observă că femeia levitează la câțiva centimetri deasupra pământului, picioarele fiindu-i acoperite de o rochie lungă a cărei culoare nu se putea defini în cuvinte:

— Bună ziua, răspunse Sirona ușor intimidată. Îmi pare rău că am intrat fără să cer voie.

Chipul femeii rămase la fel de blând și de cald doar ochii aveau o scânteiere ciudată dar în același timp fermecătoare și totuși rece. Întinse mâna, ce părea din praf argintiu, spre copilă și-i arătă o oglindă ce se ridica mai mare și mai frumoasă ca toate celelalte:

— Oglinda Șaramei, spuse pe aceeași voce caldă, melodioasă. Privindu-te în ea poți să afli ceea ce dorești, dar înainte de asta trebuie să fii sigură că asta îți dorești. Cei mai mulți nu sunt mulțumiți de ceea ce află iar viața li se schimbă radical trăind în fiecare zi câte un coșmar teribil. Până acum doar un singur trecător a reușit să fie mulțumit…

— Dar eu nu vreau să-mi cunosc viitorul, o întrerupse Sirona. Aș dori să cunosc prezentul, dar nu pe-al meu, ci pe al unor persoane dragi mie.

Un surâs cald inundă chipul femeii. Ochii i se măriră dintr-o dată arătându-i parcă toată bunăvoința ei:

— Destinul vostru s-a schimbat, i-a vorbit femeia ca și cum i-ar fi citit toată viața în privire. Nu știu ce înseamnă asta, nu știu nici dacă Profeția se va mai adeveri sau dacă îți vei mai regăsi fratele. Se pare că pentru tine Șarama a decis în mod separat, rupând destinul tău de cel al lui Sior. Să nu mă întrebi de ce s-a întâmplat asta, căci nu știu să-ți răspund. Uneori Șarama decide singură, dar de cele mai multe ori deciziile ei sunt cele drepte. De aceea nu te pot lăsa să-l vezi pe Sior. Cât despre cel ce îl iubești… nici acesta nu îți mai este destinat. El are altă

soartă în față și nu ți-ai face decât și mai mult rău privindu-l.

Și Alfsigr îi spusese că destinul i se schimbase. Dar de ce? De ce a hotărât Șarama așa? Și mai ales, de ce ea a fost cea care s-a ales cu Liort și T? O lacrimă căzu oprindu-se pe pardoseala din oglinzi și transformându-se pe dată într-un cristal mic. Copila nu observă; era prea preocupată de gândurile ei. Oare ce avea să decidă de aici înainte? Ce avea să facă? Și totuși, vroia să-i vadă măcar pentru o secundă:

— Și dacă, totuși, hotărăsc că vreau să-i văd. Ce se va întâmpla?

Chipul femeii deveni dintr-o dată trist închizându-se ușor la culoare:

— Asta doar tu decizi. Dar te previn, suferința va fi mult prea mare, poate neașteptat de mare.

— Eu însămi sunt o suferință. Dar dacă nu îi văd măcar pentru o clipă simt că nu voi mai putea continua. Am nevoie de asta chiar dacă mă paște o suferință năprasnică.

— Atunci fă ceea ce crezi de cuviință. Dar nu uita. Doar tu mai poți aduce speranța și doar în tine va trebui să te încrezi de acum încolo. Se pare că Șarama l-a ales pe cel mai puternic. Orice ai decide, decide cu inima nu cu rațiunea.

Un vânticel suflă ușor lăsând o paloare caldă, iar femeia dispăru lăsând-o pe fată alături de T și Liort:

— Ce să fac Liort? Dacă Sior ar fi fost aici te-ar fi înțeles și ar fi reușit să-mi spună ce să fac. Dar acum depinde numai de mine, iar inima îmi spune că trebuie să arunc măcar o privire cu toate că habar nu am cum voi face asta și nici nu știu cine este această ființă misterioasă ce mi-a vorbit.

Motanul o privea înțelegător. Nu părea să se opună deciziei ei dar nici întrutotul de acord nu era și cu toate astea nu făcu nimic care să-i dea de înțeles ceva anume, rămase acolo cu ochii mari privind-o, parcă, străfulgerându-i inima. Nu făcu nici un gest:

— Atunci decid singură, concluzionă Sirona în timp ce se îndrepta spre oglindă.

S-a proptit în fața spectrului așteptând să se întâmple ceva dar în mod bizar nimic nu părea să se întâmple. Atunci un dor imens o cuprinse. Chipul fratelui îi apărea în gând iar lacrimi mari îi umpluseră obrajii. Ca și cum

oglinda ar fi prins viață imaginea a început să se tulbure încet-încet până când s-a întunecat, apoi o lumină slabă a întrepătruns întunericul dezvăluindu-i o temniță mică cu gratii metalice. Chipul unui bărbat, tras și cu barbă, apăru în imagine ca într-o poză. Sirona l-a recunoscut imediat; era Ing a cărui barbă crescuse haotic iar pletele îi acoperiseră ochii strălucitori altă dată plini de viață. Stătea trist și stingher însă privea cu mare interes ceva ce ținea strâns la piept cu toată puterea. Când a deschis palma a lăsat să se observe două pietre neșlefuite ce emanau culori calde, blânde. Fata nu le văzuse niciodată și nici nu auzise de ele, dar parcă o voce îi șopti înfundat: „Pietrele Destinului”. Le privi cu mare interes însă nu îi păsa acum de ele văzând chipul drag ei, căzut în dizgrație și suferință.

Imaginea începu să se tulbure ca valurile unei ape creând unduiri perfecte ce se corelau într-o armonie demonică. Sirona întinse mâna ca vrăjită străpungând speculul și ajungând să-l dezmierde ușor pe obraz pe cel ce-l iubea. Dar acesta părea să nu-i simtă mângâierea caldă și cu toate astea mâna lui se întinse spre ea părând că-i oferă pietrele. Nu știa de ce anume, dar ceva îi spunea să le ia. În adâncul sufletului știa că pentru ea sunt importante, într-o zi aveau să-i fie de folos.

Când și-a retras mâna a constatat cu stupoare că cele două pietre se aflau în palma ei și străluceau și mai tare decât în imaginea din oglindă. Cu o ultimă putere i-a mai aruncat o privire lui Ing dar chipul acestuia dispărea ca în ceață lăsând locul unui pat mic pe care zăcea Sior. Fata vru să-l strige să-i spună că este acolo, că va rescrie Șarama așa cum fusese prezis, dar ceva sau cineva o împiedică să deschidă gura și strigă doar în adâncul sufletului.

Poate că avea să-l vadă pentru ultima oară… dar nu atunci, a înțeles, Ing încerca să-i ajute să se reunească să redevină unul și același suflet. Când oglinda începu să se tulbure fata îi aruncă pietrele chiar la căpătâi. Lacrimile îi șiroiau fără ca măcar să observe iar inima părea că i se rupe în mii de bucăți ce deveniră cioburi și i se înfipseră fără milă în suflet. Sior era exact așa cum îl lăsase, fără cunoștință. Nu mișca și, probabil că, habar nu avea ce se întâmplă cu el.

Imaginea dispăru mult prea repede, iar ea rămase cu ochii țintă mai multe ceasuri așteptând să se mai întâmple

ceva.

Când sufletul i se limpezi constată că nu mai este aceeași copilă a cărei speranță nutrea veșnic. Speranța se stinsese, la fel și puțina fericire ce mai dăinuia în adâncul sufletului. De acum se simțea mult prea îmbătrânită și parcă nu mai avea nici un rost fără Sior. Totul se risipise de când privise în oglindă. Poate că femeia misterioasă avusese dreptate și nu ar fi trebuit să privească, dar acum era mult prea târziu și nu mai putea face nimic. Nici să-și plângă de milă nu mai era în stare ca și cum sufletul i se răcise, îi înghețase în ciuda propriei voințe.

Chiar și Liort o privea cu alți ochi dar ei nu-i păsa era mult prea îngreunată ca să își mai dea seama dacă tot ceea ce se întâmplase îi schimbase, într-adevăr, viața.

Rătăcea pe străzile aglomerate dar nu vedea pe nimeni în jur ca și cum nimic nu ar mai fi existat pe lume cel puțin nimic frumos. Parcă tot răul din lume se învârtea în jurul ei și vroia cu orice preț să o stăpânească. S-a oprit pentru o clipă trezită de o rază caldă ce se juca în părul ei. I-a privit pe cei doi tovarăși de drum. În ochii lor vedea îngrijorarea, abia atunci și-a dat seama că aceea nu era ea iar purtarea aceea bizară nu o caracteriza. Dar, sufletul îi era tot mai greu oricât încerca să și-l elibereze din acea strânsoare ciudată. Însă privirea tristă a motanului a făcut-o să înțeleagă că ea trebuia să lupte și pentru cei doi, altfel nu ar fi reușit. Măcar ea trebuia să rămână cu sufletul curat și cu inima curajoasă.

Dar pietrele acelea bizare nu-i dădeau pace și avea atâtea întrebări de pus și atâtea răspunsuri de aflat. Ce putere ascundeau acele pietre? Cum făcuse de intrase prin oglindă? Cum de-i arătase imaginile pe care și le dorea? Oare asta însemna să te supui magiei oglinzilor?

Din ce în ce se convingea mai mult că Zoharul era magia care îi trebuia. Oglinzile o speriau. Speculele alea îi arătau doar căile spre suferință. Nu înțelegea ce ar fi putut învăța din această magie ce vorbea despre trecut, prezent și viitor, cele trei sfere ce aduceau răul în suflet? Era convinsă că nu își mai dorea vreodată să se apropie de vreo oglindă magică doar dacă era imperios necesar.

Un han mare, mult mai mare decât cele întâlnite până atunci, i-a ieșit în cale. Era obosită și tristă avea

nevoie de o masă bună și un pat moale și din câte își dădea seama și însoțitorii ei își doreau să aibă parte de același tratament. Și-a lăsat caii pe mâna unui copilandru, nu mai mare de zece ani, și s-a avântat în clădirea somptuoasă. Și într-adevăr, acela nu putea fi considerat un han. Sala principală era împodobită în cristale colorate iar de-a lungul pereților se aflau felinare ce luminau cristalele dând o senzație bizar de melancolică.

Un bărbat tânăr îmbrăcat ca la casele regale o întâmpină, studiind-o din cap până în picioare. Fata se roși dându-și seama cât de prost este îmbrăcată pentru un loc atât de luxos. Încercă să își scuture hainele pline de praf, cu stângăcie dar nu reuși să le facă să pară altfel decât erau. Îmbujorată din cale afară întrebă cu voce joasă:

— Aveți vreo cameră liberă?

Tânărul o mai studie o dată. O șuviță rebelă căzu de sub pălărie dezvăluindu-i identitatea. Dar nu mai conta cine ar fi putu s-o recunoască?

— Pentru o singură cameră trebuie să plătiți douăzeci de galbeni și animalele nu sunt acceptate, i-o replică aspru și tăios.

Sirona simți cum sângele îi clocotește în vene, dar încercă să-și păstreze calmul:

— Îți dau patruzeci dacă accepți și animalele.

Tânărul o mai studie o dată parcă pentru a se asigura că nu e de viță nobilă. Ca și cum una ca asta nu ar fi fost posibil făcu o grimasă:

— Cum dorești. Vrei să iei și masa?

— Da, aș dori. Dar înainte condu animalele în cameră și oferă-le ceva de mâncare acolo. Nu am vrea ca lumea bună să mă privească ciudat, nu-i așa?

De data asta fu rândul tânărului să se simtă stingher:

— O să fac precum doriți, își reglă glasul pentru a părea cât se poate de politicos.

Sirona străbătu holul lung până când ajunse în sala de mese. Nici aceasta nu era mai prejos, aceleași cristale și lămpi înfrumusețau și aici. Covoare de mătase albă și mese așezate impecabile se aflau într-un colț special amenajat. Pe fiecare masă se afla câte o candelă de argint cu lumânări colorate ce împrăștiau felurite arome. Câteva fete îmbrăcate cu gust o poftiră la o masă lăuntrică privind-o în mod bizar, dar cu toate astea glasurile le erau calde și politicoase. În scurt timp Sirona mâncă și se

alătură prietenilor săi într-o cameră de o frumusețe cum nu văzuse nici în palatul Gildamanului. Somnul o cuprinse pe dată lăsând ca tot ceea ce se întâmplase deunăzi, să rămână doar o amintire îndepărtată.

Când s-a trezit aceleași gânduri au cuprins-o. Oare făcuse bine dându-i lui Sior pietrele, oare îi erau destinate? Și cum reușise să facă una ca asta? Cert era că trebuia să ajungă cât mai repede la Ȭr'ala și să afle răspunsurile la toate aceste întrebări și cât mai repede trebuia să învețe vraja ce avea să-i readucă fratele în simțuri. Nu vroia să rămână despărțită de el. Nu-i păsa de ceea ce se scrisese în Șarama, trebuia să întoarcă destinul în favoarea ei și asta cât mai repede cu putință.

Luă micul dejun în grabă și încălecă pe Agape după ce s-a asigurat că Felix se simte mai bine. A părăsit orașul fără să-i mai pese de originile Zoharului și poate că nici nu își avea originile aici și nici nu-i mai păsa. Trebuia să facă ceva și asta cât mai repede cu putință. Până una alta trebuia să se ajungă la Norian, era necesar ca acesta să-i dea niște răspunsuri, altfel soarta le va rămâne schimbată pe veci.

Dădea pinteni calului zorindu-l să alerge cât mai repede. Doar rareori își mai amintea de T și Liort ce rămâneau de multe ori atât de în urmă că nici nu-i mai zărea. După cât îi spusese Alfsigr, Ȭr'ala nu era mai departe de o jumătate de zi de Zoras, iar asta îi mai alina din suferință. În curând, foarte curând, avea să ajungă și atunci fără să mai zăbovească avea să se apuce să învețe vraja.

Pe de altă parte se gândea și la sărmanul Ing ce căzuse prizonier în mâinile lui Sorian și toate astea din vina ei. El o ajutase de multe ori, acum era rândul ei să-i întoarcă toate acele gesturi de bunăvoință. Până la urmă erau la fel. Doi copii rămași fără părinți, moștenitori ai unor regate ocupate în mod abuziv. Asta nu trebuia să se mai întâmple cu siguranță că nu trebuia să se mai întâmple. Și avea să aibă ea grijă ca soarta să nu le fie potrivnică urmașilor săi. În cele din urmă avea să învingă destinul și Marea Carte și mai mult de atât avea să-l învingă pe Sorian cu tot cu armatele lui de maimuțe.

Cu această nouă speranță în suflet porni și mai însuflețită spre Norian, de acum știa că toate răspunsurile i se vor da în Õr'ala. Dar, fericirea sa, nu dură mult. Din zare observă o întreagă armată de grumi ce ocupau drumul principal spre Õr'ala. Opri calul la timp pentru a nu fi văzută și se tupilă în spatele unui copac cu ramuri dese. Cu agilitate s-a urcat până în vârful copacului încercând să nu își zgârie pielea albă.

Ceea ce vedea nu era de bine. Se părea că Sorian își infiltrase, cumva, soldații în ținutul Õriatului, și era convinsă că Norian nu știa nimic despre asta. Nu era chiar o armată în adevăratul sens al cuvântului doar vreo zece grumi ce stăteau cu ochii în patru necăjindu-i pe bieții trecători. Cert era că nu ar fi avut cum s-o recunoască, umbla de una singură însoțită de un câine și-o pisică. Era aproape sigură că grumii nu știau cu adevărat cum arată Păstrătorul așa că nu i-ar fi fost prea greu să-i păcălească. Dar, dacă ceva avea să meargă prost? Și pentru asta avea soluție. Bagheta fratelui său. Până la urmă făcea parte dintre arkadios, trebuia să aibă magia în sânge altfel nu se putea. Trebuia să găsească o cale de-a o mânui cu toate că din câte își amintea Sior nu făcuse mai nimic pentru ca aceasta să funcționeze. Și mai avea și spada, iar ea era o bună luptătoare, avea să le țină piept. Zece grumi nu erau chiar de speriat.

Sirona îl chemă pe Liort la ea:

— Am să te bag în desaga lui Agape. Totuși, mă tem că brutele astea au aflat despre adevărata ta înfățișare. T va trece cu mine. În cazul în care nu voi reuși tu și T veți porni înapoi la Alfsigr și îi veți spune ce s-a întâmplat. O veți ajuta să caute o soluție pentru a-l salva pe Sior, iar tu îl vei ajuta mai departe să îndeplinească profeția fără ajutorul meu. Dar, nu trebuie să te temi, o să scăpăm cu bine. Grumii nu sunt cele mai inteligente ființe.

Liort era foarte înțelegător. Fără să încerce să se opună sări de unul singur în desaga cu merinde pe care o căra Agape. Sirona își ascunse cu grijă părul sub pălărie și îl rugă pe T să meargă înainte. Câinele era mare și impunător, spera ca grumii să se teamă și să nu-i dea prea mult de furcă.

Merseră la pas. Sirona era pregătită în orice moment să îi dea pinteni iepei, dar nu vroia să facă ceva nesăbuit. Când se apropie observă cum unul dintre grumi îi căuta, unui vânzător, în car. Era aproape imoral ceea ce se

întâmpla și, dacă nu ar fi trebuit să treacă sub orice formă, cu siguranță că ar fi sărit la harță.

Își păstră calmul și privirea rece, dură. Încerca să ignore bătăile nesăbuite ale inimii.

Când T ajunse în fața grumilor aceștia se dădură un pas în spate ușor impresionați de mărimea animalului, apoi unul își aruncă privirea spre copilă:

— *Un'te duci*? întrebă cu o voce glacială.

Fata își trase pălăria pe ochi pentru ca bestiile să nu-i observe greața ce aproape că nu și-o mai putea stăpâni. Nu se gândise la ce răspuns să dea și alt oraș în Õriat nu mai cunoștea. Dacă i-ar fi spus adevărul atunci, probabil, că s-ar fi creat multe suspiciuni în privința ei. Dar ce alternativă avea?

— Regele Norian mă așteaptă, răspunse simplu și încrezătoare.

Efectul fu unul neașteptat. Grumii se puseră pe un râs nesăbuit, uitând de bietul vânzător a cărui marfă ajunsese aproape în întregime în drum:

— Și ce cată un țăran ca tine la curtea regală? se interesă un grum mult mai voinic ca ceilalți cu un chip cutat și aspru ai cărui ochi păreau mai degrabă două cute ce nu își aveau locul acolo.

— Păi, mă duc să mi se facă dreptate într-o chestiune pe care o am cu vecinul meu, îi veni repede în minte. Cred că el a ajuns de ieri și probabil că a îndrugat verzi și uscate pe seama mea. Acum mă duc să-i spun povestea și din punctul meu de vedere.

Același grum o studie cu atenție apropiindu-se tot mai mult. T începu să-și arate colții dar încă se stăpânea:

— Serios?! Păi spune-ne și nouă povestea.

— V-aș spune-o dar, din păcate, este foarte lungă și nu aș mai avea timp să ajung până la lăsarea serii la palat.

— Ah. Să înțeleg că ai curajul să ne înfrunți, se înfoie grumul. Păi nu pleci de aici până nu ne spui povestea.

Văzând că nu are încotro Sirona începu să le povestească verzi și uscate, lucruri ce-i amuzară pe grumi în mare parte. După aproape o jumătate de oră de dat explicații grumul, ce părea să îi conducă pe ceilalți, îi făcu semn să se oprească:

— Gata! Ne-ai plictisit destul. Dar dacă vrei să treci, nu se poate pe aici. Va trebui să găsești alt drum. Dar, nu

cred că mai există altul, și grumii se puseră din nou pe un râs batjocoritor.

Sirona simțea cum își iese din minți. Pierduse și așa destul de mult timp stând la palavre cu ei și nu avea de gând să facă cale întoarsă. T îi simți nervozitatea și începu să mârâie amenințător lucru care-i înspăimântă ușor pe grumi, dar nu se lăsară cu una cu două și îi făcură semn fetei să-și țină câinele departe. Dar, Sirona nu prea avea de gând să își potolească animalul, ba chiar avea de gând să le dea o lecție ce aveau să o țină minte. Scoase bagheta din buzunarul hainei și o îndreptă spre ei. La început nu se întâmplă nimic, dându-le un nou motiv de bucurie bestiilor, dar pe urmă o lumină roșiatică ieși din vârful argintiu și lovi trei creaturi deodată după care efectul se diminuă.

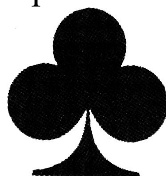
Când grumii se văzură amenințați scoaseră spadele și porniră spre Sirona. Fata băgă repede bagheta la loc și scoase spada din toc. O învârti cu măiestre de câteva ori și de cum o lăsă spre pământ capul unui grum căzu de pe umeri. T nu se lăsă nici el mai prejos înfigându-și colții ascuțiți în piciorul unei bestii ce urla ca din gură de șarpe. Cei doi făceau o echipă grozavă și în scurt timp îi nimiciră pe toți.

Vânzătorul ambulant o privi cu frică dar și cu mulțumire:

— Domnule…, încercă să spună.

— Mai bine du-te și ai grijă să le spui și celorlalți că Sorian încearcă să atace Õriatul. Ai grijă să nu te mai aventurezi într-o asemenea nebunie, dacă mai zărești și alții, fă cale întoarsă. Ăștia nu prea știu de glumă.

Bărbatul îi mulțumi din priviri și porni la drum. Fata se simți mulțumită dar și epuizată. Îi mulțumi lui T pentru ajutor și îl scoase pe Liort din desagă lăsându-l să respire puțin aer curat. De acum nu mai aveau mult până la Õr'ala, iar misterul pietrelor încă i se mai plimba prin minte, însă nu uită să fie vigilentă tot restul drumului. De acum se aștepta să o mai pândească și alte pericole.

CAPITOLUL XXII
UN REGE DIFERIT

Când a pătruns pe porțile Õr'ala nici nu își mai simțea trupul. Era atât de obosită că nici măcar nu a observat ruina care se numea palat. Cu greu le-a explicat gărzilor ce dorește inventând o minciună cât de cât plauzibilă. În cele din urmă soldații l-au anunțat pe Norian de sosirea tinerei.

Regele era un bărbat mărunt cu ochii mici și jucăuși de culoarea azurului. Barba deasă îi acoperea buzele și bărbia lăsându-se până la piept. Părul îi era grizonat, iar ridurile îi accentuau vârsta avansată. Cu toate astea avea ceva din privirea lui Sior iar chipul îi părea demn, asemenea celui al Sironei. Dar, fata nu îl observă prea bine. Îl salută în grabă și tot atât de grăbită îi povesti prin ce aventuri trecuse de când plecase din Tiar, dar scurtă cât mai mult povestea deoarece se simțea extenuată și nu mai dorea altceva decât un pat oricât ar fi fost de neprimitor.

Norian, vizibil emoționat de această întâlnire, îi respectă dorința chiar dacă își dorea să afle mai multe despre aventurile ei.

Sirona se lăsă pe mâinile somnului profund până ce primii zori își făcuseră apariția. Abia când s-a trezit văzu starea deplorabilă în care căzuse palatul. Grinzile erau crăpate, pereții înnegriți de vreme, iar podelele scârțâiau cu putere sub picioare. Nici sala tronului nu arăta prea bine. Tronul era schilodit și abia se mai ținea în trei picioare de lemn, uscate și ele. Draperiile, erau roase de molii lăsând să intre raze răzlețe prin găurile mari; marmura, altă dată albă și șlefuită, acum, nu arăta mai bine decât o simplă piatră înnegrită de razele îndrăznețe. Totul era rece și trist doar chipul regelui părea să mai lumineze încăperea. În ciuda sărăciei în care domnea chipul îi era calm și resemnat.

Două servitoare îmbrăcate sărăcăcios au pus în mijlocul încăperii o masă și două scaune aducând, pe urmă, două platouri mari de mâncare. Regele o pofti prietenos la masă schițând un zâmbet trist:

— Probabil că te întrebi cum am ajuns așa, îi ghici el gândul. E o poveste lungă și tristă. De obicei nu las pe

nimeni să intre. Trăiesc în singurătatea asta lugubră de mai bine de zece ani. A trecut mult timp de când sala balurilor nu a mai fost deschisă și de când prinți și prințese nu și-au mai etalat farmecele pe aici. Odinioară organizam cele mai frumoase baluri din tot ținutul, acum, însă, totul a ajuns o ruină la fel ca și mine.

Sirona îl privi cu milă. În fiecare cuvânt de-al lui citise durerea ce-i măcinase sufletul de-a lungul anilor:

— O să-l refacem, hotărî într-o doară.

Regele o privi surprins, apoi îl năpădi un râs înfundat:

— L-aș fi refăcut demult dar nu mai am bani nici să trăiesc de azi pe mâine, dar să reconstruiesc un palat întreg.

— Dar taxele pe care le iei de la oameni? se miră fata.

Regele oftă îngreunat:

— Am urmat politica tatălui tău și am lăsat poporul să își umfle buzunarele fără să cer nici un bănuț în schimb.

Fata îi aruncă o privire fugară lui Liort apoi adăugă:

— Atunci ar cam fi cazul să începi să îți aduni taxele. Măcar până te pui pe picioare. Ești rege, nu poți să apari așa în fața mulțimii, pari mai jerpelit decât mine, îi spuse franc.

Regele părea să-i admire curajul de-a spune lucrurilor pe nume, căci în loc să se supere schiță un alt zâmbet:

— Poate că ar fi mai bine dacă ai conduce tu regatul pentru un timp. Ești o mai bună organizatoare ca mine și cred că mintea îți sclipește. Între timp vei învăța și magie și te vei obișnui și cu responsabilitățile regale.

Sirona zâmbi, dar zâmbetul ei era trist. Îi părea rău de Norian, dar nu îl putea ajuta, abia dacă se putea ajuta pe sine:

— Îți mulțumesc, unchiule, spuse pe un ton rece, dar prioritățile mele sunt altele. Dacă spirotul nu mă învață repede despre magia oglinzilor nu știu cum îl voi salva pe Sior.

Și chipul bărbatului se întunecă gândindu-se la această perspectivă. Nimeni nu și-ar fi dorit ca cealaltă parte de suflet să moară. Acest lucru ar fi fot fatal pentru Profeție:

— Mâine în zori va veni și profesorul tău. Până atunci ce-ar fi să îmi povestești pe-ndelete tot ce s-a întâmplat? Dar cu calm, nu ca aseară, glumi el.

După ce și-au terminat micul dejun s-au retras în curtea interioară care arăta și mai rău decât palatul. Copacii erau aproape veștejiți, buruienile crescuseră haotic, umplând întreaga grădină de verdețuri nedorite și dând o imagine grosolană de parcă totul ar fi fost părăsit de ani de zile. Undeva sub un mănunchi de frunze se afla o băncuță din cleștar. Regele aruncă repede frunzele făcându-i loc Sironei și luând, apoi, loc lângă ea.

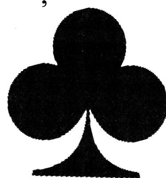
Fata îi povesti întreaga aventură de data aceasta cu mai multă răbdare. Din vorbele ei, regele înțelegea cât este de nefericită. Fiecare cuvânt era accentuat de o durere profundă ce îl făcea și pe el să cadă în aceeași dizgrație. Când fata termină de povestit avea ochii în lacrimi:

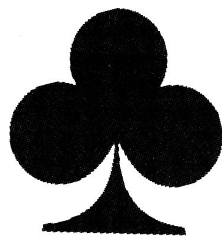
— Te-am ascultat cu atenție, îi spuse el printre suspine. Din păcate în mare parte felienii au avut dreptate. Tatăl vostru a trădat Șiarul, iar eu am știut că asta se va întâmpla în cele din urmă și nu am făcut nimic. Ăsta este păcatul meu față de voi și mama voastră. De aceea am fost pedepsit să trăiesc în mizerie fără nici un bănuț.

Fata îl bătu pe umăr înțelegătoare și-i sărută fruntea lată:

— Nimeni nu este vinovat. Așa a fost să fie. Nu trebuie să iei păcatele altora asupra ta. Ar trebui să vezi în față și să lași trecutul la spate, asta este datoria mea. Să mă întorc în trecut și să aflu ceea ce a fost ascuns timp de șaisprezece ani. Până atunci ar trebui să ne mulțumim că am rămas în viață și încă mai suntem în stare să adunăm o armată și să pornim la luptă.

Regele o îmbrățișă și rămaseră gânditori mult timp după aceea. Fiecare rămânând în lumea lui. Poate că de acum lumea va renaște din ruină așa cum pasărea Pheonix renaște din propria-i cenușă.

PARTEA II
MAGIA

CAPITOLUL I
TREI TIPURI DE MAGIE

Luna iulie era aproape. Toți copacii erau, de-acum, înfloriți, iar cei fructiferi erau aproape gata de cules. Căldura se făcea tot mai simțitoare, lăsând ca soarele să-și facă de cap atât cât dorea. Nopțile erau mai calde și mai calme de parcă lumea intrase într-un somn profund uitând de tot ceea ce este bine sau rău. Soarele se contopea cu cerul formând un cerc magic de nepătruns, iar atunci când noaptea venea grăbită părea că se încumeta să danseze în lumina purpurie ca feeria locului.

Sirona privea în fiece zi spectacolul ce se dădea deasupra ei, uimită și în același timp mulțumită. Stătea în Õr'ala de mai bine de o săptămână și tot ceea ce descoperea i se părea mirific. La început descoperise pasajele secrete ce duceau dincolo de Õriat într-un ținut despre care se spunea că magia este în firea lucrurilor, fiecare floare, fir de iarbă, totul era magic și de nepătruns. Atunci când a descoperit pasajul din trepte Norian a râs zgomotos parcă încercând să-și ascundă emoția:

— Pe ăsta nu-l știam, a spus el ușor iritat.

Și tot în aceeași zi au hotărât să vadă unde duce. Nu au fost prea surprinși să descopere, undeva, în inima pământului o cameră plină cu oglinzi de cristal. Dar nu erau orice fel de oglinzi, căci în speculul lor nu se reflecta nici o imagine. Păreau de nepătruns. Tot în aceeași zi, Eloim, spirotul și-a făcut apariția într-un zgomot infernal fiind gata, gata să spargă oglinzile pe care cei doi le căraseră cu atâta grijă.

De atunci Sirona încerca să învețe magia oglinzilor chiar dacă i se părea foarte grea și obositoare. Doar de câteva ori reușise să o convingă pe una din ele să-i arate câte o frântură de imagine, cu siguranță că nu erau ca oglinzile din Zoras. La început Eloim, se bucura, chiar dacă nu afișa asta, apoi chipul i se încrunta și mai mult lăsând să se observa cutele de sub ochi ca niște săgeți ce-i străfulgerau privirea.

Sirona se obișnuise greu cu chipul macabru al spirotului. Când l-a zărit pentru prima oară abia s-a abținut să nu scoată un țipăt de spaimă, dar încetul cu

încetul s-a obișnuit cu statura impunătoare și înălțimea demnă de invidiat. Uneori abia putea să-i zărească ochii de un galben fluorescent ce i se adânceau în orbite creând un spațiu mare între ei și nas. Avea fruntea lată cam de două palme zdravene și doar câteva fire de păr, ce păreau, mai degrabă, sârme ce se încăpățânau să stea drepte și nemișcate ceea ce-l făcea să pară și mai înalt. Chipul îi era rece și întunecat lucru dat și de buzele subțiri și lungi aproape până la urechile mult prea mici și ușor alungite. De când l-a văzut, nu l-a zărit schițând vreun zâmbet sau făcând vreun gest de drăgălășenie. Era calm, impasibil și tot timpul dădea senzația că îl macină ceva.

În cele din urmă Sirona l-a asociat cu Niara și astfel a reușit să îi înțeleagă firea distantă, dar în același timp simțea în sufletul lui căldură.

Chiar și atunci când ea greșea se mulțumea să își micșoreze ochii și să nu spună nimic. Dar, ea știa că este nemulțumit de performanțele ei sau poate că ea nu era în stare să practice o asemenea magie. Atunci, într-o zi, i s-a adresat cu vocea groasă ce părea scoasă din tenebre:

— Mai bine înveți magia spiroților, oricum oglinzile nu îți vor fi folositoare decât într-un loc ca acesta. Și apoi nu orice oglindă poate să creeze magie. De mâine am să îți arăt altceva. Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu fratele tău. Magia noastră e mai puternică și vei putea să-l readuci la viață mult mai repede.

Ea nu a spus nimic supunându-se ca un copil gata să învețe orice i-ar prinde bine. Din ziua aceea învățase, într-adevăr multe lucruri, și de vreo două ori una din oglinzile trecutului îi arătase un chip necunoscut și bătrânicios.

Eloim a început prin a-i arăta lucrurile simple, învățând-o mai întâi descântecele ce poporul său le practica încă de acum câteva secole. Fetei i-au plăcut mai ales că le-a învățat repede și a putut să experimenteze pe Norian pe care Eloim îl blestema iar mai apoi Sirona îl aducea la simțuri. Învățase despre pământ, aer, apă și foc pe care acum le numea asemenea spiroților: Ophir, Ruach, Maim și Asch. Eloim a învățat-o pe rând despre toate cele patru elemente primordiale explicându-i cu multă răbdare despre magia cea mai puternică dintre toate: Magia Asch. Magia focului era cel mai des întâlnită în rândul spiroților și era pe departe și cea mai periculoasă. Un spirot putea să facă aproape orice dorea doar privind într-o flacără măruntă. Putea să schimbe

vremea, să transmită gânduri, să blesteme și multe altele. Magia Ruach era cea folosită pentru a îndepărta bolile, iar aceasta, așa cum bine a constatat Sirona, era cea ce avea să-l ajute pe Sior. Cât despre celelalte magii totul era mistic și ele nu se puteau învăța așa ușor, astfel Sirona a fost nevoită să o ia de la capăt și să învețe mai întâi magia oglinzilor care era și magia arkadios. Cei din neamul arkadios foloseau magia oglinzilor iar ei, erau cei mai buni mânuitori ai ei, tocmai de aceea, Eloim spera ca Sirona să ajungă să o învețe.

Zilele treceau repede în preajma lui Eloim iar atunci când nu lua lecții de magie curăța cu înverșunare prin împrejurimile palatului încercând să îl aducă cât de cât la forma inițială. Astfel descoperi grădina de dincolo de curtea interioară. Grădină ce ascundea ființe mici cu aripi pricăjite și dacă ar fi fost după ea le-ar fi numit zâne. Își petrecea cam tot timpul liber alături de Norian și ființele acelea gingașe ce îi priveau cu curiozitate de fiecare dată de parcă ar fi fost prima oară când îi vedea. Norian a mărturisit că nu știa despre grădină și cu atât mai puțin despre ființele bizare, nici măcar nu ar fi știut cu ce să le asemuie. Dar asta nu-i împiedica să le hrănească și să le vorbească privindu-le chipurile mici și curioase și zâmbetele radioase.

Pe măsură ce au trecut mai multe zile, Sirona a devenit cu mult mai bună începând să mânuiască cu înțelepciune atât magia arkadios cât și pe cea a spiroților mai puțin cele două elemente: apa și pământul.

După ce s-a perfecționat în cele două magii Eloim a hotărât să o învețe câte ceva și despre magia Zoharului, cea mai dificilă formă de magie ce exista în Univers. Fata a primit cu drag, de fapt, în ultimul timp, își dorise foarte mult să învețe Zoharul și secretele lui. Aproape că și uitase de Sior și Ing de când se tot chinuia să devină o inițiată în ale vrăjitoriei. De multe ori se amuza pe seama acestor lucruri având impresia că seamănă cu o vrăjitoare de demult ce adună urzici la miezul nopții pentru a-și face vrăjile demonice. Norian i-a explicat că nu este nici pe departe așa. Cele trei tipuri de magie erau diferite de a oricărui vrăjitor ce putea citi în stele sau în foc. Era net superioară doar că puterea i se vedea numai și numai în caz de nevoie. Era o magie subtilă ce nu atrăgea atenția și nu era prea ușor de practicat.

Sirona a învățat multe închisă într-una din cele mai întunecate camere ale palatului. De multe ori i se zburlise părul de frică văzând că din propriile mâini ies vrăji dintre cele mai periculoase, dar cu timpul s-a adaptat și chiar a început să-i placă. Acum aproape că își înțelegea mama, asta dacă ea a practicat mai mult decât magia oglinzilor. Când a început să învețe Zoharul și-a dat seama că nimic nu se putea compara cu acesta. Până și cuvintele aveau o forță sacră ce-i inunda sufletul într-o trăire nemaivăzută. Cu greu a învățat limba veche, dar atunci când a început să o înțeleagă, și-a dat seama că forța fiecărui sunet este cu mult mai puternică decât orice alt sunet pe care îl auzise vreodată. Aveau melodicitate ce se insinua în suflet, în gând și inunda simțurile făcând-o să se simtă importantă, reală, vie.

Zoharul era altceva iar acum când îl citea în limba primordială îi simțea și mai bine însemnătatea și înțelegea că cei din neamul Zoharului nu erau ființe rele și capricioase. Din contră, aceste ființe, trăiau dincolo de acea lume palpabilă, vedeau dincolo de trup și dincolo de suflet, înțelegeau cerul, viața și pământul și toate astea le numeau: Abrasax, cunoașterea absolută. Și dacă stătea să se gândească aceasta nu era magie era doar viață sau mai mult decât atât ceea ce un om simplu nu poate să înțeleagă din viață, ei cunoșteau. Totul era minunat și se îngrămădea în sufletul ei aducându-i noi speranțe și noi cunoștințe pe care nu le-ar fi putut asimila dacă nu ar fi pornit în această aventură. Și apoi vestea sosi din gura lui Eloim ca o piatră aruncată drept în inimă:

— Mâine noapte e lună plină, o anunță cu aceeași voce groasă lipsită de orice simțământ. Când luna va lumina cerul tu va trebui să faci vraja de desfacere pentru fratele tău. Nu cred că mai este nevoie să-ți amintesc că doar în oglindă poți rosti descântul. Dacă nu îl ai în față vraja nu va avea nici un efect.

Și apoi dispăru în stilul caracteristic lăsând în urmă o grămadă de praf și un zgomot asurzitor ce amenința de fiecare dată să spargă toate oglinzile.

Sirona rămase singură și amețită. Sigur! Se simțea mai puternică și mai înțeleaptă dar nu știa dacă se simțea într-atât de puternică încât să-i riște viața lui Sior. Învățase că magia ce ținea de boli era periculoasă un singur cuvânt rostit greșit ar fi putut să-i schimbe soarta pentru totdeauna iar asta nu și-ar fi putut-o ierta vreodată.

Luna era încă pe jumătate iar firicelele negre, țesute de nori încă, o incomodau. Întreaga zi, Sirona pregătise camera alegând două oglinzi prin care avea să-și creeze drum spre fratele ei. În dreapta oglinzilor, ce se aflau față în față lăsând doar un mic coridor între ele, se afla un recipient de metal unde ardea o flacără gălbui-albăstruie, luminând încet încăperea al cărui întuneric era aproape imposibil de pătruns. Pe partea stângă se afla un alt recipient, de data aceasta gol, sau cel puțin așa părea. Fata susținea că acolo este aerul sfânt cel ce avea să o ajute să îndepărteze boala iar cu ajutorul focului avea să mistuie rănile sufletești lăsate înlăuntrul fratelui. Își aminti de baghetă și de medalion, dar nu credea că a venit timpul să le folosească în ciuda a ceea ce-o sfătuise Alfsigr. Era convinsă că va reuși și fără obiecte. Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte ca luna să-i dea un semn, unul singur.

Era singură în încăpere căci magia trebuia să-i aparțină doar ei și numai ei. O teamă, ușoară, își făcu loc în inima fetei și mii de întrebări se născură fără de glas. Era sigură că dacă avea să dea greș nu va putea să trăiască cu vina.

Aștepta singură și stingheră ca astrul să-i dea un semn. Întunericul părea că o pătrunde chiar dacă focul își dădea toată silința să o apere. Își repeta în gând fiecare gest și fiecare incantație ce trebuia să o parcurgă. Acum îi era teamă, era pentru prima oară când simțea cu adevărat teama; nu putea decât să spere că Șarama va fi de partea ei, măcar de data asta.

Chiar atunci, razele lunii au pătruns în încăpere luminând fiecare colțișor. Rochia lungă și albă a fetei lumină ciudat dând senzația unei aure aurii ce o înconjoară. Sirona, sări în picioare făcând aproape mecanic ceea ce învățase timp de trei săptămâni. A făcut o piruetă între cele două oglinzi șoptind cuvinte ce păreau că-i ies pe sub buze cu greutate. Apoi ca și cum camera și-ar fi schimbat înfățișarea, o altă lumină, mult mai puternică decât cea a astrului a străfulgerat trecând dintr-o oglindă în alta. În cea din fața ei apăru chipul galben al fratelui, iar în cea din spate se vedea silueta ei subțire, dar

în mod bizar se vedea din față și nu din spate așa cum ar fi fost normal.

Sirona știa că nu avea voie să se privească în cealaltă oglindă altfel efectul vrăjii ar fi devenit altul. S-a întors pe vârfuri spre foc. Și-a ridicat mâinile în aer și i-a poruncit să se aprindă. Atunci flacăra s-a înălțat până aproape de tavan devenind de un roșu aprins cu mici nuanțe albăstrui ce se risipeau ca niște firicele magice. Fata a ridicat mâinile și mai sus dirijând flacăra înspre cer apoi a făcut o ușoară unduire, iar flacăra a urmat-o supunându-se fără nici o ezitare.

Sirona a lăsat ca mâinile să cadă pe lângă ea. A privit spre lună și a pronunțat cu însuflețire:

— Asch, prin puterea cu care te leg, fii la piciorul meu stâng și la mâna mea dreaptă. Atinge-mi cei doi umeri și îndrumă-mă spre dreptate, adevăr, izbândă. Fii echilibrul și îndrumarea vrăjii mele. Supune-te și ascultă glasul ce ți-a dat viață, închină-te lunii și cerului citind în inima Abrasaxului. Unește-te cu toate forțele Universului și vino în ajutorul meu și al celor ce cu îngăduință ți-l vor cere. Și mistuie cu blândețe rănile sufletești ale celui ce-l privești pe numele lui real, Sior. Și condu-l spre tărâmul vieții făcându-i loc prin tenebroasa moarte și aducându-i lumina ce ți-a dat-o Șarama.

În tot timpul cât a pronunțat cuvintele magice, Sirona părea că se adresează imaginii din oglindă, dar ea nici măcar nu-l mai vedea pe bietul Sior, care se încălzi dintr-o dată simțind cum flăcările îi cuprind trupul și îi aduc o căldură bună, binevoitoare.

Atunci fata s-a îndreptat spre Ruach, și-a dus ambele mâini în dreptul inimii privind spre fratele ei. Cu un gest scurt și ferm parcă și-a tras din inimă o unduire albicioasă ce i-o oferi drept ofrandă aerului. A început prin a șușoti cuvinte de neînțeles până când vocea i-a prins contur și străbătând focul și oglinzile ce începuseră a se cutremura ea recita descântecul fără să pară de loc tulburată:

— Ruach, supune-te voinței Șaramei și-a Zoharului și-a Spiroților. Ascultă gândurile arkadios și alătură-te puterii binefăcătoare. Dezleagă boala și-ndepărtează răul în timp ce vei privi chipul suferind ale cărui răni sunt mistuite pentru ca tu să poți pătrunde în adâncul sufletului ce de acum va rămâne curat fără de pată sau rană. Prin puterea ce am creat-o și am semănat-o îți cer ție, Ruach și numai ție, alungă boala și durerea și tot ceea ce este rău în

trupul numitului Sior. Și dă-i din aerul tău proaspăt să guste, să se-nfrupte și cheamă pietrele destinului să-și croiască drumul prin Șarama și să rescrie ceea ce-a fost scris la început.

Copila rămase înmărmurită privind spre fratele ei care începu să geamă a durere. Dar pe chipul ei nu se zărea nici un sentiment de parcă ar fi intrat într-o transă ce îi aducea alinarea. Aerul începu să se învârtă în vârtejuri mici formând lumini multicolore ce se pierdeau în spectru făcând în așa fel încât să-i atingă trupul băiatului. Focul se uni cu aerul jucând un joc amețitor și plin de culoare ce pentru o clipă lăsă să se vadă cel mai întunecat unghi al camerei. Apoi cu repeziciune totul se stinse, focul dispăru iar aerul nu se mai putea observa în culorile sale vii. Chiar și oglinzile rămaseră fără imagini iar liniștea nopții pătrunse apăsătoare.

Sirona își reveni în simțiri pentru o clipă apoi leșină.

Chipul cald al lui Norian își făcu apariția. Avea un zâmbet larg ce anunța o veste bună. În partea luminată a camerei observă silueta mare și întunecată a lui Eloim. Cel puțin de data aceasta purta niște haine mai colorate față de cele cenușii pe care le purtase pe tot parcursul inițierii ei.

Simțea că-i vâjâie capul dar era o vâjâială plăcută ce nu-i aducea nici disconfort și nici durere. Se ridică în capul oaselor și privi prin încăpere în încercarea de-a repera razele soarelui. Dar, constată că este încă noapte ceea ce însemna că nu fusese leșinată pentru prea mult timp. Apoi întrebarea îi veni șovăitoare, temătoare:

— Sior?!

Norian zâmbi luminându-și chipul. Parcă nici cutele vremii nu mai erau atât de adânci și aproape că putea să ghicească pe chipul său o bucurie de nedescris:

— E bine. Va fi bine. Ai rescris Șarama, o anunță mulțumit.

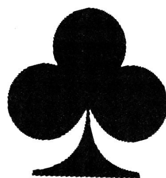
Sirona se întinse la loc mulțumită fiind de veștile primite apoi îi aruncă o privire fugară lui Eloim care nu mișcase nici un mușchi, nici măcar nu își îndreptase fața către ea. Stătea acolo priponit în fața ferestrei fără să scoată nici un sunet, fără să-i adreseze măcar o privire. Fata renunțase de mult în a-l mai înțelege și cu toate astea

acum își dorea din partea lui un cuvânt de încurajare, o privire, orice.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândul spirotul se întoarse. Avea același chip rece, abătut dar undeva în colțul buzelor parcă zări un surâs:

— Cred că te pot numi vrăjitoare, de acum încolo. De aici, va trebui să înveți singură, să descoperi, să înțelegi. Sunt sigur că vei reuși, chiar pot să-mi pun magia la bătaie. Iar în ziua în care arkadios te vor primi în sânul lor vei trece fără nici o problemă prin mistuirea flăcării. Vei învăța cum s-o faci. De aici înainte oglinzile îți vor fi prietene iar tu vei învăța cum să le folosești pe fiecare în parte descoperindu-ți astfel atât trecutul cât și prezentul. Dar… te avertizez. Niciodată, nu privi înainte spre viitor, căci totul se va schimba, iar magia o să dispară înainte chiar de a-ți da seama ce s-a întâmplat. Iar forțele întunecate se vor întoarce împotriva ta, făcându-te să-ți uiți identitatea. Fii cu băgare de seamă atunci când le folosești și mai ales ai mare grijă la ce-ți dorești când ești în preajma lor. Nu întotdeauna îți interpretează dorințele pe placul tău.

Eloim făcu un gest de supunere după care dispăru în stilul caracteristic lăsându-i pe cei doi într-o liniște profundă, misterioasă, apăsătoare. Și nici unul nu mai închise ochii până când zorii nu se iviră și atunci o oboseală covârșitoare îi duse în tărâmul visurilor acolo unde rămaseră până la cel de-al doilea răsărit.

CAPITOLUL II
ȘARAMA SE RESCRIE

Fawrr, pasărea magică, dădea târcoale marelui Turn al Morții. Acolo, învăluită de ceață neagră și mister, se păstra adevărata carte a vieții, Șarama.

În cel mai înalt vârf se rescria istoria unei vieții la lumina plăpândă a unei lămpi umbrită de o siluetă misterioasă. Și cartea se deschise sub o mână invizibilă. Iar paginile, mari și îngălbenite, începură să se umple de cerneală neagră ce strălucea palid în lumina lămpii ca și cum aceeași mână invizibilă ar fi scris cu îndărătnicire. Iar scrisul nu se asemăna cu un altul: era lin, frumos, misterios, împrăștia o aură neagră și o liniște domolitoare. Doar vântul ce se lovea de turn deranja uneori condeiul invizibil ce se oprea parcă pentru a-și face curaj.

Și astfel începură a se rescrie primele pagini din viața a doi tineri. Pagini pline de mister și înțelesuri necunoscute, pline de magie și învățături. Dar, nu oricine putea citi din literele vechi și nu oricine putea descifra taina destinului. Căci, Șarama nu era doar o carte, ea era însăși viața: freamătul frunzelor, murmurul apelor, vâjâitul vântului, viața ce prinde suflet. Căci ea, era totul, și era atotștiutoare și doar ea putea să lege și dezlege misterul vieții. Și atunci, când literele negre se transformau în auriu, atunci însemna că Șarama a pus totul pe seama unei ghicitori pe care doar cei aleși ar fi putut să o dezlege. Și atunci, când literele aveau să se transforme în culoarea sângelui, abia atunci cartea le dădea voie sufletelor să își aleagă singure destinul, iar asta stătea scris chiar la începutul Șaramei.

Și câteva pagini mari se umplură de literele bizare cu înțelesuri întortocheate, iar după ce condeiul fermecat se opri, scrisul se transformă mai întâi în galben rămânând astfel pentru câteva minute. Dar strigătul lui Fawrr păru să schimbe decizia, iar în acel moment Șarama le dădu voie tinerilor să își aleagă destinul până la sfârșitul vieții lăsând ca literele roșii să le înlocuiască pe cele galbene.

Se închise, lăsând în urmă un nor de praf argintiu. Aceiași siluetă misterioasă păru că stinge lampa. Și din nou totul se cufundă într-un întuneric profund, iar liniștea

rămase apăsătoare. Fawrr ocolii de două ori turnul și dispăru spre miazăzi, acolo unde viața era prilej de bucurie.

„Dragă Sirona,”, așa începea scrisoarea pe care Jahmm i-o trimesese în ajunul acelei zilei: *„Din ultima ta scrisoare am înțeles că veștile sunt destul de bune chiar dacă nu ai reușit să-l ajuți și pe Ing. Sper ca până la urmă să găsim o soluție, poate împreună. Mă bucur să aflu că Sior este bine. Pietrele destinului ți-au fost de ajutor și asta i se datorează doar lui Ingvarr ce a reușit să le fure. Dar să lăsăm asta, am vești mult mai importante. Din sursele mele am înțeles că Sior va călători împreună cu Tio spre tine, sper că Fawrr mi-a adus o informație corectă, cu toate că, el nu prea greșește. Nu prea mai știu ce s-a întâmplat în ultimul timp căci am fost destul de preocupat de o descoperire pe care am făcut-o cu vreo săptămână în urmă, dar pe care nu am să ți-o dezvălui decât la momentul potrivit.*

Până când mă voi lămuri pe deplin despre ce este vorba ai grijă de T și Liort. Pot să-ți spun că ambii au un rol important în câștigarea războiului. Într-o zi o să îți dai seama că sunt spirite mult mai evoluate decât oricare.

Acum am să-ți dau și o veste nu tocmai plăcută. Din câte îmi amintesc eu, inelul lui Sior a rămas la Ing, iar el acuma este prizonier și nu vi-l poate înapoia. Asta dacă nu cumva a și fost furat de Sorian. Fawrr mi-a spus că Sorian a îmbrobodit Șiarul, aducând de nicăieri doi gemenii ce v-au luat locul. Doar că ei sunt doi băieți. Însă lumea nu prea știe adevărul așa că Sorian poate să le spună orice. Trebuie să puneți cât mai repede mâna pe inel. Ai putea chiar, să te folosești de noile tale cunoștințe pentru a afla cu exactitate unde este. Nu vă mâhniți prea tare. Războiul plutește în aer și în curând Sorian va fi învins.

Cu gânduri bune, Jahmm”.

Fata aruncă scrisoarea într-un colț și rămase privind la oglinda din fața ei. Ca de obicei aceasta nu dădea nici o reflexie, nu își putea zări chipul și din acest motiv nu-l zări nici pe Norian care se strecurase în cea mai mare liniște:

— Va ajunge în curând, se auzi glasul lui calm, înțelept.

Fata nu păru surprinsă de această intrare și nici nu se repezi să-i răspundă. Veștile pe care tocmai i le adusese Fawrr erau încă proaspete în sufletul ei și se simțea încă

tulburată. Cu un gest rapid luă scrisoare de pe jos și i-o înmână regelui, ca și cum, doar el ar fi reușit să dezlege misterul ce o învăluia. În timp ce acesta citi epistola, ea rămase la fel de gânditoare privind oglinda ce îi părea goală, lipsită de viață:

— Se pare, că trebuie să-l găsești pe Ing sau să folosești oglinda, o anunță regele în timp ce împăturea scrisoarea cu grijă.

— Când am plecat de-acasă, începu fata pe un ton trist, mi s-a spus că aici se vor strânge armatele lui Aratt în fruntea cărora vom fi noi. Căci așa stă scris în profeție. Dar, de când, am ajuns nu mi-ai vorbit niciodată despre asta și lucrul acesta începe să mă îngrijoreze. Până acum nu am avut timp să-mi fac griji fiind preocupată, îndeosebi, cu învățarea magiei. Dar, acum, simt că asta trebuia să se întâmple până acum și cu toate astea nimic din ceea ce mă așteptam nu s-a petrecut. Ce se întâmplă de fapt?

Norian și-a trecut mâna prin barba groasă încercând să-și stăpânească emoția ce o avea în glas:

— Lucrurile s-au schimbat. Iar profețiile nu pot fi luate cuvânt cu cuvânt. De cele mai multe ori profețiile se schimbă după voia Șaramei, iar pentru voi este altfel. Din câte știu eu, cartea v-a lăsat posibilitatea de-a vă alege singuri soarta și de-a trece prin ea fără nici un ajutor. Dacă profeția ar fi fost întocmai atunci eu încă aș fi strălucit îmbrăcat în averi fabuloase alături de fiicele și soția mea. Dar totul s-a destrămat. Dintr-un vis rămânând un simplu coșmar ce mă conduce zi de zi spre Turnul Morții. Inima mi-e presărată de durere și disperare. Tu ai fost singura mea alinare de ani buni și aș fi fericit să-mi dau viața pentru ca profeția să se adeverească. Dar, toate astea s-au schimbat, așa cum voi, fără să vreți, v-ați schimbat destinul o dată și s-ar putea să-l mai schimbați.

Din câte știu eu armata nu se va mai reuni, iar voi va trebui să găsiți o alta care să vă conducă spre victorie. Va trebui să găsiți un popor puternic care să vă ajute și să-și trimită oștenii în ghearele războiului. Ceea ce-a fost scris o dată s-a șters, lumea se schimbă, soarta tuturor se schimbă, de parcă Șarama ar pregăti propriul război. Iar voi nu trebuie să vă speriați, din contră, trebuie să învățați să fiți puternici dar împreună, nu separat așa cum s-a întâmplat până acum. Dacă nu o să învățați să vă iubiți ca și cum ați fi una și-aceeași persoană soarta vi se va

schimba tot timpul și numai soarta știe dacă veți reuși vreodată ceea ce v-ați propus.

Fata rămase pe gânduri pentru o clipă. Poate că avea dreptate. Ea a fost cea puternică întotdeauna și cu toate astea nu se gândise prea des la Sior.

— Cred că ai dreptate, îi șopti ea. Dar ce putem să facem de-acum încolo? Fără armate, fără cineva care să ne îndrume? Totul mi se pare extrem de greu, mi se pare fără noimă, mi-aș dori să mă trezesc într-o dimineață în patul meu. Acolo, unde Niara ne-a crescut cu atâta dăruire. În casa mea, orașul meu, grijile mele fără importanță. Cât de mult le duc lipsa. Și totuși, de când am venit aici m-am simțit protejată, în siguranță. Și mi-ar face plăcere să rămân alături de tine toată viața mea. Să-ți fiu alături, să refacem împreună Õr'ala și să uităm de Șiar, Sorian și toți cei ce ne vor răul.

Norian o privi cu blândețe:

— Cât de mult mi-ar fi plăcut să fii fiica mea. Din păcate soția și fiicele mele au plecat când au văzut că rămân sărac. Aș fi dat orice să am și eu parte de același noroc ce l-a însoțit pe Stigandr.

Sirona îl cercetă nedumerită:

— Și ce noroc l-a însoțit?

— Regina Arriana. Nu știi? se minună el.

Fata dădu din cap în semn de negație:

— Cred că Ing a omis să-ți spună multe despre el, dar am să-ți povestesc eu. Într-o vreme în regatul Gildamanului trăiau felienii, iar aceștia și-au ales un rege dintre oameni, pe Stigandr. Pe vremea aceea era căsătorit cu Cello, o femeie frumoasă care știa ce vrea. Era din cale afară de încăpățânată și foarte sălbatică. Și cu toate astea i-a dăruit regelui un fiu și-o fiică. Pe Ingvarr, ce a fost botezat în numele poporului din Nord, de unde se trăgea regina: și Aurora, mica prințesă cu ochi de foc. Felienii au îndrăgit-o tare mult pe Aurora și când aceasta avea doar doi ani mama ei s-a prăpădit. În ziua aceea au dispărut și felienii, dintr-un motiv necunoscut, și la câțiva ani după s-a prăpădit și Aurora. Înainte de Stigandr a fost rege tot un om, și doar întâmplarea a făcut să fie bunicul lui Ingvarr, care…

— Acum înțeleg, îl întrerupse fata care chiar își aminti lucruri înspăimântătoare. Sior mi-a spus că într-una din camerele felienilor existau portrete ce înfățișau familia lui Ingvarr. În unele exista o copilă și o altă

femeie decât Regina. Mi-a mai spus că exista și un sicriu în care se odihnea trupul unei copile.

Regele zâmbi îndurerat și-și reluă povestirea:

— Așa este. După ce copila a murit, trupul acesteia a dispărut fără de urmă. Se pare că felienii au luat-o și au păstrat-o lângă ei. Atunci regele a cunoscut-o pe Arriana. Femeia l-a iubit, atât pe el cât și pe fiul lui și le-a dăruit toată dragostea ei, astfel încât Ing nu a simțit niciodată că mama i-a murit, Arriana reușind să o înlocuiască cu succes.

Fata își pierdu privirea în oglinda netulburată:

— Asta nu se poate. Ești sigur că Arriana s-a căsătorit cu regele abia după moartea Aurorei?

Norian confirmă dintr-o simplă aplecare de cap:

— Nu poate fi așa, continuă Sirona. Sunt sigură că le-am văzut pe cele două una lângă cealaltă într-un tablou. Și ambele păreau destul de fericite.

— Cred că te-ai înșelat, șopti calm Norian. Acum hai mai bine să mergem la masă. Mâine cine știe dacă vom mai avea ce să mâncăm.

Discul de un roșu-gălbui se înălță până când deveni de un galben aprins, strălucitor. Urme de praf, încă, se mai ridicau greoaie acoperind ca o mătase aura gălbuie a soarelui. Câteva frunze, căzute, poate de mai bine de un an, reflectau ciudat într-o lumină ușor cenușie. Copacii, neîngrijiți, de prea mult timp, își lăsară crengile să cadă până în pământ ca niște bătrâni ce abia mai reușeau să-și care bătrânețile. Câteva păsări își făcuseră cuiburi pe cele mai înverzite ramuri, acolo unde frunzele, triste, le fereau de ochii dușmanului.

Pentru prima oară, Sirona simțea cât de tristă e natura din jurul palatului. O simțea cum se luptă cu viața cu toate că nu mai aveau prea mult timp pentru a reuși.

Nici în acea dimineață nu era mai veselă decât ziua precedentă. Multe gânduri i se înfiripaseră în minte. Pe măsură ce afla mai multe parcă era tot mai departe de un adevăr pe care nu își dorea cu adevărat să-l afle. Multe aveau să se întâmple, iar ea știa asta. Și chiar dacă știa parcă nu își dorea să mai părăsească acest loc ce era asemănător simțămintelor sale.

Liort o privea îngândurat. Probabil că și-ar fi dorit să-i vorbească, dar din păcate nu putea. Îl mângâie ușor pe cap și se aplecă pe fereastră privind dincolo de grădina mică. O „zână” din grădina secretă parcurgea grăbită distanța dintre palat și casa sa. Nu mai văzuse vreuna ieșind de-acolo și nici Norian nu le văzuse vreodată că altfel și-ar fi amintit. Fu mânată de o curiozitate bizară. Coborî repede treptele mohorâte și se aventură în urmărirea ființei.

Zecile de crengi, lăsate și buruienile crescute haotic, o încurcară la început apoi a zărit-o cum se îndrepta grăbită spre grădina secretă, de parcă cine știe ce taină purta cu dânsa. Fata deschise ușa, cu greu, căci metalul ruginise în spatele plantelor agățătoare, și privi cu atenție în jur. Spre marea ei uimire era liniște. Doar soarele mai îndrăznea să-și arunce razele pe frunzele moarte și pe lacul tulbure ce se afla sub un podulet de piatră, construit ca pentru niște jucării.

Traversă podul și se avântă în spatele copacilor ce încă își mai țineau brațele ridicate spre cer. Atunci auzi un bâzâit ușor ca un murmur. Pe măsură ce se apropia siluetele micuțe luminau în razele fierbinți. Erau adunate toate, într-o poieniță, până aici ea nu ajunsese niciodată, parcă ar fi fost la o reuniune sau așa ceva. O distinse pe cea ce îndrăznise să iasă dincolo de ziduri. Stătea în mijlocul cercului format de celelalte și părea că le vorbește. Dar, Sirona nu auzea ceea ce le spune și oricum nu le-ar fi înțeles limbajul dacă într-adevăr aveau vreunul. Dar, apoi zări ceva bizar, ceva ce se reflecta cu putere în razele arzătoare. S-a dat un pas mai în față pentru a vedea mai bine și atunci a înțeles. Creatura aceea mică furase un ciob dintr-o oglindă. Poate că vroiau să se joace cu oglinzile așa cum făcea și ea sau, poate că, erau și ele vrăjitoare. Fata rămase nemișcată dar nimic ciudat nu părea să se întâmple.

După câteva minute de așteptare cea care stătea în mijloc făcu un gest abia perceptibil și începu să murmure ceva, și ca prin minune în ciob se contură imaginea unui bărbat în etate, în mărime naturală. Parcă dăduseră naștere unei fantome. Privi în continuare, dar bărbatul nu scoase nici un sunet cu toate că părea că le privește cu mare interes.

Apariția fantomatică păru că zâmbește răutăcios, dar surâsul era prea puțin perceptibil ceea ce-i dădea Sironei

un aer de nesiguranță. Și atunci, când și-a întors chipul spre ea, ochii bărbatului o fascinară. Îi părea atât de cunoscut cu toate că nu îl mai zărise vreodată. Dar acea privire profundă, inteligentă și în același timp răutăcioasă și plină de mister, îi atrăgea atenția într-un mod nemaiîntâlnit. Se simțea amenințată, urmărită, se simțea neputincioasă în fața cuiva ireal, apărut din nimic, ceva ce reprezenta un nimic. Și cu toate astea nu reușea să se miște, nu reușea să fugă sau să țipe. Se simțea atât de pătrunsă de acei ochi calmi și reci totodată. Își simțea picioarele tari, înțepenite, nu, nu vroiau să se miște cu nici un chip. Apoi figura îi întoarse spatele și murmură ceva doar pentru micile ființe iar ele, la fel ca și ea, păreau hipnotizate fără să se poată controla, fără să poată spune ceva anume. Doar priveau, iar chipurile lor mici cât o nucă păreau calme, de parcă ar fi uitat de orice durere, orice suferință. Totul fusese lăsat deoparte.

Și atunci, când dispăru, absorbit, parcă, de ciobul ce îl trăgea înlăuntrul său, abia atunci cu toate au căzut ca într-un somn profund uitând să mai dea din aripioarele fragile, aproape invizibile. Și una câte una umplură pământul acoperindu-l cu trupurile fragile. Și minunea începu să se producă. Natura parcă renăștea sub povara corpurilor lor. Copacii au înverzit, iar frunzele veștejite acum întinereau. Buruienile dispăreau înghițite de pământ lăsând să crească în loc flori în culori minunate ce împrăștiau parfumuri calde, îmbietoare. Chiar și micul lac rămase limpede lăsând cerul să se oglindească în el ca într-un specul ce-i era destinat cu totul.

Sirona își mișcă picioarele agale și porni spre ele. Micile zâne din poveștile ei. Nu știa dacă mai trăiesc sau nu și cu toate astea simțea cum sufletul i se umple de durere dar și de fericire. Sentimente atât de diferite și totuși atât de profunde. Cu mare grijă ridică o mică creatură în palma ei firavă. Ce putea să facă acum? Cum s-o readucă la viață? Și chiar atunci mii de sclipiri albicioase se ridicară din trupurile mici până dincolo de crengile, acum falnice, ale copacilor. Și-acolo, sus ceva spectaculos s-a petrecut, ca și cum, sufletele lor s-au unit într-unul singur și ca un cerc perfect a început a răspândi viață, la loc, în trupurile părăsite de vlagă. Și rând pe rând micile zâne au început să se trezească și odată cu ele au trezit toată natura. Au adus viață în regat.

O mână aspră o atinse cu putere. Fata sări ca arsă fiind cât pe ce să-i dea drumul zânei. Dar chipul cald din spatele ei o liniști pe dată. Își lăsă mica prietenă să-și ia zborul și și-a îmbrățișat unchiul de parcă îl vedea pentru prima oară. Apoi, dintr-o suflare, îi povesti tot ceea ce văzuse, dar chipul lui rămase la fel de calm și înțelegător ca întotdeauna. Acum era pentru prima oară când și-ar fi dorit ca el să-i fi fost tată iar destinul să-i fost diferit. Poate că prin ochii acelei fantasme își înțelesese neputința, slăbiciunea de-a duce la bun sfârșit tot ceea ce spunea profeția:

— Totul s-a schimbat, i-a șoptit misterios Norian. Totul pare să fie ca la început. Cred că ființele acestea au mai schimbat încă o dată destinul și știi ce spune asta? Ei bine, spune că profeția este încă pe drumul cel drept.

Poate că era adevărat, dar ea nu văzuse asta în ochii fantasmei. Cu siguranță că nu văzuse nici un sâmbure de speranță sau de bucurie. Din contră, undeva în sufletul ei, știa că asta o să-i aducă mai multe necazuri decât bucurii. Dar vocea caldă a regelui continuă:

— Poate că, în curând, ni se vor alătura și armatele. Cine știe, poate că Alfsigr a văzut bine în cele din urmă și a scris corect profeția. Mai bine vino să te odihnești pentru că la noapte, atunci când luna plină ne va vizita din nou, tu vei încerca să afli unde se află inelul lui Sior.

Fata îl ascultă fără să scoată nici un cuvânt. Era mai degrabă uimită, înmărmurită. Într-adevăr totul se schimbase. Grădinile și curțile erau, acum, demne de un rege, iar Ȏr'ala redevenise palatul de acum zece ani. Luxul, obiectele așezate cu gust, camerele, totul-totul, se schimbase. Ca într-un basm palatul prinsese viață. Chiar și vechea cameră a oglinzilor redeveni cea din poveștile pe care le citise în Tiar. Era exact așa cum și-o închipuise și oglinzi de toate felurile și mărimile erau așezate într-un mod anume, pe care, fără voia ei îl cunoștea. Ba chiar, știa ce forță are fiecare specul în parte. Le simțea chemarea mai mult decât oricând. Iar dintre toate ea se opri în fața unei oglinzi mici, ciobită în zeci de forme ce păreau că o să cadă lăsând doar rama golașă.

Cuprinsă de frenezie se așeză în fața ei și se lăsă în transă. Fără să își dea seama începu să pronunțe cuvinte bizare pe care nu le mai auzise vreodată. Apoi camera se întunecă și toate oglinzile din jur dispărură, rămânând doar cea spartă. Dintr-o negură fantomatică începu să se

distingă o vânzoleală. Un palat mare, frumos i se arătă în speculul întunecat, apoi câte o luminiță pe rând începu să se aprindă ca într-un joc. Era război. Țipete de groază începură să se deslușească clar ca și cum totul s-ar fi petrecut acolo, în acel moment. Fata se cutremură, dar o forță necunoscută o ținu pe loc.

Apoi imaginea războiului începu să dispară și o alta apăru. Acum era liniște iar chipul femeii ce-i apăru îl recunoscu imediat. Era Niara ce ținea doi prunci în brațe încercând să le înăbușe plânsul. Iar glasul femeii era atât de cald așa cum ea nu îl simțise niciodată. Chiar și trăsăturile îi erau mult mai blânde și mai îngăduitoare. Și-atunci el, regele, purtând coroana sa de aur pe cap, li s-a alăturat. Și când i-a zărit ochii a simțit că leșină. Erau aceiași ochi pe care i-a văzut în grădină, același chip. Și atunci, când s-a uitat la cei doi prunci aceeași privire rece i-a scăpărat pentru o clipă.

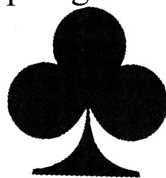
Și iar, imaginea a dispărut, dar de data asta mult mai repede, de parcă, ar fi vrut să tăinuiască vreun secret. O sclipire a apărut pentru o clipă și apoi totul a revenit la normal.

Îl privi speriată pe Norian, dar el părea să nu înțeleagă nimic. Avea aceeași privire caldă și calmă și o fixa ca și cum timpul ar fi stat în loc pentru el:

— Ai văzut? îl întrebă ea.

Norian dădu din cap în semn de negație:

— Am să-ți spun mai târziu acum mă simt cam extenuată. Vreau să-mi pun gândurile în ordine.

CAPITOLUL III
LIORT SE FACE ÎNȚELES

O lună feerică se juca prin cerul negru-albăstrui, îndemnând stelele să pășească în spatele ei cu încredere și însuflețire. Arăta ca un cerc ce lumina noaptea făcând-o să pară aidoma zilei. Chiar și camera Sironei era invadată de acea lumină profundă, strălucitoare.

Fata stătea în fața ferestrei gândindu-se la tot ceea ce s-a întâmplat în ultimul timp. Secretul lui Ing, secretul ei, al regelui Aratt, întâmplarea din grădină. Acum vedea ceva mai departe. Chipul fantomatic din grădină era chipul regelui Aratt, iar în acea după-amiază oglinda i-a arătat acest lucru, fără ca ea să i-o fi cerut de fapt. Nu era sigură de ce însemnau toate astea dar știa ce văzuse în ochii lui. Văzuse dispreț, răutate, chiar dacă chipul îi era blând și plin de ridurile vieții. Acum era mai sigură ca oricând că femeia din închisoarea Õsseatului spusese adevărul. Poate că Aratt îi îndeplinise o ultimă dorință mamei ei sperând că Niara nu avea să ajungă prea departe cu ei.

Atunci, pesemne că, Niara cunoscuse adevărul și la fel ca și ei nu voise să-l accepte. Și dacă, îi știa secretul regelui, lor de ce nu le-a destăinuit? Poate că, de aceea atunci când le vorbise despre tatăl lor, o podidiseră lacrimile.

Lăsă lucrurile așa. Momentan nu vroia să-l așeze pe Aratt în nici o categorie. Poate, că așa cum îi spuseseră felienii, acesta fusese nevoit să facă toate astea fără voia lui sau poate că nu făcuse nimic și era mort, așa cum se presupunea. Însă secretul lui Ingvarr parcă o măcina mult mai mult decât acesta. Și mai mult o intrigau felienii care erau atât de misterioși. Și cum reușiseră ei să țină trupul copilei intact atâta timp? Căci, Sior i-a povestit tot ceea ce-a văzut în camera aceea, din păcate nu își mai amintea prea multe căci vraja prin oglindă l-a răpus și multe din amintiri au rămas undeva prinse între două lumi. Dar ea avea să descopere adevărul.

Era bizar cum Ing era atât de familiarizat cu urienii și cu felienii, și apoi a ieșit la iveală și legătura lui cu Zoharul și cine știe ce alte secrete mai avea. Și tot el

descoperise și Steaua Spiroților. De unde știa atâtea? El afirma că a învățat asemenea unui arkadios, dar arkadios erau în dușmănie cu cei din Zohar. Toate astea erau curioase. Și în jurul lui Tio se învăluia un mister pe care ea nu reușise să-l înțeleagă. Se întreba dacă Sior știa mai multe, dacă Liort i-a mărturisit mai mult decât i-a destăinuit ei. Era bizar cum bărbatul dispărea în cele mai grele momente și apărea în tot felul de locuri, și apoi parcă atrăgea necazurile. Bărbatul era misterios și le spunea doar ceea ce credea el că e bine să audă. Oare câte mai ascundea? Și ce vroia el de fapt?

Fata era convinsă că lui Tio nu-i pasă câtuși de puțin de Profeție și de ce se va întâmpla cu ei. Își urmărea propriul interes. Dar, care să fi fost acela? Poate că și Ing, în afară de dorința de răzbunare, avea un interes ascuns. Iar acest interes ar fi putut avea legătură chiar cu ea. Căci, de secole Gildamanul și-a dorit să fie una cu Șiarul, iar acum tânărul îi exploata sentimentele. Și dacă, aveau să se căsătorească Șiarul îi revenea și ei în aceeași măsură ca și lui Sior, iar atunci, Gildamanul ar fi fost una cu Șiarul.

Nu știa dacă acest lucru e bun sau rău, dar cu siguranță interesele părților ascundeau ceva, altfel nu ar fi avut nici un rost. De fapt, rostul lui Ing nu îl văzuse clar de la bun început. De ce i-ar fi păsat lui de Profeție? Până la urmă Gildamanul s-ar fi putut înțelege cu Sorian sau ar fi putut să-l ignore așa cum a făcut și Õriatul. Dar, oare, nu cedaseră ei prea repede? Fără luptă, fără urlete și trâmbițe?

Avea nevoie să înțeleagă, chiar atunci. Vroia să știe de ce, care le era interesul fiecăruia în parte. Și atunci și-a amintit de inel. Sigur că da. Ing făcuse asta. Nu i-a dat inelul cu bună știință și astfel le-a schimbat destinul pentru un timp. Da, acum era clar în această privință. Șarama a fost forțată să-și rescrie paginile. Oare de ce făcuse una ca asta? De ce dorea cu atâta ardoare să-i reîntâlnească? Că, era clar că, asta dorea de fapt sau, poate, că a vrut pur și simplu să rescrie paginile vieții.

S-a îndepărtat de fereastră și s-a aruncat în pat. Avea un zâmbet acru pe față dar totodată victorios. Trebuia să găsească o cale spre secretele lor. Atunci când Ing era lângă ea o fermeca, dar acum vedea totul limpede din perspectiva altcuiva. Acum nici măcar nu își mai dădea seama dacă simte cu adevărat ceva pentru el. Cât de naivă a putut fi. Să se lase păcălită… dar nu avea de unde să

știe. Nu era vina ei. Niara nu o învățase nimic despre astfel de lucruri, dar ea citise în cărțile sale despre iubiri interesate, prefăcute.

Și dacă totul în jurul ei era o mare prefăcătorie? Dacă lumea se învârtea într-un sens anume, iar ea în altul? Poate că nu urma calea cea bună, sensul corect. Dar avea să afle asta chiar atunci în noaptea aia.

Și-a tras halatul de mătase pe deasupra cămășuței albe, ușor transparente. A coborât în grabă scările fără să fie incomodată de întuneric. A intrat în camera oglinzilor și a început să caute cu disperare una anume. După ceva timp a găsit-o. Era una mare din cristal veritabil, cu rame argintii. De cum a atins-o imaginea a început să șerpuiască ca valurile line ale unui râu. Fata privi spre lună care-i veni îndată în ajutor lăsând o rază să lumineze în fața speculului. Se așeză într-o poziție complicată, ținându-și ambele picioare sub ea, iar mâinile le împleti unindu-și, mai apoi, palmele într-o strângere puternică. Închise ochii și încercă să găsească cuvintele potrivite. După doar câteva clipe gura i se descleștă și buzele începură să i se miște armonios. Un zumzet ciudat părea s-o acompanieze din depărtare:

— Chem luna și spiritele ei, în a mă ajuta și putere a îmi da. Conjor stelele și universul să se contopească prin mine ca-ntr-o singură ființă. Să devenim unul și același, să simțim și să gândim aidoma. Las puterea speculului să îmi pătrundă în suflet și să-mi arate calea.

O rază îi lumină chipul ce părea absorbit de puterile cuvintelor. Fata se ridică în picioare fără să-și miște poziția mâinilor. Deschise ochii ce scânteiară în mod ciudat, acum păreau goi și întunecați. Apoi o flacără se pogorî de undeva din cer și se opri chiar deasupra capului său. Ochii fetei deveniră de un roșu scânteietor, iar vorbele-i sunau a blestem:

— Spune-mi tu, oglindă, cine sunt numiții, Tio și Ingvarr. Arată-mi calea ta și adevărul tău. Supune-te, unește-te cu luna și Universul și caută să-mi arăți calea spre inimile celor doi.

Luna dispăru ca prin minune, la fel și flacăra lăsându-se un întuneric crâncen. Apoi oglinda prinse viață luminând cu propriile-i forțe, încet-încet, încăperea. Și, o imagine se desluși clar, era cel dintâi numit, Tio. Stătea pe o stâncă undeva în munții Tiarului și privea spre cer.

Părea supărat și chipul îi era întunecat de o durere sfâșietoare. Un alt bărbat i se alătură, era Troten:

— Și, ce-ai hotărât? întrebă Troten.

Dar Tio nu răspunse și se repezi să guste din vinul adus de prietenul său:

— Nu e o soluție dacă te îneci în băutură, continuă Troten pe același ton serios. Acum copiii sunt mari și vor accepta adevărul dacă te vei hotărî să li-l destăinui.

— Nu există nici un adevăr, rosti în cele din urmă Tio. Adevărul, cel puțin, nu este la mine, dar le sunt dator copiilor ăstora, iar ceea ce trebuie să fac eu acum nu e dovadă de loialitate.

Troten îl bătu ușor pe spate:

— Nu este așa. Încerci doar să afli ceea ce vrem cu toții să aflăm, încerci să-i protejezi de ceea ce tu știi iar ei nu au voie să afle. Eu zic că e mai bine să lași lucrurile așa cum sunt și să nu te mai gândești la asta.

În acel moment un zgomot asurzitor întrerupse efectul magiei. Liort intrase în încăpere făcând ca totul să dispară și încă o dată Sirona rămase fără răspunsurile dorite.

Sirona zări chipul dezaprobator al motanului și cele două mărgele verzi ce păreau într-adevăr mânioase. Nici ea nu era tocmai încântată că acesta îi destrămase vraja pe care se chinuise să o obțină:

— Liort, dacă ai venit să-mi spui că nu este bine ceea ce fac atunci ți-ai ales un moment prost. Am atâtea întrebări fără răspunsuri și acum, cel puțin, am înțeles că acestea sunt ținute în mare taină. Cum să fac să-mi salvez Imperiul de sub dominația lui Sorian dacă răspunsurile la întrebările mele nu vin niciodată? Spune-mi tu, cum să înțeleg ceea ce se întâmplă în jurul meu. Ce îmi ascund toți cu atâta înverșunare?

Motanul rămase nemișcat ațintindu-și privirea spre ea. Apoi simți o ușoară tulburare și o voce ce venea de undeva din interiorul ei:

„Încerc să-ți vorbesc prin gânduri, o anunță vocea miorlăită și enigmatică. Închide ochii și concentrează-te."

Fata făcu întocmai și apoi își auzi propriul glas cum prinde viață în mintea ei:

„Liort, tu îmi vorbești?"

„Dar cine altul? întrebă motanul sec. Și acum, ascultă-mă cu atenție. Ceea ce nu ți se spune este bine să rămână neștiut și tu nu faci bine când te folosești de magie pentru a afla ceea ce poți afla și de una singură. Magia este deconspiratoare și un vrăjitor experimentat îți poate da de urmă și îți poate afla intențiile. Încearcă s-o folosești cât mai puțin și fii foarte atentă. De aceea eu sunt Păstrătorul vostru pentru că eu va trebui să vă spun la un moment dat ceea ce voi nu cunoașteți."

Fata rămase o clipă gânditoare încercând să-și adune forțele pentru a continua discuția:

„Liort, eu încerc să aflu ce ascund cei doi. Tu nu l-ai plăcut niciodată pe Ing, am simțit asta, așa cum am simțit că nu o placi nici pe Rufina. Iar între tine și Tio există o tăcere absurdă sau poate că nu. Dar între voi există ceva ce nu înțeleg și apoi chiar și Tio are ceva inexplicabil în el. Totul se întâmplă atât de repede când este el în jur."

„Sirona, tu ești cea puternică. Așa a fost scris. Dar înainte de-a afla ceea ce te frământă trebuie să te întărești și mai mult și nu o să reușești asta fără Sior. Trebuie să îți mai spun că ori de câte ori tu apelezi la oglinzi Sior resimte asta. O să vrei să știi de ce. Ei bine el are o sensibilitate la această magie mai ales atunci când este practicată de cineva prin venele căruia curge același sânge. De aceea, cred că Aratt este cel ce l-a dus pe Sior în starea de inconștiență când ne aflam la felieni. Și înainte, să mă duc să dorm am să-ți mai spun ceva. Atâta timp cât vei avea încredere în mine și mă vei asculta îți voi putea vorbi prin gânduri, dar tu nu trebuie să-i spui nici măcar lui Sior că mă poți auzi căci altfel „vraja" se va stinge. Tot ceea ce îți spun ție va rămâne între noi. Promite-mi!"

Fata trase aer în piept. Acum se și putea vedea cu ochii minții stând față în față cu motanul și discutând ca două suflete normale:

„Îți promit!"

„Bine. Acum înainte să plec am să-ți dau un sfat. Învață să folosești magia spiroților în luptă căci acolo îți va fi trebuincioasă și magia Zoharului pentru a reuși să citești în trecut și prezent. Dar nu te atinge de viitor. Nu încă. Atunci când va veni momentul prielnic am să îți spun eu. Să ai o noapte bună!"

Motanul dispăru în spatele ușii din oglinzi lăsând-o singură, dar cu inima mai împăcată.

Când se trezi, Norian o aștepta în sala cea marea cu masa pregătită. Câteva fete noi rămaseră în spatele scaunelor asigurându-se că regele și invitata sa vor servi tot ce vor dori. În fața ușii se aflau doi paji îmbrăcați elegant, iar la brâu purtau spade cu mânere de diamant. Chiar și în curte auzi zarvă, iar la bucătărie câteva oale căzură împrăștiind un zgomot metalic:

— Ce se întâmplă? întrebă Sirona nedumerită.

Regele avea același chip calm și un zâmbet larg ce-i lumina fața:

— Așa cum ți-am spus ieri: totul se schimbă. A fost magia ființelor acelea mici, după ce au refăcut totul în jur am găsit în vistierie bani și atunci am hotărât să-mi angajez îndată servitori așa cum aveam și altă dată. Și ghici: ca prin minune am primit sute de scrisori de la oameni ce mi-au spus că vin pentru a se alătura nouă și pentru a merge la luptă împotriva lui Sorian. Ți-am spus că soarta ni se schimbă.

În schimb Sirona se încruntă și îi povesti regelui ce văzuse în oglindă chiar în ziua precedentă atunci când el era de față:

— Așa că am o bănuială, continuă ea. Gândește-te și tu. Aratt în grădină înfăptuiește minunea apoi, parcă pentru a mi-l face cunoscut, îmi apare în oglindă, chiar dacă eu nu i-am cerut asta. Vezi tu, profeția își urmează cursul dar, Alfsigr nu a știut atunci când a văzut că însuși regele dorește să se împlinească.

— Dar, de ce ar dori el una ca asta dacă este într-adevăr alături de Sorian?

Fata oftă:

— E simplu. Ambii știu că dacă profeția nu se va împlini măcar în parte nici unul nu va putea să conducă Șiarul cu adevărat. De aceea au și adus acei doi gemeni de unde i-or fi scos. Dar ei au nevoie de noi cu adevărat. În primul rând pentru că noi le vom duce toți inamicii în față. Iar în felul ăsta au ocazia să scape de toți odată și apoi… Șiarul e viu. Și doar el își va recunoaște adevărații suverani. Este logic. Vor să ne atragă acolo pentru ca Șiarul să ne recunoască, oamenii să ne aclame și să uite de tot răul înfăptuit de șaisprezece ani încoace. Apoi Sorian ne va omorî și va pune totul pe seama unui

accident. Dacă noi apărem în Șiar, Sorian o să-l scoată și pe Aratt din ascunzătoare sperând să ne câștige încrederea astfel.

Norian o privi pentru o clipă apoi pufni în râs:

— Fetițo, cred că ai o imaginație mult prea bogată. Dacă profeția s-ar împlini într-adevăr atunci Sorian și toți oamenii lui ar fi învinși, de ce și-ar dori una ca asta?

— După cum bine știi inelul regal a rămas la Ing. Abia aseară am înțeles că nu ni l-a dat cu bună știință. Și aici există două variante. O primă variantă ar fi aceea că a vrut să ne schimbe destinul. Putea s-o facă din răzbunare pentru că nu l-am mai vrut lângă mine sau poate că așa i s-a ordonat. Iar cea de-a doua variantă este că nu știa răul ce-l va produce și pur și simplu nu ni l-a dat sperând că astfel îl vom căuta și ne vom revedea.

— Adică te va revedea, a glumit regele. Să știi că și eu m-am gândit că din pricina inelului, destinul vostru s-a schimbat, dar nu cred că Ing a făcut-o cu această intenție. De fapt știu că nu a avut intenții rele și știu pentru că eu l-am rugat să vă iasă în cale și să vă conducă spre Gildaman. Eram convins că la un moment dat o să aveți nevoie de ajutorul lui. Ing e un băiat bun, nu zic că nu are ciudățeniile lui, dar nici nu ar trebui să-l judeci așa aspru. Și înainte de-a apela la magie, pentru a-i afla intențiile, caută în sufletul tău și poate vei găsi răspunsul. Și atunci când îl vei găsi, încrede-te în el și încearcă să menții aprinsă flacăra încrederii, pentru că așa este cel mai corect.

Sirona nu era sigură că înțelege ceea ce vrea să-i spună Norian, dar rămase tăcută parcă doborâtă de resentimente. Într-adevăr, oamenii nu se asemănau între ei dar ăsta nu era motiv pentru a nu se încrede. Aproape pe toată durata micului dejun liniștea se lăsase apăsătoare. Doar din când în când mai rupeau tăcerea atunci când cereau câte o felie de pâine sau o altă ceașcă cu ceai.

După ce au servit masa, cei doi au ieșit în curtea interioară pentru a se bucura de o altă zi minunată și de peisajul angelic pe care li-l oferiseră micile creaturi. Stăteau unul lângă altul, dar fiecare își avea propriile gânduri și dureri. Într-un târziu, Norian, sparse tăcerea:

— Tare mult aș fi vrut să am o fiică ca tine. Tu nu te-ai uitat la sărăcia mea, nici măcar nu ți-a păsat, a oftat îndurerat. Nu ți-am spus nimic despre asta dar acum simt nevoia să o fac. Regina mea a luat copilele și a plecat așa

cum bine știi. Una din fiice i-a promis-o lui Sorian și atunci m-am supărat îngrozitor de tare. Cam atunci au început necazurile mele. Chiar și copilele mele au început să mă urască pe măsură ce sărăceam. Totul devenise insuportabil. Și apoi, într-o dimineață, m-am trezit iar ele nu mai erau. Palatul era așa cum l-ai găsit și tu. Ciudat a fost că m-am simțit chiar bine, eliberat de o povară căreia nu-i mai puteam face față. Am rămas doar eu și câțiva servitori credincioși, dar acum aș vrea să îmi revăd fiicele. Aș vrea să vadă că sunt din nou bogat, așa cum îi stă bine unui rege. Sunt sigur că atunci și-ar dori să se întoarcă, dar nu le-aș mai primi.

Sirona simți durerea din glas și falsa răzbunare pe care i-o mărturisise. Știa că de fapt își dorea ca ele să se întoarcă și să rămână, să facă din nou Ȭr'ala să răsune de glasurile lor. Să dea din nou petreceri unde oamenii aveau să se veselească. Dar toate astea dispăruseră odată cu trecutul, iar el încă mai trăia acolo, departe lângă ele:

— Nu îți fă griji, unchiule. Într-o zi am să mă întorc și am să te iau lângă mine. Nu te voi uita și nu te voi lăsa singur, niciodată. Ești primul om, în afară de Sior, care mi-a dăruit întreaga sa inimă și întreaga sa avere, chiar dacă el nu mai avea nici bani de apă. Nu te-aș putea uita vreodată și cu siguranță că nu te-aș lăsa singur în anii de bătrânețe. Dar trebuie să te gândești să pui un rege tânăr în locul tău căci într-o zi povara unui Imperiu va deveni prea grea și pentru tine. Trebuie să-ți alegi un înlocuitor înțelept care să îți urmeze pilda.

Bărbatul o îmbrățișă ascunzându-și astfel două lacrimi grele. Apoi o privi în ochi pentru câteva clipe și îi sărută fruntea:

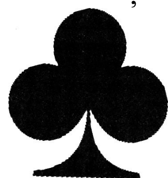
— Cei ce au părinți buni nu știu să-i aprecieze, la fel se întâmplă și cu cei ce au copii buni. De azi înainte am să consider că tu ești fiica mea și am să aștept să te întorci pentru a-ți îmbrățișa bătrânul tată.

Rămaseră îmbrățișați o vreme până când un paj mai în etate îi deranjă pentru a le face un anunț. Își drese glasul și spuse politicos:

— Domniile lor, Tio și Sior spun că-i așteptați. Să le dau voie?

Sirona sări în picioare și alergă spre curtea principală dându-i brânci pajului, ce abia își recăpătă echilibrul. În sfârșit avea să-l revadă pe Sior. Câtă bucurie și câtă

speranță avea în suflet. Acum speranța renăștea din nou. Aveau să devină împreună o forță indestructibilă.

CAPITOLUL IV
LUPTA VRĂJITORILOR

Era o după-amiază fierbinte. Soarele strălucea cu mai multă putere ca niciodată, iar liniștea era apăsătoare. Nici, chiar, păsările nu își mai etalau glasurile alese, preferând răcoarea copacilor. Străjerii păreau abătuți și înfierbântați, era prima zi adevărată din vară, iar trupul încă nu reușise să se obișnuiască cu pâcla ce pusese stăpânire pe întreg Õriatul.

Gemenii erau în camera oglinzilor acolo unde razele soarelui nu reușeau să pătrundă. Fata îi povesti lui Sior prin câte trecuse omițând în mod intenționat conversația ei cu Liort. Sior era încă abătut și nu mai arăta ca odinioară. Chipul i se îngălbenise ca ceara de când acea boală misterioasă îl lovise, iar ochii îi erau de un roșu-vinețiu. Fata îi simți tremurul din voce, iar ăsta era semn că boala nu îl părăsise întru totul și drumul fusese destul de lung. Sior și Tio întâmpinaseră și ei câteva greutăți din partea grumilor, dar reușiră să treacă datorită unui vicleșug pe care bătrânul îl pusese în aplicare. Astfel, cei doi, își destăinuiră aproape tot ceea ce s-a întâmplat în lipsa celuilalt. Dar pe Sirona încă o măcina problema inelului:

— Va trebui să aflu unde este, îi mărturisi ea. Dacă mai este la Ing este absolut necesar să mergem să-l salvăm.

— Eu zic că ar trebui să-l salvăm oricum.

Fata rămase pentru o clipă cu privirea pierdută printre specule:

— Nu, Sior, nu am să risc dacă nu este nevoie. Am riscat și așa prea mult atunci când i-am acceptat tovărășia. Acel sentiment încă nu a plecat din sufletul meu. Îmi este teamă. Înțelegi?

Sirona reușea să fie foarte convingătoare atunci când dorea dar de data asta Sior nu se lăsă convins, însă nici nu avu puterea s-o contrazică. Încă îl mai supăra o tuse malefică ce părea că-i fură din puteri de fiecare dată când punea stăpânire pe el. Tuși violent, însă reuși să rupă nodul din gât, apoi simți cum tot trupul îi amețește într-o vâltoare ușor plăcută. Se întinse pe pavajul din oglinzi și

închise ochii. În acel moment și-ar fi dorit măcar zece minute de somn.

Își lăsă trupul moale și încercă să elimine orice zgomot ce l-ar fi putut deranja. Sirona tăcu îngândurată așa că nu-i fu prea greu să-și elibereze mintea și să o lase să plutească în voie. Se lăsă o liniște atât de profundă încât putu să-și asculte propriile bătăi ale inimi. Urechile începură să-i țiuie și de undeva auzea niște voci înfundate ce sporovăiau supărate. Una din voci se răsti, dar în șoaptă:

— Și de ce nu mi-ai spus, Grah? rosti o voce feminină destul de subțire și țipătoare.

Pentru un moment nu veni nici un răspuns, apoi o voce masculină, morocănoasă, dar calmă se auzi de dincolo de oglinzi:

— Vallh, ce ai putea să faci? Trebuie să dea piept cu Cel Mare.

— Trebuie s-o anunțăm cumva! urlă vocea pițigăiată. Nu va reuși să facă față, nu va reuși, începu să se agite glasul feminin. Și dacă nu va reuși…

— O vom ajuta, îi spuse Grah pentru a o mai calma. Dacă ne unim forțele vom reuși. Zău că vom reuși.

Vocile începură să se piardă încet-încet, lăsându-i lui Sior urechile să țiuie până când liniștea se lăsă cu totul. Când deschise ochii simți cum broboane mari de transpirație rece îi treceau șira spinării. Încercă să se ridice, dar oglinzile acelea parcă îl țineau cu mâinile lor invizibile. Se liniști, ușor-ușor și în cele din urmă se eliberă din strânsoare. Căută prin încăpere. Sirona bombănea de una singură în fața unei oglinzi mari, dar băiatul nu o băgă în seamă și încercă să găsească cele două voci care-i disturbaseră liniștea.

În afară de sora sa și oglinzile ce împânzeau încăperea nimic altceva nu mai era. A încercat să uite întâmplarea încercând să își revină din acea amețeală neplăcută.

Mâncară în tăcere poate din pricina căldurii izbitoare sau poate din pricina gândurilor ce îi chinuiau. Păstrătorul stătea liniștit pe spatele Gardianului. În mod bizar nici unul dintre ei nu se mai atinseseră de mâncare de ceva timp. Norian bănuia că ceva îi supără: poate erau bolnavi

sau cine ştie ce alte preocupări aveau, dar nu își putea închipui să fie ceva mai important decât stomacul. Și cu toate astea ei stăteau liniștiți, dormitând.

Gemenii s-au ridicat primii de la masă şi fără nici o vorbă s-au retras în grădina interioară la umbra celui mai mare copac:

— Asta seamănă cu liniștea dinainte de furtună, șopti fata mai mult pentru ea.

Simțurile îi spuneau că liniștea nu va mai dura mult. Nu știa cu siguranță ce avea să se întâmple, dar era înfricoșată cu toate că întreaga zi nu se întâmplase nimic neobișnuit ci doar plictiseala se instalase. Sior nu spuse nimic, încă se mai gândea dacă vocile acelea fuseseră un simplu vis sau totul se întâmplase aievea. Nu știa dacă e bine sau nu să-i mărturisească Sironei, poate că aceasta avea să dea vina pe boala care se abătuse asupra lui sau poate pe o nebunie temporară. Își alungă gândul acesta crezând, el însuși, într-o nebunie și își întinse chipul, palid, spre razele soarelui. Abia acum simțea că își revine din amorțeala ce-l cuprinsese în ultimele săptămâni. Soarele se juca pe chipul său dezmierdându-i pielea aspră și redându-i încet-încet, acea pată de culoare din obraji.

Rămaseră așa mult timp, lăsându-se mângâiați de razele fierbinți ce străbăteau cu ușurință prin frunzișul îndesit al copacului. Dar nici unul nu era cu adevărat deranjat de acea căldură, de fapt chiar se bucurau de o zi atât de plăcută și de liniștită. Ambii simțeau undeva în adâncul lor că zilele ca acestea nu vor mai fi multe. În cele din urmă Sirona rupse tăcerea:

— La noapte am să folosesc din nou oglinzile pentru a afla unde este inelul. Asta ar putea să îți facă rău, dar promit că nu va dura mult.

Tânărul zâmbi însă chipul îi părea aproape scheletic. Sirona se îngrozi pentru o clipă însă soarele își schimbă poziția, iar chipul fratelui redeveni cel de altă dată, palid și calm:

— O să rezist nu îți face griji din cauza asta, încercă să o liniștească băiatul.

Seara se lăsă greu. Aceeași liniște domni întreaga zi. După ce au servit cina fiecare s-a retras în camera sa. Dintr-un motiv sau altul Liort s-a dus cu Sior, iar T rămase cu Sirona. Pentru prima oară cei doi erau despărțiți. Probabil că Păstrătorul avea să-i spună vreo taină tânărului său stăpân. Sirona rămase trează până

aproape de miezul nopții, abia atunci se furișă din camera ei și cu repeziciune coborî scările afundându-se în camera oglinzilor. De data aceasta era beznă, un întuneric profund, dar liniștitor. Nu știa cum avea să facă să găsească oglinda prezentului fără să o vadă, dar spera că aceasta o va chema la ea. Dar nu, nu simți nimic iar ei îi era teamă să înainteze pentru a nu provoca vreun dezastru. Căută repede în memorie și găsi. Își strânse palmele una în cealaltă formând un cerc. Avea degetele răsfirate iar încheieturile erau la doar câțiva centimetri depărtare. Pentru o clipă parcă uită scopul acestei strângeri, apoi un zâmbet bizar îi cuprinse chipul. Ochii păreau că i se învârt amețitor, într-o vâjâială uluitoare, se roteau atât de repede încât chipul îi căpăta diverse nuanțe.

Pentru o clipă totul se opri și dintre degete începu să apară o scânteiere, apoi alta, și alta până când în cercul format din palme apăru un bulgăre de foc ce părea să nu îi pătrundă pielea. Și-a retras palma de deasupra, lăsând bulgărele roșiatic să se ridice până deasupra capului ei. În acea lumină părea și mai frumoasă iar părul îi căpătase zeci de nuanțe ce se reflectau armonios. Dar chipul îi căpătă o grimasă în momentul în care camera se lumină în întregime. Doar o singură oglindă mai era acolo iar restul dispăruseră. Fata cercetă cu grijă locul. Acum camera era goală, o cameră de piatră, rece și întunecoasă. Pereții erau mai drepți sau mai adânci în funcție de cum fusese așezată roca.

Sirona se apropie cu grijă de singura oglindă rămasă. Era pe jumătatea celor mari și de jur împrejur avea o ramă veche scobită într-un mod complicat. Aceasta nu părea a fi din același cristal ca toate celelalte și cu toate astea avea o strălucire frumoasă. Se așeză în fața ei și în mod anormal își zări chipul. Atunci îndoiala începu să se înfiripe în sufletul său. Nu simțea nimic din partea speculului și îi mai arăta și chipul, cu siguranță că aceasta era o oglindă ca oricare alta. Simți cum întreg pământul îi fuge de sub picioare și o amețeală fulgerătoare puse stăpânire pe ea.

Oare ce s-a întâmplat în cursul zilei? Cum era posibil ca zeci de oglinzi să dispară așa fără nici o urmă? Și cine să fi făcut asta?

S-a așezat în genunchi în fața speculului încercând să-și stăpânească lacrimile. Era clar, destinul nu ținea cu ea. Oare de ce nu încercase să afle asta cu o seară în urmă

așa cum o sfătuise Norian? Acum era prea târziu. Însă, când și-a ridicat privirea a observat că imaginea ei dispăruse iar speculul rămăsese mat. Inima începu să-i tresară atunci când începu să simtă chemarea oglinzii. Întreg trupul îi vibra, legătura dintre ea și această oglindă era mult mai puternică, niciodată nu simțise atâta viață într-o bucată de sticlă, parcă o chema, parcă îi vorbea repede fără să răsufle. Fata încercă să rămână conștientă cu toate că simțea că trupul i se slăbește și dintr-o clipă în alta avea să cadă împotriva voinței ei. Dar nu, nu avea să se lase cu una cu două. Închise ochii și încercă să își adune toate puterile și pentru o clipă chiar reuși să își adune toate simțurile. Și-a ridicat din nou privirea constatând că bulgărele de foc dispăruse și singura lumină ce mai licărea venea din interiorul speculului. Privirea, parcă, îi era atrasă în interiorul oglinzii ca un magnet. Pe măsură ce lumina devenea mai orbitoare, ea era tot mai atrasă ca picată în transă.

Un turn întunecat apăru de nicăieri într-un ținut plin de ceață și întuneric și o siluetă întunecată apăru în fața unei ferestre slab luminate. Apoi, imaginea se schimbă, dintr-o dată în față apărându-i o altă siluetă de data aceasta mult mai aproape. Trupul era învăluit într-o mantie de un gri închis, aproape de negru, iar chipul îi era acoperit de o glugă astfel încât nici măcar o licărire nu străbătea de sub acea mantie misterioasă.

Silueta venea tot mai aproape de specul de parcă se chinuia să iasă prin acesta. Ca și în alte dăți oglinda căpătă cute ciudate ca niște valuri liniștite. Atunci, mâna mare, acoperită de mănuși stranii, dintr-un material nemaivăzut, cu țepi îndreptați în sus, ieși. Sirona se dădu un pas în spate abia trezită din transa ce o ținuse prizonieră și atunci apăru un picior învăluit într-o cizmă plină de cuțitașe strălucitoare. După care, ieși cu totul.

Fata rămase încremenită. Nu era în stare să se ridice în picioare, dar ceva părea să se schimbe în jurul ei și rând pe rând toate celelalte oglinzi reapărură ca din neant, unite de o lumină bizară. Silueta nici nu se mișcă și nici nu rosti vreun cuvânt, dar începu să leviteze ridicându-se cu cea mai mare ușurință. Ajunse până aproape de brâul Sironei atunci când din palme îi ieșiră fulgere în culori nefirești ce se îndreptau spre ea. În acea clipă reuși să reacționeze și se dădu la o parte lăsând vraja să se lovească de una din oglinzi. Apoi speculele părură că o

pasează de la una la alta până ce una din ele absorbi necuratul.

Silueta se ridică și mai mult, aproape de tavan. Făcu un cerc cu degetul arătător și tavanul începu să devină din ce în ce mai negru ca un cer ce își chema norii înainte de furtună. Atunci, Sirona a înțeles. Vroia să creeze fulgere pe toată suprafața camerei astfel că unul din ele avea să o lovească, iar ea nu cunoștea nici o vrajă de protecție, nici una. Încercă să nu intre în panică și să se gândească cât de repede la o soluție salvatoare.

Văzu licărul ciudat al unei oglinzi mici. S-a repezit spre ea și-a ridicat-o spre zecile de nori ce se conturau pe tavanul încăperii. Mii de fulgere începură deja acuma să se năpustească asupra ei dar oglinda o proteja înghițind pofticioasă toate acele străfulgerări.

Creatura opri haosul și cu o forță nevăzută distruse oglinda ce se fărâmiță în mii de cioburi ce dispărură înainte să atingă pământul. Sirona și-a îndreptat privirea spre el, se simțea îngrozită și slăbită, dar nu avea să moară așa. Nu concepea.

Un urlet strident invadă încăperea și prin cine știe ce minune Fawrr apăru în mijlocul iadului. Penele îi luciră puternic la contactul cu oglinzile formând un joc magic de culori, dar asta nu îl speria pe cel ce levita deasupra lor. Atunci pasărea lăsă să-i cadă o baghetă și se așeză deasupra norului urlând asurzitor.

Fata prinse bagheta fără să își dea seama că este a lui Sior. Cu o ultimă forță îndreptă obiectul spre silueta misterioasă. Vârful argintiu prinse viață îndată și creă un vârtej amețitor ce se tot ridica și se ridica încercând să prindă creatura în mrejele sale. Dar „umbra” se mișcă cu agilitate și evită vârtejul. Se lăsă în jos atingând cu picioarele podeaua din sticlă. Când picioarele au atins sticla, întreaga cameră s-a cutremurat iar bagheta păru că și-a pierdut orice urmă de putere. Un râs strident a cutremurat oglinzile, dar Fawrr încerca să-i acopere râsul cu țipătul său strident.

Sirona nu se mai putea mișca. De acum, era față în față cu creatura aceea negricioasă, coborâtă din iad. Mâinile i se mișcară împotriva voinței, palmele i se uniră din nou formând același cerc din care răsări un bulgăre de foc, de data aceasta era mult mai mare și mai luminos. Fata nu mai stătu pe gânduri și aruncă bulgărele în fantasma din fața sa. Acesta păru să-l atingă, căci un

strigăt îndurerat ieși de dincolo de glugă. Apoi făcu un altul și procedă în același fel iar efectul fu din nou cel dorit. Fawrr își oprise urletul strident părând mult mai calm. Fata prinse curaj și îl invocă pe Asch. Focul începu să iasă din trupul ei învăluind-o din cap până în picioare ca un scut protector, dar în mod ciudat ea nu simțea nimic însă creatura părea că resimte fiecare flacără în parte. Pentru prima oară, Sirona îi simți teama. Se zvârcolea ca un nebun de parcă el ar fi fost cuprins de toate acele flăcări.

Căută cu disperare oglinda prin care venise și se retrase rapid, fiind înghițit de specul. În mod bizar oglinda dispăru la doar câteva clipe după umbră.

Flăcările din jurul Sironei începură să pălească până când îi lăsară trupul așa cum era. Fawrr coborî în grabă de pe grindă năpustindu-se asupra ei.

Sirona simțea cum simțurile o lasă, dar înainte de-a leșina îl zări pe Fawrr înconjurat de un bulgăre de foc ce se contopea cu penele lui colorate creând o lumină orbitoare. Apoi își pierdu simțurile și ultimul lucru ce l-a văzut a fost mișcarea unduitoare a unui specul.

Corpul îi era rigid. Simțea cum o căldură îmbietoare încearcă să-i pătrundă pielea fină, dar ea rămase nemișcată mult timp sau cel puțin așa i se păru. Se zbătu din greu să deschidă ochii și în cele din urmă reuși. Lumina era palidă dar plăcută. Se afla tot în camera oglinzilor, iar cel ce încerca s-o readucă în simțiri era Fawrr.

Simțea că toate oasele o dor, o durere atât de profundă, de dăunătoare ce părea că îi cuprinde și sufletul nu numai trupul. Reuși cu greu să se ridice în șezut. Pentru câteva clipe analiză camera care era așa cum trebuia să fie. Simțea din nou chemarea oglinzilor și legătura dintre ea și ele, așa cum era normal imaginea nu i se reflecta în nici una din ele. Acum se simțea în siguranță și nu dorea să afle vreun răspuns, nu acum. Își dorea să reușească să ajungă în cameră dar nu își putea mișca picioarele reci ca gheața.

Fawrr o privea neputincios fără nici o avertizare dispăru. Însă în mintea ei se formă o voce:

„Te simți bine? Ce s-a întâmplat?”

Sirona îi recunoscu glasul motanului. Se bucura să-l audă, dar nu era în stare să-și contopească gândul cu al lui. Motanul păru să înțeleagă neputința ei și o întrebă:

„Poți să te miști?”

Fata negă din cap. Văzu în ochii Tuciuriului disperarea, dar încercă s-o ignore, era și așa destul de speriată:

„Va trebui să te readuc la viață. Spune-mi ce vrajă ai folosit.”

Fata își mișcă cu greu buzele uscate:

— Nu îmi amintesc decât că trupul mi-a luat foc iar el s-a speriat și a fugit.

„Te-ai folosit de Asch. O să-mi spui mai târziu ce ți s-a întâmplat, până una alta trebuie să îmi amintesc.”

Pisoiul rămase tăcut câteva clipe apoi o licărire stranie se observă în cele două bile verzi:

„Am să rostesc un descântec. Ai să leșini din nou, dar atunci când te vei trezi picioarele îți vor fi la fel ca înainte. Voi rămâne lângă tine în tot acest timp,” o încurajă binevoitor.

Fata aprobă din priviri. Liort tăcu iar ea nu-i mai auzi glasul însă simți amorțeala și ochii ce i se lăsau greu dar în cele din urmă totul se întrerupse rămânând în întuneric.

Când s-a trezit din nou se afla în camera ei. Draperiile erau trase iar soarele putea intra în voie scăldând camera într-o lumină blândă. Liort era lângă ea așa cum îi promisese.

Primul gând a fost să-și miște picioarele și mare i-a fost bucuria când a constatat că erau din nou ca înainte. Însă, oboseala persista dar, încercă să se ridice pe marginea patului și în cele din urmă reuși. Sior intră în cameră aducându-i un pahar de apă:

— Bea, nu este o apă obișnuită. O să-ți recapeți toate puterile în curând. Ești bine, sună glasul său îngrijorat?

Fata bău apa dintr-o suflare, dar tot își mai simțea buzele uscate:

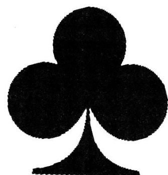
— Cred că sunt bine și asta datorită lui Fawrr și a lui Liort.

Fata îi mulțumi motanului, dar nu scoase nici un cuvânt despre faptul că-l putea înțelege. Încet-încet, începu să-și recapete puterile și în tot acest timp le povesti celor doi tot ceea ce se întâmplase cu lux de amănunte. Sior dădea dezaprobator din cap și o făcu să-i

promită că nu va mai apela niciodată la o oglindă pentru a afla cine știe ce:

— Vom merge după Ing, a spus tânărul hotărât. El trebuie să știe unde se află inelul, dacă nu cumva este chiar la el. Până atunci renunți la magie, după cum vezi și tu, nu este bună.

Fata nu era convinsă că va renunța dar acum era prea extenuată pentru ai mai ține piept fratelui. Se lăsă pe spate și în câteva clipe adormi.

CAPITOLUL V
AJUTOR PENTRU REGE

Zilele ce urmară trecură fără incidente. Sirona își petrecea mai tot timpul în compania fratelui și a celor două animale în grădina secretă alături de micile creaturi ce le arătau toată bunăvoința. Sior era de-a dreptul încântat de ființele acelea firave ce păreau a fi fluturi cu chipuri umane. Unele dintre ele li se opreau în palme și le zâmbeau politicos după care se ridicau într-un zbor amețitor ca într-un dans special făcut pentru a-și încânta spectatorii. Gemenii le aplaudau și se distrau de minune în compania micilor lor prieteni însă, când soarele apunea ele se retrăgeau prin scorburile copacilor lăsând liniștea să pună stăpânire pe întreaga noapte.

În acele zile totul fusese calm doar câteva persoane se perindaseră pe la curtea regelui pentru a se asigura că zvonurile sunt adevărate, cum că Norian își recăpătase averea și faima. Cu o zi în urmă sosise o femeie însoțită de fiica ei: tare mirată rămase femeia când a văzut că Õr'ala arată ca înainte și mult timp s-a minunat și a pus asta pe seama unei minuni divine. Norian a primit-o în grădina de flori ceva mai departe de curtea interioară într-un loc acoperit de garduri vii, mari și bogate în frunzăriș. Fiica acesteia i s-a aruncat regelui la picioare, spre surprinderea tuturor, și a început a plânge de ți se rupea sufletul și alta nu.

Norian s-a fâstâcit pentru o clipă, nu mai era obișnuit cu treburile regești, de prea multă vreme nimeni nu-i mai ceruse vreun ajutor. Mai greu și-a revenit Norian decât biata copilă, doar gemenii se înghionteau și râdeau pe înfundate. În cele din urmă, printre sughițuri, copila i-a vorbit cerându-i regelui o mână de grâne și un loc de muncă pe pământurile sale. Cele două veneau tocmai din Șiar și trecuseră peste o groază de pericole pentru a ajunge în Õriat. Ceea ce le-a povestit ulterior a adus groaza și mâhnirea în sufletele tuturor. Femeia și-a luat copila lângă ea și a început a le vorbi pe un ton aspru și obosit:

— Din Șiar nu a mai rămas aproape nimic, doar sânge și durere. La fiecare pas se întâmplă crime

incredibile. Copii ne sunt furați de lângă noi și vânduți ca sclavi în celelalte Imperii, în cele despre care nu vorbește nimeni. Femeile sunt obligate să muncească pământurile care, de acum, îi aparțin în totalitate lui Sorian, iar bărbații, vor nu vor, sunt înrolați în armatele acestuia. Nu mai avem nici libertatea de-a gândi fără să știe el. Acum ca să ne plimbăm dintr-un oraș în altul avem nevoie de un înscris de trecere și pentru asta trebuie să fim trecuți în caietul regelui. La fiecare doi ani se face recensământul, iar cei ce mor de tineri sunt readuși la viață printr-o magie diabolică.

Dacă nu am fi fugit de-acolo fiica mea ar fi fost vândută iar eu ar fi trebuit să muncesc toată viața pentru binele criminalului. Dar nici în Gildaman lucrurile nu stau altfel. Și acesta a început să semene din ce în ce mai mult cu Șiarul, totul este distrus. Au distrus până și Tiarul, dar am înțeles că sunt câțiva care au scăpat. Dar nimic nu va mai fi la fel vreodată, a oftat femeia.

Gemenii și-au îndreptat gândurile spre Niara. Cât de mult și-ar fi dorit ca ea să fi fost printre cei care au scăpat. Vremurile erau triste pentru locuitorii celor două Imperii și numai Șarama știa când acest blestem avea să se abată și asupra Õriatului.

Norian le-a adăpostit pe femei în Õr'ala și le-a angajat la bucătărie căci cea mai în vârstă părea a fi o bucătăreasă tare pricepută, iar fiica sa ajuta atât cât putea având libertatea dorită, ceea ce i se cuvenea unei fete tinere.

De atunci, se scursese o zi întreagă, timp în care Tio și gemenii încercară să se relaxeze pentru a porni din nou la drum. Acum știau că au de înfruntat forțe meschine și le va fi destul de greu să învingă în situația de față. Doar inelul lui Sior i-ar mai fi putut aduna la luptă pe cei pe care Sorian îi recrutase cu forța iar ei trebuiau să găsească o cale pentru a-i face pe oameni să se răzvrătească. Tio s-a gândit că și Imperiile despre care nu se vorbește ar fi putut să le dea o mână de ajutor, dar pentru asta trebuia ca unul dintre ei să fie ambasadorul și adevărul era că gemenii nu doreau să pornească singuri spre Õsseat.

După o discuție destul de îndelungată pe seama acestui subiect, cei patru au ajuns la concluzia că trebuie să-l salveze pe Ing și îndată ce acest gând va fi realizat, Tio va pleca drept ambasador spre celelalte imperii sau tărâmuri căci nimeni nu știa de fapt cine, sau cum,

conduce acolo. Nu se auzise niciodată că ar exista vreun rege dincolo de cele trei Imperii deja cunoscute, nu se auzise de vreun război sau despre viața ce o duceau ființele de acolo. Oamenii știau, doar că, locurile acestea există și dacă nimeni nu le vorbise niciodată, nu își puseseră prea multe întrebări și cu timpul curiozitatea față de țările vecine dispăru.

Seara se lăsase la fel de călduroasă ca și precedentele. Stelele erau mai multe și mai strălucitoare iar luna apăruse în mijlocul lor ca o adevărată divă îmbătată de propria-i frumusețe. Astrele se aliniaseră într-o formă geometrică aruncând raze îmbătătoare în curtea interioară. Licuricii, zeci și zeci, se așezară prin coroanele copacilor dându-le un luciu misterios.

Gemenii stăteau pe iarbă în tăcere gândindu-se la tot felul de lucruri. Dar tăcerea fu ruptă de cei doi bărbați ce li se alăturară:

— Mâine vom pleca, îi anunță Tio, de data asta pe un ton grav. Era poate pentru prima oară când Sirona îl vedea treaz. De când ajunsese în Õriat, bătrânul nu mai pusese gura pe nici un strop de vin sau pe alte băuturi ce îți puteau lua mințile.

Fata recunoștea în sinea ei că Tio nu mai era la fel de simpatic ca atunci când era ciupit, dar acum se încredea mai mult în vorbele lui. De abia acum reușise să afle cum scăpase Tio din stâncile Õsseatului chiar dacă povestea fusese ușor trasă de păr fata înclină să creadă că, într-adevăr, în inima muntelui există un orășel al piticilor, iar aceștia îi erau prieteni. El mai spusese că ea nu nimerise drumul corect căci de l-ar fi nimerit ar fi fost în siguranță așa cum a fost și el.

Sior se mișcă greoi și își îndreptă chipul spre cer. Era mai limpede ca niciodată. În Tiar nu vedeai prea des un cer atât de curat și plin de stele, dar aici totul părea încă pur, neatins de mânia răului:

— Dacă trebuie, mormăi tânărul, atunci mâine vom porni la drum.

— Felix se simte bine de când a venit aici, spuse Sirona. Nu cred că o să mai întâmpine dificultăți pe drum. Dar încă nu aș vrea să plec. Mă întreb cum o să se descurce Norian de unul singur.

Regele zâmbi păstrându-și figura blajină și înțeleaptă ce-l caracteriza atât de bine:

— O să am și eu ajutoarele mele. Doar nu crezi că o să înnebunesc de singurătate.

— Și cine sunt aceste ajutoare? se interesă fata.

— Ai să vezi mâine. O să fie o surpriză pentru voi și o bucurie enormă pentru mine.

Sior ridică din sprânceană neîncrezător:

— Noi nu avem prea mulți prieteni, ca să ne poți lua prin surprindere atât de ușor.

— Aveți, dar nu îi știți, bombăni Tio ce stătea mai liniștit ca niciodată. Dar regele are dreptate, mâine o să vedeți cu ochii voștri.

Tinerii abandonară subiectul, poate și pentru că nu îi interesa prea mult surpriza promisă. Sirona nu era prea hotărâtă să-și lase unchiul de unul singur mai ales acum când Sorian se apropia amenințător de mult de Õriat. Nu avea să mai dureze mult până când Sorian avea să-i ceară supunerea și de aici avea să înceapă războiul împotriva Imperiului și asta nu ar fi speriat-o prea tare dacă Õriatul ar fi avut o armată cât de mică. Însă acesta nu dispunea nici măcar de-un singur oștean, în momentul de față, iar asta o speria la culme:

— Unchiule, i se adresă pe cel mai serios ton. Dacă noi plecăm vei rămâne să înfrunți de unul singur o armată întreagă ce te va duce la distrugere. Nici noi nu am putea face prea multe, dar măcar vino cu noi, cel puțin în felul ăsta mai avem o șansă să supraviețuim și să ne întoarcem cu forțe proaspete. Tu nu ai nici măcar o armată cât de mică care să te apere în caz de nevoie, iar eu aș muri de îngrijorare să te știu aici singur și vulnerabil în fața pericolului.

Regele o privi cu blândețe și înțelegere dacă nu ar fi fost umbrit de frunzele copacului, Sirona ar fi putut să jure că i-a zărit o lacrimă ce-i străbate obrazul ridat:

— Lasă, că nu este chiar așa, încercă s-o liniștească. O să vezi că lucrurile se vor schimba și pentru mine și pentru Imperiu. Și apoi, nu aș putea să fug ca un laș. E clar pentru toată lumea că pericolul se apropie dar trebuie să rămân și să-mi îndrum oamenii la luptă căci se va ajunge și acolo cu siguranță. Dacă regele lor nu le dă un exemplu de curaj, atunci cine crezi că ar reuși s-o facă? Nu trebuie să vă faceți griji în privința mea, oricum eu sunt bătrân și sfârșitul îmi va veni mai devreme sau mai târziu. Prefer să mor ca un erou decât ca un rege dezertor.

— Regele are dreptate, continuă Tio. Trebuie să rămână dacă vrea să învingă iar voi trebuie să vă împliniți destinul într-un fel sau altul. Trebuie să găsiți calea spre victorie odată cu Õriatul, fiecare avem de dus câte o luptă și nu ne putem da în lături.

— Aveți dreptate, oftă fata. Dar m-aș simți mult mai bine dacă l-aș ști în siguranță. Dar cine știe ce soartă ne va mai rezerva Șarama. Poate că o se ne revedem și sper să ne revedem pe timpuri de pace.

Regele o strânse la piept încercând să-și învingă emoția apoi îl bătu bărbătește, pe Sior, pe spate:

— Ar trebui să vă odihniți de mâine veți porni spre noi aventuri și numai Șarama știe ce alte pericole vă mai așteaptă.

— O să fim mult mai pregătiți de data asta, spuse Sior. O să știm să ne apărăm cu mai multă înțelepciune.

— Sunt sigur de asta, sunt sigur!

Soarele nu își făcuse încă apariția, însă stelele dispăruseră, iar cerul se unea cu orizontul printr-o linie ușor roșiatică ceea ce anunța că astrul zilei va apărea dintr-o clipă în alta.

Gemenii au fost treziți înainte ca zorii să apară. Noua bucătăreasă le pregătise deja un mic dejun copios ce avea să le țină de foame până la lăsarea serii. Tio insistase să pornească la drum încă de dimineață astfel aveau mai mult timp să se apropie de Õsseat. De data asta drumul spre munți nu mai era la fel de greu. Aveau să meargă spre Vest pe tot parcursul drumului. Abia după ce treceau prin tot Imperiul care nu mai era chiar atât de întins, aveau să dea nas în nas cu partea cea mai întunecată a munților. Pe aici, pe undeva, se presupunea că ar fi închisorile subterane, însă, Tio insistase că avea să-i conducă chiar el susținând că „prietenii" lui îi vor ajuta. Dar, Sirona nu credea prea mult în prietenii aceia, nici măcar nu era prea convinsă că mai există și altceva în afară de regele acela rece și creaturi monstruoase.

Masa se umplu de bunătăți și toți patru stătură tăcuți și abătuți. Chiar și Sior înțelegea acum legătura ce se crease între rege și sora sa. Se simțeau foarte apropiați și nici unul nu ar fi dorit să-l părăsească pe celălalt. Însă, împlinirea profeției era mai presus decât orice altceva și

acum era momentul să lupte cu mai multă îndârjire, cu mai mult curaj…

Un șambelan intră sfios și bătu de trei ori în podea cu un baston lung acoperit în piele fină iar în capăt cu un cerc de rubine. Când mesenii își întoarseră privirea spre el, rămase neclintit cu privirea fixă și trupul drept. Doar buzele i se mișcară abia perceptibil:

— Un cavaler, venit din Șiar dorește să vă vadă, anunță pe un ton grav dar politicos.

Norian îi făcu semn să-l lase să intre iar bărbatul dispăru în spatele ușii mari încrustată cu pietre prețioase. În doar câteva secunde ușa s-a deschis din nou cu un scârțâit misterios. Un pas hotărât, se auzi din hol, călcând pe marmura groasă. Pașii se opriră pentru o clipă apoi își reluară drumul. Odată ajuns în fața ușii, personajul misterios, făcu o plecăciune până în pământ nelăsând timp să i se vadă chipul. Când își reluă poziția gemenii încremeniră. Nu știau dacă de emoție sau pur și simplu fuseseră luați prin surprindere. Sirona schiță un zâmbet însă părea temătoare ca și cum nu ar fi avut curaj să creadă că ceea ce vede este adevărat:

— Troten, șopti, parcă pentru a nu-l face să dispară.

Bărbatul înaintă încrezător. Avea un costum ce-i venea ca turnat, iar pe cap purta o pălărie mare ce-i acoperea privirea. Pantalonii până la genunchi, bufanți, și cizmele din piele îl făceau să pară mai zvelt. Acum chiar avea ținută de luptător.

Troten se apropie de masă și surâse binevoitor. Apoi îi aruncă o privire fugară lui Liort.

— Tinerii mei prieteni…

— Cum ai scăpat din Tiar? întrebă tânărul ne mai putând să-și stăpânească curiozitatea.

Bărbatul îi făcu semn să aibă răbdare. Mai întâi îl salută pe rege cu o plecăciune generoasă după care își îmbrățișă vechiul prieten făcând același lucru și cu gemenii. Norian îl pofti la masă alături de ei și îl îndemnă să le spună mai întâi veștile din Șiar:

— Nu e mare lucru de spus, oftă bărbatul. Crime, sânge, nedreptăți, oameni care cad ca secerați în fiecare zi. E o adevărată binecuvântare dacă scapi cu viață, de acolo, sau nerecrutat. Nu mai este nimic din vechiul Șiar. Până și orașele arată acum ca adevărate câmpuri de luptă. Abia dacă mai există câte o casă care să mai stea în picioare. Nu mai există mâncare, căci vânzătorii trebuie

să aibă autorizație pentru a vinde iar șaptezeci la sută din câștiguri îi revin lui Sorian, așa că nimeni nu mai face comerț. Ce rost are, oricum mor de foame, murim cu toții. Abia am reușit să trec de armatele de grumi și spre surprinderea mea unul m-a și ajutat. Doar Șarama știe ce l-o fi apucat.

Gemenii își zâmbiră. Atunci era adevărat, Jahmm reușise să-și pună planul în aplicare și să-și infiltreze spioni printre armatele adevărate. În cazul acesta Fawrr avea să apară dintr-un moment în altul aducând o nouă scrisoare.

— Asta este o veste minunată, spuse Sirona.

— Despre ce vorbești? întrebă Troten nelămurit.

— Lasă asta, interveni Sior. Mai bine spune-ne ce s-a întâmplat în Tiar după plecarea noastră.

Bărbatul înțelesese că ei de fapt se interesau de soarta Niarei. Încercă să pară calm însă privirea trăda neliniștea:

— Când m-am întors în sat era deja cucerit. Străzile erau pline de sângele celor ce încercaseră să opună rezistență. Un măcel în adevăratul sens al cuvântului. Porțile își pierduseră forțele. Casele abia mai stăteau în picioare iar magazinele noastre minunate, aproape că nici nu mai existau. Iar asta am văzut chiar înainte de-a intra în oraș, am văzut tot măcelul de pe stânci. Când am ajuns la ferma voastră totul era neschimbat dar, Niara nu mai era acolo. A eliberat animalele și cred că a fugit spre unul dintre Imperiile necunoscute, chiar înainte ca armatele să ajungă acolo. Nu cred că a pățit ceva căci abia după două zile după ce m-am întors câțiva grumi au descoperit ferma. Din păcate au ars totul din temelii și asta doar din pofta de-a se distra.

Cât despre mine… mi-am dat seama că nu am cu ce să-i ajut pe ceilalți așa că m-am ascuns în stânci până când armatele s-au retras. Când am coborât din nou în oraș nu mai era nici țipenie de om, doar câte un grum beat mai zăcea ici sau colo în nesimțire. Atunci am plecat spre Tărâmul Zânelor, dar nu am reușit să răzbat zidul protector și chiar atunci am primit o scrisoare de la regele Norian care mă anunța că sunteți la el în siguranță și îmi cerea ajutorul. Așa că m-am grăbit să ajung aici pe cele mai dosnice drumuri, dar și cele mai dosnice cărări sunt pline de pericole și de neprevăzut.

Gemenii oftară. Și-ar fi dorit să afle ceva despre Niara, orice. Însă speranța că ea nu fusese prinsă se aprinse în inimile lor și nu avea să-i părăsească așa cu una cu două.

Regele le citi dezamăgirea. I se adresă lui Troten, dar de fapt vorbea cu ei:

— Așa că l-am chemat pe Troten pentru a aduna omeni și pentru a-i antrena. Am cel mai bun profesor din Șiar și asta îmi dă speranța că voi avea și cea mai bună armată. Acum sper că înțelegeți de ce sunt atât de încrezător.

Tinerii îl aprobară. Știau prea bine că bărbatul fusese căpitanul gărzilor lui Aratt și încă se ținea destul de bine pe picioare, iar în mânuirea spadei era de departe unul dintre cei mai pricepuți:

— Ca să fiu sinceră, spuse Sirona, știindu-l pe Troten aproape de tine mă simt ceva mai bine. Știu că el va putea să ducă la îndeplinire ceea ce i-ai cerut și știu că te va apăra cu prețul vieții. Este un profesor minunat și un om foarte bun…

— Gata, prințesă, interveni bărbatul. Mă faci să roșesc.

— Ba nu, bătrâne, i se adresă regele. Copila are dreptate. Ești tocmai omul care îmi trebuie și cel ce se va îngriji de mine.

Bărbatul își plecă capul rușinat:

— O fac cu cea mai mare plăcere, Sire.

Regele se încruntă însă chipul îi rămase la fel de calm:

— Troten, eu sper să fim prieteni. Și apoi de zece ani încoace nimeni nu m-a mai domnit și nu mi-a mai gâdilat în orgoliul de rege. Aș prefera să mi te adresezi cu Norian și să te simți ca și egalul meu. Căci în fața destinului suntem egali. Și apoi, nu aș vrea ca între noi să se formeze acea relație de stăpân și servitor. Ți-am cerut ajutorul ca prieten și ca un bun oștean și sper să rămână așa.

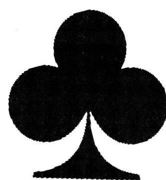
Tio observă ușoara stânjeneală din privirea bărbatului și interveni:

— Regele e un om bun, nu e precum ceilalți. A cunoscut sărăcia, trădarea și puterea unei prietenii reale. Eu sunt convins că voi veți deveni de nedespărțit. Dar, sper că după ce toate astea se vor termina, te vei întoarce în slujba Șiarului.

Mai bine de o oră discuțiile au continuat. Au râs, s-au veselit și s-au cunoscut mai bine. Soarele apăruse deja și și-a făcut loc pe ferestre luminând camera mare. Bucătăreasa continua să aducă mâncăruri din cele mai alese, iar ei continuară să se înfrupte. Când se apropie timpul plecării, gemenii ținură morțiș să mai dea încă o raită prin castel. Sirona nu se putu abține să nu bage în sân una din oglinzile mici, de mână; nu se știa când îi va fi trebuincioasă. Apoi, împreună cu Liort și T, își luară la revedere de la grădina secretă și de la creaturile mici ale căror nume nu le aflaseră. Parcă și ele erau triste că tinerii vor pleca iar râsul nu le-a mai fost așa de limpede ca de obicei.

Ambii aveau sufletele îndoite, dar al Sironei era aproape frânt. Înainte să plece, Norian le-a mai oferit un cal la fel de negru ca Felix și Agape. Tustrei caii au fost încărcați cu mâncare și apă ce avea să le ajungă până la Õsseat.

Despărțirea a fost grea, căci Sirona nu și-a putut înfrunta lacrimile ce i-au șiroit în continuu. De cum a îmbrățișat-o Norian a început a plânge cu și mai mult năduf, părea că mai are puțin și își va da sufletul. Chiar și Sior a fost impresionat și a lăsat să-i curgă câteva lacrimi. Cu greu s-au despărțit unii de ceilalți și și-au făcut cu mâna până când chipurile li s-au pierdut cu totul rămânând undeva în amintire, dar parcă erau atât de departe.

CAPITOLUL VI
GREȘEALA

Turnul se ridica deasupra lunii ce era învăluită de nori negri și amenințători. Cel mai înalt turn era slab luminat. Aceiași umbră mare se perinda prin fața ferestrei, de data asta, părând de-a dreptul agitată. Luna se ascunsese de tot în spatele umbrelor negre ce vegheau cerul, turnul era învăluit de aceeași liniște stranie pe care nu îndrăznea s-o deranjeze decât vuietul straniu al vântului. În dreptul ferestrei părea că se dă o luptă. De data asta erau două umbre ce se mișcau cu agilitate în timp ce-și fluturau spadele lungi.

Nici una dintre cele două umbre nu păreau să se atingă ca și cum ar fi fost un simplu joc și nu o luptă adevărată. În cele din urmă lupta s-a ințețit devenind tot mai amenințătoare. Fawrr s-a ridicat deasupra turnului urlând amenințător. Sunetul pe care-l scotea semăna cu sunetul morții, era profund, îngrijorător. Norii negrii s-au strâns tot mai mult înghesuindu-se unul în altul nemailăsând loc nici unei luminițe să pătrundă înaltul cerului. Vântul vuia, cu mai multă putere, dar nu reușea să acopere sunetul scos de Fawrr ce învăluia acea lume și poate și pe cea de dincolo.

Umbrele nu s-au oprit din confruntare, chiar dacă sunetul a devenit amenințător, tragic. Păreau că nu aud și nu văd nimic altceva decât lupta aprigă ce se pornise între ei. Silueta mai mare păru că se clatină pentru o clipă însă, își reveni rapid aruncându-se asupra dușmanului cu forță. Pentru un timp de la marea fereastră nu se mai zări nimic dar, Fawrr nu se opri din urlat chemând, parcă, vântul și puterea lui amețitoare. Pe urmă, doar o siluetă se mai ridică. Nu cea mare așa cum era de așteptat, ci cea subțire trasă prin inel. Își lăsă gluga să-i cadă pe spate descoperind un chip palid de femeie. Cu un simplu gest deschise Șarama ce era mult mai prăfuită și mai îmbătrânită decât ultima oară când o văzuse. Cartea se deschise, parcă, cu plăcere. Femeia își aruncă o privire, cu subînțeles, asupra paginilor îngălbenite. Cartea se închise fără nici o comandă apoi porni în zbor spre cea ce părea că o eliberase dintr-un infern.

Lumina pâlpâi ușor, întunericul pătrunse în încăpere doar pentru o clipă, dar pentru femeie fu suficient timp pentru a dispărea în noaptea veșnică cu carte cu tot. Destinul multora avea să se rescrie iarăși și asta se înțelegea din strigătul îndurerat al păsării.

Lumina se stinse lăsând totul într-un întuneric acerb, până nici cel mai înalt turn nu se mai zărea. Fawrr tăcu, la fel și vântul, totul rămase într-o liniște grăitor de înspăimântătoare. Destinele se schimbă, magia se întoarce!

Sior se trezi transpirat și înfricoșat. Coșmarul ce-i călăuzise întreaga noapte fusese înspăimântător, și atât de real. Își șterse broboanele reci cu podul palmei și privi spre cer. Stelele încă mai erau acolo, stând de veghe. Ceilalți dormeau, doar Liort se foia pe spatele lui T încercând să găsească o poziție cât mai comodă.

Așezarea unde înnoptaseră le dădea posibilitatea să vadă vârful munților Ȍsseat. Era un spectacol demn de admirat. Ceața groasă se îmbina cu orizontul alunecând ușor spre vârf și trecând peste, ca un văl, înfumurat. Însă, vârful străpungea ceața urcând până la stele și chiar dincolo de ele. Acolo se spunea că este cel mai înalt vârf întâlnit vreodată și nimeni, în nici un caz, nu ar fi avut cum să ajungă până acolo. Doar zeii urmau această cărare și doar ei puteau să treacă dincolo de stele fără ca nimic rău să li se poată întâmpla.

Sior fu trezit din visare de către Liort ce se mângâie de piciorul lui și miorlăi somnoros:

— Nici tu nu poți să dormi? se interesă băiatul.

Motanul se întinse pe labele din fața ridicându-și vârful cozii spre cer:

— Mă interesa mai degrabă de ce nu dormi tu. Mai avem vreo două zile de parcurs, dacă nu mai mult. Asta depinde de ce pericole întâmpinăm.

Băiatul se așeză pe un petec de iarbă și-i făcu semn motanului să se așeze lângă el:

— Dacă ți-aș spune că soarta ni se va schimba din nou, ce-ai spune?

Motanul își aținti privirea spre stele. O siluetă greoaie părea că se îndreaptă spre ei. Câteva pene străluciră în lumina lunii, pe măsură ce silueta cobora,

motanul îl recunoscu pe Fawrr ce părea că vine de departe.

Ateriză ușor, iar penele nu păreau să mai fie la fel de colorate ca odinioară. Sior a înțeles imediat ce s-a întâmplat. Venise din acel tărâm întunecat, iar negura îi furase frumusețea, strălucirea și poate chiar și magia. Pasărea își întinse gâtul lung pe pământ și pentru câteva minute rămase așa, nemișcată:

— Liort, cred că Fawrr se simte rău.

Motanul se apropie de pasăre și o studie pentru câteva minute:

— O să-și revină. Se pare că a folosit prea mult din cântecul său magic, iar asta i-a furat din energie. Bine că ne-a găsit. Până când va apărea soarele va fi ca nou, dar până atunci să-l lăsăm să se odihnească.

— E în starea asta pentru că a încercat să o împiedice, spuse băiatul printre buze. A încercat să-i trezească la realitate prin cântecul lui, dar nu a izbutit, cred că femeia aceea era mult mai puternică.

— Despre ce vorbești? se interesă pisoiul în timp ce încerca să-l încălzească pe Fawrr ale cărui pene erau ca de gheață.

Băiatul îl atinse pe Fawrr. De îndată ce palma lui luă contact cu penele reci simți cum prin corp îi trec mii de senzații apoi ca din senin în minte i se deschise o portiță cu imagini. Imagini ce se transferau în mintea lui cu repeziciune. Încercă să-și smulgă palma dar nu reuși, imaginile îl cotropeau, erau dureroase atât de dureroase cum nu mai simțise vreodată. Aproape că-i venea să pufnească în plâns, dar se controlă de parcă pasărea îi spunea ce și cum să facă. Apoi o imagine se opri. Chipul femeii din turn. Dar nu era la fel de palidă ca și în vis. Era frumoasă iar ochii de un negru profund îi scânteiau. Părul, arămiu și buzele senzuale, se îmbinau cu un chip frumos conturat, parcă făcut din creion. Femeia clipi din genele lungi de câteva ori. Nimic din fața aceea nu trăda faptul că ar fi o hoață sau o luptătoare atât de bună. Era doar o creatură gingașă, simplă dar în același timp puternică.

Imaginea dispăru și odată cu ea dispăru și durerea. Sior se trezi la câțiva metri de pasăre însă aceasta nu arăta prea bine, iar Liort îl privea bizar:

— Ce s-a întâmplat? întrebă tânărul.

Liort stătea nemișcat de parcă ceea ce făcuse el era interzis printr-o putere ce nu i-o putea destăinui:

— Ai comis un păcat, i se adresă Păstrătorul rece. Prin mâinile tale s-a scurs toată magia lui. Acum e doar o pasăre, fără amintiri, fără dureri, fără magie. Ceea ce-ai făcut este inacceptabil. Inacceptabil, ai înțeles?

Băiatul era sfâșiat. Inima îi bătea cu putere, aproape că nici nu mai vroia să simtă ceva:

— Dar nu am știut. Nu am vrut să fac rău.

— Dar ai făcut și din păcate răul este ireparabil. Din pricina ta totul va porni de la zero. Unii oameni se vor trezi fără amintiri sau trăiri, în schimb ce alții se vor trezi mânați de forțe proaspete. Ai avut dreptate destinul se rescrie din nou, iar de data aceasta vina îți aparține.

Sior începu să plângă. Ce putea să mai facă acum? Se apropie de pasăre și o mângâie ușor. Trupul îi era cald de data aceasta îi simțea sângele cum circulă prin vene mici. Pasărea deschise ochii și îl privi nepăsătoare. Parcă întreaga ei lume îi fugise de sub picioare. Acea privire goală, era și mai dureroasă pentru Sior.

— Ce pot să fac? i se adresă motanului.

— E prea târziu, mărturisi Păstrătorul. Doar Sirona mai poate face ceva. Trezește-o repede!

Tânărul se grăbi s-o trezească. I-a explicat repede ce s-a întâmplat și apoi i-a spus ce are de făcut sub îndrumarea lui Liort.

Sirona nu era pregătită pentru ceea ce avea să urmeze mai ales pentru că avea să fie intermediar între pasăre și fratele ei iar ăsta nu era un lucru ușor. Și chiar, dacă ar fi reușit să-i redea magia păsării păcatul lui Sior tot nu s-ar fi răspândit căci un muritor nu avea dreptul să dețină amintirile unei astfel de păsări iar greșeala comisă era mare. De cele mai multe ori posesorul gândurilor înnebunea sau murea în condiții misterioase, dar cel mai rău era că putea fi găsit cu ușurință de forțele întunecate deoarece mintea nu-i mai era apărată.

Fata invocă puterea aerului și-a focului combinându-le într-un joc periculos de cuvinte. Apoi scoase oglinda din sân ce avea să fie intermediar între Fawrr și Sior. Mai rosti câteva vorbe fără înțeles ce păreau că ies din gura ei ca niște umbre albe și sunt absorbite de oglindă. Focul se întețí în jurul oglinzii aruncând flăcări albăstrui în lumina roșiatică a soarelui ce abia răsărea. Speculul deveni lucios și pe partea cealaltă făcând astfel o oglindă cu două

specule. Fata mai rosti câteva cuvinte, apoi puse oglinda între cei doi. Aerul își făcea simțită prezența părând că trage magia din Sior, o trece prin oglindă și i-o înapoiază păsării. Iar procedeul fu făcut de câteva ori până când tânărul îi dădu toată magia înapoi.

Sior căzu pe pământ prăbușindu-se de durerea ce-o simțea în piept, de parcă, magia i se scursese pe acolo.

Magia dispăru la fel de repede precum apăruse. Fawrr își ridică capul încrezător. De data aceasta avea o sclipire în ochi ce semăna a bucurie. Își scutură penele și deveni invizibil, apoi se auzi fâlfâitul aripilor.

— Să nu mai faci niciodată așa ceva, îl dojeni Liort. Puteai să schimbi întreaga soartă, dacă sora ta nu s-ar fi descurcat. Și cu toate astea pericolul încă mai rămâne. Oricine știe puțină magie prin oglindă poate acum să pătrundă în mintea ta. Până nu vom reuși să scoatem amintirile lui Fawrr din memoria ta ești un risc pentru noi toți.

Sirona îl privea și ea dezaprobator, dar spre surprinderea pisoiului aceasta îi luă apărarea:

— Nu aveai de unde să știi, i se adresă fratelui încercând să-l ignore cu totul pe pisoi. I se putea întâmpla oricui.

Sior îi spuse întreaga discuție dintre el și Liort și îi povesti cum mintea lui este, acum, accesibilă oricărui atac din exterior. Asta dacă nu găseau o soluție pentru a-și șterge amintirile. Atunci când se trezi și Tio băiatul le povesti despre visul ciudat pe care îl avusese, care în cele din urmă, se dovedise a fi adevărat deoarece îl regăsise și în amintirile păsării. Asta însemna că Șarama a fost furată, iar destinul putea să fie modificat. Însă Tio i-a contrazis spunându-le că numai Șarama poate modifica destinul. Nici o altă mână nu ar fi reușit să scrie în paginile cărții dacă aceasta nu-i va da voie:

— Dar s-a deschis în fața femeii fără prea mari rețineri, comentă Sior. De parcă asta ar fi așteptat.

— Trebuie să aflăm cine este femeia asta, spuse Tio în cele din urmă. Trebuie s-o găsim, altfel cine știe ce se va întâmpla cu noi. Dacă nu ducem cartea acolo unde îi este locul totul este pierdut.

Sior se gândi pentru o clipă:

— Dar ce căuta Fawrr acolo?

— Da, interveni Sirona. Și cum a ajuns în camera oglinzilor în noaptea în care am fost atacată?

Tio era încurcat. Nu știa prea multe despre Fawrr, nu mai multe decât îi spuseseră chiar gemenii. El nu văzuse niciodată o astfel de pasăre, cu toate că trăise mai mult ca ei și călătorise întreaga sa viață. Văzuse multe creaturi de-a lungul anilor, dar nici una care să-i semene lui Fawrr. Și apoi, nu știa prea multe lucruri despre Turnul Morții, nimeni nu știa unde se aflǎ. Tot ceea ce se știa era că în cel mai înalt turn era închisă Șarama ce era păzită de una din umbrele destinului.

Bărbatul ridică neputincios din umeri:

— Cred că despre asta ar trebui să-l întrebi pe Jahmm, presupunând că el cunoaște aceste secrete. Cu toate că nu prea cred. Eu nu am mai întâlnit o asemenea pasăre de-a lungul călătoriei mele, nu aş putea să vă răspund la aceste întrebări. Într-adevăr este curios că dă târcoale turnului și este și mai curios că a ajuns în camera oglinzilor atunci când aveai probleme, dar nu aș ști să-ți spun cum a făcut toate astea. Probabil că este plină de magie ceea ce-i dă dreptul să reacționeze așa cum dorește și să ajungă dintr-un loc în altul cu o viteză uimitoare. Iar asta doar la spiroți am mai întâlnit.

Fata își intersectă privirea cu cea a fratelui, apoi zâmbi parcă înțelegând ceea ce se petrece:

— Când Jahmm ni l-a prezentat pe Fawrr ne-a spus că pasărea face parte din neamul spiroților. Asta trebuie să fie. Se hrănește cu aceeași magie ca și ei.

— Probabil, murmură Tio. Dar nu pentru asta ar trebui să ne facem griji acum. Soarele este deja pe cer iar noi încă nu am pornit la drum.

Bătrânul avea dreptate. Au mâncat repede câte un măr și au pornit la drum. Mai aveau încă mult de parcurs ceea ce nu era în avantajul lor.

În ultimul timp Sior resimțea tot mai mult efectele amintirilor. Uneori i se arătau imagini clare dar acestea nu aveau nici un înțeles anume, alteori vedea doar frânturi care îi spuneau mult mai multe decât ar fi crezut el. Încerca să înlăture această povară dar nu reușea oricât s-ar fi chinuit.

În cea de-a doua noapte de la întâmplare a simțit cum cineva îi scormonește prin memorie, doar că el a fost destul de puternic și nu a lăsat să scape nici un gând.

Atunci și-a dat seama că, chiar și două secunde de somn ar putea fi fatale pentru el și prietenii săi, dar cum avea să reziste dacă nu dormea? Cum putea să meargă pe acest drum anevoios fără nici o secundă de odihnă? Dar, dacă asta era singura soluție pentru a nu se trăda pe sine și pe ceilalți avea s-o înfăptuiască cu toate că știa că este curată nebunie.

În ciuda acestei ambiții nebunești băiatul adormi spre dimineața și nu se trezi decât atunci când Sirona îl zgâlțâii cu putere:

— Ridică-te, îi șopti fata. Trebuie să ne ascundem, o armată de sperieni vine spre noi.

Băiatul se ridică cu viteza fulgerului. Tot atât de repede îl ascunse pe Felix după niște copaci și rămase acolo lângă cal privind spre sperieni. Aceștia păreau hotărâți și nu își îndreptau privirile nici în stânga, nici în dreapta urmând cu mare grijă drumul principal ce ducea drept în inima Õriatului. Gemenii au presupus că sunt trimiși de Sorian. Probabil că erau soli și aveau să-i ducă vești lui Norian.

Unul dintre ei se rupse din rând și se îndrepta direct spre ei. Părea că adulmecă aerul în căutarea mirosului de om. Sirona se gândi pentru o clipă apoi îi veni o idee. Se așeză pe vine și începu să murmure ceva aproape disperată. Deodată sperianul schimbă direcția urmând alte urme pe care le mirosea mult mai bine. Se îndepărtă de ei destul de mult ceea ce-l făcu pe Tio să-i zorească pe gemeni, însă Sirona stătea neclintită murmurând și murmurând.

În cele din urmă bărbatul o ridică în picioare cu forță făcând-o să-și revină. Fata a înțeles că pentru un timp a reușit și că acum era momentul să-și ia tălpășița. Cei trei încălecară și dispărură în spatele copacilor preferând ca de acum încolo să evite drumurile principale, chiar dacă încă se mai aflau în Õriat:

— Ce s-a întâmplat acolo? s-a interesat Sior.

Fata își ascunse părul sub pălărie în timp ce-i dădea pinteni ușori calului:

— Am chemat aerul în ajutor. Ruach a schimbat cursul mirosului și astfel l-a dus pe sperian cine știe unde.

— Când ai să mă înveți și pe mine să fac ceea ce faci tu?

Fata se opri trăgând hățurile iepei:

— Sior, eu nu te pot învăța așa ceva. Trebuie s-o ai în suflet, s-o porți cu tine. Magia face parte din noi. Dacă tu ți-ai descoperi aceste calități…, și lăsă capul în jos.

— Cred că înțeleg, șușoti tânărul. Tu poți pentru că ești o arkadios, iar eu s-ar putea să nu descopăr niciodată ceea ce este în mine.

— Nu dispera, încercă fata să-l liniștească. Totuși aș putea să te învăț să faci magie în oglinzi dar și pentru asta trebuie să le simți. Dar dacă le-ai cunoaște fără să le simți nu cred că ar fi vreo problemă.

Ochii lui Sior se umplură de speranță. Da, și felienii îi spuseseră ceva asemănător. Sigur că și el putea să se folosească de oglinzi:

— Și când ai să mă înveți? se entuziasmă el.

— La următorul popas, îi murmură fata de teamă să nu o audă Tio. Dar trebuie să-ți spun că s-ar putea să fie periculos atât pentru tine cât și pentru mine. Știi bine că atunci când mă folosesc de oglindă te simți destul de slăbit. Dar, poate, dacă ești chiar tu cel ce mânuiește magia, poate nu se va întâmpla nimic.

— Am să mă descurc, îți promit.

Până la lăsarea serii nu se mai întâlniră cu nici un alt regiment de-al lui Sorian. Merseseră prin pădurile pitice din vestul Õriatului, iar asta îi ferise până acum de neprevăzut. Imediat ce luna își reluă locul pe cer își găsiră un loc de popas. Au preparat repede ceva de mâncare și s-au vârât sub păturile dăruite de Norian. Doar Tio a adormit.

De îndată ce i-au auzit sforăiturile gemenii au înțeles că au libertate de mișcare. Sior s-a dus lângă sora sa care și scosese oglinda. La început i-a arătat că speculul nu-i oglindește chipul, de fapt nu se putea zări nimic în oglindă decât un luciu bizar și mat. Fata i-a explicat că oglinzile sunt de mai multe feluri, dar, cu toate astea, o oglindă a trecutului puteai să o folosești ca pe una a viitorului. După ce l-a învățat metoda prin care faci o oglindă să-ți vorbească l-a pus și pe el să încerce, însă a omis să-i spună că nu are voie să-și vadă viitorul.

Sior a luat oglinda în mână și a făcut precum fusese învățat. Speculul începu să se tulbure apoi se opri făcând să apară prima imagine. Sior era în mijlocul unor luptători urâți cu barde și securi, îmbrăcați în cojoace de lână. Chipurile le erau acoperite de măști metalice nelăsând să se vadă nici măcar un singur mușchi. Alții

erau pictați iar în dreptul buzelor erau desenați dinți mari, cadaverici și ochi băgați în orbite. O zări și pe Sirona, înălțată pe un scripete însă aceasta era fără viață.

Sior aruncă oglinda, dar din fericire aceasta nu se sparse. Sirona o adună repede de pe jos și apoi se repezi spre fratele ei:

— Ce s-a întâmplat?

Tânărul tremura din toate încheieturile și avea ochii în lacrimi. Îi povesti fetei ce văzuse printre suspine. Liort li se alătură imediat dând dezaprobator din cap:

— Sior, de câte ori vrei să mai repeți greșeala? Ceea ce-ai făcut este inadmisibil. Nu ai voie să-ți vezi viitorul decât dacă ești într-o situație cu adevărat disperată.

— Dar, dacă Sirona moare, atunci profeția…, încercă tânărul să spună.

Motanul dădu din nou din cap în timp ce privirea-i scruta întunericul:

— Așa cum vi s-a mai spus destinul vi-l scrieți singuri, dar cu toate astea nu puteți interveni în mod atât de direct. În momentul în care ți-ai zărit viitorul, cel puțin două forțe te-au reperat, ne-au reperat. Așa că trebuie s-o luăm din loc cât mai repede altfel cine știe peste ce mai dăm.

Tinerii îl treziră pe Tio și fără să-i spună ce s-a întâmplat, de fapt, l-au anunțat că vor călători întreaga noapte. Însă, mai târziu, ambii au înțeles că Liort l-a informat pe bărbat asupra celor întâmplate, Sirona putea să-i simtă privirea rece și pătrunzătoare. Dar, cu toate astea, bărbatul nu le-a spus nimic, cel puțin până când zorii și-au făcut apariția:

— Acum ne vom odihni pentru câteva ore, i-a anunțat Tio, când soarele era pe cer. Și vă jur că dacă mai faceți vreo prostie am să plec fără să întorc capul.

Gemenii își plecară privirile jenate. Tio avea dreptate făcuseră o greșeală, de fapt două. Încă una și toate forțele întunericului ar fi ajuns pe capul lor.

Aerul se simțea tot mai rece în acea zonă. Cele mai mari stânci ale Ỗsseatului răspândeau geruri cumplite iar asta se resimțea chiar și în acea zonă a Ỗriatului. Gemenii adormiră îmbrățișați în încercarea de-a se încălzi.

Silueta înaintă printre șirurile de scaune. Mii de alte siluete păreau că o scrutează cu privirile de sub glugile întunecate. Merse drept înainte așezându-se pe scaunul regal din fața lor. Avea capul plecat, doar mâinile i se vedeau de sub mantia întunecată. Două mâini fine ce se frământau una pe cealaltă.

Vocea cristalină a siluetei se auzi în întreaga sală, ca un ecou:

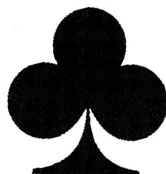
— Unul din noi trebuie să se sacrifice. Astfel Șarama va accepta să o rescriem. Dacă nimeni nu se va sacrifica, atunci am să vă ucid pe toți până când Ea va fi mulțumită.

Mulțimea șușotea înspăimântată. Nimeni nu avea curaj să urmeze ritualul și niciodată până atunci nu li se mai ceruseră membrilor așa ceva. Era de-a dreptul revoltător. Dar o siluetă gârbovită se ridică, vocea-i era îmbătrânită, iar mantia tremura pe trupul plecat:

— Am să mă sacrific eu.

Mulțimea murmură din nou, doar silueta ce ocupa tronul păru descumpănită. Părea că privește țintă spre cel care vorbise și nu se abținu să nu suspine:

— Tată, nu tu!

CAPITOLUL VII
CONFRUNTAREA

Tio mergea abătut pe lângă calul ce i-l dăruise Norian. Nici caii nu mai puteau să meargă, așa că se chinuiau să pășească agale în încercarea de-a le pierde urma sperienilor. Fugiseră prea mult pentru o singură zi și nu mai aveau puterea necesară de-a înainta, cel puțin nu în forță.

Și gemenii erau extenuați, și îl urmară pe Tio în încercarea de a-și ține caii în frâu. Acum mergeau tustrei pe lângă animalele negre fără să scoată nici un cuvânt. În față li se arăta un apus roșu care împânzise întreg cerul. Doar la orizont se întrezărea o dungă galbenă ce delimita o lume de cealaltă. Stâncile cele mari se zăreau și ele cum rupeau orizontul și se ridicau dincolo de el, trecând într-o lume superioară, dar nu neapărat mai bună. Nu mai aveau cale lungă până la vârful cel mai înalt, dar drumul era obositor și erau obstacole la tot pasul.

Au călătorit pe dealuri, printre păduri, pentru a nu risca să se întâlnească cu armatele dușmanului, dar Sior se mai abătea de la drum aruncând câte o privire pe calea principală. De fiecare dată vedea același spectacol; detașamente întregi ce ocupau drumul ce ducea spre Õsseat. Era aproape imposibil să treacă neobservați sub privirea atâtor bestii pregătite să-i înfrunte. Probabil că Sorian se aștepta ca ei să se ducă acolo și să-l salveze pe Ing, poate că acesta era și scopul să-i atragă spre închisori unde avea să le întindă o capcană.

Noaptea nu se grăbi să cadă alungând cu greutate ultimele raze ce se îmbinau cu orizontul. Când în cele din urmă a tras cortina neagră, nici o stea nu a însoțit-o din lumea întunecată, iar luna parcă nici nu dorea să își facă apariția. Doar făcliile ce se vedeau în vale mai luminau cât de cât drumul. Sirona a vrut să cheme un bulgăre de foc pentru a străluci dar și-a dat seama că nu ar fi fost una dintre cele mai bune idei, deoarece ar fi fost remarcați imediat.

După atâta drum, Tio le făcu semn să se oprească. Picioarele lui erau bătrâne și nu mai puteau să îl care atâta

amar de drum și cu toate astea mersese o zi întreagă fără să se plângă:

— Înnoptăm aici, hotărî bătrânul. T o să stea de pază și o să ne dea de veste dacă se întâmplă ceva, noi trebuie să ne odihnim altfel mâine nu vom reuși să trecem peste paznici și să ne furișăm în Ȭsseat.

Gemenii primiră. Și ei erau obosiți și abia dacă mai reușeau să-și țină ochii deschiși. Au mâncat câteva fructe și s-au acoperit în pături lăsând noaptea să-i ducă în lumea viselor.

Bătrânul i-a sculat înainte ca soarele să apară. Le pregătise șuncă prăjită și câteva ouă trezindu-i într-un miros îmbietor:

— Cum ai făcut asta? întrebă Sior.

— Se pare că au plecat, acum vreo două ore. Am stat și i-am pândit au pornit spre Gildaman. Probabil că Norian le-a interzis să îi mai calce teritoriul, zâmbi satisfăcut.

— Hm, făcu Sirona. Nu le-ar fi păsat nici cât negru sub unghie dacă Norian i-ar fi alungat. Eu cred că ne așteaptă și acum ne-au ajutat puțin pentru ca noi să fim mai încrezători.

Tio rămase o clipă pe gânduri după care pufni în râs:

— Oare de unde îți vin ideile astea?

Sirona nu se obosi să-i răspundă. Știa ea că are dreptate și din privirea lui Sior înțelegea că și el e de acord cu ea. Nu mai scoaseră nici un cuvânt pe timpul micului dejun. Era evident că Sirona se gândea la ceea ce avea să-i aștepte și o presimțire îi spunea că va fi mai mult de atât. Ba chiar și inima a început să-i bată cu putere. Oare ce avea să se întâmple?

Își strânseră lucrurile cu inimile grele. Sior și-a verificat spada și și-a pus bagheta lângă inimă. Sirona făcu același lucru, și-a verificat spada și medalionul, încă nu îl unise cu cel dăruit de felieni; dar știa că nu ar fi momentul potrivit. Felianul îi spusese să le unească atunci când va fi nevoie și până atunci nu crezuse niciodată că ar fi cu adevărat nevoie.

O pală de vânt rece dădea târcoale deasupra capetelor lor. Fata își ridică privirea și zâmbi parcă știind ceea ce avea să se întâmple. Și, într-adevăr, Fawrr coborî lângă ei lăsând să i se vadă penele lucioase. Îi aruncă o privire șovăitoare lui Sior după care își puse capul moțat în palmele fetei:

— Mi-ai adus vești, îi șopti fata. Îți mulțumesc Fawrr, nu numai pentru asta dar și pentru ce-ai făcut în acea seară. Ești minunat.

Pasărea părea că se înfoaie, scoțându-și pieptul în față și ridicându-și capul, mândru.

Sirona îl sărută cu gingășie și deschise scrisoarea pe care o citi cu glas tare:

„Dragii mei,

Știu că vă întrebați multe în momentul de față. Sirona se întreabă ce-a căutat Fawrr în camera oglinzilor, iar Sior se întreabă ce-a căutat la Turnul Morții. Nu vă pot da acum aceste răspunsuri pentru că nu aș dori să vă tulbur și mai mult. E drept, Sior a greșit, iar asta se simte dar încă reușesc să-i țin mintea încuiată, eu și Alfsigr ne chinuim din greu. Există o soluție și pentru a scăpa de această povară dar mai întâi trebuie să găsiți inelul.

Din păcate nu am vești tocmai bune. Și ca de fiecare dată eu sunt cel ce vi le aduce. Armatele lui Sorian au împânzit întreg Õsseatul propunându-și să nu lase pe nimeni să intre sau să iasă. Iscoadele mele vă vor aștepta la intrarea spre Vârful Zeilor, însă aveți mare grijă să nu nimeriți pe alte mâini care nu sunt tocmai prietenoase. Încă mai am multe de aflat, dar de îndată ce o să știu ceva concret o să vă dau de veste.

Cu gânduri bune,

Jahmm.”

Fata îi zâmbi cu subînțeles lui Tio, astfel îi demonstra că bănuielile ei erau întemeiate, însă bătrânul se prefăcu că nu observă și o îndemnă pe fată să-i scrie la rândul ei lui Jahmm și să-l întrebe despre Turnul Morții și despre ceea ce făcea Fawrr acolo. Tio bănuia, cam care ar fi secretul păsării, dar nu îndrăznea să dea frâu liber gândurilor înainte de-a fi sigur.

Fata îi scrise rapid o epistolă și o legă de piciorul păsării, după care, îl sărută afectuoasă și-i ură drum bun.

De îndată ce pasărea și-a luat zborul s-a lăsat o liniște teribilă întreruptă doar de vuietul ușor al vântului. Gemenii și-au îndreptat privirile spre Vârful Zeilor, ceva misterios venea de-acolo, mirosul luptei, al morții. Se priveau insistent încercând să dea la o parte teama ce i-a cuprins. Cu greu și-au urnit picioarele din loc sub îndrumarea caldă a soarelui ce abia răsărise.

Până la ora prânzului nici urmă de vreo gardă nu s-a arătat prin împrejurimi. Era mult prea liniște și din experiența tuturor liniștea nu aducea întotdeauna și pacea. Sirona era cu ochii în patru la fel și Liort, însă liniștea dăinuia chiar și pe drumul principal pe unde abia trecea câte un om de prin părțile locurilor. Un grup de femei ce cărau apă trecură pe lângă ei grăbite. Sior le privi pentru câteva clipe iar una din ele semăna izbitor de mult cu Alfsigr. Când se întoarse pentru a se convinge că ceea ce văzuse nu era doar o nălucă acestea dispăruseră, fără nici un zgomot.

Se gândi că mintea-i joacă feste și nu mai dădu importanță acestui incident. Pe urmă un grup de vreo zece copii, ce se hlizeau veseli, trecură însoțiți de trei măgari ce le dădeau adevărate bătăi de cap, însă tinerii păreau că se distrează și nicidecum că i-ar deranja încăpățânarea animalelor. Tânărul îi privi amuzat uitând pentru o clipă de problemele sale. În glasul acelor copii își regăsea propriul trecut, propria-i copilărie pe stâncile Tiarlui, acolo unde cunoscuse fericirea, bucuria de-a fi copil. Chiar el, când fusese de vârsta acelor copii, căra un măgăruș pe nume, Hoghen, de la ferma Niarei până în vale, acolo unde animalele pășteau în voie. La fel pățea și el când se întorcea acasă: măgarul nu vroia și pace să se mai întoarcă și abia trăgea de el până ajungea la fermă.

Gândul acesta îl făcu să zâmbească. Ce bine e să fii copil și toate problemele tale să se învârtă în jurul casei, unde un animal sau măcar sora ta îți dă bătăi de cap, ce atunci ți se par un capăt de lume. Nu își dorea să devină un rege puternic, își dorea să se întoarcă în locul care-i fusese casă și să trăiască precum trăiseră și oamenii aceia ce-i erau prieteni – simplu. Când se întoarse spre copii și aceștia dispărură, însă râsetele lor încă se mai auzeau. A zâmbit odată cu ei: „Ce frumos e să fii copil.”

Erau chiar în fața muntelui, când Sior se despărți, în gânduri de frumosul oraș Tiar. Stânca se înălța amenințătoare, sus, mult mai sus decât norii, mai sus decât cerul, mai departe decât orizontul:

— Acum ce facem? întrebă simplu Sior.

— Acum căutăm o intrare. Bine că nu trebuie să ajungem în vârf, dar și în jos am auzit că este destul de mult de mers. A! Iată!

Tio văzu o crăpătură în zidurile mari, acoperită de un mănunchi de arbuști cu frunze răsfirate și crengi

proeminente. Înțelesese că acestea ascundeau una din intrări, dar nu era sigur că era cea bună. Õsseatul avea multe astfel de intrări dar dacă nu o apucai pe cea corectă riscai ca trupul să-ți rămână acolo. Nici cei mai destoinici și mai curajoși nu îndrăzneau într-atât încât să nu plece pregătiți, să nu știe dinainte unde se află intrarea ce avea să-i ducă într-un loc sau altul. Dar ei nu aveau de ales și apoi Tio insista că dacă vor fi la ananghie prietenii lui le vor sări în ajutor.

Sirona își ascunse zâmbetul batjocoritor. Dacă avea într-adevăr așa niște prieteni de ce nu apela de pe acum la ei? Îl privi pe bătrân pe furiș: „Era mai simpatic când era beat. Cel puțin mințea mai cu haz", gândi fata. Însă trecu peste asta și se prefăcu că nu s-a întâmplat nimic. Însă, deodată, un tremur bizar se instală în trupul ei. Era ciudat, și Sior simțea asta. Își încrucișară privirile dar nu îndrăzniră să vorbească. Fata își trase spada, dar ușor pentru ca metalul lamei să nu se frece de cel al apărătoarei. Sior o urmă în aceeași liniște, doar că el scoase și bagheta, se simțea mai în siguranță dacă o avea la îndemână. Tio nu observă neliniștea gemenilor și continuă să studieze intrarea cu interes.

Vântul începu a sufla din toate direcțiile, iar cerul se întunecă. Praful se ridica în jurul lor formând perdele groase ce îți luau ochii. Când o rază de soare reuși să străbată întunericul Sirona văzu: zeci de grumi și sperieni îi înconjurau, apoi raza dispăru și nu mai distinse nimic. Dar știa că sunt acolo le simțea privirile reci. Ridică spada și îl prinse cu cealaltă mână pe Sior apropiindu-se de el tot mai mult:

— Ia caii și încearcă să ajungi la Tio, îi șopti.

— Dar…, încercă să se opună tânărul.

Fata îi făcu vânt și îi arătă direcția. Odată ce Sior a dispărut în întuneric ea avea să se descurce. Îi aștepta. De ce nu se mișcau? Simțea că unu sau doi se apropie de ea. Formă, repede, un bulgăre de foc și-l așeză undeva deasupra capului. Acum vedea clar. Armatele nu se mișcau, ci doar un căpitan cu o siluetă fină și cu trăsături feminine. O recunoscu imediat, era Photine ce înainta spre ea cu spada ridicată deasupra capului.

Au ajuns față în față. Photine era crispată, poate că și înspăimântată însă Sirona afișa un zâmbet calm aproape inuman:

— Așadar e între noi, spuse Sirona.

Fata nu-i răspunse în schimb se năpusti asupra ei fluturându-și cu ură spada. Sirona nu făcu decât să se ferească din calea ei, fără să fie nevoită să se apere absolut deloc. Photine se simți umilită de această atitudine. Se ridică grăbită și porni un nou atac, dar nici de data asta nu reuși să o atingă pe Sirona:

— Cred că ar trebui să mai înveți, i se adresă de sus Sirona. Nu te prea descurci.

Chipul fetei se înroși, iar mânia îi creștea văzând cu ochii, dar Sirona nu era de fel impresionată. Putea să țină piept la zece bărbați deodată doar nu avea s-o sperie o copilă ce abia ținea spada în mână.

Photine părea că se concentrează pentru următoarea mișcare, făcu o fandare pe piciorul drept și îndreptă sabia spre chipul adversarei, dar aceasta nici nu se clinti. Apoi, Photine, sări făcând câteva piruete și cu agilitate îndreptă arma spre inima Sironei, însă spada ei se opri în tăișul lui Dal'rot. Lupta începu de data aceasta. Photine se mișca cu agilitate însă nu știa să mânuiască prea bine spada iar Sirona nu era prea hotărâtă dacă vrea s-o rănească sau nu. Unul din grumi se apropie, și el, întinzându-și sulița spre inima Sironei. Datorită bulgărelui ce încă lumina aceasta îi văzu umbra. Se întoarse la timp să pareze lovitura:

— Asta nu e cinstit! urlă ea în timp ce para loviturile adversarei.

Photine părea neobosită. Încerca din răsputeri s-o atingă, ar fi fost mulțumită să-i facă o rană cât de mică însă astfel s-ar fi simțit răzbunată măcar un pic pentru că-i întrerupsese nunta. Făcu alte câteva piruete, iar tăișul spadei se opri la câțiva centimetri de ochii Sironei. Fata se dădu un pas în spate însă era cu adevărat uluită. Chiar avea ambiție și cu puțină atenție ar fi putut chiar s-o lovească. De data asta Sirona știa că trebuie să termine lupta și să-i urmeze pe ceilalți, însă Photine se retrase și în locul ei rămaseră doi dintre cei mai mari sperieni pe care-i văzuse vreodată.

Ochii îi luciră de mânie, dar și de plăcere. Acum avea ocazia să-și încerce una din teoriile sale. Își băgă spada în teacă și formă un alt bulgăre de foc ce-l azvârli drept în semnul de pe frunte al unuia dintre ei. Efectul fu imediat iar sperianul căzu mort. Celălalt însă fu mai rapid, nici el nu scoase spada însă alcătui o funie din vânt ce o asmuți spre fată. O atinse doar puțin, dar fusese suficient ca să-i dea sângele. Nu crezuse vreodată că se

poate întâmpla așa ceva, cum era posibil ca un vânt, ceva imaterial să te atingă și încă cu atâta putere? Însă îi veni o idee:

— Ruach, spulberă vântul la ordinul meu.

O mare de aer se năpusti asupra funiei invizibile împrăștiind-o în toate părțile. Fata profită de acest moment de neatenție și formă o altă sferă de foc ce-o trimise exact în fruntea namilei. Și de data aceasta sperianul căzu mort spre surprinderea tuturor.

Câțiva grumi încercară să arunce cu sulițele însă se opriră într-un alt metal. Tio le-a oprit în spada lui printr-o mişcare ciudată pe care Sirona nu o mai văzuse. Se așezară spate în spate, iar Sirona îi urmă exemplul și își scoase și ea spada fiind gata de luptă în orice moment. Grumii se strângeau tot mai mult în jurul lor însă sperienii păreau speriați și nu îndrăzniră să mai facă nici un pas față de poziția inițială.

Un grum mare și păros ridică sulița deasupra capului vrând s-o înfigă direct în Sirona. Aceasta prinse capătul ascuțit al armei cu mâna și trase cu toate puterea făcându-l pe grum să se dezechilibreze. De îndată, ce acesta căzu, îi înfipse spada în ceafă făcându-l să scoată un urlet diabolic de durere înainte de a-și da duhul. Ceilalți se năpustiră asupra lor fără nici o ezitare. Tio spinteca în stânga și-n dreapta fără milă și fără să dea vreun semn de oboseală în timp ce Sirona abia se descurca cu câte unul, căci bestiile știau să mânuiască bine sulițele. Sirona se simțea tot mai obosită nu credea că o să mai facă față pentru mult timp, asta dacă nu avea să se întâmple vreo minune. Pentru o clipă se gândi la Sior. De ce nu era acolo?

Apoi acele luminițe ce străbătură vântul și luminară cerul îi confirmară prezența fratelui. Magia se spulberă și odată cu ea dispăru și bulgărele de foc. Bestiile rămaseră orbite, iar cei mai mulți se văietau de mama focului.

Tio profită de acest moment și o trase pe Sirona după el. Alerga, însă nu își mai simțea picioarele. În spatele ei auzi glasul Photinei răsunând grosolan:

— După ei, șleahtă de nimicuri.

Nu știa cu siguranță ce se întâmplă, dar și-a dat seama imediat ce-a călcat în intrarea din munte, căci aerul era răcoros, dar și urât mirositor. Fata vru să se odihnească, o clipă, dar Sior o trase după el în timp ce Tio rămase în urmă.

Drumul era larg, dar întunecos și pe măsură ce se avântau mirosul devenea tot mai insuportabil. Tio i-a ajuns din urmă gâfâind din răsputeri. Liort și T erau în față, iar câinele trăgea caii după el. Pașii grei ai grumilor se auzeau în spate și se apropiau cu repeziciune. Sior o ajută pe Sirona s-o încalece pe Agape, fata era slăbită atât din pricina magiei pe care o folosise cât și din pricina luptei. Însă, teama îi rămăsese în suflet, încă nu scăpaseră de urmăritori iar pașii lor grei deveneau tot mai apăsători.

Sior încerca să găsească drumul prin întuneric, dar din păcate ochii lui nu erau la fel de agili ca ai lui Liort iar Sirona nu mai era în stare, cu siguranță, să mai creeze un nou bulgăre. Acum îi părea cu adevărat rău că nu se pricepea măcar puțin la magie, măcar pentru a crea lucruri simple.

Câteva luminițe se zăriră în depărtare. Sior simți cum inima i-o luă la trap. Cine știe peste ce aveau să dea de data asta, însă Tio îl împingea înainte încrezător. Lumina felinarelor se apropia tot mai mult iar tânărul constată că abia dacă-i venea la nivelul genunchilor însă, era bine și așa, îi lumina drumul. În cel mai scurt timp un grup de cinci pitici cu bărbi lungi și capete chele apărură în fața lor. Doar unul era mai deosebit între ei și era singurul care avea ceva păr încap.

Sirona deschise ochii la vederea luminilor și un zâmbet plăcut i se întinse pe față:

— Orett. Ce mă bucur să te revăd.

Sior o privi îngrijorat. Nu știa dacă fata vorbise serios sau avea vreo vedenie, însă piticul plecă capul în semn de respect:

— Mă bucur și eu de-asemenea, se auzi vocea lui ușor răgușită. Dar acum trebuie să mergem.

— Sper că nu mergem la…, se impacientă fata.

— Nu îți face griji nu vă conduc la Turzd, nu mai sunt în serviciul lui. Urmați-mă!

T trase cu putere de Agape care era moartă de oboseală și abia mai reușea să-și care stăpâna. Pașii grumilor încă se mai auzeau undeva în spate, dar mult mai departe. Orett i-a dus pe drumuri mult mai înguste, pe cărări dosnice pe care doar un cunoscător le-ar fi putut parcurge.

După încă puțin timp de mers, o lumină orbitoare îi întâmpină. Pereții erau plini de cristale ce se înălțau până dincolo de privire. O sală mare numai din cristale ce

ieșeau haotic din pereți, li se întinse la picioare. Marmura de pe jos strălucea asemenea pietrelor, câteva mese negre erau așezate cu gust iar de jur împrejur se aflau scaune construite dintr-o bucată de marmură neșlefuită. O altă masă, mai micuță, se afla pe un piedestal acoperit în aur și argint. Piticul le făcu semn să se așeze oriunde doresc apoi le făcu semn însoțitorilor săi, să-i lase singuri și aceștia se supuseră fără nici o vorbă:

— Imediat o să vină cineva să se ocupe de cai, îi anunță ei. Așadar, Păstrătorul și Gardianul, sunt aici. Legenda este adevărată.

Gemenii îl scrutară cu privirea în același timp:

— De ce întrebi asta? se minună Sirona. Doar…

— Ah, nu! Cum vă poate trece așa ceva prin cap, râse nervos piticul? Doar că mi se pare impresionant. Odinioară se zvonea că Păstrătorul se va naște sub forma unei pisici negre, dar nimeni nu a crezut una ca asta. Se știe prea bine că pisicile le sunt destinate vrăjitoarelor. Dar, dacă stau bine să mă gândesc, Sirona chiar este o vrăjitoare și motanul ăsta i se potrivește de minime.

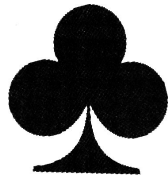
Liort nu se sinchisi să-i dea nici cea mai mică atenție preferând să-și continue somnul bine meritat, de data asta în poala Sironei.

Tio părea îngrijorat și în cele din urmă dădu glas îngrijorărilor sale:

— Crezi că grumii ne vor ajunge aici?

— Doar dacă cunosc drumul. Iar eu știu că nu sunt prea inteligenți, râse cu poftă piticul.

Sirona mai avea puțin și adormea acolo, pe scaun. Toate acele vrăji îi luaseră din putere, iar lupta cu spada fusese o adevărată povară pentru ea. Pentru prima oară o simțise grea și parcă nu răspunsese întocmai dorințelor ei. Dar, puse totul pe seama oboselii din ultimul timp. Apoi gândul îi fugi spre Norian și Troten: „Oare cum se descurcă ei acum? Ce fac?”. Gândul că erau împreună o mai liniștea dar îi era dor de liniștea ce dăinuia în Õr'ala și de sentimentul acela de protecție. Auzi ca prin vis că în jurul ei se discută însă nu a mai fost în stare să deschidă ochii. Și-a băgat palmele în blana lui Liort și a adormit fără nici un gând.

CAPITOLUL VIII
SECRETUL LUI FAWRR

Turnul Morții se înălța deasupra norilor negri. Luna abia străbătea prin pătura întunecată trimițându-și o rază spre cel mai înalt turn. Lumina se aprinse plăpândă la fereastră, iar vântul șuieră nervos. Fawrr s-a ridicat până la baza geamului scoțând același sunet: lung, profund, dureros. Lumina se clătină pentru o clipă, parcă, nesigură pe ea apoi se stabiliză.

Umbra cea mare s-a ridicat greoi. Se ținea cu ambele mâini de abdomen, iar printre degete îi șiroia un sânge la fel de negru ca și el.

Fawrr țipă și mai tare trezind toți monștrii întunericului. Umbra se întoarse spre el și îl privi un timp, apoi cu ultimele puteri se agăță de o coală gălbuie. Și-a dat mănușile, negre, jos, descoperindu-și niște degete lungi și uscate ce se terminau cu niște unghii lungi și ascuțite. Și-a înmuiat unghia în propriul sânge și cu ultimele puteri a scris câteva rânduri. A împăturit foaia și i-a înmânat-o păsării apoi s-a prăbușit trăgând după sine lampa. Fawrr s-a înălțat chiar înainte ca flăcările să cuprindă camera. Întreg întunericul a fost învins de focul ce se ridica cu repeziciune.

Pasărea scoase un ultim sunet, un sunet ce anunța moartea. Pentru un timp luna reuși să iasă din întuneric și să-i aducă un ultim omagiu celui ce-o privise atâta timp din turnul său înalt.

Fawrr mai aruncă o ultimă privire spre flăcările ce de acum au cuprins întreg turnul apoi a dispărut în întuneric însoțit de același sunet de jelanie.

Sior s-a trezit primul. Camera lui era cea mai mare. Era înconjurată de cristale de toate culorile ce străluceau în luminile palide ale torțelor ce atârnau într-un mod bizar pe un singur perete de piatră. Patul era mic, atât cât să încapă în el un pitic dar suficient de lat. Era pufos acoperit de blănuri de urși polari ce încă mai păstrau mirosul proaspăt al zăpezilor.

Într-o altă parte existau doi pereți ce ascundeau un coridor de unde veneau mirosuri îmbietoare. Urmând calea Sior a descoperit un izvor cu apă caldă, uleiuri pentru corp, prosoape curate și un costum de mătase cum nu văzuse nici la casele regale. Profită din plin de ocazia ivită. Avea nevoia de puțin răsfăț mai ales după ziua precedentă. În ultimul timp începuse să se simtă mai bine, ba chiar tot mai bine pe zi ce trecea, de parcă forțele îi renășteau. În schimb, îl chinuiau amintirile lui Fawrr. Încerca din răsputeri să nu le bage în seamă chiar dacă era doar o pasăre simțea că nu poate să-i invadeze intimitatea. Atunci, când vreo frântură, din acele amintiri i se scurgeau prin fața ochilor încerca din răsputeri să le alunge să îi lase lui Fawrr amintirile nepătate.

Dar, lucrurile nu stăteau așa precum dorea el, căci, acele amintiri i se întipăreau în memorie și se confundau cu ale lui. Începuse să-l cunoască pe Fawrr și să-i știe cele mai profunde secrete, dar cu toate astea nu îndrăznea să-i dezvăluie identitatea. Nu avea acest drept. Era o pasăre sacră și asta înțelesese abia acum. O pasăre cum alta nu avea să se mai nască. Era unică și așa avea să rămână, iar soarta nu-i scrisese că va avea urmași. Așa că, orice ar fi făcut, Fawrr nu trebuia contestat. Era mai presus de ei și poate chiar mai presus de zeii lor.

A îmbrăcat noul costum care îi venea ca turnat. Pantalonii bufanți până la genunchi, de un verde deschis cu câteva paiete pe margini. Brâul era mult mai lat decât cel pe care îl avuse, din mătase lucrată manual, împletit în modele complicate de culoare albă. Teaca spadei s-a înfipt la fix în brâul lat dându-i și posibilitatea de-a respira. Cămașa avea mâneci lungi și ușor evazate de aceeași culoare cu pantaloni iar pe deasupra își puse o tunică albă cusută cu fir de argint. Cizmele erau negre și lungi până la genunchi, aveau pinteni iar sub aceștia erau ascunse cuțite ce păreau că ies din talpă. Tânărul se privi în oglinda de ape ce curgea pe un perete lateral. Se schimbase mult de când plecase de acasă: părul i se mai închisese, iar ochii căpătaseră o strălucire ciudată, bărbătească; pieptul i se lățise iar picioarele îi erau mai voinice. Era evident, crescuse, iar asta îl făcea să se simtă cu adevărat bine, acum era bărbat în toată puterea cuvântului.

Orett l-a luat pe nepregătite atunci când l-a anunțat că este așteptat în Sala Cristalului Roșu. Tânărul aproape

că roși, nu credea că o să fie prins vreodată atunci când se privește în oglindă. Dar piticul păru că nici nu observă, chiar părea destul de preocupat de ceva anume. Abia mai târziu și-a aruncat privirea asupra tânărului:

— Văd că fetele noastre ți-au croit costumul cu mare măiestrie.

— Vrei să spui că…? se minună Sior.

— Piticuțele din Orașul de Cristal sunt foarte pricepute la așa ceva. În doar câteva clipe pot croi un costum întreg. Așa ne câștigăm existența sau ne-o câștigam, spuse cu regret.

Sior îi simți durerea din glas:

— Ce vrei să spui?

În timp ce-i făcea semn să-l urmeze pe unul dintre coridoarele secrete începu să-i povestească:

— Turzd era legătura noastră cu oamenii. Noi croiam costume, rochii și bijuterii pentru casele regale, iar Turzd le dădea negustorului său de bază să le vândă. În schimbul acestora, ne aduceau hrană și mătăsuri din cele mai fine. Trăiam bine, dar am înțeles că am fi putut să trăim și mai bine căci Turzd își lua jumătate din banii pe care îi primeam noi. Soția mea a fost cea dintâi care s-a revoltat și a spus că nu mai muncește în aceste condiții. Atunci a apărut Sirona, de nicăieri, iar eu am ajutat-o să fugă. Am înțeles atunci că nu mă mai pot întoarce în fața lui Turzd decât dacă nu îmi plăcea cu capul pe umeri. Dar, nu asta a fost marea nenorocire. Am hotărât să luăm singuri viața în piept așa că am scris epistole caselor regale și le-am spus cu ce ne ocupăm și că vrem să le vindem hainele și bijuteriile în mod direct. Majoritatea regilor au fost încântați de idee și asta pentru că nici unul nu-l prea plăcea pe Turzd. Dar n-a fost să fie…

Sorian a început să asuprească Șiarul și Gildamanul și a pus taxe pe toate. Atunci nici celelalte Imperii nu au vrut să mai aibă de-a face cu cei ce vin din zonele afectate și oricum gărzile lui Sorian au blocat orice cale de acces spre libertate. Iar acum trăim de pe o zi pe alta. Ne strecurăm noaptea prin pădurile Õsseatului pentru a găsi vânat și fructe proaspete. Din croitori și bijutieri a trebuit să ne adaptăm la vânătoare. Iar pentru noi este cu adevărat greu. De când ne-am născut asta am învățat să facem. Dacă lucrurile nu se vor schimba nu știu ce se va alege de noi.

Piticul se opri exact când o ușă mare și roșie se deschise în fața lor producând un zgomot asurzitor. Șapte pitici de o parte și șapte de cealaltă trăgeau de scripeții mari ce făceau ușa, mult prea mare chiar și pentru un om, să se deschidă. Iar numele sălii îi era pe deplin meritat. Un singur diamant, imens, neciobit, neşlefuit, de culoare roșie, se întindea pe pereții groși. Sior nu își putea imagina cum de se dezvoltase o astfel de piatră încercuind sala neuniformă, aici trebuia să stea la bază cu siguranță vrăjitoria. Într-un colț strâmb, se afla o masă. Sirona și Tio îl așteptau deja. Ambii aveau costume noi și arătau cu adevărat odihniți.

Orett îi făcu semn lui Sior să li se alăture. Din spatele mesei, o perdea groasă, la fel de roșie ca încăperea, că abia putea fi zărită, se trase ca prin minune. Un pitic mult mai scund ca Orett și mai îndesat, cu barba până în pământ și cu părul în ochi, apăru de dincolo de perdea. Stătea cocoțat pe un jilț mult prea mare pentru el iar picioarele îi rămăseseră suspendate în aer. Piticul își suflă cu buza de sus, mare și cărnoasă, părul din ochi dar acesta căzu la loc:

— Așa deci, aceștia sunt cei promiși, murmură mai mult.

Orett dădu din cap afirmativ. Cei trei s-au întors studiindu-l cu mare atenție, dar și piticul îi studia pe ei la fel de atent:

— Păi dacă ei sunt…, dădu din cap deloc impresionat, ei bine asta e…

Sirona se înroși simțind cum vrea să-i pocească mutra însă făcu o plecăciune politicoasă și zâmbi:

— Eu sunt Sirona, i se adresă pe cel mai politicos ton, iar el e fratele meu, Sior. Acesta este Tio, însoțitorul nostru…

Piticul îi făcu semn din mână să tacă:

— Știu cine sunteți, dar mă așteptam la doi voinici. În schimb voi păreți a fi doi copii, iar Tio nu arată decât ca un moș neîngrijit, chiar dacă acest costum îi vine bine.

Sior zâmbi dar Tio se simți cu adevărat jignit:

— Un moș, zici! Păi coboară de-acolo dacă ești în stare și dă piept cu moșul. Îți arăt eu ție, dovleac cu cap.

Orett se făcu la fel de roșu precum camera aproape că nici nu se mai vedea. Piticul, de pe jilț, își dădu părul din ochi cu mâna și descoperi două mingii de un albastru intens mărite la maxim:

— Dovleac cu cap?! Dovleac cu cap?! Bine, măi moșule, lasă că-ți arată ție dovleacul de ce este în stare.

Se întoarse cu spatele la ei, încercând să se dea jos de pe jilț dar, se vedea că pentru asta are nevoie de ajutor așa că, Orett sări în dată pentru a-i oferi sprijin. De îndată ce atinse pământul păru și mai gras și mai bondoc, iar burta îi atârna până peste genunchi. Nu era mai mare decât o șchioapă abia dacă-i ajungea lui Tio până la genunchi.

Își supse burta și o trase în sus cu ambele mâini, apoi luă o poziție ciudată ușor aplecat de spate și își strânse pumnii care nu erau mai mari decât două bile. Cei trei pufniră în râs:

— E suficient să-ți fac vânt, îl necăji Tio. Hai s-o lăsăm baltă că nu aș vrea să te spargi.

Sirona chiar dacă era amuzată de această imagine știa că ceea ce se întâmplă nu este bine. Își înăbuși surâsul prostesc și luă un aer serios și superior:

— Gata! Ajunge! Nu e nevoie să vă certați ca doi copii. Ce-ar fi să luăm cu toții loc la masă și să încercăm să ne înțelegem?

După câteva priviri fulgerătoare cu toții consimțiră să ia loc.

Se lăsă o liniște stânjenitoare între ei dar, Orett se hotărî să o rupă:

— Am onoarea să vi-l prezint pe cel mai bătrân pitic din neamul nostru, Oran. Sunt mândru să vă informez că eu sunt unul dintre descendenții direcți ai lui Oran.

Oran dădu din cap în semn de respect dar, din gesturile lui se citea mai degrabă dezgustul:

— Mă bucur…, mormăi îmbufnat.

Gemenii îi zâmbiră binevoitori în timp ce Tio stătea bosumflat în capătul celălalt al mesei:

— Oran, continuă Orett, datorită faptului că este cel mai bătrân, este și conducătorul nostru. Este cel mai înțelept dintre noi și e singurul care poate descifra pasajele Șaramei.

Tio făcu o grimasă, dar se chinui pe cât posibil să o ascundă însă, gemenii fură captați imediat de această destăinuire:

— Oran chiar poți să citești în Șarama? se interesă puțin neîncrezătoare Sirona.

— Da, răspunse sec, fără elan.

— Dar asta este minunat, se entuziasmă Sior.

Discuția fu întreruptă de o bubuitură puternică. Ușa se deschise larg și în mijlocul încăperii ateriză fără vlagă, Fawrr.

Era de prea mult timp inconștient și nici unul dintre cei prezenți nu știau cum să-l readucă în simțuri. Sirona îi ținea capul sus fiindu-i teamă să nu se înece așa cum văzuse odată că i se întâmplase unui bătrân. Oran îl înveli repede cu una din mătăsurile de pe tronul său și astfel descoperi și scrisoarea ce-o avea legată la picioare. Pentru o clipă nu a fost sigur că trebuie s-o citească dar, s-a hotărât că trebuie, poate că în felul acesta avea să afle ce i s-a întâmplat.

De cum a deschis epistola chipul i s-a înnegrit. Recunoștea limba bizară, dar recunoștea și sângele cu care a fost scris. Ceea ce aflase era cu adevărat descumpănitor:

Șarama a fost furată iar, Spiritul Păzitor a fost ucis.

Sior îi aruncă o privire piezișă lui Tio. Știa el că așa se întâmplase, doar văzuse în visul lui dar, cum era totuși posibil? Îl întâlniseră pe Fawrr chiar în ziua în care avusese acest vis. Să se fi întâmplat și altceva între timp? Ar fi vrut să-l descoasă pe Oran, dar piticul dispăruse după ce i-a înștiințat despre nenorocirea ce se abătuse asupra lor. Și oricum nu ar fi fost cel mai potrivit moment.

Sirona înțelegea că ceea ce se întâmplă este destul de grav însă, nu avea putere să dea frâu liber gândurilor. Și cu toate astea, nu putea să nu se gândească la Sorian, dar cum să fi reușit el să o fure? Și Spiritul Păzitor oare nu era același ce ieșise prin oglindă și încercase s-o ucidă? Erau lucruri pe care nu avea să le afle acum și știa asta. Dar acum prioritatea era Fawrr. Trebuia să-i vină o idee, măcar una.

— Și-a revenit, i-a anunțat Orett pe un ton grav. Vrea să te vadă, Oran.

Gemenii se ridicară în speranța că vor avea ocazia să mai afle câte ceva despre starea lui Fawrr însă, Orett le făcu semn, autoritar, să se așeze:

— Nu, voi nu!

Se resemnară și își reluară locurile.

Orett și Oran urmară coridoarele întortocheate. Cristale de diverse culori apăreau după fiecare colțișor, ca într-o încântare a ochiului. Ei mergeau abătuți, nici unul nu scotea vreun cuvânt, pentru că doar ei cunoșteau gravitatea celor întâmplate.

O ușă mare trasă ce se deschise tot pe scripeți dar, de data aceasta, erau mai mult de șapte pitici ce ajutau pentru a o mișca. Dinăuntru se răspândi o lumină galbenă și lucitoare asemenea unui soare cald într-o zi de vară. Nu era una din acele încăperi mari, ci doar o cămăruță în care, de obicei, își petreceau timpul cei ce făureau bijuterii. Acum, era aproape goală, doar un trup alb acoperit cu câteva mătăsuri se zărea într-un colț.

Oran s-a apropiat cu grijă descoperind ochii de un verde-smarald și părul de un negru lucios, ai tânărului. Tânărul clipi câteva secunde de parcă nu s-ar fi obișnuit încă cu acea lumină năucitoare, trase mătăsurile, mai mult pe el, încercând să nu își lase la vedere nici o parte a trupului. Pe chipul, alb ca varul, i se întipărise o durere ce părea să dureze de ani de zile. Trăsăturile fine i se înăspriseră, iar ochii trădau o durere misterioasă, aproape divină. Privea spre cei doi cu milă, ca și cum, totul se sfărâma atunci. Însă așa privea el, de-a lungul timpului văzuse numai nenorociri. Toate necazurile lumii le adunase în sufletul lui, totul era acolo, înăuntru.

Oran și-a plecat capul într-un gest de supunere, dar chipul tânărului nu trădă nici un sentiment în afară de cele ce i se întipăriseră de-a lungul anilor:

— Văd că vă simțiți mult mai bine, Mărite!

Tânărul aprobă din cap și își îndepărtă privirea de parcă ar fi privit prin el. Glasul i-a sunat dulce ca muzica scoasă din gâtul unei păsări:

— Vreau s-o văd pe ea.

Piticii rămaseră ușor uimiți. Iar Oran luă atitudine:

— Nu se poate, Mărite. Nu acum. Nici măcar nu știe. Măcar lăsați-mă s-o pregătesc. Și mai bine spuneți-mi ceea ce se întâmplă. Cum de s-a întâmplat asta?

— În cele din urmă tot avea să se întâmple. Nu mi-am pierdut puterea dacă la asta te gândești, o să-mi revin. Dar, înainte să redevin ca înainte, vreau să-i vorbesc, să-i explic.

— Dar de ce, se miră Oran? Ea are un alt destin separat de al Măriei voastre.

— A fost separat de-al meu. Acum totul se va schimba. Șarama îi dă dreptul să-și schimbe destinul, dar mie nu. Ce mi s-a întâmplat a fost scris și dacă nu-mi rescriu destinul, inevitabilul va veni înainte de-a mai apuca să fac ceva.

Piticul rămase o vreme pe gânduri:

— Cred că înțeleg, spuse dintr-o dată. Ea vă poate ajuta.

Tânărul aprobă din cap:

— Acum, adu-o aici!

— Prea bine.

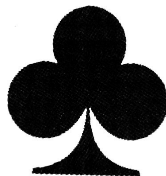

Cele două siluete rămăseseră singure, doar o lumânare mai ardea între ei. Femeia, aceeași din visul lui Sior, își dădu gluga jos dezvelindu-și chipul. Bărbatul făcu același lucru. Era bătrân, iar anii își puseseră amprenta pe fiecare fir de păr. Ochii îi erau limpezi dar triști:

— De ce tu, tată, i se adresă femeia? De ce a trebuit să faci asta?

— Oricum am să mă sfârșesc. Ce contează dacă mă sacrific? Și pe urmă mă sacrific pentru o cauză dreaptă. Șarama trebuie să fie rescrisă altfel destinul tuturor va fi doar o iluzie.

Chipul femeii nu trădă nici un sentiment, dar sufletul i se zvârcolea ca într-un furnal.

CAPITOLUL IX
MAGIA LUI FAWRR

La început, camera păru goală, în afară de cristalele roșii nimic altceva nu o deosebea de celelalte. Căuta cu privirea spre ceva ce ar fi putut să o intereseze cu adevărat însă, nu era nimic special, chiar nimic… și apoi, unul dintre cristale reflectă un chip șters și palid. Fata se dădu câțiva pași în spate era înmărmurită dar și fermecată în același timp, poate din pricina acelui chip ce exprima atâta durere sau poate doar pentru că, și-a dat seama că imaginea ei nu se reflectase în nici una dintre pietre.

Simți o atingere ușoară pe umăr. Niște degete lungi și albe i se prelingeau de-a lungul mâinii. Nu îndrăzni să se miște, nici măcar nu își dorea să se întoarcă chiar dacă, până în acea clipă, o curiozitate debordantă o împinsese să înainteze cât mai mult. Acum, ar fi vrut să fugă sau cel puțin să fi fost însoțită. Dar, acea voce caldă și totuși sobră îi mai luă din teamă:

— Sirona!

Fusese mai mult o șoaptă, o îngânare a numelui ei, o chemare. Fata s-a întors, era aproape palidă, iar mâinile îi tremurau din toate încheieturile. În acel moment nu își mai amintea nici măcar cum ar trebui să facă un bulgăre de foc în cazul în care ar fi fost în pericol.

Cele două chipuri erau acum față în față. Sirona era uimită semăna atât de mult cu cineva dar, nu ar fi știut să spună cu cine. Toată durerea, tot misterul care se întipărise pe chipul mult prea alb și ochii aceia ce îi dezgoleau sufletul, privirea profundă, chiar adâncă. Totul era năucitor, el era altfel mult prea… altfel:

— Sunt, Sir Hollw, s-a prezentat tânărul după care tuși ușor parcă pentru a-și recăpăta vocea. Tu mă cunoști sub numele de Fawrr, păli în momentul în care rosti numele.

Dar, Sirona nu părea impresionată de parcă, s-ar fi așteptat la asta. Chiar și siguranța de sine îi revenise, acum parcă, recunoștea în privirea tânărului acea sclipire pe care o deținea… Fawrr. Făcu o plecăciune însă nu spuse nimic dar, nici nu își îndepărtă privirea de-a lui. Îi

studia fiecare mușchi al feței, fiecare trăsătură. Era altceva la el, ceva misterios dar, atât de cunoscut. Știa că îl mai văzuse undeva, dar unde? Unde?

În cele din urmă Hollw își retrase privirea ușor rușinat și i se adresă pe același glas cald, dar sobru:

— Vroiam să-ți vorbesc, înainte de-a porni din nou la drum. Destinul meu nu este aici, cel puțin nu acum.

— Adevărul este că nu prea înțeleg, mărturisi fata. Ești o pasăre și totuși ești un om…

Tristețea ce-a apărut în ochii lui o făcu să tacă. Poate că greșise. Poate că, nu trebuia să-i spună una ca asta. Însă, el schiță un zâmbet, e drept că ar fi fost mult mai bine să n-o facă căci fața nu îi era făcută pentru a zâmbi:

— Sunt un om blestemat să trăiască sub înfățișarea unei păsări. Doar astfel de momente, tragice, îmi mai permit să ies de sub penele acelea stranii. Și cu toate astea mă simt mult mai bine în pielea lui Fawrr, decât în pielea lui Sir Hollw.

Fata ar fi vrut să-i spună că îl înțelege, dar nu era adevărat. Dintr-un motiv sau altul nu putea să-l compătimească, poate că din pricina chipului lui sau poate din pricina ei:

— În ce constă acest blestem, reuși să-l întrebe în cele din urmă, și cum poate fi dezlegat?

— Dacă încerci să afli cine mi-a făcut asta, nu aș ști să îți dau un răspuns. Eram încă în fașă când mi s-a întâmplat. Cât despre dezlegat… hmm, ar fi cu adevărat greu. Doar o dragoste adevărată m-ar putea salva. Dar cine să se îndrăgostească de o pasăre?

Acum începea să-l înțeleagă. Era magic chiar dacă împotriva voinței, dar și trist. Sirona aproape că-i zări o lacrimă scurgându-se pe pielea fină, netedă, însă aceasta dispăru prea repede în reflexiile roșului aprins:

— Povestește-mi despre tine, îi ceru ea. Și mai ales spune-mi cum îl pot salva pe Sior de amintirile tale. Chiar dacă nu îmi spune, este din ce în ce mai evident că îi dau târcoale.

— Cred că, Sior a ales să-mi păstreze secretele, iar ăsta este un lucru bun. Dar nu vor mai fi pentru mult timp păstrate căci am de gând să ți le destăinui. Odată ce îți voi destăinui totul Sior, va scăpa de amintirile mele, iar eu am să revin la forma inițială. Tu trebuie, să-mi promiți că vei fi Păstrătorul meu, căci doar pe tine te-am ales dintre alte sute de persoane. Tu și Sior, căci el le cunoaște deja.

Sirona încuviință din cap. Se așezară unul lângă celălalt pe un covoraș albăstrui. Tânărul îi luă mâinile într-ale sale, iar ea putu să simtă răceala. Era atât de rece cum numai un om mort poate fi. Mii de cioburi de gheață trecură prin ea ajungându-i parcă în inimă, apoi se opriră iar ea simți o ușoară căldură ce se răspândea din trupul celuilalt. Chiar și ochii tânărului păreau că-și schimbaseră culoarea, iar obrajii prinseseră o ușoară culoare roșiatică:

— Tot ceea ce am să-ți mărturisesc, reluă tânărul, pentru urechile tale va suna, poate, ca o frântură ruptă dintr-un vis. Dar, totul este adevărat. Totul!

O mai privi o dată, în ochi, cu privirea aceea profundă și rece apoi începu să relateze tot ceea ce i s-a întâmplat de-a lungul vieții:

— Când mi-am dat seama că sunt un om în trupul unei păsări eram încă prea mic pentru a înțelege de ce. Nu mi-am pus întrebări deoarece am crezut că așa este normal. Cu timpul mi-am dat seama că păsările din jurul meu nu gândesc la fel ca mine, în interior nu erau la fel. Sigur, m-am speriat, am început să mă tem că eu nu sunt unul de-al lor și pe bună dreptate. Nici o altă pasăre nu creștea așa de mult ca mine și nu era atât de colorată. Apoi un spirot m-a găsit și după câteva luni a început să-mi cunoască taina. El a fost cel ce m-a descoperit.

La început a fost totul bine, vroiau să mă salveze, pe urmă și-au dat seama că nu o pot face. Dar am rămas printre ei pentru că eram unul de-ai lor. Am învățat, de departe, tot ceea ce învățau tinerii lor. Magie. Apoi au început visele ce anunțau războaie și mii de trupuri neînsuflețite mi se așterneau la picioare. Dar nu erau picioarele lui Fawrr, în vis apăreau picioarele lui Hollw. Apoi, acea femeie, a apărut ca din senin în mintea mea și ea mi-a spus despre blestem și despre faptul că sunt om. Și doar o durere profundă putea să-mi redea înfățișarea umană pentru câteva zile. Fawrr nu avea să aibă moștenitori căci, Fawrr, ca pasăre, nu exista, era unic…

Atunci am început să înțeleg cât sunt de singur. Gândesc la fel ca tine dar nu mă pot exprima decât prin cântecul durerii. Iar cântecul ăsta îmi sfâșie inima, trupul, mintea. Cred că ultima oară mi l-a sfâșiat de tot căci abia am ajuns în casa lui Oran, după cum bine ai văzut și tu.

Hollw se ridică. Privirea lui se opri asupra cristalului din față. Părea că atunci îl vede pentru prima oară, însă

Sirona ghici. Încerca să-și înece lacrimile și durerile pentru a-și putea continua relatarea:

— Un timp mi-a fost bine, ca pasăre, dar pe urmă am descoperit magia. Magia cu care m-am născut. Era altceva decât magia pe care am învățat-o de la spiroți, aceasta îmi aparținea. Înțelegi? Așa cum sperienii au fiecare propria magie. Eu am descoperit că pot deveni invizibil doar dacă îmi doresc asta, pot să ajung dintr-un loc în altul doar gândindu-mă la acel loc și cine știe ce aș mai putea face dacă aș fi om. Când au înțeles spiroții că sunt magic mi-au dat o sarcină, pe care doar eu puteam s-o împlinesc, iar sarcina mea era aceea de-a supraveghea Turnul Morții, Supraveghetorul și Șarama. Astfel eu și Supraveghetorul am devenit foarte apropiați. Îi simțeam fiecare gând și ori de câte ori îmi cerea ajutorul mă duceam la el. M-a chemat de multe ori doar pentru a fi martorul unor întâmplări cu adevărat… nu aș ști cum să le numesc, poate doar întâmplări bizare.

Cu timpul am devenit Supraveghetorul din umbră, căci eu știam și auzeam tot fără să fiu văzut sau auzit. După un timp m-am alăturat lui Jahmm pentru că am înțeles că ceea ce încearcă el să facă are legătură cu schimbarea destinului, în mod indirect avea legătură și cu mine, căci eu supravegheam Șarama, din umbra întunecată a turnurilor. Și astfel, destinul meu a fost să vă întâlnesc pe voi iar, voi vă puteți schimba destinul dacă îl veți mânui cu înțelepciune. M-am gândit că, poate, datorită vouă și al meu se va schimba, forțat ce-i drept, dar se mai întâmplă.

— Crezi că dacă stai în preajma noastră condiția ta va fi alta? s-a alarmat Sirona.

— Trebuie să cred asta căci nu pot să sper ca o tânără să se îndrăgostească de-o pasăre.

— De ce ți se spune Sir Hollw?

Tânărul oftă iar oftatul lui era mai profund și mai îndurerat decât al oricui:

— Am să-ți spun mai târziu. Acum vreau să afli altceva. Acum cinci ani am intrat pe tărâmul Morții. Acolo unde numai ea și sufletele pot intra. Am cunoscut durerea lor, durerea atâtor suflete și de atunci am început să citesc în fiecare suflet ce-mi ieșea în cale. Poate că ți se pare o prostie dar nu mă mai pot apropia de nimeni fără să-i cunosc mai întâi durerile. De aceea sunt atât de rece, pentru că trupul meu se hrănește doar cu durere, iar

durerea aduce moarte sufletului. Da, sufletul meu e mort și a mai murit încă odată atunci când a aflat despre Sir Hollw. Am fost fiul unor oameni importanți ce trăiau odinioară pe lângă curtea regelui Aratt. Pe mama am văzut-o chiar înainte să moară și singurul meu regret a fost că nu am putut să-i spun că sunt acolo și că o voi conduce pe ultimul drum. Ceea ce am citit în inima ei nu am mai citit în nici o alta. Durerea de-a mă fi pierdut era înfiorătoare. Atunci am murit pentru a doua oară și mor în fiecare zi atunci când mi-o amintesc.

Acum ar trebui să lăsăm poveștile și ar trebui să-ți explic ce s-a întâmplat. Fratele tău a fost acolo, în vis. Dar visul a fost real și el a văzut tot, așa cum a povestit. Supraveghetorul a fost doborât, iar Șarama a fost furată. La început am crezut că Supraveghetorul a fost ucis, dar apoi i-am simțit gândurile. Nu și-a dat duhul până când nu a trimis un bilet către Oran și spre Jahmm apoi totul a fost mistuit. Dar, mâine turnul va reveni la normal, căci asemeni păsării Pheonix renaște din propria-i cenușă. Faptul petrecut este grav. Cei ce au furat cartea cu siguranță că știu și s-o folosească. Dacă nu o găsim repede mii de destine pot fi schimbate, de fapt totul se va schimba, iar destinul omului nu va mai fi decât o iluzie.

Hollw se așeză la loc lângă ea. Părea obosit iar pe trup începuseră să-i crească pene colorate. O privi cald pentru prima oară, iar zâmbetul ce-i marcă chipul nu mai păru nelalocul lui. Sirona citi eliberarea din privirea lui. Probabil că era fericit. Reușise să se destăinuie. Dar nu era tot căci încă nu era Fawrr:

— Un ultim lucru mai am să-ți spun dar nu înainte de a-mi lua la revedere. Poate că, nu ai să mă mai vezi niciodată așa dar, de fiecare dată când am să-ți aduc câte o scrisoare ai să știi că nu sunt doar așa și că undeva pe lume sunt și eu: Sir Hollw. Însă, dacă o să ne mai revedem așa ca astăzi să ții minte, că tot ceea ce am făcut a fost pentru omenire și pentru destinul ei. Poate că ăsta a fost și scopul transformării mele, cine știe? Dar indiferent de ceea ce vor spune alții, ține minte că eu am luptat pentru Șarama, iar de-acum încolo am să lupt pentru ca profeția să se adeverească. Voi fi alături de voi ori de câte ori o să aveți nevoie.

Trebuie să-ți mărturisesc că pietrele destinului, cele pe care i le-ai dat lui Sior prin intermediul oglinzii, sunt construite din ghearele mele și eu i le-am dat lui Ingvarr

pentru a ți le da. Și ultimul lucru despre care vreau să-ți vorbesc… Când s-a dat lupta între tine și umbra misterioasă am venit pentru că fără să-ți dai seama m-ai chemat. Eu renasc din foc la fiecare zece ani, căci așa mi-a fost scris. Ori de câte ori invoci focul într-un fel sau altul mă chemi și pe mine căci sunt legat de el prin viață… *grau, grau*.

Fawrr se înfățișa de acum în fața ei. Aceiași ochi, triști, dar misterioși îi găsi și aici. Aceeași tristețe întipărită pe chip. Doar penele nu făceau parte din Hollw căci ele erau calde și mătăsoase la atingere. Sirona lăsă să-i cadă o lacrimă. Sărută pasărea și cu inima frântă își luă la revedere.

Fawrr făcu două cercuri prin aerul stătut și se înălță tot mai sus până când tavanul încăperii se pierdu în întuneric, dar ea rămase acolo cu ochii plini de lacrimi ațintiți spre abis.

Nu vorbise cu nimeni despre cele întâmplate, chiar dacă știa că ar fi trebuit să-i spună lui Sior. Era încă nesigură. Poate că destinul ei era Sir Hollw, cel ce-a impresionat-o atât de mult. Poate că îl iubea dar în ce fel? Nu știa dacă simte pentru el aceeași dragoste pe care o simțea pentru Ing dar, cu siguranță simțea ceva. În acea noapte se gândise de mai multe ori să-l cheme la ea dar, nu îndrăznise.

După o lungă absență, Liort încercă să-i vorbească, dar fata i-a închis orice cale spre gândurile sale. Stătea, acolo, într-un colț întunecat fără să spună nimic. Era în aceeași poziție chircită, cu picioarele la piept strânse între mâini, de mai multe ore. Privirea îi era goală, pustie și fixată în același loc, dar nu dorea să se miște. Aproape că se simțea la fel de singură ca și Fawrr.

Sior simți că amintirile păsării îl părăsesc, dar asta nu însemna că el îi uitase secretul. Secret despre care nu pomenise nimănui, de fapt nici nu-i venea să creadă că așa ceva este posibil. Nu putea spune că se simte mai bine doar că mintea îi era din nou protejată și putea să pună liniștit capul pe pernă. Se săturase de toate nopțile acelea

nedormite și asta doar din pricina faptului că încercase să-l ajute pe Fawrr. Nu considera că a greșit cu ceva, doar nu avea de unde să știe că se va întâmpla una ca asta.

Se aruncă pe pat și își scormoni cu mâinile buzunarele pantalonilor noi. Găsi cele două pietre despre care îi povestise Sirona. Nu știa exact cum i le înmânase sora lui, iar povestea cu oglinda era destul de incredibilă, nu știa sigur nici la ce folosesc dar asta nu însemna că dorea să scape de ele. Într-o bună zi avea să descopere la ce folosesc sau poate, chiar, ele aveau să-l atenționeze la un moment dat.

Întreaga cameră începu să se învârtă cu el ca într-un joc amețitor. Închise ochii încercând să alunge acea senzație stranie, dar ea persista. După un timp începu să nu-l mai deranjeze. Gândul la Sirona îi luă orice urmă de amețeală. Oare ce era cu ea? De ce nu vorbea cu nimeni? Ce încerca să ascundă? Toate aceste întrebări îl chinuiau, nici Liort nu știa să-i răspundă, ba chiar, era la fel de dezorientat ca și el. Nimeni nu știa ce s-a întâmplat atunci când l-a văzut pe Fawrr. La un moment dat, Sior s-a gândit și la posibilitatea unui blestem, însă Liort a scos din discuție una ca asta. Motanul îi tot repeta că trebuie să aibă răbdare, până la urmă, avea să-și revină:

— Poate că a hipnotizat-o, spuse din nou Sior.

Boabele verzi ale motanului se micșoară, iar Sior știa ce avea să urmeze, dar spre surprinderea lui pisica rămase calmă:

— Eu zic să nu îți mai faci atâtea probleme. Poate că ceea ce i-a dezvăluit a fost ușor șocant sau poate că vrea, doar, să-și analizeze gândurile. Las-o puțin. Sunt sigur că până mâine vei afla tot ceea ce vrei să afli și oricum mâine plecăm, am întârziat și așa prea mult. Acum du-te și caută-l pe Tio. Cine știe prin ce butoi a nimerit bătrânul ăla.

Tânărul îl ascultă și părăsi încăperea dar, bineînțeles că acesta era un prilej pentru Liort de-a rămâne singur cu Sirona. S-a apropiat de ea și s-a mângâiat ușor de mâna ei. Fata reacționă imediat, mângâindu-l la rândul ei:

„Nu știu ce să fac, ce să cred. Îmi este teamă de ceea ce știu și de ceea ce simt. Sunt atâtea sentimente și atâta durere. Învață-mă Liort! Învață-mă!”

Motanul i se strecură în poală și o privi drept în ochi:

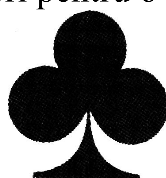
„Inima te învață, draga mea. Ascult-o! Dar nu exagera. Uită pentru o clipă de toate astea. Vorbește cu

Sior. Cine știe poate că împreună veți înțelege adevărul. Dar nu te mai ascunde în tine. Sior așteaptă măcar un gest din partea ta. Nu înțelegi? Foarte mulți depind de tine pentru că tu ești cea ce le poate duce în „cârcă”. Tu ești cea puternică, dar și cea înțeleaptă. Ești singura ce poate găsi adevărul, singura ce poate avea grijă de Sior, singura ce-i poate înțelege pe arkadios, spiroți sau pe practicanții Zoharului, singura care poate înțelege pe cine iubește. Nu te gândi prea mult la asta ci, atunci când vine momentul ia-le ca atare. Dacă te gândești mai mult, atunci te afunzi. Lasă ca totul să se întâmple de la sine. Vino-ți în fire. Mâine pornim spre închisori, iar drumul prin Õsseat e destul de periculos. Toți trebuie să fim în formă și cu mintea limpede”.

Sirona îl mângâie după ceafă, însă lacrimile o năpădiseră:

— Mulțumesc Liort! O să încerc să-mi revin, murmură fata.

Tio și Sior tocmai intrară în cameră, iar motanul zvâcni din brațele fetei. După încă un răstimp de tăcere Sirona i-a povestit fratelui întreaga sa întrevedere, apoi ambii au rămas gânditori pentru o vreme.

CAPITOLUL X
CRISTALUL VORBEȘTE

Gemenii își puneau șeile pe cai în liniște. De când fuseseră conduși în grajduri nici unul dintre ei nu mai scosese vreun cuvânt fiind mult mai ocupați cu proprii cai. Grajdul era singura încăpere din care lipseau cristalele. De fapt, ele nu lipseau în totalitate, erau doar acoperite de cuverturi colorate dintr-un motiv sau altul. Podeaua era din pământ ne nivelat iar pe alocuri se observau pâlcuri de fân așezate într-o ordine dezordonată.

Felix și Agape stăteau pe niște covorașe moi, țesute din fire groase, care țineau de cald. Aveau legate de bot, câte o găleată din piele, iar pe spate li se puseseră pături mari ce atârnau aproape până la pământ. Sirona îndepărtă pătura de pe spatele calului ei. Se vedea cu ochiul liber că Agape nu fusese prea mulțumită de felul în care a fost tratată. În schimb, Felix părea chiar mândru de noua sa ținută și cu greu s-a despărțit de ea.

În grajd nu se mai aflau alți cai, în afară de cel al lui Tio. Cei ce erau acolo nu semănau cu animalele lor. Într-un colț, închiși cu un gard metalic, se aflau câțiva ponei ce își făcuseră culcuș unul în celălalt. Într-o altă parte se aflau alte animale ce nu puteau fi asemuite cu un cal sau un ponei. Erau mai mici decât poneiul și aveau o culoare roz, exagerată; câteva fire de păr atârnau pe un spate lat de vreo șase palme, iar picioarele erau scurte și păreau a fi încălțate cu un fel de cizmă tăiată în zeci de bucățele. Aveau chipuri ciudate, o combinație stranie între un porc și-un iepure sălbatic: rât roz cu două nări mari ce fumegau, urechi lungi și delicate, ochi mici și migdalați.

Sior a studiat cu mare atenție creaturile, în cele din urmă, a ajuns la concluzia că aceștia trebuiau să fie „caii” piticilor. Și de ce nu ar fi fost? Aveau mărimea potrivită iar chipul le era la fel de ciudat ca și al stăpânilor.

Tio își făcu și el apariția îngrijindu-se de armăsarul său. Părea trist sau îngrijorat. Ochii i se micșoraseră anormal de mult, iar chipul părea să-i tremure din toate încheieturile:

— Vom coborî și mai mult prin Vârful Zeilor, glăsui Tio. Trebuie să le dau de veste prietenilor mei altfel vom

fi pierduți, căci neghiobii ăștia de pitici nu vor să ne conducă.

Sirona ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic. Era evident că nu credea în vorbele bărbatului, dar acum nici nu îi prea păsa de ceea ce spunea. Încă se mai gândea la cristalul ce-i descoperise chipul lui Hollw, dar pe al ei nu. Evident că aceste cristale se întinseseră pe pereții peșterilor de cine știe când, era clar că nu erau șlefuite și nici prea prețioase în forma brută, dar să fi avut oare aceleași proprietăți ca oglinzile ei magice? Să fi putut să comunice printr-o formă atât de barbară. Ar fi dorit să facă o încercare înainte de-a pleca. Vroia să-și testeze limitele.

Tio se opri din țesălatul calului și își aruncă privirea spre gemeni:

— Dar, voi ce puneți la cale?

Sior încă era fascinat de misterioasele creaturi și nu observă remarca bătrânului, în schimb, Sirona se simți vinovată pentru gândul ei și roși ușor:

— Nimic. Ce ți se pare că punem la cale? Ne pregătim caii de drum.

— Am impresia că în mintea ta clocește ceva și ar fi bine să nu fie vreo năzbâtie, i se adresă pe un ton aspru bătrânul.

Fata dădu din mână făcându-i semn că e nebun și-și văzu în continuare de treabă până când Orett li se alătură:

— Ar trebui să veniți la masă. Oran vă așteaptă. Oricum nu veți pleca astăzi pentru că cei din fundul vârfului au pornit o revoltă și nu vrem să fiți implicați și voi.

— Ce fel de revoltă? s-a interesat Sior.

— Păi cei din fundul pământului nu sunt tocmai pașnici. Uneori se despart în două tabere și pornesc răzmerițe unii împotriva celorlalți. Alteori se ridică împotriva conducătorului sau mai știu eu cui. Ei găsesc mereu motive de scandal, important este să aibă un imbold. De aceea, armatele Șiarului, evită partea aceasta a vârfului, pentru că pot cădea în mijlocul unei revolte și nici chiar ei nu i-ar putea face față.

— Interesant, murmură Sirona, însă capul nu îi era deloc la povestea piticului.

Tio rămase mut pentru o clipă apoi se băgă în vorbă:

— Cine sunt cei de dedesubt?

— O adunătură de creaturi. Cei mai mulți sunt criminali, hoți sau răpitori, dar mai sunt și creaturi pașnice printre ei care au ajuns acolo din pură întâmplare. Vă sfătuiesc să-i evitați. Nu cred că ar avea milă dacă v-ar prinde.

Cei trei se priviră, dar în ochii lor nu se întrezărea nici un mesaj ascuns. Îl urmară pe Orett spre sala de mese care nu era niciodată aceeași. Întotdeauna mergeau pe coridoare întortocheate ce dădeau senzația unui labirint fără de scăpare. De data aceasta pereții nu mai erau îmbrăcați în cristale, ci în macaturi cusute de mână cu modele complicate. Unul din ele înfățișa chipul unei domnițe. Sirona nu putut să nu observe asemănarea dintre ea și chipul cusut. Femeia de pe perete era mai în etate, dar nu cu mult, pe chip i se citea suferința asemenea lui Hollw, iar bărbia era un pic mai alungită. O privi pentru câteva clipe și i se păru că femeia îi răspunde pierzându-se la rândul său în ochii ei. Avea ceva viu în ea ca și cum i-ar fi căutat privirea intenționat.

Sior o trase de mânecă întrerupând contactul între ea și femeia cusută. O ușă micuță, de data asta, s-a deschis fără prea mult zgomot introducându-i într-o sală viu colorată dar de dimensiuni normale. În mijlocul sălii se afla, întinsă, o masă iar în capătul acesteia stătea într-un costum negru, Oran. Piticul le aruncă câte o privire scurtă și zâmbi înfundat dar nici unul nu păru să bage de seamă comportamentul bizar. Se așezară în jurul mesei și în scurt timp mâncarea fu servită.

Oran se ridică în picioare, și-a dres vocea și a apus:

— Dragi prieteni, mă bucur că în cele din urmă ați ajuns și în orașul meu. E drept că nu mă bucur în totalitate, îi aruncă o privire rece lui Tio care se strâmbă la rândul său. E o mare onoare pentru mine să îi ajut pe cei cărora destinul le-a fost scris într-o profeție. Și ca drept dovadă a loialității mele am să vă dau zece din piticii mei, cei mai buni, să vă conducă spre închisori. Unul dintre ei va fi Orett pentru că am înțeles că Sirona îl îndrăgește.

Fata îi mulțumi plecându-și capul și zâmbindu-i. Piticul făcu asemenea la rândul său apoi porni de-a lungul mesei în pas mic:

— Cred că nu este nevoie să-ți spun că ceea ce s-a întâmplat în Sala Roșie, rămâne între tine și fratele tău. Acel secret poate spulbera întreaga lume dacă știu eu cine

l-ar afla. De fapt, dacă ar afla ceea ce ascunde. În sufletul Sironei am citit incertitudinea în această privință. Așa că am să-ți dau un sfat: lasă-ți inima să decidă, nu lua hotărâri în locul ei. Rațiunea nu este întotdeauna cea mai bună cale spre adevăr iar în cazul acesta nu este. El va trăi ca și până acum iar tu nu trebuie să te simți vinovată în nici un fel dacă altele îți sunt sentimentele.

Sirona își plecă capul lăsându-și privirea să-i cadă în farfuria cu mâncare:

— Cred că înțeleg ce vrei să-mi spui. Fii fără griji, oricum doar o dragoste adevărată l-ar putea salva, iar eu nu cred că am iubit pe cineva mai mult decât pe Sior și nu cred că aș fi în stare, cel puțin pentru moment, să dăruiesc atâta dragoste încât să-l scap de blestem. Acum să și vreau, să și simt și nu aș reuși. Tot ce îmi doresc în momentul de față este ca fuga noastră să ia sfârșit, să ne stabilim într-un loc al nostru alături de cei ce ne sunt dragi, pe urmă, `om vedea. Dar visul acesta poate că nu se va împlini niciodată sau, oricum, mai e mult până acolo.

— Asta tu decizi, murmură piticul. Inima nu ți-o poate comanda nimeni, tocmai de aceea decizia îți aparține în totalitate. Și acum hai să mâncăm, mâine veți porni la drum și credeți-mă că nu este deloc o călătorie prea ușoară.

Era aproape de miezul nopții iar Sirona nu se putea hotărî în privința cristalelor. Îi era teamă și era normal după ultima aventură avută în oglindă. Putea să i se întâmple același lucru și cu cristalele până la urmă din ele se confecționau oglinzile și tot ele le dădeau puterea. Într-un fel, ele ar fi trebuit să dețină mai multă magie în formă brută căci doar așa se „născuseră”.

Dar, nu putea să stea deoparte fără să le afle secretul. Iar cel mai rău o intriga faptul că imaginea ei nu apărea, cel puțin nu în cristalele roșii. A decis să-l trezească pe Sior pentru a o însoți. Îi era teamă să meargă singură cine știe ce altceva se mai putea întâmpla.

Sior se trezi cu greu și nu fu de acord cu fata sub nici o formă, dar în cele din urmă cedă rugăminților ei și o însoți. S-au avântat pe coridoare încercând să găsească camera corectă însă, nici una nu părea să fie cea pe care o

căutau iar coridoarele se tot afundau și se intersectau că la un moment dat au și uitat de unde au pornit. Nu merseseră niciodată neînsoțiți prin locurile acelea și nu fuseseră prea atenți la drum.

Gemenii se opriră fiind convinși că recunosc una dintre ușile mari, trase de scripeți:

— Nu te-ai gândit că acea cameră roșie este păzită? întrebă Sior la un moment dat.

— Sigur că m-am gândit. Doar cum era să uit așa ceva?

Tânărul îi aruncă câteva priviri, dar nu o mai întrebă nimic părea că e destul de stăpână pe situație și destul de hotărâtă. După câteva minute de liniște, fata zâmbi liniștită:

— Uite-o! arătă spre o ușă înaltă cu câteva firicele roșii.

Bătu de două ori, iar ușa începu să se deschidă producând un zgomot infernal în toată acea liniște. Ușa parcă se rupse în două oferindu-le imaginea dorită. Doi pitici cu sulițe înaintară nervoși:

— Nu aveți voi aici neînsoțiți, îi anunță unul din ei pe un ton rece și respingător. Întoarceți-vă în camerele voastre.

Fata părea că nici nu-i aude, își întinse degetele spre ei, din vârfurile albe ieși o sclipire albăstruie și cei doi căzură ca trăsniți:

— Sirona?! își înăbuși Sior un țipăt.

— Sunt doar adormiți, îl informă ea pe un ton nepăsător.

— Sirona, începi să mă înspăimântați.

— Este doar o vrajă simplă practicată mai tot timpul de spiroți nu îți mai face atâtea griji.

Fata înaintă cu grijă privind fiecare bucată de cristal ce învăluia peretele. Îl putea vedea pe Sior venind în spatele ei dar pe ea nu se vedea. Imaginea ei nu se reflecta:

— Ciudat, murmură fata. Privește Sior! Imaginea ta se reflectă ca într-o oglindă, dar a mea nu, oare de ce?

Tânărul privi surprins, într-adevăr doar imaginea lui se reflecta; cea a surorii nu era niciunde. Fata îi spuse să rămână pe loc în timp ce ea se afunda tot mai mult în roșul acela incandescent. O bucată mare de cristal sprijinită de un perete se ridică ca un cub de gheață. Cristalul nu avea o formă anume, iar numeroasele sale

colțuri păreau a fi mii de oglinzi. Fata se apropie. Doar imaginea ei nu apărea la fel ca și până atunci. Studie pentru câteva clipe bucata mare învârtindu-se în jurul ei. De acum nu mai putea să dea înapoi, avea să încerce să intre în contact cu muntele de cleștar.

Închise ochii pentru câteva clipe în timp ce bolborosi un descântec însă, nimic anume nu se întâmplă. Încercă din nou dar de data asta încercă să intre în contact la fel cum făcea în cazul oglinzilor. Dar nici de data asta nu s-a întâmplat nimic. Sirona mai studie o dată obiectul însă, nu își dădea seama cum l-ar putea face să-i „vorbească”.

Era deja plictisită și extenuată, dar tot vroia să găsească explicația și nu avea să se lase bătută sub nici o formă. Se lăsă în jos sprijinindu-se de muntele de cristal. Dintr-o dată simți o strângere rece ca a două mâini. Nu era o strângere grosolană, ci una plăcută ce părea să o alinte. Sări în picioare și făcu câțiva pași în spate. Cristalul începuse să prindă formă umană. Doi ochi mari se conturară parcă trasați de creion, un nas lung și două buze alungite spre niște urechi inexistente. Cei doi ochi clipiră de mai multe ori până ce se deschiseră și descoperiră două bile rotunde ce se afundau în culoare. Gura i se alungi și mai mult în încercarea de-a schița un zâmbet. Sirona nu își putu da seama dacă acel zâmbet este unul de bun augur sau unul răutăcios. O voce cristalină umplu întreaga încăpere lovindu-se, parcă, de fiecare perete în parte:

— Mă bucur să te cunosc personal, Sirona. Eu sunt Grah, stăpânul speculelor de orice natură.

Fata mai făcu un pas în spate și chiar atunci Sior veni lângă ea înspăimântat de glasul auzit însă, Grah păru fericit că-i vede împreună:

— Acum sunteți un tot, spuse glasul din cristal. Mă bucur să vă văd împreună.

— Ce vrei de la noi? întrebă Sirona pe un glas stins.

— Vreau doar să vă ajut, așa cum am încercat s-o ajut și pe mama voastră. Dar am dat greș, s-a întristat el. Fioriniana era o femeie deosebită ce și-a dăruit întreaga iubire semenilor săi. A preferat să plece de lângă neamul său crezând că, astfel va reuși să aducă iubirea și pacea, dar s-a înșelat. Am fost alături de ea de-a lungul timpului și pentru mulți ani i-am fost confident. Asta până când am început să-i arăt adevărata față a jumătății sale, de atunci nu a vrut să mă mai asculte. A renunțat la magia

oglinzilor și la mine. Am văzut-o cum se sfârșea în fiecare zi, cum valorile ei rămân undeva în urmă și nimic nu mai avea sens cu adevărat. Asta până când a rămas însărcinată. Abia atunci a început să observe pericolul ce se abătea asupra voastră, asupra Șiarului…

— Este vorba despre Aratt? se interesă Sior.

Grah strânse ușor din ochii lui desenați iar gura i se strânse făcându-se mică-mică:

— Păi… nu știu dacă ar trebui să vă spun. Există lucruri pe lumea astea pe care nu ar trebui să le știm.

— Dar este vorba despre tatăl nostru, protestă Sirona.

Cristalul se clătină cu totul parcă vrând să nege această afirmație:

— Păi nu prea este. Vedeți voi, copii născuți din arkadios nu se înrudesc decât cu aceștia, din punctul lor de vedere, dacă tatăl nu face parte din neam, nici copii nu fac parte din neamul tatălui. Din pricina asta sunteți și nu prea sunteți odraslele lui. Până la urmă voi veți decide dacă sunteți arkadios sau simpli oameni.

Sior îl privi cu coada ochiului:

— Și cum am putea decide una ca asta dacă nici măcar nu îl cunoaștem? Dacă nu știm nimic despre el?

— De obicei nu mă implic în problemele oamenilor, dar vă pot arăta dacă doriți.

Gemenii își încrucișară privirile. Sior era convins că își dorește asta, dar Sirona nu era prea sigură. Ezită puțin, însă văzând înverșunarea fratelui se decise să accepte propunerea lui Grah.

Acesta nu mai așteptă răspunsul, cunoscându-l dinainte ca ei să poată spune ceva. Cristalul se limpezi devenind albastru ca o apă întinsă. „Apa” se tulbură ușor apoi începu să contureze o imagine. Era Aratt îmbrăcat sărăcăcios, cu barba plină de pământ ce se uscase lăsându-i firele de păr cleioase. Ochii îi erau obosiți iar mâinile îi tremurau din toate încheieturile. În fața lui se afla o oglindă care nu-i arăta nici o imagine, dar cu toate astea părea că el vede ceva dincolo de acea bucată de geam. Chipul îi era crispat și câteva lacrimi s-au prelins pierzându-se în barbă.

Sirona lăsă și ea să-i scape o lacrimă. Imaginea bătrânului o impresionă.

Aratt întoarse spatele speculului și se întinse într-un pat sărăcăcios din paie acoperit de o cârpă veche și

găurită pe alocuri. Părea că toate gândurile lui se comprimă în unul singur.

O ușă se deschise zgomotoasă făcând ca, în cameră, să apară o namilă de om îmbrăcat în haine ostășești. Acesta îi aruncă o farfurie plină cu orez și dispăru la fel precum apăruse. Imaginea dispăru și se mută într-un alt timp, mult mai îndepărtat, înainte ca ei să se fi născut.

Aratt era alături de alt bărbat. Ambii erau tineri ca pe vremuri și cu toate astea gemenii îl recunoscură pe Sorian alături de părintele lor. Cei doi păreau abătuți însă, în privirea lui Sorian se citea aceeași înverșunare:

— Aratt, trebuie să îți dai seama că profeția asta ne va distruge pe amândoi. Ai greșit încă de când te-ai însurat cu o arkadios. Gândește-te că, neamul ei, îți va fi mereu potrivnic dacă nu faci ceea ce este bine, iar în acest moment tu nu poți să faci ceea ce este bine dar, nici nu poți să-ți atragi dușmănia poporului ei. Arkadios sunt puternici și nimeni nu își dorește dușmănia lor.

— Mă pui într-o situație disperată, Sorian. Mă pui în situația de-a-mi trăda familia, copii, regatul. Și toate astea pentru ce? Pentru a stăpâni întreaga lume? Ce rost are să ai lumea la picioare fără cei ce te iubesc lângă tine?

— Crezi că Fioriniana te iubește? Crezi că îți va dărui un fiu care să te iubească? Arkadios sunt numai pentru ei. Gândește-te! Este un popor ce nu se iubește decât pe sine. Tu nu faci parte din lumea lor și nici nu vei face vreodată.

Aratt rămase gânditor și doar el știa ce sentimente îl încearcă în acele momente. Fără să fie prea convins de ceea ce auzise se lăsă dus acolo unde Sorian dorise să-l ducă:

— Fie, Sorian. Vom face așa cum spui tu că e mai bine.

Imaginea dispăru, iar Grah își contură din nou chipul. Gemenii erau muți de uimire. În cele din urmă li se confirma trădarea părintelui. Și, nu-i trădase doar pe ei ci pe toți cei care îl iubiseră și avuseseră încredere în el. Sorian îl convinsese și cine știe câtă muncă de convingere o fi dus înainte de-a avea acea discuție. Dar, nu puteau să uite nici cea dintâi imagine ce le înfățișase tatăl în închisoare. Părea atât de bătrân și atât de trist. Însă asta nu mai conta prea mult. Nu acum.

Bineînțeles că se simțeau trădați. Oricine s-ar fi simțit astfel. Sorian era vărul tatălui lor dar, de acum

încolo, Aratt va fi doar fostul rege al Șiarului pentru ei și vor urma calea arkadios până când cei din neamul mamei vor fi pregătiți să-i cunoască. Însă, Grah interveni parcă citindu-le gândurile:

— Poate că s-a căit între timp. Poate că a înțeles că a greșit. Oricine poate greși atunci când este sfătuit prost. Știu că nu înțelegeți cum poate un om să-și trădeze familia doar pentru a da ascultare unei alte persoane. Dar gândiți-vă că, atunci când v-ați născut, v-a dat șansa de-a vă salva iar acum… cine știe ce chinuri îndură.

— Nu îmi pasă de faptul că ne-a trădat pe noi, a intervenit Sirona a cărei mânie crescuse peste măsură. Dar, a trădat-o pe mama, tocmai pe cea ce a plecat din sânul neamului ei pentru a fi lângă el. I-a dăruit toată viața, toată dragostea. El a trădat tot ceea ce înseamnă iubire. Nu îmi pasă că acum trece prin chinuri groaznice. Trebuie să plătească.

Grah plecă ochii:

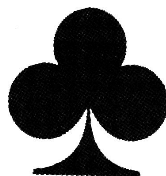
— Viața te va face să gândești altfel cu timpul. Acum ești încă tânără și nu ai învățat să ierți și nici să asculți dincolo de cuvinte. Nu te grăbi să tragi concluzii până când nu ești sigură de consecințele acestora.

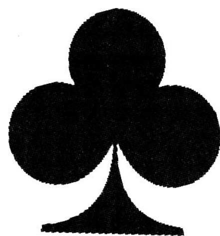
— Am hotărât împreună, a intervenit Sior. Omul ăsta este un trădător, iar noi nu ne înrudim cu el.

Grah schiță un zâmbet larg și clipi de câteva ori:

— Eu nu mă pot amesteca în deciziile voastre. Dar să nu le regretați cu trecerea timpului. Acum trebuie să mă întorc „acasă”, oricând veți avea nevoie de mine strigați-mă, însă, rostiți-mi numele clar și tare, pentru ca eu să vă aud. Aveți grijă de voi tinerii mei, și chipul creionat dispăru cu totul de pe suprafața cristalului.

Gemenii rămaseră unul lângă celălalt. Sirona nu aflase de ce imaginea ei nu se vedea și a fratelui da, dar ceea ce aflase în acea seară îi rupsese inima în mii de bucățele. Nici unul dintre ei nu vroiau să se gândească la iertare sau să înțeleagă această decizie. Acum sufletele le erau zdrobite și nu vroiau să mai audă, pentru un timp, nimic despre Aratt.

PARTEA III
ÕSSEATUL

CAPITOLUL I
RĂSCOALA

Întunericul părea să fi pus stăpânire în totalitate pe acele locuri. Turnul nu se mai vedea nici la un pas depărtare, doar vârful ascuțit se mai contura în razele slabe ale lunii și vântul mai îndrăznea să șuiere, totul părea pustiu.

Fawrr privea prin întuneric spre ceva anume. Nu mai era speriat, iar aripile lui învăluiau întunericul ca într-o cortină luminată. Și le deschisese larg, încercând să întâmpine pe cineva sau ceva anume. Dar liniștea se lăsă. Vântul tăcu, lăsând ca întunericul să devină tot mai rece și mai sumbru. Pentru mai mult timp nimic anume nu se întâmplă, apoi lumina din cel mai înalt turn se aprinse. O nouă umbră apăru la fereastră privind în abisul nesfârșit.

Pasărea scoase un urlet, de bun venit, apoi își luă zborul spre o lume mai primitoare.

Renunțaseră la cai, oricum nu ar fi reușit să meargă prin grotele înguste și joase. Oran le-a promis că o să facă în așa fel încât caii să-i aștepte la Pasul Șarpelui, acolo unde Õsseatul se rupea în două dând ocazia celor rătăciți să găsească calea spre libertate.

Cinci pitici conduși de Orett deschideau drumul, iar alți cinci îl închideau. Piticii știau destul de bine scurtăturile, dar asta nu însemna că drumul nu era la fel de periculos pe oriunde ar fi pornit. Pereții aceia de piatră, pe care crescuseră mușchi verzi ce împrăștiau mirosuri diabolice, nu erau tocmai primitori. Din loc în loc crescuseră spini amenințători ce se cățărau pe piatra bătută de umezeală și frig și se repezeau spre trecători ca niște sulițe, bine ascuțite, gata de atac. Aerul era închis și înecăcios, abia dacă se putea respira prin catacombele mici pe unde abia dacă putea trece o singură persoană. Culoarele deveneau tot mai strâmte, iar pentru pitici era din ce în ce mai greu să-și facă loc. Nici pentru gemeni sau pentru Tio nu era tocmai o plăcere, iar aerul acela le lua tot mai mult din elan.

După ce au trecut printr-o serie de grote și tuneluri, care mai de care mai bizare, în față li s-a deschis un culoar ce se asemăna mai degrabă cu o mare sală de dans lăsată în paragină. Încă se mai observau mesele, acum pline de praf și rupte. Câteva scaune zăceau dezasamblate și aruncate în colțurile încăperii. Cuverturi, altă dată strălucitoare, acum erau rupte și aruncate de-a valma; în cel mai întunecat colț era un trepied de fier ce se ridica aproape până deasupra lui Sior. Dar nici pe acesta timpul nu îl iertase și își pusese amprenta învăluindu-l în pânze de păienjeni.

Gemenii priviră uimiți. Cu siguranță că acolo a existat cândva o încăpere sau chiar un orășel:

— Se pare că cel ce stătea pe trepied era foarte înalt, remarcă Sior.

— Într-adevăr, răspunse Orett fără să dea alte explicații și grăbindu-i pe pitici să înainteze.

Gemenii ar fi vrut să se oprească, măcar pentru o clipă, drumul până în acel punct nu fusese tocmai ușor, iar acum aveau ocazia să își tragă suflul. Însă, Orett îi tot zorea fără să le dea vreo explicație.

T începu să mârâie furios, arătându-și toți colții. Orett încerca să găsească ieșirea corectă, căci de acolo drumul se împărțea în patru. Broboane mari de transpirație curgeau pe chipul său, acum, alb ca varul. T continua să mârâie iar Liort se zburlise tot scoțându-și la iveală ghearele ascuțite. Tio, își trase de la brâu spada fluturând-o în aer și aruncând priviri în fiecare colț. Gemenii îl urmară, scoțându-și spadele ce acum păreau că luminează în întuneric. Spada Sironei începu să lumineze tot mai mult până când o fâșie albicioasă de lumină se îndreptă către una din ieșiri. Orett nu era sigur că este cea corectă însă îi zori s-o apuce pe-acolo, cu toate că revelația li s-a arătat prea târziu.

T sări furios către o siluetă mare, gigantică ce se îmbina aproape perfect cu întunericul din peșteră. Sirona își îndreptă spada spre silueta enormă reușind s-o orbească pentru câteva clipe, suficient pentru ca Tio să sară asupra bestiei.

T aproape că zbură, lovindu-se de peretele rece al încăperii. Sirona nu văzuse ce s-a întâmplat, dar era sigură că bestia se „eliberase” de câine. Sior sări și el să-l apere pe Tio de forța gigantului în timp ce piticii scoaseră bucăți de ață chinuindu-se să lege monstrul de lăboaiele

bizare, ce nu aveau decât trei degete grase precum niște cârnați. Uriașul făcu un singur pas și toată munca piticilor se duse de râpă. Ața se rupse în zeci de bucățele lăsându-i picioarele libere. Câțiva dintre ei aproape că apucaseră sub tălpile groase în care se putea vedea fiecare vinișoară de culoare sângerie. Bestia se smuci și mai mult ieșind din întuneric și arătându-și chipul albăstrui cu colți proeminenți și ochi mari, perfect rotunzi, de culoarea cerului senin.

Creatura urlă cât o ținu gura aruncându-i pe Sior și pe Tio în același perete în care se oprise și T. Câinele ce abia își revenea din lovitura primită, mai mult amețit, sări asupra adversarului, dar se opri în brațul gros și plin de țepi. Câinele începu să sângereze instantaneu.

Orett și trei pitici îl luară din calea bestiei încercând să-i oprească sângerarea. Alți trei pitici se chinuiau să se prindă de gleznele monstrului, pregătiți cu un alt ghem de ață. Sirona se văzu nevoită să înainteze cu spada îndreptată spre bestie. Nu era sigură că vrea să-i țină piept, pe lângă ea arăta ca un adevărat munte. Făcu doi pași înainte împleticindu-se ușor, apoi ridică spada încercând să-l atingă în stomac. Se ridică pe vârfuri după care își luă elan și sări până la nivelul buricului înfigând spada în carnea tare. Dar tăișul abia dacă îi făcu o zgârietură bestiei ce trase un țipăt de spaimă. Țipătul cutremură încăperea și câteva pietricele căzură ici și colo.

Piticii îi scoaseră pe răniți pe intrarea ce le-o marcase spada fetei, dar Sirona era încă în pericol, iar singurul rămas lângă ea era Liort și acesta nu o putea ajuta prea mult. Uriașul se înfuriase și încerca din răsputeri să o prindă pe fată în mâinile sale mari. Făcu doi pași răcnind furios apoi ca prin minune se opri privind-o curios.

Sirona nu știa ce să facă. Parcă nu îi venea să înfigă spada în el, o privea cu atâta curiozitate și blândețe, iar ochii aceia albaștri păreau atât de calzi și de curioși în același timp. Colții i se ascunseră în spatele unor buze mari și cărnoase și un zâmbet larg i se afișă pe întreaga fața. Sirona se relaxase sperând că va putea stabili o legătură cu uriașul, dar acesta răcni furios și își întinse mâna spre ea, surprinzându-i pe toți. Tio vru să pornească în ajutorul fetei, dar se împiedică de o piatră ce-i stătea în drum și tot trupul i se făcu una cu pământul. Uriașul fu

curios să vadă ce se întâmplă și uită pentru moment de fată.

Sirona profită de moment și sări cât putu de sus înfigându-i spada în coaste. De data aceasta lama intră cu ușurință. Urletul bestiei zgudui toți pereții și un sânge negricios țâșni prin deschizătură. Piticii îl legară repede de glezne făcând cât mai multe bucle în jurul picioarelor și un nod destul de complicat. Nici unul nu mai stătu pe gânduri și o luă la goană pe intrarea ce le-o indicase spada.

Alergau, sperând că bestia nu își va reveni curând. Cu toții erau amețiți iar picioarele abia dacă îi mai țineau. Fata se opri aruncându-i o privire lui T:

— Gata, ne oprim, îi anunță ea. T nu va reuși și are nevoie de îngrijiri. Rămânem aici câteva ore. Indiferent unde am fi, spuse cu glas scăzut.

Orett o privi cu milă. Ochii fetei erau plini de lacrimi cu toate că se chinuia să le ascundă, dar fără succes. Se aplecă asupra marelui ciobănesc încercând să-și facă loc prin blana groasă pentru a ajunge la răni. Sirona privi cu atenție. Nu părea să fie o tăietură prea adâncă și cu toate astea era destul de dureroasă și foarte mult sânge curgea cu înverșunare:

— Am nevoie de apă, spuse fata cu un glas răgușit. Și de una din hainele voastre.

Sior îi dădu imediat, din desagă, un petec rămas dintr-o cămașă, iar Orett i-a dat apa pe care o ținea într-o butelcuță la brâu.

Fata nu le aruncă nici o privire încercând din răsputeri să își facă loc prin blană și să îndepărteze sângele ce șiroia cu încăpățânare. Sior se așeză și el lângă câine încercând să urmeze exemplul surorii cu toate că avea o migrenă îngrozitoare.

T nu scoase nici un sunet așteptând, cuminte, ca gemenii să termine ceea ce începuseră. În cele din urmă, se trezi bandajat aproape în întregime, iar blana îi era udă. Fata îl mângâie ușor pe cap privindu-i ochii de un albastru profund:

— Cred că-l doare, spuse ea cu amărăciune așteptând, poate, ca Sior să-i infirme spusele.

Băiatul nu dădu nici un semn, iar ea înțelesese că bănuiala se adeverea. S-a așezat cu grijă lângă T cuprinzându-l în brațele sale firave. Ar fi vrut să aibă curaj să folosească una din vrăjile învățate, dar dintr-un

motiv oarecare nu se putea hotărî să facă una ca asta. Ceva îi spunea că nu e pregătită să facă o vrajă fără ajutorul unei oglinzi, exceptându-le pe cele pe care le încercase deja:

— Ce s-a întâmplat de fapt? i s-a adresat ea lui Orett. Cine era bestia aia?

Piticul dădu câteva ordine în jurul său punând gărzile în puncte strategice în timp ce alții aveau permisiunea să se odihnească pentru câteva ore:

— Hioram, spuse sec. Hioram e jumătate om, jumătate uriaș. Doar că jumătatea de uriaș a avut întotdeauna influență asupra lui. Odinioară, în locul acela, se strângeau cele mai bizare creaturi. Îl considerau pe Hioram, regele lor, iar lui nu-i displăcea absolut deloc. Dar lucrurile s-au schimbat atunci când uriașul s-a înfuriat pe proprii adepți și i-a mâncat pe toți. De atunci a rămas singur. Se simte singur și tot încearcă să-și creeze un nou grup care să vină în vizită și să-i aducă diverse cadouri. De cele mai multe ori nici măcar nu se sinchisește să vadă cine îi calcă pământul. Noi… am avut doar ghinion.

Fata simțea că îl urăște cu toată ființa sa pe Hioram. Nu s-ar fi așteptat vreodată ca un astfel de lucru să-i ia pe nepregătite:

— Dacă ne-ai fi spus de la început Orett, poate că am fi știut cum să ne apărăm, răbufni dintr-o dată. Ar fi fost prea greu să ne spui și nouă?

Tio, care încă își masa capul, ridică privirea:

— Sirona, calmează-te! Totul o să fie bine. Ai să vezi.

— Cum spui tu, Tio. Și ce o să se întâmple? O să vină prietenii tăi misterioși în ajutorul nostru?

— Surioară…, încercă să intervină Sior, când se simți dat la o parte cu o simplă palmă.

Fata îi privea pe toți de parcă ar fi fost cei mai mari bandiți ai lumii. Nici nu-i mai păsa ce caută, care era scopul pentru care ajunsese acolo. Vroia doar să-l știe pe T în siguranță. Avea impresia că de Gardian avea să depindă totul de acum în colo:

— Să nu încercați să găsiți scuze, se îmbufnă ea. Să nu încercați să-mi spuneți că lucrul acesta nu ar fi putut fi prevenit. Nici măcar nu ați fost în stare să ridicați spada prea sus și totuși aveți curajul să-mi spuneți că totul va fi bine. Nu vedeți? Totul este un dezastru.

Sior dădu să o calmeze, însă Tio îi făcu semn să o lase. Fata se aplecă lângă T și începu să plângă de parcă acesta mai avea doar o clipă până avea să își dea duhul. Liniștea se lăsă apăsătoare până când Sirona adormi cu lacrimile șiroindu-i:

— Ce bizar, spuse Sior privindu-i chipul, acum calm.

— Va fi bine, adăugă Orett. A fost doar speriată și destul de obosită. Pesemne că o să-și revină, atunci când o să se trezească. Dar spune-mi, T ce spune?

Sior nu era sigur că vrea să mai vorbească însă murmură printre dinți:

— Se simte ceva mai bine. O să-i mai schimbăm încă o dată bandajul atunci când ne vom trezi și poate că Sirona o să facă în așa fel încât să-i treacă.

Nimeni nu mai scoase nici un cuvânt. Gărzile se schimbară între ele lăsându-i pe cei ce vegheaseră până atunci să se odihnească, iar Sior adormi în timp ce îi urmărea pe pitici cum se organizează.

Urletele din mintea Sironei se întețeau devenind din ce în ce mai aproape. Deschise ochii brusc parcă trezită dintr-un coșmar prelung. Își fixă privirea asupra gărzilor ce dormeau apoi îl cercetă pe T. Părea că se simte mai bine, iar sângerarea i se oprise. Scotoci repede în sacul său și scoase o bucată de brânză. Câinele deschise ochii aproape mecanic iar fata îi dădu bucata ei de mâncare pe care câinele o acceptă cu poftă. Apoi își întinse la loc botul pe labe simțindu-se încă slăbit.

Un zgomot îndepărtat trecu fugar pe lângă urechea fetei. Se uită speriată spre lampa unuia dintre piticii adormiți, dar zgomotul dispăru iar ea gândi că a fost doar în închipuire. Își așeză capul în palme încercând să mai ațipească câteva minute dar același zgomot înfundat se auzi din nou.

De data asta era sigură că a auzit bine. S-a ridicat tiptil și s-a îndreptat spre unul dintre coridoare. Aici era doar o beznă profundă ce n-o putea parcurge cu privirea. Își ciuli urechile încercând să asculte cât mai bine, dar la fel ca data trecută zgomotul dispăru. Se relaxă pentru moment dând din nou vina pe imaginația prea bogată. Dar nu! Zeci de voci înfundate se auzeau, acum, destul de

clar, dar la o distanță apreciabilă. T veni imediat lângă ea arătându-și colții fioroși:

— Treci la loc, îl mustră pe un ton mieros. Stai acolo am să mă duc să văd ce se întâmplă.

Câinele păru că nu este de acord, însă se resemnă atunci când Liort apăru din spatele lui și i-a dat de înțeles că o s-o însoțească el. Sirona luă repede unul din felinarele piticilor și se afundă în bezna alături de motan.

Zgomotele apăreau și dispăreau fără nici o logică. Uneori se auzeau țipete stridente ce se stingeau într-o liniște profundă, alte ori părea că o mulțime alerga furioasă, se mai auzeau și scandări în diverse limbi și pe urmă… liniște. Era destul de straniu și înfricoșător. Fata își scoase spada ce lumină slab.

La capătul culoarului se zări o pată de lumină. Dar nu părea a fi nici lumina soarelui și nici lumina unui felinar. Înaintă destul de speriată strângând cu putere spada. Nici un zgomot nu părea să se mai audă și dintr-o dată un urlet de ajutor veni din depărtare și se stinse la fel de repede precum izbucnise.

De cum ajunse lângă lumină a înțeles. Zeci de scuturi ce se reflectau în lumina slabă a unei torțe aruncau raze puternice ici și colo semănând tot mai mult cu razele soarelui. Fata își acoperi ochii pentru o clipă apoi privi în dreapta scuturilor. De acolo se vedea un drum abrupt, în jos părea să fie o vale, destul de adâncă dar cu drumuri ușor de parcurs și cărări suficient de largi. O siluetă mică și pricăjită apăru pentru o clipă, apoi dispăru în întuneric. O altă siluetă o urmă, însă totul se desfășura în liniște. După câteva minute alte creaturi înarmate cu bâte și torțe parcurseră același traseu. Din nou un urlet înfundat, de data asta mai aproape, se auzi. Sirona tresări pentru o clipă. Însă, înainte de a-și reveni un puhoi de creaturi, destul de gălăgioase, înarmate cu spade și tot felul de alte arme, năvăliră în spațiul de jos urlând ca din gură de șarpe.

Sirona nu înțelese imediat ce se întâmplă, dar știa că trebuie să se întoarcă și să-i anunțe pe ceilalți. Alergă pe coridor încercând să nu facă prea mult zgomot, urmată îndeaproape de Liort care aproape că nici nu se vedea în bezna din spatele ei:

— Trezirea, spuse mai mult șoptit.

Câțiva pitici se treziră aproape mecanic, sărind să-și reia locurile, de care, evident că uitaseră. Tio fu următorul

care deschise ochii și îi aținti asupra fetei. Chiar atunci o bubuială puternică îi făcu și pe ceilalți să se trezească:

— Pe toți demonii, blestemă Orett. Trebuie să găsim un loc sigur.

Ceilalți îl priviră surprinși însă piticul părea cu adevărat disperat, la fel ca și cei ce-l însoțeau:

— Doar v-am spus despre răscoală. Nu-i așa?

Cu toții își amintiră că Oran nu îi lăsase să plece cu o zi în urmă din pricina unei revolte și ei picaseră tocmai în mijlocul ei.

Sirona îi organiză repede pe fiecare în parte, încercând astfel ca nimeni să nu rămână descoperit. Apoi privirea îi fugi înapoi spre peștera lui Hioram:

— Ne întoarcem, spuse ea repede.

Zeci de voci înăbușite se auziră în apropiere. Piticii stinseră felinarele și rămaseră nemișcați într-o beznă profundă. Un grup furios trecu pe un coridor lateral lăsând în urmă doar câteva gemete. Sior bâjbâi pe întuneric și îl prinse pe Tio de tunica lungă, sperând să o găsească în același mod și pe Sirona.

Dintr-o dată o lumină slabă apăru din neant. Dal'rot strălucea palid arătându-le cât de cât pe unde să pună piciorul. Sirona păși hotărâtă spre locul unde își făcea veacul bestia însă nu reuși să parcurgă prea mult din drum.

O creatură mică, grasă și păroasă îi sări în față făcând-o să scoată un țipăt înăbușit. Imediat alte câteva creaturi asemănătoare, i se alăturară primei încolțindu-i pe cei din față. Nu apucară să își scoată spadele că fură împânziți de tot felul de creaturi: mici, mari, slabe, grase, cu fețe turtite și înspăimântătoare sau cu capete mici și destul de normale. Fata a înțeles că nu avea rost să se opună. Privi spre Sior care părea resemnat și spre T care nu mai îndrăznea să-și arate colții.

Creatura păroasă rânji batjocoritor:

— *Prizonieross*! strigă cât îl ținu gura.

Îi smulse spada Sironei din mână dezarmând-o, apoi făcu la fel cu toți ceilalți. Piticii fură legați de picioare cu lanțuri mult mai grele decât ei, iar ceilalți fură legați de mâini cu niște zale de oțel ce le strângeau încheieturile cu toată puterea. T avu parte de un tratament mai special, mulțumindu-se să-l împingă de la spate. Doar Liort lipsea și singurul care îi observă lipsa fu Sior.

Nici unul nu scoase nici un sunet și nu își aruncă nici o privire. În schimb creaturile urlau și strigau fiecare pe limba ei creând un haos total. După chipurile schimonosite ce încercau să mimeze zâmbete, toți cei de față și-au dat seama că de data asta intraseră într-o încurcătură fără de scăpare.

I-au condus pe coridoare mici și întunecate aruncând în ei și batjocorindu-i în fel și chip. Sirona simțea cum îi fierbe sângele în vine și pentru o clipă simți că dacă va scăpa, nici unul din ei nu va rămâne în viață. Ceva se născuse în ea. Poate, un monstru sau poate, dorința de răzbunare. Și atunci… ca printr-un vis, își aminti de Asch. Fără să își dea seama ce face formă un bulgăre de foc în palme pe care îl aruncă undeva între două tuneluri. Focul lovi cu putere făcând să se producă o avalanșă de pietre ce astupară ambele ieșiri. Torțele se stinseră, de parcă un vânt puternic ar fi trecut pe acolo, iar câteva dintre creaturi scoaseră țipete prelungi. În haosul creat Sirona reuși să se elibereze și să fugă spre peștera lui Hioram, acolo, unde era sigură că nimeni nu o va urmări.

După câteva clipe panica se risipi. Torțele s-au aprins din nou, iar creaturile rămaseră cu gura căscată când observară lipsa Sironei. O femeie, mult prea înaltă, cu pletele încâlcite și nespălate se apropie de Sior fixându-l cu o privire glacială:

— Unde e? rosti apăsat.

Băiatul ridică din umeri. Femeia se învârti pe loc de câteva ori și începu să urle nebunește în aplauzele celorlalți. Tio și Sior simțeau nevoia să își astupe urechile însă nu aveau cum. T, lătră de câteva ori și își făcu loc prin mulțimea euforică fără să fie băgat în seamă. Femeia tăcu! Se apropie din nou de băiat de data asta cu o privire mult mai aprigă:

— Unde e?

— De unde vrei să știu eu?

— Trebuie să știi. Știu că știi.

Se pregăti din nou să urle, însă Sior dădu din cap făcându-i semn că va vorbi. Nu credea că va mai suporta încă o dată urletul acela ce părea că scoate din om și ultima fărâmă de suflet:

— Cred că s-a întors în peștera lui Hioram.

Toate glasurile se opriră privindu-l cercetător însă femeia nu părea intimidată dând de înțeles că ea este liderul grupului:

— Doar un nebun s-ar duce în peștera lui Hioram.

Cu toții tăcură. Liniștea se lăsă amenințătoare în timp ce femeia îi cerceta pe fiecare în parte:

— E vrăjitoare, înțelese în cele din urmă. Ea a creat haosul și îl ține pe Hioram sub stăpânirea ei.

— Ar fi mai bine să le dăm drumul, se auzi o voce pițigăiată din mulțime.

— Da, se auzi alta și alta.

Femeia le făcu un semn și cu toții tăcură:

— O, nu! O vom atrage pe vrăjitoare pe urma prietenilor ei și atunci… haț, făcu un gest din pumn în timp ce maxilarul i se descleștă într-un râs prostesc. O s-o facem provizii.

Ceilalți părură mai de grabă înspăimântați de această variantă decât fericiți căci nici unul nu îndrăzni să scoată vreun sunet de bucurie sau de contrazicere. Dar ei nu-i păsa. Știa ce are de făcut și asta i se citea destul de clar în privirea rece și calculată. Porunci să fie eliberat drumul pentru a putea ajunge la „Grotă”, așa își numi căminul, iar cei de față o ascultară fără să facă nici un comentariu.

Hioram gemea. Părea mai de grabă adormit decât rănit însă sângele, gros și negru, încă îi țâșnea printre degetele butucănoase. Nu îi mai păsa de nimic. Nici măcar nu s-a sinchisit să le arunce vreo privire celor ce treceau pe lângă trupul masiv. Le-a simțit respirația și inimile, ce băteau ca niște ceasuri, dar nu s-a mișcat. A scheunat de câteva ori părând de fiecare dată că își va da ultima suflare. Strângea din ochi de parcă nu ar fi vrut să vadă atunci când ultima lovitură i se va aplica și apoi îi deschise brusc, atunci când, simți o atingere caldă.

Chipul fetei îi păru angelic. Era un înger întrupat într-un demon. Demonul care l-a răpus, demonul ce a făcut ca tot acel sânge să curgă. Nu era speriat. Dacă stătea să se gândească bine, ochii aceia erau mai îndurerați decât sufletul lui. Ridică mâna mare și o atinse pe cea a fetei, ușor. Din acea privire albastră se scurse o lacrimă ce înghehță, aproape, în același moment. Fata scotocii în sacul ei de mână și găsi o batistă curată pe care nu o mai folosise până atunci. Turnă puțină apă și îi îndepărtă degetele butucănoase de pe rană. Bestia nu schiță nici un gest. Se lăsa pe mâna celei ce-i adusese

suferință, dar asta pentru că știa că el fusese de vină, dacă ar fi renunțat la purtarea aceea… cine știe, poate că acum încă ar mai fi avut prieteni.

O pisică neagră îl studia dintr-un colț. Nu-i distingea decât ochii ce luminau în întuneric. Sirona făcu un bulgăre de foc și-l postă undeva deasupra ei. De îndată locul se lumină descoperind pe rând fiecare masă, scaun sau lemn aruncat. Hioram gemu scurt lăsându-și mâna să-i cadă pe lângă trup. Privirea îi rămase ațintită într-un punct iar gura i se deschise ușor parcă vrând să ceară ajutor.

Un lătrat scurt se auzi undeva în spate. Și bestia și fata tresăriră:

— T, ai scăpat, murmură Sirona. Trebuie să facem ceva. Trebuie.

Uriașul își prinse un deget de mâna ei și încercă să îngâne ceva, însă cuvintele nu-i ieșiră. Își scutură capul de câteva ori încercând să alunge amețeala apoi se chinui să schițeze un zâmbet:

— Îmi… îmi pare rău, reuși să spună însă durerea îl străpungea.

Sirona îi făcu semn să tacă și se îngriji în continuare de rană. Părea trist. De abia acum începea să înțeleagă. Rămăsese singur… atâta timp. Probabil că toți cei în care a crezut vreodată l-au trădat, iar el s-a ascuns în spatele înfățișării monstruoase uitând să se mai arate încrezător.

T scheună ușor atunci când se așeză lângă motan, durerea încă îi mai amintea de chinul prin care trecuse și toate astea datorită monstrului care acum zăcea la rândul său. Dar nu părea să-i poarte pică, poate doar milă. Marele câine se întinse, dar nu-l scăpă din ochi pe monstru și nici pe Sirona care în ciuda faptului că părea destul de calmă, lăsa lacrimile să-i împăienjenească privirea.

După ce dădu o luptă monstruoasă în adâncul ei, încercând să îl readucă la viață pe cel ce-l rănise pe T și abandonându-și fratele, se întinse pe spate încercând să se liniștească pentru câteva clipe. Mai mult s-a târât până la T înfigându-și mâinile în blana lui și lăsându-și capul să-i alunece pe lespedea rece.

Nu știa cât timp trecuse, dacă dormise, visase sau pur și simplu stătuse într-o stare de semiconștiență, în momentul în care uriașul se ridică, clătinându-se ușor. Nici ea și nici cele două animale nu făcură nici o mișcare

în timp ce monstrul se îndrepta spre ei cu mers legănat. Își întinse palma spre chipul fetei și o atinse cu reținere. Apoi, de parcă ar fi fost pișcat, o retrase privind-o încă încântat:

— Îmi pare rău, murmură din nou.

Sirona clipi de câteva ori ca într-un vis. Nu era convinsă nici acum că nu era totul visare. Se ridică aproape mecanic simțind un aer rece ce-i netezea pielea:

— Hioram, șopti.

Uriașul făcu un pas în spate, poate pentru a nu o speria, după care se așeză pe un scaun, deja rupt:

— Nu sunt așa, îngână uriașul. Nu am vrut să îți rănesc prietenii.

— Știu, spuse fata cu lacrimi în ochi. Știu! Nici eu nu am vrut să te rănesc.

— Doar te-ai apărat. Ai avut curajul de a-i apăra pe cei pe care îi iubești, curaj pe care eu nu l-am avut atunci… S-a oprit încercând să își ascundă lacrimile dar era prea târziu, picături mari cât bobul de mazăre se prelingeau pe chipul său slinos.

Fata încercă să-l liniștească însă el părea mult prea îngropat în amintiri. Ochii aceia albaștri, atât de triști, atât de goi. Gemu ușor ducându-și mâna în dreptul rănii apoi o pipăi încet fiindu-i teamă să nu se fi deschis din nou:

— O să te faci bine, îi spuse Sirona. Dar noi va trebui să plecăm. Prietenii noștri sunt în pericol.

— Vă ajut! răcni uriașul.

Fata zâmbi în sinea ei. De fapt cam asta își dorise; să îl atragă de partea ei. Nu își închipuise că îi va fi așa de ușor:

— Nu-i nevoie!

— Ești singura prietenă pe care am avut-o de secole.

Sirona rămase surprinsă. Asta chiar o duru într-un fel. Simțea că profită de un suflet pentru nevoile ei:

— Nu îți sunt prietenă. Nu m-aș fi întors dacă nu aș fi avut probleme…

— Sigur, dar m-ai ajutat! Ai avut grijă de mine. M-ai pansat.

Nu știa ce să-i răspundă. Se simțea vinovată. Dar sigur că l-ar fi ajutat. Doar… era o ființă:

— Știi este o răscoală…

— Din două în două zile, spuse uriașul. Ar fi un mare noroc să treacă două zile fără câte o răscoală.

— Fratele și prietenii mei au fost capturați. Eu, motanul și câinele am scăpat, dar ei sunt încă acolo.

Uriașul schiță un gest de durere dar privirea îi rămase limpede și calmă:

— O să vă ajut. Tu ai fost singura care a îndrăznit să mă atingă. Într-un fel mi-ai redat speranța și apoi dacă nu vă ajut, fratele și prietenii tăi s-ar putea să ajungă micul dejun al animalelor ălora.

— Mic dejun?!

— Nu prea au cu ce se hrăni în locurile astea, așa că, uneori, se mănâncă și între ei. De aici încep răscoalele, în mare parte. Dar acum că au pus mâna pe carne proaspătă… îmi e greu să cred că le va da drumul să se plimbe prin Õsseat în voie.

Fetei nu-i venea a crede. Era cea mai mare absurditate pe care o auzise:

— Nu pot să cred așa ceva…

— Asta nu-i nimic. Uneori folosesc craniile pentru ritualuri bizare. Odinioară îi țineam în frâu, dar de când s-a întâmplat…, se opri pentru a-și șterge lacrimile, nu m-am mai băgat în treburile lor. Nu mi-a mai păsat. Dar tu cum ai scăpat?

— Dacă îmi spui ce s-a întâmplat o să-ți povestesc cum am scăpat.

Uriașul își afundă privirea cercetătoare pe chipul fetei apoi râse zgomotos:

— Se pare că știi cum să pui problema. Dar ți-aș fi spus oricum. Doar ești prietena mea, și pentru câteva clipe își căută cuvintele. Se citea pe chipul său că îi e greu să-și amintească de acele timpuri, timpuri în care, probabil, că fusese fericit. Dar, continuă pe un ton destul de calm:

— Odinioară Õsseatul era doar o legendă. Legenda criminalilor, al bestiilor fără seamăn. Dar oamenii se înșelau. Doar cei ce erau alungați din Imperii, fără dreptate, se ascundeau aici. Toți cei care s-au adunat aici trăiau ca într-o comunitate. Atunci nu se cunoștea ura, printre noi vorbesc, eram loviți de aceeași soartă. Când m-am născut în Ținutul Zânelor, toți m-au privit ca pe un monstru. M-au alungat, și-au bătut joc de mine. Când am ajuns aici am fost primit cu brațele deschise. Nu conta că sunt urât, frumos, deștept sau prost, eram la fel ca ei. Un nelegiuit. Apoi ura dintre noi a început să ne macine și încet-încet ne-am despărțit în grupuri. Doar cei ce m-au

iubit cu adevărat m-au urmat. Ah…, își duse mâna la rană, dar nu îl durea. Era doar un gest involuntar pentru a alunga acea tristețe, apoi continuă, dar pe un ton mult mai scăzut:

— Se temeau de mine… ceilalți, adică. Eram Cel Temut. Așa mi se spunea, și râse cu poftă de parcă făcuse vreo boacănă. Celelalte creaturi nu îmi prea ieșeau în cale și ascultau de cuvântul meu. Asta până într-o zi.

O privi pe Sirona după care îi aruncă o privire lui T care scânci de durere. Liort venise din ce în ce mai aproape studiindu-l pe uriaș cu ochii săi mari și verzi.

Hioram își șterse o lacrimă și continuă să povestească:

— Tot atunci s-au format două tabere puternice. Eu și Turzd. Turzd e și acum unul din cei puternici, dar a avut grijă să-mi distrugă sufletul. O creatură, nouă, s-a prezentat în fața mea spunându-mi o poveste tristă. Normal că am primit-o cu brațele deschise, nu aveam suflet să îi las pe cei ce aveau nevoie de ajutor. După un timp am început să simt că oamenii mei nu mă mai iubeau ca odinioară. Nu mi-am dat seama că cel nou e un spion. Un nenorocit care mi-a distrus sufletul. Inima!

Sirona îi făcu semn să se oprească. Putea să deducă și singură restul și apoi, nu dorea să îl mai chinuiască să își amintească. Asemenea amintiri puteau să fie o povară grea, iar ea știa destul de bine lucrul acesta. Îi zâmbi încercând să-i alunge durerea iar el păru că-i răspunde cu un zâmbet grosolan dar sincer:

— Ei, acum îți sunt datoare cu un răspuns. Știu să folosesc, într-o oarecare măsură, magia. Așa am scăpat. Am provocat un mic cutremur și m-am eliberat. Dar nu i-am putut ajuta și pe ceilalți căci luminile s-au stins și nu mi-am putut da seama unde sunt. Dacă mă întrebi cum a scăpat T, asta nu aș putea să îți spun. Dar bănuiesc că a profitat de neatenția lor.

Pe chipul uriașului păru să se instaleze tristețea. Poate din pricina amintirilor pe care fusese silit să le readucă la viață sau poate din pricina Sironei care îi arăta atât de multă bunătate. După un scurt moment de tăcere Hioram o întrebă:

— Ești un fel de vrăjitoare?

Fata tresări. Chiar așa, direct, nu mai fusese numită. Oare chiar era o vrăjitoare? Ce știa cu precizie, despre

arkadios? Rămase pe gânduri câteva clipe. Nu era sigură că știa răspunsul:

— Nu știu ce să-ți spun. Dar cred că îți pot dezvălui un secret.

Chipul bestiei păru să se umanizeze dintr-o dată:

— Sigur că poți!

— Sunt o arkadios. Orice ar însemna asta.

Liort se adăposti mai lângă Sirona încercând să îi surprindă cât mai bine trăsăturile uriașului. Fata îl primi în brațele sale și îl dezmierdă afectuoasă:

— Păi, făcu uriașul ușor încurcat. Din câte știu eu ăsta e un lucru bun. Dar nu ți-aș putea spune cu precizie ești prima din neam pe care o întâlnesc. Cu toate că trăiesc de trei sute de ani. Am auzit multe povești despre neamul tău, dar nu am știut niciodată dacă le-aș putea da crezare.

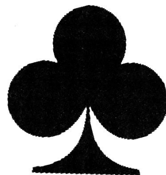
Sirona îl gâdilă pe Liort pe sub barbă însă gândul îi era cu totul în altă parte:

— Vezi, așa mă simt și eu. La fel ca tine. Nu știu aproape nimic despre ei, doar povești. Și cu toate astea simt că fac parte dintre ei dar nu știu în ce fel.

— Într-o zi vei înțelege, spuse el cu un aer plin de înțelepciune. Acum contează doar clipa și clipa îmi spune că nu trebuie să mai zăbovim. Dacă așteptăm până în zori prietenii tăi vor fi deja un mic dejun gustos.

Fata suspină, iar Liort sări din poala ei îndreptându-se agale spre T. Motanul nu părea deloc împotriva uriașului, cel puțin așa simțise Sirona. Nu era, însă, sigură. De la o vreme Liort nu-i mai vorbea, poate că tot drumul ăsta îl obosise sau pur și simplu nu mai avea ce să-i spună. Glasul uriașului o trezi:

— Și acum… să-i dăm bătaie.

CAPITOLUL II
BESTIA FACE LEGEA

Zeci de făclii luminau un drum strâmt și rece. Nici de o parte și nici de cealaltă nu existau ziduri ci totul era un hău fără de fund ce parcă avertiza trecătorul. De pe margini se auzeau zgomote înfiorătoare ce păreau că urcă și coboară în întunericul fără de scăpare, apoi se întorc încercând să ajungă pe drumul mic și prăfuit. De dincolo de zidurile, ce se ridicau în față, se auzeau glasuri ce picoteau, urlau sau râdeau fără rușine. Părea să fie o petrecere în toată puterea cuvântului.

O adiere rece, mult prea rece, trecu grăbită aducând cu ea izul morții și al disperării, al mizeriei și al mișeliei. Se simțea peste tot. Acea mizerie ce dăinuie în sufletele reci, sufletele ce au uitat să iubească, să creadă, să aibă speranță. Moartea era înfățișată peste tot pe marele zid ce se ridica asemenea unei fortărețe; cranii umane sau ale unor ființe necunoscute atârnau în ștreanguri groase sau în sulițe înfipte cu precizie în piatră. Pete vechi, de sânge încă străluceau în lumina felinarelor, urme de mâini, chiar și urlete înfundate, se mai puteau citi în istoria zidului, acum acoperit doar de durerea și suferința celor răpuși.

T se dădu câțiva pași în spate adulmecând un miros atât de bine cunoscut. Vocea lui se contură în mintea fetei ca o amintire:

„Sunt după ușa asta. Îi simt”.

Sirona nu spuse nimic. Nu se putea gândi decât dacă, Hioram va reuși căci drumurile lor se despărțiseră fiecare apucând pe o cale diferită pentru a reuși să-i încolțească pe nelegiuiți. Și totuși, Șiarului îi scăpase acest detaliu. Poate că nimeni nu știa adevărata poveste a acestor locuri. Oare câți aflaseră despre durerea ce se ascundea în interiorul muntelui? Odinioară fuseseră creaturi respectabile ce fuseseră alungate poate chiar batjocorite. Nu putea nimeni să le înțeleagă durerea, neîncrederea. Era un sentiment de milă pe care nu îl mai încercase în privința unor dușmani. Nici Aratt nu îi inspira atâta emoție și înțelegere. Poate că sufletele lor uitaseră de unde începuseră. Dar nu era momentul să cadă pradă sentimentelor, iar zidul din fața ei i-o spunea clar și

răspicat. Nu era loc de milă, aici nu era altă cale decât războiul.

Se uită întrebătoare către Liort. Cum avea să treacă de zid?

— Învață-mă, Liort!

Motanul privea, de asemenea, probabil întrebându-se același lucru. Sirona nu așteptă vreun răspuns știa că trebuia să-l găsească singură. Nu avea asupra ei decât o oglindă și cele două coliere. În plus mai avea o desagă cu prea puține merinde și o eșarfă ce nu își amintea să o fi pus acolo, în rest nimic. Nimic ce ar fi ajutat-o cu adevărat. Însă, văzu că colierul, ce i-l dăruise felianul, scoate o scânteie. Îl scoase din desagă și îl îndreptă spre zid. Spre uimirea ei văzu clar, dincolo, ca și cum peretele ar fi fost doborât. Lumina îi înfățișă pe Tio și pe Sior legați spate în spate cu niște frânghii late. Un pic mai la dreapta se afla Orett și cei zece pitici, cu toții legați de picioare, așa cum Sirona îi văzuse deja. O femeie nespălată cu hainele rupte și murdare, cu părul vâlvoi și încurcat părea să dea ordine în stânga și în dreapta. Stătea cocoțată pe un maldăr de gunoi, părând a fi o adevărată regină a mizeriilor.

Fata simți cum stomacul i se întoarce pe dos. Ar fi vrut să-i arate ea cine e mai puternică dar pentru asta trebuia să găsească o intrare. Lumina dispăru și odată cu ea și imaginea. Apoi se auzi o bufnitură și un țipăt ascuțit. Alte voci, furioase, păreau trezite. Zidul se clinti, probabil că cineva fusese aruncat cu destul de multă putere. Sirona își luă avânt și lovi în zid, dar ea nu avea puterea de-al clinti. Zgomote din ce în ce mai asurzitoare se auzeau de dincolo. Își privi pentru o clipă umărul ce, în urma loviturii, se umflă. Nu avea timp să simtă durerea, luă cât mai multe sulițe pe vârful cărora atârnau craniile și, începu să dea cu putere în zid. În cele din urmă o pietricică se mișcă, doar una, lăsând ca sunetele de disperare să se audă cu și mai mare înflăcărare. Acum știa ce trebuia să facă doar că concentrarea nu o mai ajuta. Cum de nu se gândise?

Încercă să ignore durerea ce, aproape că, o răpunea. Făcu un bulgăre mic de foc, dar nu reuși să-l arunce cu suficientă putere, iar zidul abia dacă se mișcă, în schimb câteva pietricele venite de sus o loviră fără milă. Nu era asta soluția. Risca să se blocheze de tot:

— Ascultați-mă bine, li se adresă animalelor. O să încerc să fac o nebunie. Să nu cumva să vă mișcați de aici orice s-ar întâmpla.

Animalele o privîră speriate, dar ei nu-i păsa. Scoase oglinda de la piept și o așeză pe pământ. Privi pentru câteva clipe gândindu-se cu înverșunare că își dorește să fie dincolo. Oglinda se limpezi arătându-i o imagine, imaginea uriașului, apoi se tulbură iar ea știu că e momentul. Întinse întâi o mână și, da, funcționa. Mâna se afundă cu totul în oglindă trecând de partea cealaltă. O trase mai mult bucuroasă decât înspăimântată și călcă cu ambele picioare speculul. Reuși! Simți cum mii de mâini trag de ea, apoi vântul care șuiera cu înverșunare. Pentru o secundă văzu un turn întunecat și apoi se trezi față în față cu femeia nespălată ce o văzuse dincolo de zid. Hioram era acolo, însă bestiile mici reușiseră, oarecum, să-i lege picioarele. Femeia urla ca din gură de șarpe ridicând în sus spada Sironei. Fata își reveni și se duse drept spre adversara sa.

Femeia nu reuși să se dezmeticească când o zări, iar pumnul care îi strivi nasul aproape că nici nu avu timp să-l observe. Fata își luă spada și fără să se gândească la ce face o înfipse în inima scorpiei. Alte trei bestii cu chipuri umane se repeziră spre ea. Toți ridicau deasupra capului topoare bine ascuțite, însă Sirona le ținu piept aruncându-i cât colo. Spada începu să lumineze și pentru o clipă toți cei de față rămaseră înmărmuriți:

— Atacaaaațțțțiiiiii! se auzi o voce din mulțime și cu toții își reluară pozițiile de luptă.

Fata făcu o tumbă ajungând la picioarele uriașului. Cu o simplă lovitură îl eliberă din legături. Hioram începu să urle furios iar pereții aproape că se cutremurară. Își aplecă mâinile și prinse două creaturi o dată pe care le strânse până când își dădură sufletul. Alți câțiva răzvrătiți alergară spre el însă, făcură drum întors când acesta aruncă leșurile peste un grup mic ce o atacase pe Sirona:

— Eliberează-i! urlă fata. Mă descurc cu bestiile astea.

Uriașul mai dădu câteva creaturi din cale până să ajungă la Tio și Sior pe care-i eliberă repede. Se îndreptă, apoi, spre pitici dar cu ei era mult mai greu. Avea nevoie de o cheie pentru a-i elibera din lanțurile, grele, de oțel.

Tio și Sior făcură rost de câte un topor și săriră în ajutorul Sironei. De acum fata aproape că nu mai făcea

față. Simțea că durerea o doboară, simțea că leșină. O lovitură, ce-o nimeri drept în spate, o lăsă lată. Ochii îi rămaseră ațintiți asupra spadei ce se rostogolea, fără zgomot, printre picioarele neghiobilor, apoi totul se scufundă în întuneric.

Tio sări imediat să recupereze corpul fetei, însă trei bestii, mult mai înalte decât el, îi blocară calea de acces. Hioram urlă în spatele lui, dar nu păru să impresioneze. Uriașul îl prinse între mâini, pe unul din cei trei, și îi suci gâtul cu cea mai mare ușurință. Tio încerca să le facă față celorlalți doi care știau, într-adevăr să mânuiască spada.

Hioram își făcu loc și o ridică pe Sirona sub privirea îngrozită a fratelui ei. Dintr-o săritură fu lângă zid și-l izbi cu putere, de câteva ori, până când acesta cedă. T și Liort se dădură un pas în spate încercând să-i facă loc uriașului. Hioram o întinse pe fată pe pământ și i-o dădu în grijă câinelui după care se întoarse mai furios ca niciodată. Sior sări lângă sora sa abandonând lupta pentru câteva momente.

Văzu trupul femeii întins pe jos. Nu părea moartă, dar cu siguranță că era inconștientă. Se repezi spre ea și căută în buzunarele murdare. O găsi! Cheia lanțurilor. Se repezi spre pitici și îi înmână cheia lui Orett. În scurt timp piticii fură liberi. Găsiră cu ușurință câteva arme și intrară în luptă.

Uriașul era din cale afară de furios. Pe chipul său se puteau observa lacrimi mari ce îi acopereau întreaga față. Aproape că nici nu se mai uita pe cine strivește doar o făcea, fără să simtă pic de milă. Sior le ținea piept celor ce dădeau să fugă pe drumul proaspăt făurit în timp ce Tio încerca să-i apere spatele lui Hioram.

Orett se duse spre fată abandonându-și camarazii:

— Am eu grijă de ea, îi spuse lui Sior. Tu apără-l pe Tio. Fugi!

Băiatul se mișcă aproape mecanic. În timp ce se îndrepta spre Tio își zări pe jos propria spadă, iar ceva mai departe pe cea a Sironei. Le recuperă repede punând-o pe-a fetei la brâu, iar cu cealaltă porni atacul împotriva unei creaturi cu cap turtit, ce încerca să înfigă spada în bătrân. Pitici făcură cerc în jurul celor doi apărând cu înverșunare. Oricine se apropia prea mult risca să fie doborât de câte o secure sau o spadă. Unul dintre ei se rostogoli pe sub picioarele uriașului ajungând drept în groapa de gunoi a celei ce părea a fi conducătoarea.

Scotoci repede și dădu peste câteva arme bizare, dar foarte bine ascuțite. Luă cât de multe putu și și le legă de trup păstrând doar una singură pentru a se apăra. Hioram urlă din nou, de data aceasta de durere. Rana i se deschise și un val de sânge începu să șiroiască umplându-i pe toți cei din jur de un lichid vâscos și destul de negru.

Tio îi făcu semn lui Sior să se retragă. Băiatul a înțeles și și-a făcut loc printre creaturile ce apăreau din neant, ieși prin gaura din zid și se opri doar lângă Sirona:

— Ne întoarcem, Orett. Nu vom face față.

Piticul i-a dat de înțeles că așa e cel mai bine. Își smulse curelele de la pantaloni și o legă pe Sirona de mâini și mai apoi se legă chiar el de încheieturi:

— Tu împinge-o, îl sfătui pe Sior. Eu am s-o trag. Mergi cu grijă, pe margini e doar „nimic".

Băiatul fu convins că o s-o poată căra de unul singur dar își dădu seama că soluția piticului e cea mai bună. Făcură doar câțiva pași și un alt pitic li se alătură. Și acesta făcu asemenea lui Orett: își smulse bretelele și le legă de fată și mai apoi de el.

Tio și alți nouă pitici îi apărau spatele uriașului care devenise destul de lent în mișcări. Bătrânul își înfigea toporul în oricine nimerea. Nu mai vedea în fața ochilor decât creaturi de diverse forme și mărimi ce încercau să îl răpună.

Ca printr-o minune creaturile s-au oprit privind uimite spre ceva anume… Bătrânul întoarse privirea și o zări, pe cea ce părea a le fi conducătoare, ridicându-se amețită. Profită de acest moment de liniște și îi înfipse spada în rana pe care i-o făcuse Sirona. Urletul ei fu îngrozitor și păru că dură câteva ore, cu toate că se termină repede. Bestiile aruncară armele privind dezamăgite. Hioram se prăbuși de durere strivind sub trupul său câteva creaturi ce nu apucară să se retragă.

— Cum e? se auzi vocea lui Sior.

Bătrânul se trânti de perete extenuat. Nu mai avea putere, nu mai știa ce să facă. Ambii erau în stare de inconștiență. Dacă nu s-ar fi auzit gemetele slabe ar fi crezut că sunt morți:

— Nu cred că aș putea să fac mai mult. Nu aș ști ce să mai fac. Acum nu ne rămâne decât să așteptăm.

Sior se trânti lângă T și Liort. Parcă și-ar fi dorit ca ei să-i spună că va fi bine, dar nu dădură nici un semn în privința asta. Își lăsă capul pe spate și închise ochii. Ce zi ciudată. Nu își închipuise vreodată că pot exista atâtea ființe atât de diferite între ele. Se așteptase să găsească ceva creaturi, dar reușise să numere peste o sută doar în câteva ore, unde mai punea că toate erau canibale. Ce gând înspăimântător. Poate că dacă, Sirona s-ar fi chinuit mai mult să-l învețe despre magie… Dar ce rost mai avea acum? Nu știa ce să facă și chiar dacă ar fi știut nu era sigur că ar fi rezolvat cu ceva situația. Într-un fel, simțea că, Șarama nu le era tocmai prietenă. De cele mai multe ori le era potrivnică, se încăpățâna să le țină piept dintr-un motiv sau altul. Acum, credea tot mai mult că profeția ascunde ceva. Vedea pe zi ce trece că ei, gemenii, nu vor reuși să ducă misiunea la capăt împreună. Era cu adevărat imposibil.

Clinchetul metalic, făcut de Orett, îl trezi. Piticul stătea deasupra unui tuci și mesteca cu o lingură mult mai mare decât el, într-un lichid vâscos ce făcea bule verzi și sărea în sus, atingând, aproape, tavanul. Alți doi pitici făceau o cusătură invizibilă în timp ce un al treilea punea în ordine tot felul de arme ce le furase de prin gunoaie. Tio o studia cu atenție pe Sirona în timp ce T și Liort stăteau lângă uriaș.

Dacă își amintea Sior cât de greu îl căraseră pe Hioram…, și acum își simțea brațele grele cuprinse de o febră de nedescris. Nu înțelegea prea bine cum îl convinsese Sirona să li se alăture și cum de monstrul nu-i purtase ranchiună pentru că îl rănise. Dacă nu ar fi fost rana pe care i-o făcuse chiar ea, Hioram ar fi fost încă în picioare luptându-se cu înverșunare. Era de departe cel mai fioros „animal” pe care îl văzuse. Și se luptase cu atâta sălbăticie că aproape îi tremura inima și acum când își amintea.

Sirona scoase un geamăt prelung, iar chipul ei, alb ca varul, se schimonosi. Sior sări drept lângă ea dar fata leșină la loc rămânând inconștientă. Orett se apropie grăbit băgându-i cu forța pe gât lichidul vâscos după care făcu același lucru și cu uriașul. Piticul avea o expresie ștearsă și de când se întâmplaseră toate astea nu mai scosese nici un cuvânt. Avea ochii goi și acum părea mult mai bătrân decât era în realitate. Nici ceilalți nu scoseseră prea multe cuvinte, iar Sior și-ar fi dorit să afle cea ce

gândeau. Cu siguranță că ei știau mult mai mult decât el și Tio, poate că de aceea Tio îi lăsase să pregătească licoarea misterioasă ce nu avea un miros tocmai plăcut.

— Poțiune încăpățânată! urlă Orett. Niciodată nu face cum îi poruncesc.

Sior vru să-l întrebe care e problema, dar și-a dat seama că nu ar fi avut să primească vreun răspuns. A rămas lângă fată urmărindu-i chipul cu atenție, așteptând ca din clipă în clipă să facă un gest.

Au trecut câteva ore până ce Sirona începu să tușească nebunește și să scuipe lichidul verde, ce acum semăna tot mai mult cu vitriolul. Ori de câte ori atingea piatra începea să sfârâie și să scoată un fum bizar. Orett veni repede cu o sticluță ce conținea un lichid roșu pal și i-l vârî pe gât:

— Scuipă, o îndemnă piticul. Dă tot afară!

În câteva clipe uriașul fu și el cuprins de tuse. Orett făcu același lucru și pentru el. Ceilalți pitici se dădură la o parte din calea lui atunci când începu să scuipe, pe semne că nici unul nu uitase ce ghinion avuseseră creaturile ce apucaseră sub el atunci când s-a prăbușit:

— Scuipă! se auzi din nou vocea piticului.

Hioram scoase un sunet macabru părând că mai e puțin și își dă sufletul, apoi scuipă o cantitate mare de lichid și toate simțurile i se eliberară. Își duse mâna, automat, la rană constatând că e închisă. Cu grabă se îndreptă spre Sirona care încă mai încerca să își elibereze trupul de durere:

— Hai, pitico, șopti uriașul. Poți!

Și, într-adevăr, fata scuipă un ghem de soluție ce se evaporă în piatră:

— Mulțumesc uriașule, șopti fata. Sior, Tio, toată lumea, sunteți bine?

Sior se apropie de ea strângându-i mâna cu putere într-a sa:

— Suntem bine. Tu cum te simți?

— Ca și cum aș fi aruncat venin, râse ea.

— E încă slăbită, spuse Orett pe un ton îngrijorat. Ar fi bine să mai rămânem pe loc…

— Nu e cazul, se împotrivi Sirona. Și oricum, am găsit soluția pentru a merge înainte, la Ing.

Tio își aruncă spada pe jos creând un zgomot violent:

— Ai folosit-o, nu-i așa?

Cu toții îl priviră pierduți, doar Sirona părea destul de relaxată:

— Da, am folosit-o! Și, ce-i cu asta?

Fața bătrânului se schingiui de o durere necunoscută:

— Ai trecut prin fața turnului? întrebă pe o voce mult mai calmă.

— Cred… că da!

Din nou liniștea se lăsă apăsătoare. Nimeni nu îndrăzni să scoată vreun sunet până când Tio nu reluă:

— Oricum… dacă ai făcut-o o dată, nu mai contează. Aș fi preferat să o faci cu cap. Dar nu mai contează.

— Despre ce tot vorbești? se răsti Sior.

Bătrânul ridică din umeri și se așeză pe piatră într-o poziție bizară:

— Ce mai contează? Sora ta tocmai a fost înregistrată în registrul morții.

— Și ce-i cu asta? îl interogă fata. Nu toți suntem înregistrați acolo?

— Da, suntem! Dar suntem înregistrați ca muritori. Tu, din păcate, nu o să-ți cunoști sfârșitul decât ca paznic al Șaramei. Toți cei ce „trec" sunt predestinați aceluiași destin și nu cunosc pe nimeni care să fi scăpat. După cum bine vezi ți-ai scris un viitor destul de sumbru.

— Despre ce tot vorbiți? întrebă Sior pe un glas sfâșiat.

Sirona nu îndrăzni să-l privească în ochi. Înțelegea. Doar paznicii treceau prin oglinzi fără teamă, oricum ce teamă ar mai fi putut să aibă, destinul lor era acolo. Tio îl bătu prietenește pe umăr și mai mult murmură:

— Sora ta a trecut prin oglindă. Ar fi trebuit să îi spun, dar nu am crezut că are vreuna asupra ei. Acum e prea târziu… dar cine știe, poate că există un leac… undeva.

Se lăsă liniște. O liniște apăsătoare. Acum ce mai putea crede Sior? Oare nu destinul le jucase această festă? Cine avea să știe? Oare ce se va întâmpla cu ei? O lacrimă i se scurse rebelă dar o ascunse cu ușurință în lumina palidă a felinarelor. Orett privea aproape înmărmurit iar motanul părea îngrijorat. Doar Hioram o mângâia, ușor, cu un deget pe cap încercând să arunce o suferință ce nu putea fi văzută.

Mii de luminițe înconjuraseră ascunzătoarea uriașului. Se simțeau dincolo de pereții scorțoși zeci de perechi de ochi, iscoditori. Hioram părea că privește prin zidurile groase. Avea o privire greu de descris și un zâmbet ce nu insufla nimic bun, ca și cum, și-ar fi dorit să înghită toate acele ființe cu o singură sorbitură.

Uriașul păși ușor spre intrare și se așeză în dreptul acesteia ca o ușă. Privi în jur iar, luminițele începură să dispară rând pe rând. Hioram râse zgomotos dar nu se mișcă din loc. Sirona, Sior și Tio își pregătiseră spadele. Evident că aceea nu era singura intrare, iar creaturile ar fi putut ataca de oriunde. În schimb, piticii erau destul de relaxați. Majoritatea se cuibăriseră lângă T și Liort încercând să se apropie cât mai mult de câine pentru a se încălzi.

Răgetul uriașului îi făcu pe toți să se cutremure. O suliță, cam cât un ac, pentru Hioram, îl înțepă în picior. Uriașul întinse mâna și îl prinse, probabil, pe cel ce îndrăznise să-l zgârie. Îl cercetă pentru o clipă: o ființă mică, mai mică decât un pitic, bărboasă și cu două perechi de ochi, îl privea cu indignare. Se gândi pentru o clipă, apoi îl aruncă la picioarele lui Orett care sări cât colo:

— Pentru Șarama, nu mai invita toate arătările, se plânse piticul.

Alte două creaturi aterizară în același mod la picioarele piticului. De data asta o ființă înaltă cât Sirona, cu ochii duși în fundul capului și un corp scheletic și o alta ce părea a fi de sex feminin, cu o droaie de plete în ochi și cu un trup de un albastru imaculat:

— Hioram! strigă Sirona. Ce faci?

Uriașul nu-i răspunse. Încă mai străpungea întunericul în căutarea vreunui curajos, dar se părea că ceilalți se ascunseseră și își țineau până și răsuflarea. Zâmbi mulțumit și se întoarse spre captură:

— Și acum…, sorbi dintr-o cană mare ce-o ținea în mână, să trecem la negocieri. Prăpăditul ăla care a încercat să mă rănească să iasă în față.

Creatura se clătină de câteva ori. Picioarele slăbănoage începură a-i tremura fără voie. Aruncă spada, cât un briceag, din mână, și făcu o plecăciune:

— Ier… ier… iertare, sughiță zgomotos.

Hioram, zâmbi dar nu era pe deplin satisfăcut. Mai luă o înghițitură din lichidul misterios și se aplecă cât mai mult spre creatură:

— Tu ce mai ești?

— A… a… a, sunt un hort, spuse într-un glas în timp ce înghiți zgomotos lăsând să i se vadă un nod cât un măr.

— Hort, repetă uriașul.

Se lăsă liniștea. Hioram îl studia pe micul hort gândindu-se, parcă, la ceva de demult:

— Ce caută un hort aici? se interesă pe un ton binevoitor.

Piticania își trase sufletul și își reglă glasul:

— Am fost alungat din Ținutul…

— Zânelor, completă uriașul. Acolo erau mulți horți. Îmi aduc aminte că unul mi-a dat să mănânc, atunci când se arunca cu pietre în mine și nimeni nu mă vroia prin preajmă. Dar, ce te-a făcut pe tine să ajungi un… un criminal cu sânge rece? Un canibal fără scrupule? Eu am trăit aici, în singurătate, mai bine de un deceniu și tot nu am ajuns asemeni vouă. Cel puțin eu nu îmi mănânc prada.

Hortul își plecă capul:

— Nici eu nu îmi mănânc prada. De fapt horții nici nu mănâncă carne. Cât despre modul în care am ajuns aici, presupun că la fel ca toți ceilalți. Eram prea sărac ca să rămân în Ținutul ăla afurisit și poate că și cel mai urât din rasa mea. Știi bine cât de pretențioase sunt ele. Cât de perfecte se cred. Am fost alungat și m-am alăturat lor. Viața asta plină de întuneric m-a făcut așa. Regret în fiecare minut ziua în care am ajuns aici și crimele pe care le-am comis, dar ei sunt tot ce am.

Hioram rămase o clipă pe gânduri apoi își îndreptă privirea spre creatura scheletică:

— Tu ce ești?

Creatura râse zgomotos. Nu părea să simtă teamă în fața uriașului dar nu era nici disprețuitoare:

— Crezi sau nu, sunt om, și râse din nou cu putere. Eu am trăit, o vreme, în Altamnn la nord de Õsseat. Când eram tânăr și nesăbuit m-am înrolat în armata Șiarului, pentru că Altamnnul este un Imperiu pașnic, după cum cred că știi, și nu îți oferă prea multe posibilități. Atunci îmi doream să lupt pentru o cauză oricare ar fi fost aceea. Doar că mi-am ales cauza greșită și am luptat pentru

Sorian. Când mi-am dat seama că am luptat pentru ca un nebun să pună mâna pe un Imperiu și pe oamenii nevinovați ce locuiau acolo, m-am simțit copleșit de vină. M-am retras aici și de acum încolo cred că știi povestea.

Uriașul îl privi cu interes. Era drept că nu prea arăta a om, dar cine știe de când nu mai mâncase, cine știe câte vrăji și necazuri îndurase de-a lungul timpului. Privirea i se mută asupra femeii cu trup albastru:

— Dar tu?

Creatura își dădu pletele de pe față descoperind niște trăsături fine, demne de orice regină. Avea privirea goală însă chipul îi lumina de frumusețe:

— Sunt o niandră. Mi-am pierdut magia la vârsta de zece ani și părinții mei m-au aruncat în primul gunoi pe care l-au găsit. Așa am ajuns aici.

Sirona o privi cu regret. Aproape că simțea același lucru și în privința lui Aratt. Se simțea ca și cum ar fi fost îngropată și obligată să ducă o viață de fugară. Uriașul, părea, de-asemenea emoționat însă încerca să nu lase ca lucrul acesta să se vadă:

— Din câte îmi dau seama, continuă Hioram, aici sălășluiesc mult mai multe ființe decât mi-am închipuit eu. Sunteți organizați în dezordine și habar nu aveți cum să supraviețuiți de unii singuri. Eh, asta nu e o problemă. O să învățați mai întâi de toate să trăiți organizați, să vă respectați și o să renunțați la comportamentul ăsta barbar.

— Cum o să facem asta? se interesă hortul.

Uriașul îi făcu semn să tacă și continuă:

— O să învățați să vă hrăniți cu ceea ce găsiți și nu cu carnea unei ființe. O să trăiți organizați și o să învățați să vă iubiți, ultimele cuvinte le spuse apăsat. Eu vă voi învăța toate astea și voi avea grijă de voi. Iar voi va trebui să mă ascultați și să nu-mi ieșiți din cuvânt. Acum dispăreți de aici și discutați și cu ceilalți. Dacă propunerea mea nu vă place ați face bine să plecați în partea de Vest a muntelui pentru că eu nu am de gând să vă mai tolerez.

Cei trei ieșiră fără să scoată nici un sunet dispărând în întuneric. Hioram privi în urma lor întrebător în timp ce Sirona se apropie de el:

— Crezi că e bine s-o iei de la capăt?

Uriașul scoase un oftat prelung însă privirea îi rămase ațintită tot spre intrare:

— Nu pot trăi așa la nesfârșit. În curând o să se vorbească despre mine ca despre cel mai mare monstru al Õsseatului. Trebuie să-mi recapăt sentimentele și demnitatea, și cel mai mult, încrederea în ceilalți și în mine.

Fata îl atinse ușor pe degete reușind cu greu să apuce două dintre ele:

— Foarte bine, uriașul meu! Foarte bine!

Hioram îi zâmbi cu bunăvoință:

— Trebuie să îmi mai dau o șansă și mie, și lor. Dar până una alta voi trebuie să vă continuați drumul. M-am gândit să vă conduc până la închisori, eu știu un drum bun și destul de ferit de ochii iscoditori. Așa că în zori pornim la drum.

— Cam cât durează acest drum? se interesă Sior.

Hioram calculă în gând:

— Câteva ore dacă nu întâmpinăm dificultăți.

Gemenii își intersectară privirile:

— Atunci, cred, că pot să mă duc înainte, spuse Sirona. Doar că nu știu ce am făcut cu oglinda.

Orett se ridică greoi de lângă T, băgă mâna în sân și scoase speculul:

— Ține, am recuperat-o pentru tine.

Fata îl sărută pe frunte și privi mulțumită spre fratele ei:

— După ce mă odihnesc puțin o s-o fac…

— Nu Sirona, spuse Sior. Fără mine nu ai s-o faci.

— Dar…, sări Tio. Însă băiatul îi făcu semn să tacă.

— Destinul nostru e să fim împreună până la moarte. În cazul ăsta trebuie să fiu și eu înregistrat în registrul morții. Chiar și dincolo de moarte va trebui să fim împreună.

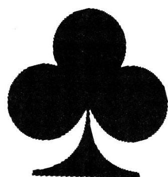
Uriașul și bătrânul îl priviră stupefiați:

— Sior, tu nu știi ce faci, încercă Tio să intervină. Nu știi ce înseamnă asta cu adevărat. O moarte fără de moarte. E cel mai trist lucru ce ți se poate întâmpla.

Băiatul era calm. Pe figura sa nu se citea teama sau disprețul ci doar o bucurie pe care ceilalți nu ar fi avut cum s-o înțeleagă:

— E viața mea. Decid singur. Și apoi prefer ca profeția să se îndeplinească întru totul. După cum bine vezi, de data asta, aleg de bună voie să-mi schimb destinul și nimeni nu are voie să intervină. Nimeni!

Sirona avea lacrimi în ochi. Ar fi vrut să-l oprească, să-l facă să înțeleagă dar știa că până la urmă tot o va face cu sau fără voia ei. Îi sări în brațe și-l îmbrățișă cu putere. Nu mai avea cuvinte pentru a-și exprima starea sufletească și chiar de ar fi avut nu ar fi știut să se exprime.

CAPITOLUL III
ÎNCHISOAREA MORȚII

Soarele se revărsa, ca o mantie cenușie, deasupra marelui deșert. Vântul se potolise de mai bine de cinci minute, iar vegetația, mărăcinii, abia daca se zăreau în imensitatea gri ce cuprinsese întreg nisipul în mreje misterioase. O căldură, platonică, se oprise asupra locului simțindu-se în respirația fiecăruia. Toți cei prezenți se simțeau copleșiți, poate de durere sau de nerăbdare.

Bărbații erau îmbrăcați în negru, iar siluetele abia dacă li se distingeau. Chipurile le erau acoperite, doar mâinile mult prea albe ieșindu-le de sub mantia lungă. Femeile erau îmbrăcate în alb, unindu-se într-un mod inevitabil cu razele înșelătoare. Și ele aveau chipurile acoperite nelăsând să se vadă nici o sclipire dincolo de glugi. În mijloc era înălțat un altar din lemn pe marginea căruia erau așezate, într-un mod fermecător, flori de toate felurile și culorile. În mijlocul altarului era o măsuță cu modele complicate în mijlocul cărora se afla chipul unui dragon cu un rânjet malițios. Pe măsuță era așezată Cartea. Marea Carte, Cartea ce ascundea cele mai neomenești secrete; cele mai înfiorătoare gânduri. Coperta își schimbase culoarea, acum era maro închis; părea mult mai veche ca înainte și mult mai misterioasă, de parcă aștepta în tăcere ca destinul să-și urmeze cursul. Ca și cum viața ei se termina aici și începea totodată cu mai multă forță.

Bărbații îngenuncheară în jurul altarului plecându-și capetele. Soarele aproape că a apus lăsând doar o dungă gri să se întrevadă la orizont. Femeile rămaseră în picioare privind, parcă, spre necunoscut. Mâinile lor, acoperite de mănuși albe, se ridicară deasupra capului ca într-un joc religios. Rămaseră așa fără să se miște sau să scoată vreun sunet. Acum, cu toții, păreau doar statui de ceară lăsate acolo de veghe.

O mișcare greoaie strică peisajul. O femeie se mișcă, plăpândă, și porni spre altar însoțită de două copile bălaie. Îngenunche, greoi, în fața Cărții și rămase așa timp de câteva clipe. Apoi se ridică și se strecură în spatele altarului. De acolo, silueta îi părea mare și impunătoare în

cea din urmă rază a soarelui. Privi spre ceilalți cu o uitătură scurtă, apoi vorbi, cu glas jos și tremurat:

— Fie ca Șarama să ne asculte!

Același îndemn se auzi într-un glas de câteva ori. Le făcu semn să se oprească ridicând o mână, apoi își îndreptă arătătorul spre o siluetă gârbovită. Bărbatul păși încet, nu cu regret, doar cu o durere acută de spate. Nu mai era tânăr și nici în formă. Trecuse printr-o sumedenie de întâmplări de-a lungul vieții, iar cele mai multe îi marcaseră corpul ce se gârbovise mai devreme decât se așteptase și durerile erau mai acute decât ar fi fost normal. De aceea, nu grăbi pasul pentru a ajunge lângă Ea, Cartea Mare, ci își duse picioarele așa cum putu mai bine.

Femeia, de dincolo de altar, scoase un cuțit mic cu lamă fină și mâner argintat. Îl așeză pe carte și rosti câteva cuvinte, mai mult șoptit. Pe măsură ce bătrânul se apropia cartea începea să se deschidă. La început, parcă, un vânticel îi întorcea paginile îngălbenite de vreme, pe urmă păru că venise un adevărat uragan iar paginile păreau că vor zbura din clipă în clipă. Nimic din toate astea nu se întâmplă. Cartea a rămas deschisă la pagina șase sute acolo unde era reprezentat, destul de stângaci, un zeu al morții.

Bătrânul îngenunche în fața Cărții. Cartea despre care auzise atâtea, Cartea pe care o adorase, atunci în tinerețe, și pe care, acum, o privea ca pe un diavol ieșit din străfundurile cele mai întunecate. Femeia îi înmână cuțitul cu un ușor tremur al mâinii iar el îl acceptă fără nici o ezitare. Alte cuvinte au fost rostite, la fel de încet, fără nici un înțeles pentru cei din jur, și după ce acestea au fost spuse, sânge roșu se prelinse pe pagina șase sute. Bătrânul căzu iar soarele apuse lăsând ca tot deșertul să se învăluie în lumina unei singure stele: Steaua Morții și-a învierii.

„Și, toate, încep cu un adevăr și se termină cu o minciună. Toate lucrurile, gândurile, sentimentele, se vor strânge într-o îmbrățișare, caldă, rece și vor trece asemenea vremii și se vor întoarce asemenea copilului abia născut. Iar când soarele va apune pentru ultima oară, toate se vor afunda în întuneric. Dar nu în întunericul morții ci în cel al spaimelor și al tulburărilor. Și apoi, toate se vor sfârși într-o durere

fără de margini iar lumea se va naște iar și iar, din durere, și va trăi în durere pentru eternitate"

Șarama.

Gemenii, treceau prin cele mai aprige senzații. Pentru câteva clipe avură impresia că timpul s-a oprit în loc și că vor rămâne acolo pentru eternitate, apoi zăriră turnul. Părea mai mare ca cel din vedenii. Nu era nici ca în visul lui Sior și nici ca atunci când Sirona trecuse pe lângă el. Era mult mai mare și mai straniu în lumina caldă a lunii ce se revărsa asupra lui ca o mantie palidă. Acum distingeau destul de dar șase turnuri mici și unul stăpân peste ele. Înalt, dar deloc falnic, era ușor aplecat ca un bătrân ce și-a purtat soarta în cârcă. De la cea din urmă fereastră se zări mantia neagră a Gardianului, a celui ce păzea, acum, doar noaptea cea înfricoșătoare și rece, cu stelele abia vizibile și ceața deasă ce forma nori. Li se păru că totul rămase pe loc mai mult de câteva ore, mai mult de un veac chiar și apoi totul începu să alerge în jurul lor. Doar umbre dese și neconturate, fără sens sau însemnătate, se profilau de-a lungul unui șir nesfârșit de momente scoase, parcă, din cărți vechi și aruncate de prea mult timp în negura uitării.

Simțiră cum se strecoară prin cioburi reci ce se unduiau pe trupurile lor intrându-le în trupuri. Erau apăsătoare dar, deloc, dureroase. Doar reci și stranii, treceau prin ei cu repeziciune și cu răceală ce le rămase în suflet mai mult timp.

Când totul s-a sfârșit, s-au trezit într-un întuneric aprig, aproape că se simțeau la fel ca în oglindă, la fel ca în timpul acela rece, dureros. Dar aici nu era frig, doar în sufletul lor rămăsese o umbră a acelei răceli diabolice. S-au obișnuit greu cu mirosul și bezna, de parcă se trezeau dintr-un coșmar în altul. Fata a fost prima care și-a revenit, simțind mâna fratelui strângând-o cu putere. Îl cercetă cu privirea și constată că e destul de bine. Poate că se simțea mult mai bine decât se simțise ea atunci când făcuse călătoria pentru prima oară. Îi mângâie ușor mâna și și-o retrase pe a ei simțindu-se ușor amețită.

Privi în jur de câteva ori și abia mai târziu observă chipul crispat ce se afla într-un colț îndepărtat. Părea că personajul ce se afla dincolo nu observase nimic. Stătea

în propria mizerie și în gânduri ce îl conduceau spre nenorocire. Îi făcu un semn fratelui și se ridică întinzându-i mâna. Cu pași șăgalnici se apropie de personajul ce îl simțea ca o barieră între ea și destinul său. Simțea mult mai multe în ultimul timp aproape că putea să citească în suflete ce se aflau la distanțe destul de mari, însă nu dorea să își recunoască asta. Nu dorea să își lase sentimentele să îi invadeze mintea și sufletul. Vroia să rămână lucidă, dar oare cum să rămână lucidă când totul în jurul ei era mistic, enervant de bizar.

Se apropiară ușor de necunoscut, iar pe Sirona o străfulgeră ideea aceea, aceea a morții, a dureri. Privirea lui era caldă dar destul de ștearsă, inumană și îndurerată. Barba îi era haotică… și atunci își aminti chipul lui Ing văzut dincolo de oglindă, dincolo de specul, acel chip șters și plin de durere. Îmbătrânise, ăsta era cuvântul, îmbătrânise înainte să-i vină vremea. Chiar trupul părea să-i fie chircit, de o durere ce se afla dincolo de piele, dincolo de ceea ce se vede.

Îl mângâie ușor pe creștet dar el nu reacționă. Nu, nu era mort, nu așa cum moare un om în sensul acela, cu toate că era rece la atingere. Ochii îi rămaseră nemișcați. Nu privea spre ea, privea spre altceva, parcă spre un cer necunoscut, spre o lume nouă, spre o siluetă nevăzută. Nu știa dacă simte compasiunea sau altceva dar știa cu siguranță că trebuie să facă ceva pentru el. Într-un fel era responsabilă pentru tot ceea ce i se întâmplase.

Bărbatul scoase un geamăt abia perceptibil dar nu se clinti. Între acest geamăt și o clipă de răgaz fata observă că erau încercuiți de gratii, însă erau diferite de tot ceea ce văzuse ea până atunci. Erau negre, într-adevăr, dar păreau, în același timp, construite din umbre. Umbre ce aduc prevestiri funebre și încărcări grele. Sior privi aproape în același timp cu ea spre gratiile din umbre. Ar fi vrut s-o întrebe ce înseamnă toate astea, dar glasul stins al bărbatului îl făcu să-și înghită cuvintele:

— Și, toate, încep cu un adevăr și se termină cu o minciună, rosti Ing ca într-o incantație magică.

Fata îi aruncă o privire scurtă, dar nu îl băgă în seamă. Momentan nu se putea gândi decât la cum vor scăpa de acolo. Sigur că nu avea de gând să se apropie prea mult de barele grele, simțea că nu trebuie să facă asta și cel mai rău se temea de gărzile ce aveau să vină, în

cele din urmă. Cum își vor justifica prezența? Oare de ce nu se gândise înainte de toate astea?

Se așeză lângă Ing, care acum își schimbase poziția capului privind spre bezna de dincolo de gratii. Ar fi vrut să-i aline cumva durerea, căci o simțea, dar se auzi spunând cu totul altceva:

— Ing, mă vezi?

Sior îi căută privirea, dar nu i-o întâlni. Așteptară câteva clipe ca vorbele ei să-și piardă ecoul lăsat în negură și nimic nu se întâmplă:

— Cred că este în stare de șoc, gândi Sior mai mult pentru el.

— Nu pot să cred. El, care e un practicant al…, însă cuvintele i se scurseră pe buze atunci când îi auzi glasul bărbatului de lângă ea:

— Și, toate, încep cu un adevăr și se termină cu o minciună.

— Ce o vrea să spună cu asta? se interesă Sior.

Fata ridică din umeri. Era la fel de necunoscătoare ca și el. Nu cunoștea sensul cuvintelor, dar era sigură că în spatele lor se află o enigmă:

— Cred că ai dreptate, îl privi pe Sior. A înnebunit.

Băiatul aprobă din cap. Privea prin vechiul său prieten ca printr-o umbră ce se agăța de-un ultim fir de viață. Și, parcă, își dorea să părăsească acel trup și acea minte. Parcă își dorea să dea totul uitării și să scape de durere. Acum era altul. Ceva murise în el, de fapt, murise cu totul într-un fel și totuși era acolo, într-un alt fel:

— Ing! țipă Sior lăsând ca toată liniștea aia să se spulbere sub cuvintele lui. Nu îți amintești de noi?

Pentru prima oară bărbatul mișcă capul și clipi, apoi rămase așa pentru mai mult timp după care scoase un oftat profund și pronunță clar, strident:

— Sunt viu!

Gemenii se priviră îngroziți. Vocea lui avea ceva anume, ceva neomenesc și totuși avea o forță vie, cristalină. Sirona își trecu mâna prin părul lui, iar bărbatul tresări prinzându-i mâna mică și firavă într-o „labă” mare, păroasă și aspră. Fata nu își retrase mâna și nici nu tresări ca și cum s-ar fi așteptat la asta. Pentru o clipă, sau două nu se întâmplă nimic apoi Ing se smuci violent întorcându-și privirea și căutând-o pe-a ei:

— Și, toate, încep cu un adevăr și se termină cu o minciună, rosti din nou dar mult mai clar și mai insistent.

— Ce vrei să-mi spui Ing?
Dar el se relaxă și rămase așa pentru mult timp.

Trecuseră vreo două ore de când gemenii intraseră în închisoare. Până atunci nu se întâmplase mai nimic, în afară de ieșirile, scurte și de neînțeles, ale lui Ing; de aerul greu și de bezna misterioasă. Însă, acum, după mai bine de două ore pași grei și apăsați se auzeau în depărtare. Un glas, din apropiere, – „vreun deținut, gândi Sirona" –, chițăi speriat. Apoi liniștea se sparse sub sunetul unei tobe. Ing sări ca ars urcându-se pe patul de scânduri ce nu avea nici măcar o pernă sau o pătură. Sunetul era tulburător, rece, neuman.

Se auzea tot mai tare și tot mai aproape. Pașii grei păreau că duc o adevărată luptă în contact cu pământul rece și mâzgos. Gemenii se înghesuiră unul în altul într-un colț întunecat sperând că nu vor fi observați. Sunetul se apropie ca un zbucium. Se auzi ușa ce se deschise cu un sunet strident, dar nu metalic. Doi grumi, unul ținea o tobă, iar celălalt o suliță de război, pășiră greu. Pământul se lăsă sub tălpile mari acoperite de cizme metalice. Sunetul se opri brusc lăsând în urmă doar o amintire grea în urechile gemenilor.

Un grum se apropie de Ing și îl dădu jos din vârful patului așezându-l cu grijă în șezut. Acesta se supuse fără vreo vorbă. Bruta se așeză în fața lui analizându-i trăsăturile apoi vocea apăsătoare umplu întunericul:

— Este în regulă, dar astăzi nu-i mai dăm *seruvitum*. I-am administrat cam mult.

— Oricum s-a ținut tare. Nu a spus aproape nimic în afară de chestiile alea fără sens, se auzi a doua voce.

Cel dintâi se ridică greoi analizând pentru ultima oară figura bărbatului:

— În câteva zile va scuipa tot, i se adresă camaradului. Fără mâncare și apă încă două zile și…, pocni din degete, va fi ca și al nostru. Ne va destăinui și ce a mâncat de la mumă-sa, râse zgomotos și i se răspunse în același mod.

Toba își reluă muzica sordidă și se îndepărtă lăsând o ușoară tresărire de-a lungul celulelor ce se întindeau de-a lungul a zeci de holuri. Abia acum gemenii reușiseră să observe imensitatea locului. Părea să fie celulă în celulă,

și tot așa la nesfârșit. Nu erau așezate după vreo regulă pur și simplu existau într-o dezordine ordonată. Aceleași gratii fantomatice se ridicau peste tot, în stânga, în dreapta.

Gemenii ieșiră din ascunzătoarea lor. Acum, Sior, era alb ca varul, iar mâinile îi tremurau din toate încheieturile. Fata îl privi aspru spunându-i parcă: „Păstrează-ți cumpătul, pentru Șarama!”. Dar el nu citi în privirea fetei decât teama care, de fapt, era propria-i teamă ce se oglindea în privirea ei.

Fata îl studie pe Ing asemenea grumului. Nu părea să se fi schimbat cu nimic, poate că doar privirea îi era mai limpede, ca și cum ar fi ieșit dintr-un șoc și mantia cenușie se ridicase cu încetinitorul:

— I-au dat o poțiune, șopti. O să-și revină. Până atunci trebuie să facem în așa fel încât să-l scoatem de aici.

— Ce bine ar fi fost ca oglinda să vină odată cu noi, oftă Sior.

Fata aprobă din cap. Dar oglinda nu era cu ei și nici altcineva. Hioram și piticii ar fi trebuit să apară, dar cine știe ce greutăți or fi întâmpinat. Tio cu siguranță că îi grăbea dar nu era vina lor pentru că întârziau și apoi Hioram nu a spus niciodată că va fi prea ușor să ajungă la închisori. Până atunci trebuia să înțeleagă secretul gratiilor. Era convinsă că acestea nu o vor lăsa să treacă cu una cu două. Dar, dacă se gândea mai bine nu îi văzuse pe gardieni deschizând vreo ușă, însă îi auzise sunetul. Oare să fi fost doar toba? Nu, sigur că auzise clar, tare și clar, cum ușa s-a deschis dar nu o auzise închizându-se. Asta trebuia să fie. Ori au uitat s-o închidă… ori nu îl considerau suficient de periculos pentru a evada.

Fata formă în palmă o bilă de foc. Era mică, dar suficientă pentru a face o rază de lumină. Se apropie periculos de mult de gratii. Acum simțea și mai mult mirosul greu ca și cum umbrele acelea emanau… dar nu, ce idee și râse în sinea ei. Înconjură de câteva ori locul și apoi… exact, cam trei gratii lipseau, era loc cât pentru o ușă. Temătoare întinse mâna. Răsuflă ușurată, nu i se întâmplă nimic. Totul era în ordine. Acum trebuia să vadă doar încotro duce coridorul și cum pot scăpa de acolo. Se întoarse spre Sior cu o figură gravă:

— Rămâi aici și orice s-ar întâmpla să nu te miști.

Băiatul o privi dojenitor:

— Sirona, să nu uităm că eu sunt bărbatul aici.

Aproape că-i veni să râdă însă își înfundă acest exces și încercă să pară serioasă:

— Nu uit, Sior! Doar că eu mă mișc mai repede și apoi dacă mi se întâmplă ceva va avea cine să-mi sară în ajutor.

Băiatul fu aproape convins:

— Bine, dar să te întorci repede.

Fata confirmă din priviri: „Să fim serioși, gândi ea. Nu că nu te-aș iubi sau nu aș avea încredere în tine doar că… pe toți diavolii, Sior, chiar dacă suntem gemeni tu ești încă un copil. Nu mi-aș permite să te pierd". Ieși pe ceea ce părea a fi ușa și se afundă în întunericul coridorului.

Părea mare, lat și parcă toate celule se adăposteau dincolo de un zid protector. Câte un prizonier mai gemea încercând să alunge durerea, ceilalți priveau asemenea lui Ing, lăsând întunericul să le pătrundă până în măduva oaselor. Doar din când în când se mai auzea câte o tuse înfundată asemănătoare cu cea a muribunzilor.

Nu tresări nici atunci când un deținut își scoase degetele albe printre gratii. Mâna îi era scheletică iar ochii îi străluceau bizar: „Poțiuni", gândi fata fără să dea semne de nervozitate sau de compasiune. Înaintă fără să arunce nici măcar o privire în spate. Îi era teamă că în curând va dori să-i elibereze pe toți iar asta nu se putea. Ar fi trebuit ca, pe cei mai mulți, să-i care în spate. Unde mai pui namilele de grumi, ce sigur că nu le vor da voie să părăsească închisoarea și mai era și Ing. Nu putea, oricât și-ar fi dorit asta undeva în adâncul sufletului, mai bine se prefăcea că nu observă durerea celorlalți. Era prea greu, mult prea greu.

Întunericul devenea tot mai intens. Nici o luminiță nu se vedea la capătul a ceea ce credea că ar fi un coridor. Îi era teamă să facă bulgări de foc, dacă vreun grum ar fi zărit? Continuă să pipăie pereții ce deveneau tot mai reci și mai lipicioși. Un gând fugar o străfulgeră: „Drumul oaselor", dar îl alungă cu un zâmbet abia schițat pe buzele înghețate. Ar fi dat orice să scoată măcar spada, da, spada. Dar cum s-o facă fără ca lumina să se zărească. Nu putea. Se cufundă în beznă tot mai mult. Ochii nu i se mai puteau obișnui, acum dibuia de-a binelea, nu putea decât să spere că nu o să găsească nimic nelalocul lui sub picioare.

Sunetul tobei se auzi din nou, dar de undeva din dreapta. Se apropia repede. Se lipi de perete încercând să își dea seama pe unde vin pașii grei. Apoi o lumină, ștearsă, se zări pe un alt coridor, strâmt. Nu aveau cum s-o zărească din locul în care era dar inima nu înceta din bătăi neregulate, haotice. Lumina cu tobă cu tot și pașii grei se îndepărtă. Fata sări în urma lor ca o umbră și păși pe coridorul din dreapta. Undeva într-un capăt se zări o lumină palidă, abia perceptibilă. Trebuia să meargă să vadă ce e dincolo, dar nu era sigură că va mai nimeri drumul înapoi.

Trase aer în piept, chiar dacă nu era cel mai bun aer pe care îl respirase, și își făcu curaj. Grăbi pasul știind că din clipă în clipă cei doi se vor întoarce. Nu mai pipăia locul știa cu siguranță că în capăt va găsi ceva, orice, dar va găsi. Nu se aștepta să dea peste lucruri bune, dar se aștepta să găsească o ieșire, o speranță.

Și tot mări pasul iar inima îi tresărea la fiecare zgomot așteptând ca din clipă în clipă cei doi grumi să se întoarcă.

Îi păru că mergea de vreo câteva ore, în realitate nu trecuseră mai mult de cinci minute. Se opri extenuată de parcă ar fi alergat-o o haită de câini. Se lipi de perete și un râs straniu i se întipării în minte. Râdea cu puterea minții, un râs isteric fără de sens: „Cred că am înnebunit”, gândi. Nu era neapărat frică ceea ce simți ci mai degrabă o forță stranie ce încerca să o încătușeze sau… o chema, oare? Să fi fost ceva ce o chema?

Se dezlipi de perete și se simți lipicioasă. Scoase o grimasă. Era dezgustător, același gând îi veni în minte: „Drumul oaselor”, râse isteric în sinea ei dar continuă să se apropie de lumină și aceasta devenea tot mai strălucitoare și se apropia tot mai mult. Deodată, capătul holului se sfârși, iar lumina îi intră în ochi orbind-o pentru câteva secunde. Când privirea i s-a acomodat a zărit o cameră mică, cu câteva piese de mobilier și un seif îngropat în perete. Trebuia să fie camera gardienilor. În cealaltă parte era o ușă ce dădea spre un alt hol, de data asta luminat de torțe mari. Se gândi pentru câteva secunde. Sunetul tobei începu să se audă în depărtare.

Își trase spada și lovi în lacătul ce încătușa seiful. Lovi de vreo patru ori înainte ca lacătul să sară cât colo provocând un zgomot șters. Toba se apropia dar pașii grei încă nu se auzeau. Deschise seiful și privi cu iuțeală.

Poțiuni. Sticluțe de diferite forme și mărimi ce conțineau lichide colorate. Altele păreau a fi goale însă fata și-a dat seama că de fapt sunt poțiuni invizibile. Întinse mâna și luă cât de multe apucă după care încercă să pună lacătul la loc atât cât putu de bine. Toba se auzea tot mai aproape și de data asta și pașii grei sfârtecau pământul afundându-se cu putere.

Sirona nu știa ce să facă. Trebuia să iasă cumva de-acolo, dar cum? Ochii i se rotiră de câteva ori asupra locului și singura scăpare pe care o întrezări fu masa. Sub masă, sigur. Ei erau prea mari pentru a o zări acolo. Strânse la sân sticluțele și se băgă sub masă sperând că nu va fi observată. Toba se opri dar pașii își continuară mersul firesc, până când ajunseră în dreptul ei. Unul dintre gardieni se trânti pe un scaun înalt ridicându-și picioarele pline de nămol deasupra mesei; celălalt se așeză direct pe masă și scoase un râset sumbru:

— Ce patetic, rosti. Atâția prizonieri și nu ne putem bucura de ei. Ce plictiseală.

— Mda, murmură celălalt fără nici un chef.

— Asta nu este pușcărie, e mai de grabă loc de odihnă. Le dăm poțiuni, iar ei se odihnesc acolo înlăuntrul lor. Habar nu au unde sunt, habar nu au ce le facem. Mi-aș dori să-i aud implorând, strigând, zbierând. Ah… s-au dus vremurile alea când prizonierii se împotriveau. Acum, Stăpânul, dorește să-i chinuie mental. Ce nebunie. Îmi amintesc…

— Las-o moartă, i-o reteză celălalt. Nu te mai văicări ca o domniță la ananghie. Mai bine du-te și spune-le celorlalți să ne schimbe. S-a terminat tura noastră.

— Mă duc, mă duc, mormăi grumul. Să verifici seiful înainte.

Sirona simți cum tot sângele îi curge cu repeziciune și întreg trupul îi arde. „Nu seiful!”, gândi cu disperare. Se auzi ușa trântită în spatele grumului dar celălalt nu avea de gând să-și dezlipească picioarele de pe masă. Abia după câteva minute se ridică și puse toba într-un colț și ieși după camaradul său.

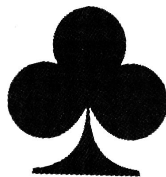
Sigur că inima îi zvâcnea însă nu rată momentul și se furișă în liniște alergând până când lumina aproape că se pierdu în urma sa. Se opri o clipă pentru a pune poțiunile prin buzunare după care făcu un bulgăraș și o luă din nou la fugă într-o viteză uimitoare.

Lumina s-a stins în turnul cel mare. Cerul a rămas la fel de impenetrabil, doar luna reușea să străpungă câte un colțișor. Vântul se înteți, mai mult ca altă dată. Lacrimi grele se scurgeau din ochii lui Fawrr și simțea că dincolo de fereastră aceleași lacrimi curg și din ochii Gardianului. Ținutul avea să rămână mort mai bine de două veacuri de-acum în colo. Șarama nu mai era a lor. Nu mai era a nimănui. Marea Carte era sub stăpânire și așa avea să rămână până când un suflet nobil avea să o scoată din robie.

Ultima rază a lunii se stinse retrăgându-se ușor dincolo de pătura, groasă, a norilor. Doar vântul și ploaia aveau să mai rămână acolo. Doar Fawrr și Gardianul aveau să mai simtă durerea, căci din clipa aceasta totul era destinat pieirii. Nimeni, nici cei favorizați, nu mai erau stăpâni pe propriul destin și zile lungi de agonie și înrobire aveau să vină de-acum în colo: „Și, toate, încep cu un adevăr și se termină cu o minciună. Toate lucrurile, gândurile, sentimentele, se vor strânge într-o îmbrățișare, caldă, rece și vor trece asemenea vremii și se vor întoarce asemenea copilului abia născut. Iar când soarele va apune pentru ultima oară, toate se vor afunda în întuneric. Dar nu în întunericul morții ci în cel al spaimelor și al tulburărilor. Și apoi, toate se vor sfârși într-o durere fără de margini iar lumea se va naște iar și iar, din durere, și va trăi în durere pentru eternitate”.

Glasul lui Fawrr se înălță dincolo de ceruri, plânsul lui avea să se audă peste întreaga lume. Acum totul era aproape pierdut.

CAPITOLUL IV
UN GRAM DE NOROC

Când Sirona s-a întors l-a găsit pe Sior într-o stare deplorabilă. Era lipit de zid, tremura din toate încheieturile și arăta ca un cadavru în viață. I-au trebuit câteva minute bune fetei pentru a-l scoate din starea aceea și pentru a-l convinge că pericolul a trecut cu toate că nu știa cum să-i spună că vor trebui să treacă prin cabina gardienilor și mai departe pe un culoar, probabil, plin de grumi și sperieni. Îl lăsă să se liniștească în timp ce-i povesti că grumul acela oribil se uita exact spre locul în care era ascuns. Sironei îi veni să zâmbească, doar știa că grumii nu văd prea bine pe întuneric. Sunt precum caii obișnuiți care văd doar alb-negru. Așa și ei. Noaptea, întunericul, era în defavoarea lor cu toate că i-ar fi putut simți respirația. Cu siguranță ar fi putut, doar Șarama știe prin ce forță nu a fost descoperit.

Scoase sticluțele de prin buzunare și le așeză pe pământ în cerc. Sior o privi întrebător, dar nu reuși să dea glas curiozității însă, fata îi răspunse oricum:

— Erau într-un seif. Nu îndrăzni să-i spună că era cât pe aici să fie prinsă. M-am gândit că una din poțiunile astea l-ar putea readuce pe Ing la viață.

— Posibil, scânci băiatul. Dar cum știi care este cea corectă?

Sirona ridică din umeri. Privirea îi părea goală dar destul de prinsă. Cerceta sticluțele, așezate în cerc, de parcă acestea aveau să-i dea răspunsul corect. Rămase așa mai mult timp dar nu se întâmplă nimic. Toba începu din nou să se audă. De data asta sunetul era altfel: mai greu, mai apăsător ca o chemare, o strigare. Zgomotul era cutremurător. Fata ascunse repede sticluțele și îl trase pe Sior în partea întunecată a celulei. Se ruga în sinea ei ca acesta să leșine, măcar așa nu i-ar mai fi tremurat în brațe ca un animal speriat. Toba se apropia, era atât de aproape, dar pașii grei nu se auzeau cu toate că lumina torței era acum aproape de celula lui Ing:

— Sperieni, șopti Sirona aproape disperată.

Nu putea să nu își amintească cât de greu sunt aceștia de doborât. Nici cu zece vrăji făcute în același

timp nu ar fi reușit să-i doboare. De data asta și ea începu să tremure necontrolat. Ce putea să facă? Știa că îi vor descoperi. Sperienii erau diferiți, speciali. Puteau să vadă dincolo de aparențe. Duse mâna la spadă instinctiv, dar nu își pierdu firea. E drept, tremura din fiecare încheietură și nu se simțea deloc bine. Poate că, de ar fi reușit să se liniștească… dar era prea târziu:

— Oa… oa… oameni, reuși să spună o voce cutremurătoare.

Nu era sigură că la ei se referă cu toate că scruta întunericul și privirea lui parcă o străpunse pe a ei. Din sperietură s-a trezit sărind în fața lor cu spada ațintită în sus. Probabil că făcuse cea mai mare prostie din viața ei, dar gata era făcută și nu mai putea da înapoi. Spada luci misterios emanând o culoare de un verde aprins. Sperienii rămaseră, pentru o clipă sau două, fără suflare apoi își traseră spadele ce păreau a fi de două ori mai mari decât a sa. Sior sări și el din beznă ținând în mână un pietroi. Aruncă spre cel mai apropiat dar nu reuși să-i atingă semnul, iar piatra îi trecu pe lângă obraz. Sperianul scoase un urlet de alarmă și sări asupra băiatului în timp ce celălalt își încrucișa spada cu a Sironei.

Băiatul se dădu câțiva pași înapoi și încercă să tragă spada din teacă. Părea să i se fi blocat, însă, Sior reuși în cele din urmă. Aceasta îi sări din mână și îl lovi pe sperian direct în stomac. Se chirci un moment după care își reveni. Sior se aruncă pe burtă încercând să-și recupereze spada dar mâna îi simți strivitura unei cizme grele. Cizma se răsuci de câteva ori în încercarea de a-i rupe oasele firave. Mii de sudori îl trecură în momentul acela și cu toate astea întinse cealaltă mână și apucă mânerul spadei. Încercă să-i taie picioarele, dar armura era mult prea groasă și de acum își simțea dosul palmei sângerând. Oasele îi trosneau tot mai tare, simțea că, acum, sunt precum cioburile mii și mii atârnând acolo, în mâna lui.

Sperianul rânjea în timp ce-i zdrobea mâna. Rânjea. Sior era atât de furios că de i-ar fi dat drumul ar fi putut să-i smulgă capul cu totul.

Un zgomot înfundat și o zdruncinătură puternică. Sirona tocmai trecu pe lângă el, mai mult „zburând” și se lipi de perete cu chipul încleștat într-un zâmbet. Sperienii se priviră pentru o clipă și râseră zgomotos, dar Sior nu scăpă de sub cizma animalului iar acum, până și

„cioburile” i se sfărâmau fără milă provocând o durere apropiată de leșin.

Sirona sări în picioare. Buza de jos îi era spartă și un firicel de sânge curgea prelingându-i-se pe bărbie, până dincolo de gât. Dal'rot se afla la picioarele sperianului. Fata făcu o rostogolire, recuperându-și, în timp ce era cu capul în jos, spada. Aproape că se lovi de celălalt perete, dar se opri în mâini simțind în palmă o piatră mare cu margini tăioase. Rămase nemișcată o clipă răsuflând greoi și privind spre sperian. Un zâmbet crunt i se întipări pe chip în timp ce bărbatul își întorcea chipul schimonosit. Calculă o clipă traiectoria pietrei și o aruncă… drept în ochiul sperianului care trase un țipăt îngrozitor: „Cel puțin o să-ți scot ochii”, gândi ea. Camaradul său se repezi spre el, uitând cu totul de mâna lui Sior. Băiatul scoase la rândul său un urlet, acum, simțind durerea paralizându-i întreaga mână.

Sirona nici nu auzi. Culese repede o altă piatră de pe jos și o aruncă în capul bărbatului ce urla de durere:

— Pe toți diavolii! blestemă încruntată.

Celălalt sperian scoase, și el, un țipăt înfundat. Sior tocmai îi trecuse spada prin coaste. Se întoarse pe-o parte și își ridică spada grea în aer aruncând-o spre băiat, dar fără să-l nimerească. Sirona se prinse de gâtul adversarului său și-l lovi cu putere în semnul învăluit într-o ceață maronie din care se observau doi ochi ca de felină. Acesta trase un răget și se prăbuși. Sior făcu asemenea, culegând o piatră, suficient de mare și, lovindu-și adversarul cu cea mai mare putere.

Ing scoase un sunet ca de fiară turbată, apoi își aținti privirea spre un alt loc rămânând așa pentru cine știe câtă vreme. Gemenii se lăsară pe pământ gâfâind. Boabe reci de transpirație le treceau șira spinării ca într-o competiție. Râsul strident al fetei umplu încăperea dându-i un aer omenesc:

— Ești bine? îl interogă pe Sior, în timp ce gura i se lărgise până la urechi.

Băiatul o privi îngrozit:

— Tu ești bine? întrebă speriat.

Fata tăcu! Tăcu brusc de parcă abia acum simțea durerea pumnului primit. Își duse mâna la buză. Sângele i se închegase rămânând ca o pojghiță, apoi privi spre mâna lui Sior ce sângera din toate părțile:

— Sior?! Dar nu reuși să-l întrebe nimic pentru că observă toba ce stătea tăcută lângă patul lui Ing. Inima i-o luă la trap. Oare ce o să se întâmple?

— Ce vrei să spui?

— Toba, Sior. Trebuie să batem nenorocita aia de tobă altfel își vor da seama și vor veni mai mulți…

— Nu toba, se auzi glasul înfundat al lui Ing, după care rămase în aceeași poziție cu ochii ațintiți în întuneric.

Sirona simțea o durere crâncenă ce se plimba fără jenă prin întreg capul. Pielea părea să-i ia foc iar durerea o cuprinse fără nici o remușcare. Încă mai simțea pumnul pe care i-l dăduse sperianul în stomac, la fel de tare precum îl simțea pe cel pe care îl primise în buză. Spre norocul ei cel de-al doilea pumn fusese destul de șters altfel ar fi rămas fără câțiva dinți, iar fața ei ar fi arătat ca o vânătă. Însă, în momentul în care s-a lipit de zid toată viața i-a apărut în fața ochilor ca un film ce se derula tot mai repede. O văzuse pe Niara cu șorțul ei negru, îl văzuse pe Troten ce încerca din răsputeri să-i arate un nou exercițiu și pe Sior ce încerca să mânuiască un arc, dar destul de stângaci. Chiar și atunci, în clipele acelea, gândi că fratele ei nu-i seamănă deloc. Chiar și atunci simți că ar fi trebuit ca ea să fie băiatul și că se făcuse o greșeală la nașterea lor. Ce putea ea să facă? Îl iubea pe Sior dar era evident că ea avea puterea necesară de-a trece prin toate astea iar el nu. Se văzuse chiar din ziua în care Niara îi anunțase că aveau să plece să-și întregească armata. Blestemata aia de armată care nici măcar nu exista. Totul era blestemat în jurul lor. Totul!

Lăsă să i se vadă întreaga dantură atunci când schiță o grimasă provocată la vederea mâinii lui Sior. Era mai rău decât s-ar fi așteptat. Dar el, de data asta, era curajos. Nu spunea nimic. Poate că nu îndrăznea, poate că îl cuprinsese frica iar spaimele sunt mai reale decât durerile. Sau, poate, pur și simplu nu vroia s-o mai bată la cap și cu problema asta. Cu toate că, era destul de grav, constată fata. Dar nu avea timp acum de mâna lui. Trebuia să-l facă pe Ing să meargă pe picioarele lui, altfel nu ar fi avut cum să iasă și blestematul ăla de Tio, oare unde întârzia

atât? Dar nu avu timp să-și finalizeze gândul căci un sunet ca bătaia unui picior în piatră se auzi din depărtare.

Sior îngălbeni pe loc. Parcă îmbătrânise cu cel puțin zece ani, așa, deodată. Sirona îi puse degetele pe buze și-l îndemnă să-i toarne pe gât lui Ing una din băuturile misterioase. Băiatul șovăi pentru o clipă, dar ea nu-i dădu timp să se tocmească prea mult aruncându-i o privire rece.

Mâna lui Sior tremura pe sticluța în formă de pară cu lichid albastru. Se tot întreba dacă chestia aia nu l-ar fi putut face pe Ing și mai mototol decât era. I-o duse la gură cu teamă și atunci… poc, sticla se sparse pe pardoseala de piatră aducând cu sine un zgomot sinistru. Sirona îi aruncă o altă privire, de data asta, ucigătoare. Tânărul îngheță dar luă repede o altă sticlă în care nu se zărea nimic și i-o puse la gură.

Nu era sigur că Ing a înghițit ceva dar, nici de contrariu nu era prea convins așa că așteptă cu sufletul la gură să se întâmple ceva.

Bong… poc, poc, poc, poc… bong, bong, se auzea, tot și tot mai aproape. Fata îi făcu semn să facă liniște și dispăru în bezna coridorului. Făclia sperienilor lumina din spate, dar ea nu a avut timp să observe. Pardoseala avea umbre misterioase în bătaia focului, ce-i călăuzeau pași cu înșelăciune. Un scurt curent de aer trecu deasupra făcliei și pentru o clipă totul păru schimbat apoi reveni la normal. Zeci de umbre dansau pe pereți fără noimă producând un spectacol sinistru și apoi iar: bong… poc, poc, poc, poc… bong, bong. Fata rămase nemișcată. Era clar că sunetul venea spre ea chiar mai repede decât s-ar fi așteptat. Și-a scos spada și s-a lipit de perete. De acum sunetele se transformară în șuierături, asemănătoare cu cele ale unui șarpe: „Fă să nu fie un șarpe”, gândi îngrozită.

Liniștea se lăsă apăsătoare apoi un ecou mai mult șoptit se zbătu între pereți ajungând direct la ea:

— Sirona, Sior…

Pentru o clipă strânse cu și mai multă putere spada în mână după care se relaxă lăsând mâna să-i cadă pe lângă corp; „Tio”, gândi fără să poată rosti cuvintele și un zâmbet i se întipări pe față. Erau ca și salvați:

— Tio! țipă cât putu de tare. Aici, urmează-mi vocea!

Pașii apăsați se auzeau tot mai aproape, iar de lângă una din celule se profilă o umbră firavă și ușor aplecată. Sigur, l-ar fi recunoscut oriunde și fără să cugete se aruncă în brațele bătrânului aruncându-l aproape pe spate:

— Gata, o mângâie el. Suntem aici.

Ah… glasul lui. Niciodată nu fusese mai fericită să-i audă glasul și să-i vadă chipul îmbătrânit. Nu! Cu siguranță că nu existase o bucurie mai mare. Și câte se adunaseră în mintea ei. Își închipuise că vor apărea alte gărzi și altele așa la nesfârșit și până la urmă trupul i-ar fi rămas acolo dar nu înainte de-a da tot ce e mai bun din ea. Acum știa că sunt salvați:

— Unde sunt ceilalți? întrebă fata.

Dar chipul lui… Și dintr-o dată și-a dat seama că ceva s-a întâmplat. Ceva groaznic:

— Păzesc intrarea, șovăi bătrânul. Să plecăm de aici. L-ați găsit pe Ing?

Ea aprobă din cap dar, ar fi vrut să-l întrebe însă nu reuși. Îl conduse fără să șovăie în celulă.

Sior era la fel de palid precum îl lăsase iar Ing la fel de inconștient. Tânărul sări în brațele bătrânului asemenea Sironei doar că el lăsă să-i scape câteva lacrimi pe care nu și-ar fi permis să le verse în compania Sironei. Tio îi studie mâna cu repeziciune apoi privi la cei doi sperieni ce erau întinși ca niște covoare de proastă calitate:

— Urâtă treabă, constată în timp ce îi studia mâna lui Sior. Foarte urâtă!

Ing deschise ochii, larg, dintr-o dată și privi spre Tio. Fața i se destinse lăsând barba să-i acopere în întregime trăsăturile. Apoi o căută pe Sirona. Era acolo. Știuse el că îi auzise vocea. Știuse!

— Sirona…, îngână abia, abia!

Nu îl lăsară să vorbească. Tio îl fixă pe umărul său așa cum fixezi un bețiv și îl ajută să se ridice. Sirona îl sprijini pe partea cealaltă ducându-i mâna, moale, de după gât. Avea să fie istovitor, constată fata, Ing atârna destul de greu:

— Și, ce s-a întâmplat? catadicsi în cele din urmă să întrebe.

Tio nu o privi. De altfel nici nu ar fi putut însă scoase un oftat cutremurător:

— Șarama… suntem pierduți!

— Și apoi, toate se vor sfârși într-o durere fără de margini iar lumea se va naște iar și iar, din durere, și va trăi în durere pentru eternitate, șopti Ing.

Sior se opri brusc. Privi spre cei doi ce păreau să nu fi auzit mare lucru din ceea ce spusese Ing:

— Ce a spus? întrebă acesta.

Tio oftă din nou. De data asta era un oftat ce îți rupea sufletul în mii de bucățele:

— Șarama este prizonieră! Destinele nu ne mai aparțin!

Bineînțeles că Șarama era prizonieră. Destinul fiecăruia era prizonier. De acum totul avea să se schimbe. Oameni, a căror viață ar fi trebuit să fie roditoare, aveau să sufere și să moară. Luptători, ce ar fi trebuit să câștige lupte, aveau să piardă. Acum totul avea să fie pe dos și asta doar din pricina acelei cărți nenorocite:

— Trebuie să putem face ceva, spuse Sior cu convingere după care scoase un sunet înfundat de durere. Trebuie!

Tio se opri pentru o clipă. Ing era destul de greu și avea nevoie să-și odihnească, doar puțin, picioarele:

— Noi, voi, nu putem să facem nimic. Asta nu mai depinde de voi.

— Dar de cine? se alarmă tânărul.

— Și apoi, toate se vor sfârși într-o durere fără de margini, iar lumea se va naște iar și iar, din durere, și va trăi în durere pentru eternitate, șopti din nou Ing.

Tio îi aruncă o privire scurtă:

— Poate că de el. Cine știe? Asta e o altă profeție.

— Dar ce tot bombăne acolo? chestionă Sirona.

Bătrânul îi înșfăcă din nou brațul bărbatului și se puse în mișcare:

— Pai, cred că spune ceva din vechea Șarama.

Fata se opri ca și trăsnită. Pe chip i se citi disperarea, uimirea și înțelegerea:

— Vrei să spui că mai există o Carte?

— A existat, replică tăios bătrânul. A avut aceeași soartă ca și asta. „Și apoi, toate se vor sfârși într-o durere fără de margini, iar lumea se va naște iar și iar, din durere, și va trăi în durere pentru eternitate”. Asta înseamnă durere. Șarama este îndurerată și…, se opri ca trăsnit

privindu-l lung pe Ing. Pe toți diavolii, de ce-i vorbește lui?

— Îi vorbește? se minună Sior.

Gemenii își încrucișară privirile uimite:

— Sigur, murmură fata. Și când am ajuns aici tot asta făcea. Recita ceva din vechea Șarama. Sigur că da, Cartea îi vorbește.

— Dacă suntem norocoși, adăugă Tio, atunci îl avem chiar lângă noi pe cel ce trebuie s-o dezrobească.

— Asta da noroc! concluzionă Sior.

— Dacă nu mai are inelul tău, se înfurie fata care își aminti adevăratul motiv pentru care îl salvaseră, s-ar putea ca Șarama să rămână fără salvator.

Ajunseră în camera de gardă fără ca măcar să își dea seama. Sirona îl lăsă pe Ing să cadă pe lespede în timp ce-și întindea spatele. Doi ochi sticloși o priveau de sub masă cu mare interes:

— Liort, murmură ea. Mă bucur să te văd.

Motanul le sări în brațe și-i mângâie pe ambii cu afecțiune. De dincolo de ușă se auzi o bubuitură și apoi strigătul de victorie al piticilor:

— O să-l chem pe Hioram să-l care pe Ing, îi anunță Tio. Pericolul nu s-a terminat aici, iar noi avem nevoie să ne folosim spadele.

Sior își privi palma ce nu se oprise din sângerat:

— Nu știu dacă…, încercă să se justifice.

— O să faci față, i-o tăie scurt bătrânul.

Dincolo de ușă un grum bloca trecerea și un sperian rămăsese agățat de perete. Abia acum Sirona constata că nu greșise atunci când s-a gândit la: „Drumul Oaselor”. Pereții erau tapați cu oase ale căror cartilagii supurau. O cuprinse o greață fără margini. Dacă stătea să-și amintească… Mai bine nu, dar nu se putu abține. Hainele ei erau pline de substanța aceea. Îi veni să urle de groază, de silă, de spaimă. Abia, abia își înăbuși un urlet provenit de undeva din afara ei. Oare ce trebuia să mai îndure?

Când Hioram își făcu apariția uită pentru o clipă de oasele ce tapau pereții în modele complicate. Uriașul părea mai grotesc decât ultima oară când îl zărise. Chipul îi era mai grav iar trupul parcă îi crescuse. Nici măcar nu a catadicsit să-i zâmbească. Îi era silă. Silă! De tot ceea ce o înconjura, de tot ceea ce… Poate că, până la urmă, Sior era mai cu capul pe umeri decât ea. Încercă să se îmbărbăteze dar de cum păși pe holul luminat, scârba și

dezgustul o cuprinseră şi mai tare. Avea să moară în locul ăla blestemat fără să mai vadă vreodată lumina soarelui. Şi cel mai rău era că, avea să moară gândindu-se la oase şi la lichidul ce se scurgea prin ele.

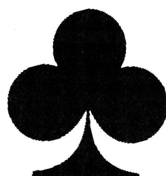

Marea Carte se închise. Avea să rămână închisă şi plină de sângele celui sacrificat până când cel destinat să o salveze avea să vină. Se schimbase întru totul. Nimic nu mai aducea a vechea Şarama. Nimic nu mai era aidoma. De acum întunericul avea să se lase iar lumea avea să cunoască agonia.

„Întunericul se va abate. Pentru o zi sau pentru o eternitate. Durerea se va transforma în haos, în ură, în nimicire şi totul va pieri încet-încet, ca scâncetul unui copil. Şi când lumea va renaşte păcatele îi vor fi mai mari căci va renaşte din sângele jertfit, sângele ce va aduce blestemul noilor generaţii”.

Morde (Cartea Spiroţilor).

CAPITOLUL V
LUPTA DIN ÕSSEAT

Pescarii își aruncară năvodul și se întinseră pe iarba umedă. Stelele se încrucișaseră într-un joc nebunesc:

— Prevestesc ceva rău, șopti pescarul mai bătrân, pentru a nu speria peștii.

— Cum pot stelele să prevestească? se interesă tânărul în timp ce aruncă un al doilea năvod.

Bătrânul scoase pipa și o aprinse în liniște dar fără să își ia privirea de la cer:

— Destinul poate fi citit în stele, îl informă. Iar acesta se transformă în cuvinte și în litere ce mai apoi sunt scrise de mâna nevăzută a Șaramei. Dar în seara asta nu cred că mâna nevăzuta va scrie ceea ce văd eu.

Tânărul pufni în râs. Bineînțeles că nu credea o vorbă dar interlocutorul său părea să nu observe și continuă pe același ton șoptit și grav:

— În noaptea asta… Salvatorul va muri.

Nu mai era lumină pe coridoarele de piatră. Doar torța Sironei mai lumina slab aruncându-și flăcările, roșiatice, asupra siluetelor mici ale piticilor ce înaintau obosiți. Hioram îl căra pe Ing ce din când în când dădea semne că își revine după care cădea în aceeași visare profundă.

Sior, încă simțea cum venele îi zvâcnesc de durere. Sângele se închegase pe mâna, ce acum semăna cu ceva pământiu. Nu mai simțea foamea sau frigul ce se abătuse în fundul muntelui. Nu mai simțea nici oboseala, durerea dându-i prea multă bătaie de cap în acele momente. Ar fi dorit s-o roage pe Sirona să facă una din vrăjile ei dar nu îndrăznea. Fata arăta mai mult ca moartă decât vie. Ochii albaștri, acum erau injectați cu firicele roșii, iar chipul îi era alb ca laptele. Abia dacă își mai putea ridica picioarele, iar mâinile i se bălăngăneau fără noimă pe lângă corp. Nici Tio nu arăta mai bine. În ultimul timp bătrânețea i se accentuase. Ochii îi ieșiră din orbite făcându-l să semene cu un brotac, bătrân și posac.

Nici unul nu era sănătos. Drumul părea mai greu acum iar ieșirea părea să fie undeva la capătul infinitului. Din când în când se opreau încercând să-și recapete puterile. Doar apa, destul de clocită, le mai alina cât de cât suferințele. Mâncarea era mult prea tare și cu toate astea încercau să își aline foamea ori de câte ori aveau răgaz.

Flacăra pâlpâii de câteva ori și s-a stins lăsând întunericul să pună stăpânire.

Mergeau în liniște doar respirațiile greoaie lăsând în urma lor mici sunete. Nu mai știau cât timp trecuse de când mergeau pe holuri înguste, largi, luminate sau neluminate. Poate că trecuseră ore sau poate zile, nimeni nu mai avea o noțiune a timpului.

În realitate nu trecuse decât o oră, doar că, greutatea din picioare nu îi mai lăsa să simtă asta. Oboseala se făcuse simțită și cu toate astea continuau să meargă și să meargă.

Turzd privea în gol în sala tronului. Nimic nu îl mai mulțumea în ultimul timp. De când o pierduse, atât pe Rufina cât și pe Sirona, nu se mai putea gândi la altceva decât la răzbunare. Nu era sigur pe care din cele două o ura mai mult. Pletele îi crescuseră rebele acoperindu-i ochii ce păreau foarte obosiți. Se întinse pe tron întinzându-și picioarele lungi. Oare cât timp avea să mai aștepte până când le va întâlni pe cele două? Și, oare, ce avea de gând să facă atunci cu ele?

Pe Rufina cu siguranță că avea s-o ucidă fără să cugete. Trădătoarea aia nenorocită. Vrăjitoarea aia fără minte. Oare unde i-o fi fost capul Sironei atunci când a ajutat o vrăjitoare periculoasă să evadeze? Poate că era și vina lui pentru că nu îi vorbise despre asta cu toate că era aproape sigur că nu l-ar fi crezut. Sirona nu l-a plăcut din prima clipă; ce șansă să fi avut să o convingă de ceva destul de evident… Și trădătorul ăla de pitic… o, ho… el avea să plătească mult mai scump, el și toată nația aia de creaturi minuscule ce le-ar fi putut strivi doar cu talpa goală.

Sigur că se gândise să le declare război doar că nu era genul lui să își avertizeze inamicul. Avea să-i ia prin surprindere, dar până atunci trebuia să descopere locul în

care erau ascunși. Și atunci, când îi va descoperii, dinții i se dezgoliră într-un zâmbet perfid, Orett avea să fie primul cu capul agățat în suliță. Asta doar așa să le dea o lecție despre ce înseamnă să-l trădezi pe Turzd. Turzd cel Brav, cel Viteaz, cel Invincibil. Atotputernicul Rege Turzd, cel ce nu poate fi învins, cel ce ține întregul Õsseat în palme…

— Mărite, i se adresă o creatură mică, speriindu-l. Mărite, Orett și alți zece pitici însoțiți de doi tineri, un bătrân și de uriașul Hioram, au fost zăriți în culoarele de sud, spuse totul într-o suflare iar atunci când termină își trase suflul clătinându-se ușor.

Regele mării ochii iar fața i se însenină. Își dădu pletele la o parte lăsând privirea liberă:

— Ești sigur?

— Da, Stăpâne, se înclină politicoasă creatura.

— Fantastic, fantastic. Toți oștenii mei să fie gata de plecare. Dacă sunt pe coridoarele sudice în cele din urmă vor ieși în Sala de Est. Îi vom aștepta acolo… da, da.

— Prea bine, Stăpâne, se supuse creatura pornind să-i anunțe pe ceilalți. Regele rămase înmărmurit. Ăsta da noroc. Să îi prindă în muntele lui pe toți.

Nu se așteptase la așa ceva, se pare că Șarama îl iubea în mod deosebit de-i scrisese una ca asta în destin.

Sări din jilț și își studie spada cu atenție. Marea spadă a Regelui Turzd avea să guste, din nou, din plăcerea luptei.

Sala de Est era altfel decât întreg muntele. Pe pereții de piatră își făcuseră loc mici râulețe ce se scurgeau într-un orificiu limpede. Câțiva pești colorați se aventurau în această călătorie reușind în cele din urmă să se odihnească în ceea ce era un luciu de apă. Sala era perfect rotundă fără nici un colțișor scos în afară sau afundat prea mult în perete. O rază, caldă, pătrundea prin tavanul nisipos ceea ce le dădea de înțeles că urcaseră în ultimul timp și acum se aflau destul de aproape de vârf. Poate că de aceea și simțeau frigul mai aprig iar apa era atât de rece că nici nu o puteai sorbi fără ca întreaga gură să nu simtă răceala urmată de o amorțeală deloc plăcută.

Sirona adormise imediat după ce se răcori, urmată de T și de Liort. Piticii făceau de pază, doi câte doi, în timp

ce restul încercau să ațipească pentru câteva minute.

Tio avea grijă de mâna lui Sior. I-o bandajă rupând fâșii scurte din haina sa, dar nu înainte de a i-o spăla în apa rece. Bătrânul nu credea că mâna tânărului își va mai reveni vreodată. Din câte își dăduse seama toate oasele fuseseră rupte și doar printr-o minune avea să se mai refacă.

Hioram îl lăsă pe Ing cu stările lui bizare și se întinse pe pământ încercând să adoarmă. Ing nu se simțea prea bine. Din când în când avea fierbințeli ce-i colorau obrajii, iar alteori era rece ca moartea. Uneori părea că știe unde se află și vorbea destul de coerent, iar alteori vorbea în dodii și dădea de înțeles că habar nu are cine e sau unde e. Nimeni nu se chinuise să afle ce se întâmplă de fapt cu el. Nimeni nu-i acordase atenție, fiecare fiind mult mai preocupat de sine și de stările personale.

Ing visă. Își visă părinții ce o legănau pe surioara lui într-un pătuț făcut din nuiele colorate. Cerul era limpede și stăteau cu toții în grădină lângă copacul cel bătrân pe care regele îl tăiase cu câțiva ani în urmă. Zeci de flori îi umpluseră nările cu miresmele lor parfumate. Stătea în brațele regelui și cântau împreună un cântec de leagăn pentru surioara lui. Ce ochi mari avea și ce privire, de parcă toate stelele se adunaseră într-însa. Cerul se întunecă iar el rămase singur. Undeva mai în față zeci de persoane îmbrăcate în hainele morții conduceau pe cineva pe ultimul drum. Se trezi iar strigătul lui îi trezi și pe cei doi pitici ce adormiseră în timpul străjii:

— Aurora!!

Sirona se ridică greoi și se duse lângă el. Ardea! Mult mai rău decât până atunci. Rupse o fâșie din cămașa ei murdară și o înmuie în apă. I-o puse pe frunte și așteptă ca tânărul să deschidă ochii:

— Sirona, rosti atât de calm.

— Sunt aici. Taci și odihnește-te!

— Inelul e la mine, încercă să zâmbească. Nu am cedat nici o clipă, și băgă mâna în buzunarul de la piept scoțând inelul bizar. Fata îl luă și îl ascunse bine printre hainele ei.

— Liniștește-te, Ing, îi șopti ea. Totul va fi bine.

Din figura lui se vedea că nu o crede sau, poate, că el nu credea asta. Nu! Nu credea asta. În curând avea să se întâmple ceva și el știa. Simțea.

„Întunericul se va abate. Pentru o zi sau pentru o eternitate. Durerea se va transforma în haos, în ură, în nimicire și totul va pieri încet-încet, ca scâncetul unui copil. Și când lumea va renaște păcatele îi vor fi mai mari căci va renaște din sângele jertfit, sângele ce va aduce blestemul noilor generații”.

Făcliile înconjurară Sala de Est acolo unde toată lumea era afundată într-un somn profund. Sior scânci ceva și se întoarse pe partea cealaltă simțind răceala pardoselii. Hioram sforăia în timp ce piticii se băgaseră unul în celălalt încălzindu-se.

T se trezi amețit. Mirosul! Mirosul nu îl înșela erau în pericol. Îl trase pe Liort de coadă trezindu-l:

— Crezi că a venit timpul? întrebă câinele.

— Cred, doar, că destinul ne va aduce nenorociri și acestea vor începe în seara asta.

Motanul se arcui armonios și își făcu loc printre trupurile adormite oprindu-se lângă Sior:

— E timpul să te trezești, miorlăi ușor. E timpul să ne trezim cu toții.

Băiatul deschise ochii și vru să alunge pisica cu o mână, dar se răzgândi atunci când zări o mică pată de lumină dincolo de sală. Sări în picioare dar fără să facă zgomot și încet-încet îi trezi pe toți.

Hioram era cel mai nedumerit. Se obișnuise atât de mult cu întunericul și cu spaimele acestuia că nu mai era în stare să facă diferența dintre acesta și lumină. Vru să spună ceva, dar fu oprit cu un, sttt, nervos din partea celorlalți.

Sirona și Tio își traseră spadele când auziră pași îndreptându-se spre ei. Pentru o clipă zăriră o siluetă deșirată în capătul intrării, apoi, Sirona îl recunoscu…

— Turzd!

— Prințesă, făcu o reverență politicoasă.

Orett sări în fața fetei ridicând deasupra capului o spadă mică și ușor ruginită în vârf:

— Nu îți dau voie să-i faci rău! zbieră piticul.

— Nici nu ți-am cerut ție voie, spuse acesta pe un ton impertinent. Prințesă, i se adresă, din nou, fetei pe un

ton mieros. Am două variante pentru tine: ori vii cu mine de bună voie, ori luptați.

Fata făcu o grimasă. Își roti privirea în jur și îl zări pe Ing în picioare cu spada în mână. Încă se clătina, dar era posibil să reușească:

— Să vin cu tine să ce? interogă ea ușor ironic.

Regele se sprijini în spadă și o privi drept în ochi:

— După cum știi, mi-ai răpit mireasa. Cred că trebuie să-i iei locul. Așa mi se pare corect.

— Peste cadavrul meu! urlă Ing, din spatele Sironei.

— Oh… dacă ăsta e prețul, țin să îl onorez, zâmbi Turzd cu bunăvoință.

Sior încă mai încerca să țină spada în mână, dar nu era nici o șansă. Nu avea decât să se descurce cu stânga atât cât putea de bine. Din locul în care stătea nu îl vedea prea bine pe Turzd, dar bănuia că nu i-ar fi prea greu să-l omoare.

Regele îi cerceta cu privirea, când a simțit că pornește în zbor către perete. Lovitura fusese dură și venise direct din pumnul uriașului. Zeci de creaturi apărură de după ziduri când își auziră suveranul urlând de spaimă și durere. Hioram îi prinse pe doi dintre ei și îi aruncă lângă Turzd. Aceștia se opriră în perete cu un sunet înfundat.

Regele se ridică și își recuperă spada în grabă, sărind asupra lui Orett. Piticul încrucișă spada cu cea a regelui. Știa să mânuiască destul de bine acea unealtă și nu avea de gând să se lase bătut. Fusese prea mult timp asuprit de acest tiran al muntelui. De ambele părți se simțea dorința răzbunării. Lupta devenise destul de aprigă într-un răstimp, relativ, scurt.

Hioram continua să strivească câte doi-trei deodată și cu toate astea detașamentele erau tot mai numeroase, iar numărul creaturilor creștea impresionant de mult. Sior se descurca greu, dar nu se dădea bătut. E drept că mișcările îi erau mai greoaie din pricina faptului că mânuia spada cu stânga, dar avea să se obișnuiască în scurt timp. Sirona lupta cu înverșunare așa cum făcuse întotdeauna. Mâna îi era fermă și mai puternică ca niciodată și avea aceeași dăruire și aceeași ură față de dușmanul său. Nimic nu ar fi putut-o îndupleca în aceste momente.

Tio făcea față la fel de bine ca înainte. În mâna lui nu se cunoștea bătrânețea, părea tânăr și în formă și ori de

câte ori mişca spada părea că întinereşte cu cel puţin zece ani. Ing se descurca tot mai greu. Fierbinţeala persista şi îşi simţea picioarele moi. Nici chiar mâinile nu îl mai ascultau, lăsând de nenumărate ori ca spada să-i cadă din mână. Doi dintre pitici căzură seceraţi de suliţe cu vârfuri groase ce le străpunseră trupurile mici lăsându-le fără suflare.

Orett începuse să obosească, în timp ce Turzd abia ce se încălzea. Lupta dintre cei doi devenise tot mai aprigă. Săbiile li se încrucişau scoţând sunete metalice ce umpleau întreaga sală. Piticul avea avantajul de-a fi mic şi astfel spada lui Turzd îl atingea mai greu. Se băgă pe sub picioarele Regelui şi îl tăie cu înverşunare la pulpă. Acesta căzu în genunchi urlând de durere şi blestemând, dar se ridică repede într-un picior simţind cum tăişul spadei îi urmăreşte ceafa. Pară lovitura piticului cu chiu cu vai. Trebuia să se ţină într-un picior dar asta nu îl împiedica să mânuiască sabia ca un adevărat maestru. Piticul zâmbi răutăcios când încercă să îl atingă cu vârful spadei în stomac, însă Turzd făcu o mişcare agilă şi reuşi să se ferească din calea loviturii ce ar fi putut să-i fie mortală.

Ing începuse să ameţească de-a binelea. Ochii i se împăienjeniseră şi abia dacă îşi mai putea vedea duşmanul. Tio se duse lângă el, intuind ceea ce se întâmplă, şi scăpă repede de cei doi atacatori, ajutându-l apoi pe Ing să se aşeze. Bătrânul se aventură din nou în luptă acolo unde victimele cădeau ca secerate sub lama spadei lui.

Sior începuse să se descurce tot mai bine cu mâna stângă. Sabia îi asculta comenzile, iar capetele creaturilor cădeau unul după altul.

Sirona îşi pierduse răbdarea şi începu să arunce asupra lor cu mici bulgăraşi de foc, ce explodau în flăcări, intraţi în contact cu trupurile creaturilor. Gemete şi urlete împânziseră întreaga încăpere. Unii se aruncau în apă încercând să scape de agonie în timp ce alţii alergau înnebuniţi pe coridoarele ce duceau în aripa de Nord a muntelui. Fetei îi plăcea la nebunie lupta aceasta. Din punctul ei de vedere avusese o idee strălucită atunci când a creat primul bulgăre şi când a zărit cu câtă repeziciune se întind flăcările pe trupurile inamice.

În cealaltă parte, Hioram şchiopăta. Una din suliţe îi intrase în pulpă făcând piciorul să sângereze destul de

abundent. Nu reușise să o scoată și nici nu ar fi avut timp căci zeci de creaturi se năpusteau asupra lui încercând să îl atingă cu sulițe sau spade. Uriașul scoase un urlet înfiorător făcându-i pe câțiva să fugă unde or vedea cu ochii. Cei mai curajoși, însă, rămaseră pe loc, ușor înspăimântați, dar destul de hotărâți să doboare bestia.

Orett reuși să îi mai facă o rană superficială Regelui, deasupra abdomenului. Turzd se simțea destul de rău, dar nu vroia să se dea bătut și apoi lovitura veni ca un fulger. Ing se ridicase și cu ultimele puteri îl lovi în moalele capului cu mânerul spadei. Regele simți cum picioarele îi fug de pe pământ, iar în fața ochilor se lăsă o mantie neagră. După care căzu provocând o bubuitură puternică. Ing căzu, în genunchi, lângă Turzd. Acum se simțea și mai amețit. Orett îl trase din mijlocul luptei ducându-l lângă unul din pârâiașele din perete. Îl stropi cu apă asigurându-se că poate să aibă grijă de sine și se avântă iar în luptă.

Hioram căzu în genunchi zguduind pământul. O suliță îl nimerise în umăr și apoi alta și alta, una lângă alta ca niște ace înfipte în ghem. Furia uriașului deveni orbitoare, de acum dădea în tot ceea ce mișca, agitându-și brațele cu frenezie. Creaturile se dădură din calea lui simțind pericolul, doar câteva mai înalte și mai puternice mai încercau să îi strivească trupul în vreo lamă. Tio veni în dată lângă uriaș încercând să-i elimine atacatorii, dar în scurt timp și el fu rănit la braț și fu nevoit să se retragă până avea să-și panseze rana.

Sior încă le făcea față chiar dacă valuri-valuri de creaturi, mici, înalte, urâte, schimonosite se abăteau asupra sa. Se năpusteau ca nebunii, urlând și țipând ca din gură de șarpe. De acum tânărul începu să simtă dureri în tot trupul, dureri precum cele provocate de vânătăi. Îi aruncă o privire rugătoare Sironei ce tocmai îi reteza capul unei creaturi bizare, după care veni lângă el. Alți trei pitici fură răpuși și căzură pe pardoseală lângă celelalte trupuri ce zăceau răpuse. Orett încerca să facă față, dar simți o împunsătură ce-i străbătu întreg stomacul. O suliță, ceva mai mică, îi străpunse stomacul și îi trecu prin spate. Dar el nu simțea decât o străfulgerare mică, dar nu, nu semăna cu o durere adevărată. Sirona îl privea încremenită. Aproape că nici nu mai vedea altceva. Orett se mișca în ciuda suliței care

îi străpungea trupul. Dădea cu spada în stânga și în dreapta fără să-i pese de absolut nimic, nimic…

Fata se năpusti spre el și-l trase din luptă ajutându-l să se așeze lângă Ing:

— Orett, rosti înlăcrimată. Ești rănit.

Piticul zâmbi. Abia acum simțea acea durere năprasnică. Acum vedea cum îi șiroiește sângele printre degete, vedea vârful suliței ce îl privea amenințătoare. Simțea că leșină:

— Sirona…, și căzu ca și mort.

Fata îi căută inima. Încă mai bătea. Trebuia să facă ceva, acum, repede. O namilă se năpusti asupra lor. Ing sări în picioare amenințând-o cu spada. Și, atunci, căzu. Căzu străfulgerat de o săgeată ce venea din celălalt colț al camerei. Săgeata intră direct în inimă, iar sângele începu a curge vijelios. Sior veni lângă ei ținând piept bestiei. Fata privea pierdută. Se duse lângă Ing. Ochii lui erau larg deschiși iar gura i se mișca spasmodic. Chipul Sironei se umplu de lacrimi. Nu putea să fie adevărat. Nu accepta asta:

— Nu te-am trădat, șușoti Ing și își dădu și ultima picătură din suflet, dar nu înainte de a-și revedea întreaga familie. Pereții, tapetați cu tablouri, din ascunzătoarea felienilor. Și o ultimă voce îl conduse spre moarte: „Stigandr a fost cel din urmă Rege”, zâmbi.

Privirea îi rămăsese ațintită asupra ei. Nu era o privire înspăimântată, ci mai degrabă resemnată. Fata îi sărută fruntea. Nu mai auzea zgomotul din jur, nu îi mai vedea decât privirea lui Liort, calmă și înțelegătoare. Se lăsă pe spate lăsând apa să-i șiroiască pe chip. Pierduseră. De data asta pierduseră. Iar ochii i se închiseră acoperiți de lacrimi grele.

Hioram încă mai strivea la cei ce se apropiau de el. Durerea din braț și din picior aproape că dispăruse. Doar furia îl mai alimenta și avea suficientă. Turzd și-a revenit și privea amețit în jur. Încercă să se retragă simțind cum durerea din picior nu-i dă pace, dar T îl aștepta. Își scoase colții la iveală și mârâia fără oprire. Regele se târî mai în spate încercând să scape de fiară când simți gheare coborându-i pe șira spinării. Liort îl încolțise. Îl zgâria cu putere lăsând dâre adânci, usturătoare și sângeroase.

Turzd încercă să smulgă pisica din spatele său dar aceasta își înfipse bine „armele” așa că se lăsă bătut și leșină.

Armata regelui se împuținase. Doar câteva creaturi mai stăteau în picioare. Tio le secera fără milă, la fel și Sior. Hioram își strivi ultimele victime după care își trase sulițele din braț și din picior așezându-se zgomotos lângă apă. Sior și Tio îi speriaseră și ei pe cei din urmă. Doar cei cinci pitici, rămași în viață, mai țineau piept câtorva obosiți. Când totul se termină Sala de Est arăta ca un câmp de luptă. Abia dacă mai aveau pe unde trece de trupurile răpuse.

Într-un colț o zăriră pe Sirona, ce părea, inconștientă. Tio se repezi spre ea. Era în viață, iar asta îl liniști. Lângă ea îl zări pe Orett zbătându-se între viață și moarte și pe Ing…

Bătrânul își scoase pălăria și rămase în tăcere în picioare. Apoi făcu, din hainele atacatorilor, un foc mic în care încinse lama spadei. Rupse vârful lancei, ce-l chinuia pe Orett, iar restul o scoase prin spate. Puse lama încinsă pe rană în încercarea de-a o cicatriza. Piticul scoase un țipăt îngrozitor și leșină:

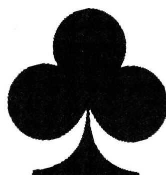
— E mort, mormăi și Sior, ce nu își putea stăpâni lacrimile. Dacă aș fi știut că-l ducem direct la moarte…, și sughițurile nu îi mai dădură prilejul de-a vorbi. Piticii se strânseră în jurul lui încercând să-l îmbărbăteze.

Pierderile erau mari, iar rănile sufletești erau cele mai dureroase.

„Când, Salvatorul, va muri omenirea va descoperi durerea. Căci, întreaga lui durere se va revărsa asupra lor, dar vor cunoaște și dragostea și compasiunea. Doar Cartea va rămâne înlănțuită până când pasărea va redeveni om”.

Cartea cunoașterii.

CAPITOLUL VI
MORMÂNTUL

Camerele piticilor le oferiseră încă o dată adăpost. Orett își revenise, nu de tot, datorită intervenției lui Tio, iar acum stătea la căpătâiul Sironei care refuzase să mai deschidă ochii. Pe Hioram îl găzduiseră într-un fel de hambar. Dar aveau grijă de el și se îngrijeau ca nimic să nu-i lipsească.

Sior, de asemenea, căzuse într-o tăcere din care cu greu avea să mai iasă. T și Liort erau lângă el, dar nu îi alina cu nimic lucrul acesta. De când se afla acolo îl visase de nenumărate ori pe Ing căzând cu săgeata înfiptă în inimă. Se trezea în miez de noapte încercând să se convingă că a fost doar un vis, dar când redevenea conștient îl năpădeau lacrimile ce nu se mai opreau până la ora micului dejun.

În schimb, sora sa, era mult mai rău. Mintea ei refuza să se mai trezească. Refuza să iasă din acea stare. Visa mai tot timpul că se află în cea mai înaltă cameră a Turnului. Turnul Morții. Învăluit în ceață deasă și beznă; mister și agonie. Doar pe sine se vedea acolo în lumina palidă a unei lămpi ce pâlpâia în bătaia vântului. Cântecul lui Fawrr o întrista și mai tare. Umplea întunericul cu glasul său trist, umplea Nimicul cu vaietul său. Chiar și vântul se oprea în loc din când în când ascultând vorbele pline de mister pe care le purta melodia.

Sirona a văzut masa. Masa mică din lemn vechi pe care, odinioară stătea, Șarama. Praful, încă, îi mai contura forma. Era mare! Așa o vedea ea. Mai mare decât orice altă carte. Aproape că o putea vedea cu ochii minți. Probabil că, de cele mai multe ori, se deschidea asupra unui suflet și-i studia destinul. Uneori intervenea, alte ori aștepta să vadă ce se întâmplă. Pe pardoseala veche, din lemn și piatră, era aruncată o pelerină neagră. Pesemne că acolo fusese ucis Gardianul. În dreapta ei zări o oglindă. Era spartă în trei. Nu era o oglindă asemănătoare celor cu care se obișnuise. Era una obișnuită ce-i arăta chipul în cele trei spărturi.

Fereastra se deschise și vântul pătrunse în încăpere. Parcă auzi cum Șarama își răsfoiește foile și se oprește

asupra destinului. Sigur! Se oprise doar că, Ea, cea mai mare dintre cărți nu era acolo. Și totuși parcă ar fi fost vie sau moartă, și și-ar fi lăsat o parte din suflet în Turn. Ea știa că s-a deschis. Ba, chiar, vedea și asupra cui s-a deschis. Putea să citească literele de foc ce luminau, invers, în oglindă: INGVARR – SALVATORUL A MURIT. Imaginea se schimbă. Doar în mijlocul speculului își mai putea vedea chipul. În celelalte două părți erau două imagini diferite. Cea din dreapta îi arăta un mormânt. Era un mormânt diferit; mare, făcut din sticlă. Ea era acolo doar că arăta altfel. Cu siguranță că arăta altfel. Oarecum știa că este cea ce veghează mormântul. Avea părul mult mai lung și alb ca neaua, chiar, și ochii îi erau albi, și pielea, și veșmântul. Veșmântul său, rochia aceea ce nu-i acoperea umerii și se cambra pe corp ca o mătase neprelucrată. Era bizar. Prea bizar!

În partea stângă era imaginea a doi pescari ce priveau cerul înstelat. Cel bătrân părea trist ca și cum ar fi știut că de acum încolo întunericul avea să domnească.

Atunci și-a dat seama. Nu avea să mai vadă lumina soarelui pentru mult timp de acum încolo. Șarama… Șarama… Zoharul… Morde, dispăruseră toate. De parcă… nu, nu, nu… și sunetul lui Fawrr aduse din nou durerea. Era durerea ei, durerea Șaramei, durerea omenirii:

— Beznăăăăăăă! se trezi urlând. Beznăăăăăă!

Se trezi înspăimântată. Avea mâinile albe. Albe ca moartea. Degetele i se alungiseră anormal de mult, iar unghiile îi crescuseră, la fel de albe ca ale unui cadavru. Închise ochii: „Totul este în mintea mea”, încercă să se calmeze; „Doar în mintea mea!”.

Trase pătura de pe ea. Veșmântul… și leșină înainte de a-și duce gândul la capăt.

Mormântul Doamnei Albe!

„Moartea își va arăta chipul, alb, ca neaua, cald precum dorința, veșnic și frumos. Moartea va coborî printre noi și ne va arăta calea”

Cartea Cunoașterii.

Sirona deschise ochii. Camera era cufundată în beznă, doar flacăra din șemineu pâlpâia plăpând. Își privi mâinile. Erau zgâriate și pline de vânătăi, dar erau normale. Își lăsă capul pe spate răsuflând ușurată: „Ce mai coșmar”, gândi. Da, ce mai coșmar. Nu știa cât de real fusese dar cu siguranță îl simțise. Simțise totul ca și cum ar fi fost acolo. Oh… cât fusese de bizar. Dar acum era mai liniștită. Doar gândul că Ing a dispărut, o mai chinuia. De fapt, o durea, o durea teribil. Își simțea inima plină de ură și durere. Aproape că simțea fizic junghiul ce o înțepa cu răutate, junghiul ce nu îi dădea pace.

Privi pentru câteva minute flacăra ce se ridica din șemineu. Cât și-ar fi dorit să fie lângă Niara. Cât și-ar fi dorit să fie în casa ei din Tiar acolo unde visele erau, întotdeauna, frumoase; acolo unde ziua începea cu razele soarelui și se termina cu razele lunii. Între stâncile blestemate și binecuvântate, totodată. Unde visele se împlineau, iar fantezia devenea realitate.

Flacăra începea să se stingă conturând umbre mișcătoare pe pereți. Umbre care le asocia cu personaje din viața ei. Se lăsă, din nou, pe spate simțindu-și oasele cum trosnesc. Durerea! Durerea era aproape insuportabilă. Nu știa dacă îl iubise, dar cu siguranță că nu ar fi dorit să moară. Bietul Ing. Și cel mai rău… se simțea atât de vinovată. Poate că nu ar fi trebuit să se ducă după el. Ea îi adusese moartea… Se căută prin buzunare. Era acolo! Inelul era acolo! Pentru prima oară îl studia cu atenție. Două lacrimi se scurseră rebele. A vrut s-o revadă. De aceea l-a păstrat. Începu să plângă aprig…

Ușa s-a deschis lăsând o rază plăpândă să pătrundă în cameră. Fata tresări. Își șterse lacrimile și privi spre silueta mică ce se tot alungea pe pereți:

— Durerea e cumplită, glăsui Orett. Cea mai cumplită dintre toate este moartea. Dar tu ești puternică. Vei putea trece și peste asta.

Nu spuse nimic. Puternică! Nu se mai simțea atât de puternică. Acum se simțea mai slabă ca oricând. Încă avea ochii înlăcrimați, dar el nu putea s-o vadă. Lăsă șiroaiele să-i umple obrajii și oftă.

Orett îi mângâie părul:

— Trebuie să îți revii. Mâine îl vom înmormânta pe Ing așa cum merită un prinț. Acum va fi lângă familia lui. Felienii vor veni să-l ia în noaptea asta. Doar ei i-au mai rămas. Acum ei vor fi familia lui pentru eternitate.

Mormântul! Mormântul! Să se întâmple oare… aidoma visului? Asta o speria cu adevărat, da o speria:

— Mâine vom pleca, i se auzi vocea plângăreață. Nu vom fi aici să ne luăm rămas bun. Nu vom merge la înmormântare.

— Te temi, concluzionă piticul. Te temi și asta nu îți face bine. Trebuie să-ți înfrunți temerile. Știu că e greu să-ți iei rămas bun de la cineva, atunci când o faci pentru vecie, dar trebuie s-o faci. În fiecare zi mor mii de ființe ce lasă în urma lor durere. Mai gândește-te! Sior ar fi bucuros să își poată lua rămas bun, la fel și Tio. Nu lăsa teama să te doboare! Nu lăsa durerea să-ți ucidă sufletul. Fii alături de el pe ultimul drum.

Aproape că-i venea să râdă. În gândul ei, râdea. Același râs isteric ce o cuprinsese după moartea sperienilor. Același râs ce o înspăimânta cum nimic altceva nu mai reușise s-o facă. Era doar teama: „S-o ia dracu'! S-o ia dracu'!", se rățoi la sine:

— Mă voi gândi, spuse pe o voce calmă ce nu semăna cu a ei.

Piticul îi sărută obrajii și se îndepărtă:

— Să nu faci vreo prostie, Sirona! Totul va fi bine, și dispăru în spatele ușii lăsând, doar, pentru o secundă ca lumina din hol să se alungească pe deschizătura ușii.

Dimineața începu agitată. Auzea glasuri de-a lungul holului, tropăieli, șușoteli. Când deschise ochii, Sior era lângă ea. Arăta oribil, de parcă pe el urmau să-l înmormânteze. Nu îndrăzni să-i vorbească doar îl atinse ușor cu vârful degetelor și îi dădu de înțeles că e alături de el. Tânărul schiță un zâmbet, sec, fără nici o însemnătate.

Abia mai târziu fata observă că purta un costum roșu cusut cu fir albastru. Avea cizme maronii și manșete de aceeași culoare. Pe partea cealaltă a patului se afla o rochie, la fel de roșie ca și costumul lui Sior. Vru să întrebe, dar nu avea sens. Cu siguranță că așa se făcea înmormântarea la felieni. Din moment ce avea să fie

înmormântat după datina lor… Dar nu putea. Simțea cum un nou val de lacrimi o năpădesc… nu, nu putea să meargă. Își ascunse fața în palme și își lăsă lacrimile să curgă nestingherite. Sior îi mângâie părul și se ridică:

— O să trecem și peste asta.

Lacrimile i se opriră brusc. Vocea lui… Fusese atât de rece, cum nu o simțise vreodată. Părea atât de departe de realitate. Atât de departe de trupul lui.

Se aruncă din pat și în câteva mișcări își aranjă rochia. Chipul îi părea și mai alb acum, aproape că semăna cu imaginea din vis. Ușa se deschise din nou. De data asta intră Tio îmbrăcat asemenea lui Sior. Părea și mai bătrân în costumația roșie ce-i scotea ridurile în evidență și spatele plecat. Sirona aproape că simți milă față de bătrânul prieten, cel care le-a oferit ajutor necondiționat:

— Prinde-mă de braț, o îndemnă Tio. Sior îi va purta sicriul. Așa a decis Gorka. Tu îi vei fi Preoteasă.

— Preoteasă, și gândurile acelea îi veniră din nou în minte. Aproape că-i venea să urle: „Nu vreau să mă transform! Nu vreau!”, în schimb schiță un zâmbet.

— Da, o să te învețe Gorka ce trebuie să faci. O să-ți fie mai ușor să-ți iei la revedere de la el. O să vezi. Felienii nu cred în moartea sufletului o să fie deosebit, argumentă bătrânul cu mândrie în voce.

Înmormântarea se ținea în Sala Mortuară a Õsseatului. După ce toate obiceiurile aveau să se încheie, trupul neînsuflețit avea să fie transportat alături de familia sa. În cimitirul secret, al felienilor.

Întreaga sală era acoperită de catifea roșie. De jur împrejur se aflau felieni ale căror trupuri erau acoperite de mantii lungi, maronii. În mâini aveau lumânări roșii ce împrăștiau mirosuri îmbietoare. În mijloc se afla sicriul. Sicriul de sticlă, asemenea celui din visul Sironei. Înăuntru se vedea trupul prințului îmbrăcat în straie albe. Chipul îi era liniștit, părea că zâmbește către toți cei ce-l privesc. Atât de calm, atât de resemnat. Capacul de sticlă îl făcea să pară de neînvins, veșnic, nemuritor, toată lumina încăperii se revărsa asupra lui luminându-i chipul și scoțându-i în evidență trăsăturile tinere.

Gorka se afla în spatele sicriului. Se vedea suferința pe chipul său. Lacrimi grele îi îngroșaseră venele ce treceau pe sub ochi. Avea cearcăne, iar buzele mari îi erau uscate. Mâinile sale, puternice, tremurau. Abia dacă mai putea să țină torța din aur. Îi făcu semn. Sirona i se alătură, acolo, în spatele sicriului de unde chipul lui Ing îi zâmbea cu și mai multă îngăduință. Sior li se alătură și el odată cu Tio.

Ceremonia a început. La început cu toții s-au afundat în liniște. Liniște ce le acoperea sufletele, li le răcea și le dădea un sentiment funebru. Apoi, felienii ce înconjurau încăperea, au început să murmure un cântec. Înfiorător! Dureros! Cântecul a început să se înalțe, cutremurând încăperea, apoi cuvintele au prins contur devenind din ce în ce mai aprige, mai clare. Totul dură câteva minute. Triluri minunate ieșeau din gâturile felienilor. Cântau pe două voci, într-o limbă doar de ei știută, dar ce părea să aibă atâta duioșie. Melodia s-a oprit și ea a văzut-o sau s-a văzut. Stătea acolo în spatele tuturor cu chipul calm, alb, impenetrabil. Semăna atât de mult cu ea. Parcă ar fi fost una și aceeași persoană doar că cealaltă era anormal de albă. Dar era frumoasă, misterioasă și plăcută.

I-a aruncat o privire plină de dragoste și de compasiune. Apoi și-a făcut loc printre ceilalți fără să-i atingă, fără să facă zgomot până când a ajuns în dreptul sicriului. Sirona amuți! O privea cu ochii larg deschiși fără a-i veni să creadă. Părea că nimeni altcineva nu o vede, căci ceilalți începură să se plimbe în jurul camerei și să rostească cuvinte ciudate.

Femeia în alb se aplecă asupra sicriului și suflă de trei ori. Ca prin minune capacul s-a deschis, fără nici o atingere. O privi din nou cu bunăvoință apoi făcu un gest, de chemare, din mână. Trupul neînsuflețit, părea că se zbate, apoi o lumină albă părea să se desprindă. Și se desprinse, urcând încet-încet spre mâna „zeiței". Lumina începu să se contureze luând înfățișarea lui Ing, doar că acum era acoperit de o aură misterioasă.

Tânărul se ridică și se îndreptă spre cea ce îl chema. Făcu doi pași apoi s-a întors. Părea atât de real. I-a zâmbit. Chipul i s-a luminat și mai mult într-un zâmbet larg plin de voioșie:

— Să nu mă uiți, rosti cel mort după care se îndepărtă.

Doamna Albă îi zâmbi la rândul său. L-a prins pe Ing de mână și au dispărut în spatele zidurilor. Sirona simți că leșină.

„Mormântul se ridica dincolo de colinele Gildamanului. Lumina în razele lunii aruncând săgeți de lumină dincolo de nori. Era cel mai frumos mormânt, mormântul de cleștar. Doamna Albă îl veghea. Același chip cald și calm o întâmpină:

— Lumea se va schimba, rosti femeia, destinul se va schimba. Doar gemenii vor rămâne veșnici cu suflet pur. Doar ei vor reuși să ducă la bun sfârșit ceea ce alții nu au putut. În mai puțin de zece zile întunericul ne va stăpâni. Dar, într-o zi, se va ridica și lucrurile vor reveni la normal. Pășește Sirona și nu-ți fie teamă. Destinul te va călăuzi. O să pierzi suflete dragi, dar în final vei câștiga o mare dragoste și un mare Imperiu, apoi îmi vei urma.

Femeia rămase calmă și caldă, dar se îndepărta, tot mai mult și mai mult făcându-i semn de rămas bun.”

— A leșinat, se auzi o voce gravă.

Îi recunoscu glasul lui Gorka. Ar fi vrut să-i spună că e bine. Mult mai bine decât se aștepta. Durerea dispăruse dar nu și dorul. Acum vedea totul mai limpede:

— A leșinat, se auzi și Orett.

Fata deschise ochii. Tio sări imediat lângă ea. Văzu că o altă grămadă de oameni, felieni și pitici s-au adunat în jurul cuiva:

— Sior? a întrebat fata șovăitor.

— Și-a revenit, i-a anunțat Gorka.

Gemenii au fost transportați într-o încăpere mică, dar primitoare:

— Ce ai pățit? o interogă Sior.

Fata zâmbi. Îi era teamă să-i spună. Dacă o va crede nebună?

Liort și T li s-au alăturat privindu-i curioși. Motanul se băgă în brațele băiatului și-l întrebă:

— Ai văzut-o?

Tânărul aprobă din cap:

— Și Sirona? continuă motanul.

Sior și-a fixat privirea pe chipul alb al sorei:

— Ai văzut-o? întrebă el.

— Și tu?! se minună fata.

— Mda, mormăi Sior.

Motanul interveni:

— Se pare că sunteți aleșii. Acum nu mai e nici un dubiu. Și cel mai important este că și tu, Sior, ești un arkadios. Ți s-a dat dreptul de-a le purta numele ceea ce este un privilegiu pentru un bărbat. Doar arkadios o văd pe Doamna Albă.

Sior îi spuse Sironei ceea ce i-a spus motanul iar fata interveni imediat:

— Cine e ea?

Motanul le aruncă o privire ironică:

— Adică nu v-ați dat seama?

Gemenii negară.

— Ea este Moartea.

— Moartea?! tresări Sirona. Cum poate fi moartea?

— Da. Cum se poate? Mi s-a părut atât de drăguță, concluzionă Sior.

— Sunt convins de asta, îi lămuri motanul. Sunt convins pentru că fiecare ne-o închipuim pe Doamna Albă ca pe o bătrână vrăjitoare înveșmântată în negru și purtând o coasă. Ei bine, voi tocmai ați văzut-o. Pare a fi înfiorătoare?

Gemenii se priviră. Erau îngroziți, dar și fascinați. Într-adevăr nu era înfiorătoare:

— Trebuie să înțelegeți că moartea nu e cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unei ființe. Fiecare suflet este dus, acolo, în împărăția ei albă, și își continuă o altă viață. O viață mai bună, lipsită de griji, dureri și greutăți. Fiecare are posibilitatea să trăiască fericit după moarte. Acum depinde și de cât de mult ne dorim asta. Însă Ing e fericit.

Sior își descleștă degetele din blana motanului. Era drept. Tot ceea ce spunea el era drept:

— Dar cum vom mai salva Șarama fără Ing? se auzi fata întrebând.

Liort mări ochii:

— Spune-i, i se adresă lui Sior, că asta nu e treaba voastră. Altcineva a devenit acum, Salvatorul. Totul depinde de ce întorsătură va lua destinul lui.

— Doamna Albă, spuse Sior, mi-a spus că în mai puțin de zece zile se va lăsa întunericul.

Liort se zgudui și sări din brațele lui:

— Din păcate are dreptate, iar noi nu vom putea face nimic. Morții vor fi treziți din morminte și războaie cumplite se vor abate asupra tuturor Imperiilor, cunoscute sau necunoscute. Întreaga lume va trăi în haos. Voi

trebuie să-l învingeți pe Sorian, de restul se va ocupa Salvatorul.

Gemenii nu înțelegeau mare lucru. Știau doar că trebuie să își îndeplinească destinul chiar dacă acesta li se opunea. Nu mai erau la fel de motivați ca altă dată și oboseala era mai acerbă ca niciodată. Știau că trebuie să meargă până la capăt, măcar să încerce. Nu mai simțeau frică sau teamă în fața pericolului doar că nu se mai simțeau în stare și oricât de mult se resemnaseră în fața morții lui Ing, parcă se simțeau mai singuri și mai triști.

T și Liort se retraseră într-un colț și păreau să pună ceva la cale, dar tinerii nici nu observară, se priveau, încă, nedumeriți, triști, stingheri. Sior nu se putea abține să nu se gândească la cât de fericit trebuie să fi fost Sorian în acele momente. Câștigase! Sigur! Acum lumea va deveni rece și întunecată, iar el tocmai asta își dorea, să creeze panică, să creeze războaie. Cu siguranță că acum plănuia să cucerească întreaga lume. Cine știe câte gânduri negre avea să pună în aplicare. Ar fi vrut să-l omoare și să termine cu tărăboiul ăsta. Oare de ce nu îl omorâse atunci când a avut ocazia? Pentru că nu a fost ocazia potrivită… de aia. Oare de ce nu au împiedicat toate astea în loc să alerge după cai verzi? Dar cum, cum să fi știut ei? Dar logic, visul. Visul lui fusese real. O văzuse pe hoață, pe criminală. Trebuia să își fi dat seama că lucrurile aveau să ia o întorsătură urâtă. Trebuia!

Nu făcuse nimic pentru a schimba situația. Se ascunsese în spatele Sironei sperând că ea va rezolva, tot la fel ca atunci când îi lăsaseră pe sperieni să o ia de lângă el. Până la urmă ea avea dreptate să râdă. Știa că în sinea ei râde de naivitatea lui, de frica lui, de neîncrederea lui. Ar fi dat orice să poată să schimbe situația. Și cine era misteriosul Salvator care i-a luat locul lui Ing? Unde era? Oare el știa de schimbarea asta sau avea să afle atunci când va fi prea târziu? Sigur că nu știa. Că doar, nici ei nu știuseră, atâta amar de vreme, că sunt fii unui mare rege trădător. Da, era un trădător. Știa asta cu tot sufletul lui. Trădător! TRĂDĂTOR! Și-a trădat poporul, familia, tot, s-a trădat și pe el. Și-a trădat sentimentele. Om fără minte. Iar el trebuia să trăiască cu povara asta. Dacă oamenii aveau să-l arate cu degetul și să strige după el: „Fiul trădătorului!”, și aveau să-i râdă în nas? În cazul ăsta ar mai putea el să îndrepte situația în Șiar? Nici el și nici Sirona nu aveau să fie priviți vreodată ca niște regi

adevărați. Lumea nu îi va accepta nici cu zece inele, nici cu zece medalioane. Ei vor fi întotdeauna fii trădătorului și așa vor rămâne.

Iar Șarama. Cum făcuse de uitase de Șarama? Cum făcuse de o lăsase în mâna dușmanului? Era cel mai nenorocit om din lume. Când lui i s-au arătat atâtea semne. Cât putuse să fie de prost, de inconștient, de uituc. Nu, adevărul este că nu îi dăduse importanță. Șarama nu fusese destul de importantă pentru el iar acum era prea târziu. Îi făcuse o favoare lui Sorian și el era singurul vinovat. Cât de prost putuse să fie.

Liort se mângâie, afectuos, de piciorul său. Băiatul îl mângâie pe cap:

— Nu are rost să mai simți durerea, i se adresă motanul. Nu are nici un sens să te gândești la ce ai fi putut face, pentru că nu ai fi putut face nimic chiar dacă ți-ai fi dorit. Destinul omului e uimitor, niciodată nu știi ce ți se poate întâmpla. În schimb destinul unui animal e întotdeauna stabilit de la început. Toate animalele își cunosc calea chiar dinainte de-a se naște. Ele pot face ceva, voi nu. Așa stă scris.

Sior râse înfundat, iar Sirona îi zâmbi din colțul camerei ca și cum ar fi înțeles ce se întâmplă:

— Dar și tu ești un animal. De ce vorbești despre ele ca și cum ar fi altă nație?

Motanul își zbârli părul:

— Pisicile nu sunt animale, i-o spuse tăios. Suntem spirite evoluate. Și, oricum, eu nu sunt un animal, la fel cum nu e nici T. Noi suntem spirite încredințate cu sarcini. Avem diverse forme, culori, și mai știu eu ce. În funcție de cel pe care trebuie să-l ajutăm.

— Mda, făcu Sior sceptic. Pisicile sunt niște „zeițe”, cum de nu m-am gândit?

— Nu râde, neghiobule, se înfurie motanul. Omul nu o să înțeleagă niciodată. Pisicile sunt spirite libere, ceea ce un câine, un cal, un păsăroi sau un om, nu va avea șansa să cunoască. Libertatea spiritului este cea mai mare bucurie a unei ființe. Bagă bine la cap. Căci o pisică face întotdeauna ce vrea, niciodată nu i se impune. Și dacă nu crezi asta sau dacă nu poți să înțelegi atunci ai trecut degeaba prin suferință și durere. Spiritul liber este o binecuvântare.

Tânărul rămase pe gânduri. Poate că de asta avea și el nevoie. De un spirit liber care să nu îl poată îndruma

greșit sau în vreo direcție pe care el nu o dorește. Și atunci, cum avea să își elibereze spiritul? Râse în sinea lui. Da! Pisicile înțelegeau viața altfel, dar el era om, până una alta, și așa avea să rămână:

— Da, Liort! Ai dreptate! Pisicile sunt spirite libere, imprevizibile, și foarte deștepte. Întotdeauna tu ai știut mai multe decât noi toți la un loc.

— Vezi, Sior? Vezi? Tu chiar nu înțelegi. Oare de ce mă complic? oftă îndurerat. Eu știu totul pentru că mi s-a comunicat totul. Pisicile nu sunt atotștiutoare, sunt doar ceva mai deștepte. De fapt sunt intuitive.

— Ce rost au toate astea? întrebă Sior mai mult pentru sine.

Motanul își roti ochii și spuse șoptit:

— Ești încă copil. Dar într-o zi vei înțelege. Îți dau un sfat: să nu te încrezi în nici o mâță până nu îți jură că e sinceră. Dar când jură, păi să știi că nu ar îndrăzni să te mintă. Și acum hai. Hai să-l conducem pe Ing pe ultimul drum. Ceremonia trebuie să ia sfârșit, iar noi trebuie să-i fim alături.

Pentru o clipă Sior își aminti de durere, apoi de Doamna Albă și agonia dispăru. Sirona părea a fi bine. Acum era bine. Poate că, gândurile de vină nu aveau să dispară prea repede nici de o parte, nici de cealaltă dar aveau să treacă peste asta.

Jilțul se ridica în umbra camerei. Mânerele aurite sclipeau în întuneric scoțând în evidență mâinile zbârcite. Bătrânul se ridică. Era singur! Camera era goală! Nici o altă piesă de mobilier nu o mai înfrumuseța.

Barba îi atârna până dincolo de piept. Era zburlită și nepieptănată, poate că de ani întregi. Chipul îi era alb și tras. Zeci de riduri se înghesuiau pe fața mică și rotundă, pe mâini, pe degete. Tremura, de durere, de bătrânețe, de tristețe. Ochii trădau suferința cruntă. Își duse mâinile la piept parcă așteptând ca moartea să-l salveze, dar nu avea să vină. Nu acum.

Sunetul păsării se ridică în ceruri, iar el tresări:

— Fawrr! Bătrânul meu prieten!

Sorian se ridică în mijlocul celor zece.

— Soartă, destin, râse el. Totul mi se închină mie. Photine o să-mi aducă și Ținutul Zânelor, prin căsătorie, dacă nu… război.

Un tânăr înalt îmbrăcat în armură se ridică, făcu o reverență și vorbi:

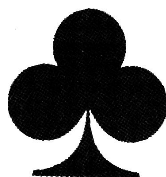
— Mărite! Poate că a venit timpul să declarăm război întregii lumi. Acum, când Șarama ne aparține, am putea să schimbăm mii de destine.

Regele râse și râse și râse:

— Prea bine! Ești un tânăr deștept. Cred că așa vom proceda!

„Et vatna damun ocliotis. Et dumines, sironios Șiar. Van deumenit arkadios lutiotos semprare la sfera dell'a humanita. Munala'alam poro las sacrificatos".

CAPITOLUL VII
FAWRR SE FACE AUZIT

Sicriul a fost purtat pe brațe de felieni, dincolo de întunericul Õsseatului. Aveau să-l ducă acolo unde îi era locul, lângă micuța surioară și lângă părinții săi. Gemenii și-au luat rămas bun cu lacrimi în ochi. Acum știau că el nu murise cu adevărat dar, parcă, despărțirea era tot atât de grea. Era bizar să se gândească că nu aveau să mai audă de el, să le mai fie aproape. Bineînțeles că se gândeau și la locuitorii Gildamanului care își pierduseră cel din urmă rege și odată cu el și speranța.

În ziua aceea sosise o scrisoare din partea unchiului lor, Norian. Nu le aducea vești proaste, de fapt nu le spusese nimic despre Õriat. Dorise doar să-și exprime condoleanțele și să-i îmbărbăteze pe gemeni. Le povesti despre Troten ce părea că întinerește văzând cu ochii. Sirona și-a dat seama că Norian era foarte mulțumit de bătrânul profesor. Le vorbise frumos despre el și se mândrea cu ceea ce reușise să facă atât din soldați experimentați, dar și din țăranii care nu ținuseră altă armă în mână decât furca sau sapa. Le-a povestit că până și copilele și femeile învățaseră să se apere, atât de bun era Troten.

Tio fu bucuros să afle vești despre vechiul său tovarăș. Probabil că și lui îi era dor de Tiar și de stâncile lui înalte, de oameni, de hanuri, de vânzătorii ambulanți care duceau dincolo de orașul dintre stânci, povești înspăimântătoare, ireale de-a dreptul. De câte ori nu se înfuriase pe ei și de câte ori nu se amuzase. Părea că viața aceea nu avea să mai revină vreodată. De fapt, era sigur că nu va mai reveni. Acum, Tiarul, era doar o ruină. Nu mai era păzit de porțile sale, întunecate și misterioase, ce ghiceau în sufletul trecătorului, ce-i înspăimânta până și pe cei mai mari tirani. Tiarul, acum, era aidoma celorlalte orașe, o ruină.

Spre seară lucrurile se mai calmară. Piticii strânseseră în urma felienilor lăsând Sala Mortuară goală și tristă. Nici pe holuri nu se mai auzeau glasuri, decât, din când în când mici pași făcuți în grabă. Tio, gemenii și cele două animale stăteau în camera Sironei pregătindu-se

de plecare. Era ultima noapte ce aveau să și-o petreacă în Õsseat. Nici unul nu vroia să se mai întoarcă vreodată, dar nu dădură glas acestui gând ca și cum ar fi fost rostit cu mult timp în urmă.

Sirona îmbrăcă un nou costum bărbătesc ce îi venea foarte bine. Cel puțin acum era curată și nu mai simțea mirosul de clei de oase pe tot trupul. Rămase gânditoare. Vroia să mai facă o încercare, în camera roșie. Vroia să se întoarcă acolo și să-l caute pe Ing. Nu îndrăzni să spună asta cu voce tare. Tio și Sior ar fi împiedicat-o, dar ea vroia să afle. Cel puțin va încerca să descopere de ce chipul ei nu se vede în cristalele roșii. Avea o vagă bănuială căci atunci când trecuse prin oglindă umbrele din Turnul Morții îi vorbiseră iar asta o îngrijora.

Orett intră în încăpere. Încă se mai simțea rău, iar durerea din stomac îl cocoșa din când în când, cu toate astea părea stăpân pe situație. Se îndreptă spre Sirona și scoase de la piept oglinda furată din palatul lui Norian. I-o întinse cu un zâmbet:

— Nu am avut timp să ți-o dau mai repede. Bănuiesc că o să mai ai nevoie de ea.

Fata se aplecă și-l sărută pe frunte:

— Ești cel mai viteaz dintre toți piticii pe care i-am cunoscut și… cel mai bun prieten pe care o fată îl poate avea.

Orett roși abia vizibil însă emoția i se simțea în glas. Se întoarse spre ceilalți și vorbi încercând să-și stăpânească lacrimile:

— Dacă aș mai fi fost întreg aș fi venit cu voi. Dar, pentru mine, aventura a luat sfârșit. Voi fi doar un alt pitic croitor ce își duce zilele de azi pe mâine. Dacă, cumva, vă întâlniți cu frații noștri mai aprigi: piticii luptători, atunci să le spuneți că sunteți prietenii lui Orett, iar ei vă vor primi cum se cuvine. Cu toate că nu cred că îi veți vedea. Au dispărut cam în același timp cu arkadios și cu spiroții, își șterse o lacrimă fugar și își drese glasul:

— În afară de veșmintele cele noi aș vrea să vă mai dăruiesc ceva. Câte un diamant pentru fiecare, ca să vă poarte noroc. Atunci când vă veți recăpăta tronul le veți putea pune în visteria voastră pentru a vă spori averea. Dar să aveți grijă, să le folosiți cu înțelepciune. Să nu vă asupriți poporul și să încercați mereu să mențineți pacea și ordinea.

Orett le înmână bijuteriile, nu mai mari de o palmă de copil, apoi se îndreptă spre Sirona:

— Când vei ajunge la arkadios, și sunt sigur că vei ajunge, s-o cauți pe Bree. Ai să înțelegi atunci de ce te-am trimis la ea…

Nu apucă să își termine gândul căci camera se cutremură sub presiunea unor pași imenși. Ușa se deschise! O pereche de picioare enorme se arătară dincolo. Apoi picioarele îngenunchează și în dreptul tocului apăru figura lui Hioram ce avea ochii înlăcrimați:

— Dragii mei prieteni. Singurii mei prieteni, izbucni acesta în lacrimi.

Gemenii fură imediat lângă el încercând să-i aline durerea:

— Acum că voi o să plecați… Dar, nu mă luați cu voi? se lumină dintr-o dată la față.

Sirona îl privi cu regret:

— Am vrea să putem. Dar tu ești atât de mare că ai atrage atenția iar noi avem multe lucruri de făcut. Dar nu ești singur, dragul meu uriaș. Piticii îți sunt prieteni. Mai sunt și creaturile alea pe care trebuie să le ții în frâu. Și apoi, dincolo de stâncile Õsseatului e o altă lume, o lume care nu te va primi. O lume care nu ne vrea nici pe noi.

Lacrimile lui începură să șiroiască din nou udându-i pe gemeni pe costumele noi:

— Gata, uriașule, îl atenționă Sior. Altfel o să avem o inundație. Ascultă! Într-o zi vei veni și tu în ajutorul nostru și atunci ne vom revedea. Ziua aceea e aproape. Până atunci pregătește o armată pentru noi, îi făcu el cu ochiul.

Hioram păru mai liniștit. Parcă, dintr-o dată, avea un scop în viață:

— Păi fiți siguri că așa o să fac. O să vă pregătesc cea mai bună armată de-ar fi să-i antrenez zi și noapte fără încetare.

— Hei!, urlă Tio. Nu trebuie să-i omori.

Hioram râse zgomotos cutremurând pereții:

— Dacă va fi nevoie am s-o fac și pe asta.

Sirona se ridică pe vârfuri și îi sărută obrajii plini de lacrimi:

— Uriașul meu!

Noaptea s-a lăsat apăsătoare. Cu toții s-au retras prin camerele lor lăsând liniștea să pună stăpânire pe micul oraș al piticilor. Gemenii nu reușiseră să adoarmă până la miezul nopții și atunci când somnul îi fură, viclean, un pendul mare bătu zgomotos în întreaga încăpere.

Sirona sări din patul ei de mătase, gata îmbrăcată, și pregătită să-și înfrunte temerile. Aceasta putea să fie cea din urmă ocazie pe care o avea să se familiarizeze cu cristalele roșii și să le cunoască secretele. Îl zări pe Sior în patul lui, în capătul opus al încăperii, ce nu părea să doarmă. Nu mai avea rost să se furișeze, Sior o văzuse deja și o urmărea cu mare interes:

— Ies puțin, îl anunță ea.

— Te duci la cristalele roșii, nu-i așa?

Fata îl privi aproape înspăimântată. Sior avea să se opună, știa asta:

— Poate…, șovăi ea în întuneric.

— Bine! Vin cu tine!

— Nu! tună ea. Nu, nu e bine. Vreau să mă confrunt singură cu…

— Suntem împreună, Sirona. Nu vreau să ne mai confruntăm singuri de acum încolo.

Fata îl privi pentru o clipă, aproape că-i veni să cedeze dar știa, nu știa de unde anume, dar simțea că trebuie să se confrunte singură cu temerea ce-o nutrea în suflet:

— Nu! Te rog, Sior! Acum e altceva. Nu o să fiu în pericol nici o clipă. Acum e vorba despre mine și doar despre mine.

— Vreau să fiu ca tine, mărturisi tânărul cu glas scăzut. Nimeni nu crede în mine așa cum crede în tine. Toți știu că tu ești cea puternică, cea de încredere, cea ce nu îi va dezamăgi. Vreau să fiu ca tine.

Fata se așeză lângă el fără să îl privească. Îi prinse mâna într-a sa și-i spuse cu voce scăzută:

— Tu ești mai bun ca mine. Sufletul tău e curat. Tu ești curat. Știi ce am aflat despre femeile arkadios?

Băiatul îi făcu semn să vorbească.

— Povestea sună cam așa: Acum mulți ani, poate chiar mii, o stea s-a spulberat și a căzut pe pământ. Din ea s-au născut trei vrăjitoare, cele mai de temut. Ele le-au povestit oamenilor cum s-au născut din pulberea unei stele și cum fuseseră înzestrate cu puteri nemărginite. Au început să le arate dovezile făcând tot felul de vrăji:

vorbeau cu copacii, chemau vântul, ploaia, ceața, făceau ca ziua să se schimbe cu noaptea și altele asemenea. Apoi, una din ele, a descoperit un diamant. Un diamant mare, frumos șlefuit. Surorile ei își vedeau chipul în el și se admirau zi de zi dar ea, nu. În cele din urmă a descoperit cea mai mare formă de magie, magia oglinzilor. Și asta nu este tot. A început să folosească această magie doar pentru ea și nu pentru cele mai bune scopuri. În scurt timp a devenit cea mai rea vrăjitoare pe care a cunoscut-o omenirea. Era așa de rea și se urâțise într-atât încât nici surorile ei nu o mai doreau prin preajmă. Dar destinul le-a făcut să rămână împreună. Și-au ales bărbați cu care au întemeiat familii, doar că băieții ce se nășteau nu aveau parte de aceleași privilegii ca și fetele, doar cei pe care ele îi considerau speciali. Fetele au început să deprindă magia oglinzilor, dar niciodată pe cea a cristalelor.

Fata se opri să-și șteargă lacrimile:

— Îmi e teamă, Sior. Ceva se întâmplă cu mine. Chiar și bărbații arkadios, au învățat magia oglinzilor, dar magia cristalului a rămas un mister. Eu trec prin ceva asemănător. Vezi tu, cea care a învățat această magie malefică nu se născuse cu un suflet pur. Sunt atâția ani de când nu s-a mai născut cineva asemenea ei. Îmi este teamă să nu fiu eu urmașa cea rea a neamului.

— De unde ai scos povestea asta? se minună băiatul.

Fata suspină:

— Din păcate nu e o simplă poveste. Chiar așa s-a întâmplat. Povestea mi-au șoptit-o umbrele din Turnul Morții. Abia astăzi mi-am amintit. De aceea cred că este ceva important. Foarte important. Înțelegi? E important pentru mine și atât. Tu trebuie să privești înainte cu sufletul curat. Să fim sinceri eu nu sunt cea mai bună persoană din lume…

— Nu vorbi așa. Chiar dacă Hioram ne-a atacat tu ai avut puterea să-l ierți și să-l vindeci. Până la urmă ai avut curajul să vezi dincolo de bețivanul Tio și să-i dai o șansă.

— Sior, îl opri fata cu glasul rece. L-am salvat pe Hioram pentru că aveam nevoie de el, cât despre Tio nu i-am dat niciodată vreo șansă și nici nu vreau s-o fac. Instinctul îmi spune că trebuie să mă folosesc de oricine e mai puternic ca mine. Eu nu văd în sufletele lor așa cum faci tu. Eu văd doar ce îmi convine. Chiar și forța îmi

vine din furie. Sunt furioasă pe toată lumea de când am părăsit Tiarul, chiar și pe Niara, pe Aratt, pe oricine m-a făcut cât de cât să sufăr. În momentul ăsta sunt furioasă și pe mine. Nu înțelegi? Sunt sentimente pe care nu le vreau și cu toate astea le nutresc și le alimentez.

Băiatul o îmbrățișă, dar ea s-a desprins brutal din brațele fratelui:

— Nu vreau compasiune și înțelegere de la cei din jur, tună ea. Vreau să mă pot înțelege singură, iar în camera aia se află ceva, ceva ce mă poate schimba în bine sau rău. Nu sunt sigură dar știu că vreau să încerc. Vreau să aflu.

— Bine, Sirona! Nu voi insista. Încă de la început nu am crezut că destinele noastre vor fi la fel. Nu ar avea cum, suntem total diferiți chiar dacă suntem gemeni.

— Ăsta nu e un lucru rău. Toți suntem diferiți. Nu cred să conteze dacă ne-am născut o dată sau nu. Nu cred că s-au născut două persoane, în toată lumea, care să împartă același destin. Ar fi imposibil. Dar îți spun ceva, Sior. Noi suntem legați prin sângele nostru. Orice s-ar întâmpla vom fi împreună, asta nu înseamnă că trebuie să fim, întotdeauna, de acord unul cu celălalt. Doar că viețile noastre vor avea, din când în când, rosturi diferite.

— Adică ai să mergi în continuare pe drumul profeției?

— Sigur că asta am să fac. Doar nu am trecut prin atâtea doar ca să mă întorc din drum. Doar că în noaptea asta voi încerca să mă cunosc. Eu trebuie să mă cunosc. Tu te cunoști deja.

Fata îi strânse mâna într-a sa și îl sărută pe frunte:

— Nu mă aștepta, îi zâmbi ea. Ne vom întâlni de dimineață.

— Șarama fie cu tine, îi ură Sior.

Fata se întunecă la chip dar nu avu curaj să se răstească la el:

— Șarama nu mai e cu nimeni, îi spuse cu tristețe în timp ce părăsea încăperea.

Sior rămase singur în bezna din încăpere. Focul nu mai ardea de câteva ceasuri și frigul începuse să se simtă. Uneori i se părea că aude curentul cum îi șuieră pe la urechi. Încercă să alunge senzația de rece cu mâna, dar ea nu pleca. S-a hotărât să aprindă focul. Lângă șemineu se afla un coș plin cu lemne și o lumânare. Își strânse halatul din lână, dăruit de pitici, pe lângă corp și păși prin beznă.

Găsi repede coșul cu lemne și lumânarea. Căută în buzunar și găsi chibritul pe care i-l dăduse Orett cu o seară în urmă. Azvârli doi bușteni mici în șemineu, și aprinse lumânarea. În cele din urmă focul zvâcni aprinzând buștenii și luminând încăperea. Un vânticel îi șuieră pe la urechi ca o melodie. Apoi, un glas și altul și altul se ridicau de undeva din încăpere sau nu. Sior privi înnebunit, dar în afară de umbrele ce jucau pe pereți nu se vedea nimic altceva.

Un glas suav se ridică peste celelalte și altul și altul, parcă apăreau de peste tot înconjurând camera. După un timp de încordare și plăcere un alt sunet le luă locul vocilor plăcute. Semăna cu un metal ce tocmai se șlefuia, pe urmă două spade încrucișate își făcură apariția umplând încăperea cu melodia lor metalică.

Sior privea înspăimântat. Nu știa de unde veneau zgomotele, glasurile, melodiile. Apoi tristețea puse stăpânire pe el și un cântec mortuar se ridică dincolo de tavan. Vocea era atât de caldă, suavă, dureroasă, umplea aerul de miresme dulci, amărui, triste. Inima tânărului se strânse de durere. Vedea chipurile oamenilor răpuși. Câmpuri întregi de luptă scăldate în sânge. Soarele purpuriu se revărsa în raze reci peste câmpuri întregi acoperite cu trupuri neînsuflețite. Scălda sângele celor morți în culori aprige, prevestitoare de rău. Chipurile femeilor și ale copiilor ce își pierduseră bărbații, tații, într-o luptă mârșavă și nedreaptă. O fetiță stătea ascunsă sub un vâsc ținându-și picioarele strânse la piept. Chipul îi era răvășit și plin de lacrimi amare. Nu se mai cunoștea frumusețea și bunătatea, doar suferința.

Cântecul prinse aripi, iar versul răsună și mai aprig și dureros. Acum Sior se afla în mijlocul Tiarului. Dar, nu mai era Tiarul de altă dată. Vite, cai, oi, oameni, căzuți laolaltă. Durerea încă se mai înălța din trupurile lor până aproape de nori acoperind cerul de negură și nefericire. Satul! Tot satul era doar o movilă de case dărâmate, doar praf și ură.

Cântecul se înălță și mai mult aducând, cu sine, triluri minunate, dar și triste. Acum Sior se afla într-o încăpere mare și întunecată. Doar un jilț cu mânere aurite se vedea prin beznă. Păși încet, dar oricât ar fi încercat să nu facă zgomot, vechea podea scârțâia sub tălpile lui. Ceva se mișcă în jilț. Nu fu o mișcare bruscă, ci mai degrabă una greoaie. Băiatul mai făcu câțiva pași. O

lumină plăpândă, lumină, pentru o clipă, un chip bătrân. Sior se trase în spate, ușor, înspăimântat, apoi se apropie din nou. Era un bătrân. Un bătrân ce gemea de durere. Băiatul dădu să-l atingă, dar simți cum trupul i se îndepărtează și se trezi, din nou, în camera pusă la dispoziție de pitici, lângă șemineu.

Cântecul dispăru, la fel și sunetele bizare, doar o coală îngălbenită cădea ușor, parcă purtată de un vânt nevăzut spre el.

Sior o prinse din zbor. Literele de aur străluciră vesele:

„Regele Ținutului Mort vă așteaptă.

Fawrr.”

Băiatul băgă scrisoarea la piept. Acum înțelegea. Fawrr îi vorbise. Ar fi trebuit să știe doar trăise pentru un timp cu amintirile și durerile lui. Bietul Fawrr. Blestemat să păzească Turnul Morții și să strângă toată durerea până când dragostea adevărată avea să-l salveze.

În noaptea aceea nu s-a mai gândit la pățania bizară și nici la Ținutul Mort ce habar nu avea unde ar putea fi, pur și simplu s-a lăsat purtat de somn într-o altă împărăție, a viselor veșnice.

Sirona găsise cu greu camera roșie și la fel ca și ultima dată fusese nevoită să-i adoarmă pe paznici pentru a putea intra nestingherită. Camera, cristalelor roșii, părea și mai mare și mai încurcată față de data trecută. Rătăcise cam o oră până să ajungă în fața „blocului” de cristal. Se simțea bizar, dar și bine, în camera aceea. Era ca și cum puterile ei prindeau rădăcini ce se dezvoltau într-un ritm alarmant și îi dădea senzația de putere nemărginită. Simțea că ar putea face orice vrajă, simțea că poate să leviteze, să se ridice până la nori și să coboare în ritm amețitor, să spulbere tot în jur și multe alte lucruri.

Simțea cum puterea îi dă aripi, se simțea fericită. Aproape că uitase toată povestea începutului și uitase și de ce se afla acolo. Ca și cum secretul nu ar mai fi contat.

S-a întins lângă cristalul cel mare lăsând vitalitatea să-i pătrundă prin fiecare mușchi, lăsând puterea s-o învăluie. Era minunat! Niciodată nu se simțise mai bine ca acum. Trupul îi furnica de plăcere, iar mintea i se

cufundase într-o liniște incredibilă. Acum nu mai vedea doar cristale roșii în jurul ei, vedea mai mult, mai mult decât îndrăznise vreodată. Fiecare cristal în parte îi arăta câte o parte din viața ei și-a neamului ei. Pe peretele din față zări trei vrăjitoare. Și cât erau de frumoase și de cochete. Cu siguranță că nu mai văzuse niciodată așa ceva. Atâta armonie și noblețe în mișcările tinerelor. Hainele erau dintre cele mai frumoase. Cu siguranță că în Tiar nu văzuse niciodată asemenea straie. Rochii lungi, nu pe crinoline complicate, așa cum obișnuiau să poarte doamnele de la curte. Erau croite pe trupul lor, se mulau precum mătasea fină scoțându-le în evidență formele și mai ales chipurile. Doar una era brunetă și avea ochii căprui, celelalte două erau bălaie cu priviri calde. Se aflau într-un cimitir, iar luna le veghea de pe cer. Păreau că culeg plante ce nu se găsesc decât în jurul celor morți, plante ce aveau să servească în prepararea licorilor magice sau în vreun descântec.

Cea brunetă smulgea plantele cu rădăcini cu tot și le vâra în desagă fără să se chinuie să le curețe de pământul moale ce se împletea prin formele rădăcinilor. Celelalte două le tăiau cu grijă și le aranjau frumos fiind gata pentru a scoate seva magică din ele. Nu își vorbeau una alteia, ci doar culegeau în timp ce închinau o melodie zeiței Nasina. Vocile li se contopeau cu razele lunii și păreau că fac ocolul cimitirului și se înalță până la nori. Apoi luna le răspundea trimițând raze strălucitoare și calde. Vântul se prindea și el în joc învăluindu-le cu un aer călduț și purtându-și propria melodie în cinstea zeiței.

Peretele din spate îl arăta pe bătrânul Aratt. Părea și mai bătrân decât atunci când îl văzuse ultima oară. Era obosit și destul de slab. Stătea într-o încăpere mică și întunecată în care nu intrau razele soarelui, nici măcar ale lunii. Pe jos erau doar paie, multe paie de parcă ar fi trăit într-un grajd plin cu cai. De jur împrejurul său erau oglinzi, vechi sau foarte vechi. Unele erau sparte pe la colțuri și aveau rame mâncate de vreme. Bătrânul dormea pe dușumeaua plină de paie învelit cu o pătură găurită și roasă de molii. Avea barba răvășită ce aproape că îi cuprindea întreaga figură și era mult mai albă și mai neîngrijită. Ochii abia dacă se mai zăreau, iar buzele îi erau acoperite în întregime. Era murdar și singur, poate doar în compania unor șobolani ce abia așteptau să-i roadă oasele bătrâne.

Sirona simți că puterea îi părăsește trupul în fața acestei imagini. Acum știa că orice ar fi, omul ăla îi dăduse viață. O salvase de la moarte și din cauza asta și-a atras furia lui Sorian. Fusese un simplu pion pe tabla de șah a nemernicului. Cum de nu înțelesese până atunci? Se folosise de Aratt ca de un copil fără minte și în cele din urmă îi furase tot, dar nu și pe ei. Poate că în Profeție se vorbea și despre Aratt sau poate că cei din neamul arkadios știau ceva. Trebuia să le dea cineva o explicație mai îndrăzneață, mai realistă. Vroia să afle ce s-a întâmplat cu Regele Șiarului. Cel ce nu cerea taxe de la oameni, cel ce își iubea poporul, soția, copii și tot ceea ce are viață.

Își retrase privirea simțind cum lacrimile îi năpădesc obrajii.

Peretele din stânga arunca raze luminoase, iar roșul prindea din când în când câte o pată galbenă sau portocalie. Fata își îndreptă privirea într-a colo și zări cea mai frumoasă cascadă scăldată în razele fierbinți și drăgăstoase ale astrului. Apele curgeau repezi întinzându-și poalele până în vale. Parcă putea să simtă aerul înmiresmat și rece. Oare unde era locul ăsta? Sau… ce vroia cristalul să îi spună? Își îndepărtă privirea și zări pe peretele din dreapta cum Turnul Morții se ridică dincolo de norii negrii. Nu îl văzuse niciodată mai sus de nori și de ceață. Fawrr îi dădea ocolul cântând misterios. Uneori se apropia atât de mult de cristal că fata avu senzația că avea să iasă și să-i cadă direct în brațe. Cânta misterios și înduioșător. Ea nu îl mai auzise cântând cu toate că, acum, că îl auzea i se părea ceva firesc ca și cum toate astea ar fi făcut parte din ea și din el. Melodia o învăluia, până, nici Turnul Morții nu mai arăta la fel de înspăimântător. Acum părea doar un turn vechi acoperit de o aură stranie și, totuși, atât de încântătoare.

Sirona rămase în fața imaginii mai mult decât și-ar fi dorit. Din când în când le mai privea și pe celelalte; cele trei vrăjitoare, Aratt, cascada și apoi Turnul și Fawrr ce se întrupau și se ridicau în „nimicul” creat de întuneric.

Deodată, simți cum ceva sau cineva o privește. Îndată și-a amintit de Grah, spiritul oglinzilor. S-a întors spre blocul de cristal. Doi ochi mari, cu gene lungi și o gură lungă, căscată într-un zâmbet, o priveau înlăcrimați. Nu era Grah, dar era cineva asemănător. Fata făcu o plecăciune:

— Bună seara! Eu sunt Sirona.

Ochii se măriră și mai mult, iar zâmbetul se lărgi pe toată suprafața cristalului:

— Domniță, spuse o voce răgușită dar plăcută. Mă bucur atât de mult să te cunosc.

— Ai uitat să te prezinți, îi aminti fata.

— Ah, da ai dreptate. Dacă cristalul ăsta nu ar fi fost atât de roșu cu siguranță că aș fi roșit. Eu sunt Vallh, spiritul feminin al oglinzilor. De fapt eu sunt creată de o arkadios.

Fata își plecă capul în semn de respect:

— Vallh, mă bucur că ești aici!

— Te simțeai singură și stingheră în preajma atâtor imagini. Ia să le facem noi să dispară.

Gura nălucii se rotunji și suflă spre cameră. Cei patru pereți de cristal păreau că îngheață și apoi totul dispăru lăsând dâre lungi ca de rouă:

— Acum e mai bine, spuse Vallh.

— Cred că da, spuse și Sirona.

Imaginea chicoti:

— Ia să vedem de ce te afli tu aici. Am văzut că ai simțit puterea, am văzut că te chinuie gândul că ai putea fi ca prima vrăjitoare, cea ce a creat neamul arkadios. Și am mai văzut că, cu toate astea, imaginea lui Aratt ți-a alungat răutatea.

— Răutatea?! se minună fata.

— Sigur! Când acea putere te cuprinde doar răutatea o poate alimenta. Eu ți-am oferit prilejul de-a o alunga și tu ai făcut-o, fără să mă dezamăgești. Dar asta nu înseamnă că vei reuși întotdeauna.

— Sunt moștenitoarea ei? se interesă fata pe un ton speriat.

Liniștea s-a lăsat apăsătoare pentru câteva clipe apoi năluca vorbi pe același glas, calm și răgușit:

— Nu cred că te poți numi așa. Ea nu a avut moștenitori, nici măcar unul. Singurul copil căruia i-a dat naștere a murit după vreo câțiva ani. Dar, e drept. Nimeni nu s-a mai născut ca ea. Nimeni, din neamul arkadios nu a mai trecut prin asta. Cu toții reușesc să își vadă imaginea în cristalele roșii. Tu ești specială…

— Atunci sunt ca ea, oftă fata cu durere.

Vallh își strânse buzele:

— Nu, nu este așa. Și ea a avut de ales și a ales răul. Nu e obligatoriu să alegi aceeași cale, trebuie să îi ții

piept. Nu neg că răul s-ar putea să te atragă, dar tu trebuie să lupți mereu și mereu.

— Dar eu nu sunt bună, oftă ea.

Imaginea râse zgomotos lăsând ecoul să se lovească de pereți:

— Ești doar confuză, draga mea. Nici un arkadios, în afară de ea, nu e rău. Tu ai încă suflet de copil. Nu ești rea, doar că ești altfel. Nu îți face griji. O să înțelegi cu timpul că răutatea se manifestă altfel.

Fata se lăsă pe vine, dar fără să își ia ochii de la cubul de cristal:

— Vallh? Moartea e rea?

Ochii desenați se măriră foarte tare:

— De unde îți vin ideile astea, copilă? Moartea nu e rea. E doar ceva firesc și necesar.

— Nu, nu la asta mă refer. Mă refer la Doamna Albă.

Imaginea se cutremură, apoi își lărgi buzele într-un zâmbet cald:

— Încă mă întreb de unde îți vin ideile. Nu, draga mea. Doamna Albă nu este rea. Este doar un suflet superior ce își face datoria. Fie că îi place sau nu acesta îi e destinul; atunci când unei ființe îi vine rândul să moară ea vine și-o conduce spre Palatul de Gheață, acolo unde locuiește.

— Acum se explică de ce e așa albă și frumoasă. Poate că ai putea să mă lămurești într-o privință.

— Cu mare drag.

Sirona trase aer în piept și privi spre pereții, de acum goi:

— Mi-a spus că îi voi urma. Crezi că a vrut să spună că…

— Nu neapărat. Doamna Albă dă alt sens cuvintelor. Cine știe ce-a vrut să spună. Dar cu siguranță nu asta. Vezi tu, nu îi poți urma decât, dacă ai ceva din sângele ei. Nu cred că Marea Carte a Morții a decis să schimbe regula, îi zâmbi binevoitor.

Sirona nu se simțea mai liniștită doar puțin mai încrezătoare și cu toate astea tot nu aflase secretul:

— Totuși, începu ea, de ce nu îmi văd imaginea în cristale?

— Nu știu, spuse calmă Vallh. Eu nu am de unde să știu asta. Doar arkadios ți-ar putea destăinui acest secret.

— Sigur, doar că arkadios nu mă vor.

Imaginea scoase un sunet de surprindere:

— Sirona, ești încă un copil. Cel puțin în viziunea lor. Tu nu poți trece testele pentru că nu ai vârsta potrivită. Abia după șaptesprezece ani or să te cheme la ei. Știu că nu ți-a spus nimeni asta, dar nu ți-au spus-o pentru că nu au crezut cu adevărat. Eu am trăit atâta timp alături de ei că știu cu siguranță ce trebuie să faci. Să aștepți și să nu te plângi. Va veni și ziua aceea. Dar, până atunci, tu ai altceva de făcut. Trebuie să ajungi în Șiar înainte de-a fi prea târziu.

— Dar cu ce armată?

— Cu Sior și cele două animale. Pentru moment e tot ce îți trebuie.

— Și ce să facem noi acolo?

— Asta o să-ți spună Fawrr când va veni momentul.

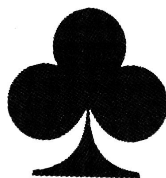
Imaginea începu să dispară parcă ștearsă de o gumă invizibilă. Sirona vru s-o oprească. Avea atâtea să o întrebe, dar nu, Vallh pleca spre alte locuri, poate spre cineva care o striga.

Rămase singură și acum camera i se părea goală și rece. Un cântec suav începu să se ridice și să se ridice. Îl recunoscu pe dată, era Fawrr. Îl căută prin încăpere, dar nu reuși să-l vadă niciunde. Apoi o foaie îngălbenită căzu spre ea purtată de o pală de vânt. Fata o prinse și citi literele aurii:

„Regele Ținutului Mort vă așteaptă.

Fawrr."

Sirona băgă hârtia în buzunarul tunicii și se îndreptă spre ieșire.

CAPITOLUL VIII
ULTIMA RAZĂ DE SOARE.

Despărțirea a fost grea. Orett și Hioram reușiseră să plângă cât pentru toate creaturile din Õsseat ceea ce i-a amuzat, mai degrabă, pe gemeni. Nici lor nu le fusese ușor să îi părăsească, iar acum timpul petrecut în interiorul muntelui parcă nu li se mai părea așa de înspăimântător. Până la urmă petrecuseră lângă prieteni, trăiseră și învățaseră alături de ei mai mult decât s-ar fi așteptat. Acum începea o nouă aventură și un drum întunecat avea să-i conducă spre Tărâmul Mort și spre regele ce îi aștepta. De acum totul avea să se schimbe. Poate că ultima rază de soare, chiar, se dusese iar ei nu aveau să-l mai vadă mult timp de acum în colo.

Oran i-a condus până la Pasul Șarpelui, cel ce dădea direct în Pădurea cea neagră, mai neagră decât, însăși, moartea. Pasul Șarpelui era cel ce făcea trecerea din munții Õsseatului spre libertate. Era un drum lung și șerpuitor, de unde și numele, ce i-a condus prin munte dezvăluindu-le priveliști inedite; ținuturi înverzite pe care abia se pogora câte o rază de soare, stânci impunătoare ce nu păreau deloc prietenoase și zone sterpe și noroioase. În cele din urmă au ieșit în Pădurea Neagră, acolo unde îi întâlniseră pentru prima oară pe urieni, piticii aceia bizari. Gemenii și-au amintit că trebuie să urmeze cărarea și că orice s-ar întâmpla nu trebuie să bage în seamă.

Tio recuperase cei doi cai ai gemenilor iar Oran, în ciuda antipatiei ce i-o purta, îi dăruise și lui unul. Nu la fel de frumos ca Fulg de Nea, care fugise cu câteva zile în urmă, dar era destul de puternic și de deștept.

Cu toții pășiră în liniște spre inima pădurii. De data asta gemenii nu mai simțeau aceeași teamă ca la început. Mai trecuseră prin asta și nu li se mai părea chiar înfricoșător. Pentru o clipă Sirona a realizat că aceasta va fi bezna ce îi va însoți până în Ținutul Mort și apoi până în Șiar. Întreaga lume avea să arate ca acea pădure. Întunericul avea să îi facă pe toți monștri. Monștri cu chipuri umane ce nu vor putea fi zărite din pricina beznei profunde. Nu aveau să se mai vadă unii pe alții și nu

aveau să își mai cunoască, în veci, sentimentele. Lumea va fi doar plină de monștri.

Fata oftă, dar nu prea tare de teamă să nu trezească cine știe ce monstru. Și acum încerca să uite imaginea pe care o zărise atunci când intrase pentru prima oară în pădure. Gândul o înnebunea: „Copacii sunt vii. Sunt vii”. Încercă să își alunge gândul și să se concentreze asupra copitelor ce îi indicau că urmează cărarea. Ultima oară totul se întâmplase anapoda, acum nu aveau timp de așa ceva. Nu putea decât să spere că nu avea să se întâlnească cu urienii și că nu avea să mai vadă vreun alt foc sau vreun copac ce își mișcă crăcile grosolane.

Tio le șopti să se oprească. La fel ca și ultima oară vântul începu să urle acompaniat de cântecul funebru al animalelor ce le tot dădeau ocol. Bătrânul simțise cum ceva sau cineva îi atinsese piciorul. După ce se asigură că nici T și nici Liort nu făcuseră una ca asta inima începu să i-o ia la trap. Simțea cum toate puterile îl părăsesc și bezna i se înfiripă în suflet. Sior pipăi bezna și îl prinse de umeri:

— Nu trebuie să te lași descurajat, îi șopti. Nimic rău nu se va întâmpla atâta timp cât urmăm cărarea și nu vedem ceea ce ne înconjoară. Nimeni nu o să ne facă nimic.

— Am îmbătrânit, Sior, se auzi vocea lui caldă. Nu mai am tăria din tinerețe. Mulți dintre noi nu vor suporta întunericul ce se va abate asupra noastră, dacă nu s-a abătut deja.

— Să nu ne gândim acum. Hai mai bine să străbatem nenorocita asta de pădure și apoi vom vedea cum o vom rezolva.

Mai rămaseră câteva minute, pe loc, pentru ca Tio să își poată trage sufletul apoi porniră spre lumină. Drumul avea să fie lung și plin de sunete din cele mai teribile și mai macabre.

Gemenii reușiră să treacă peste urlete și peste gemetele animalelor ce se tot apropiau, dar caii nu păreau la fel de împăcați cu toate astea. Nechezau furioși și încercau să se elibereze din hățuri. Drumul era și mai greu din pricina lor. Sunetele parcă se întețeau odată cu fiecare nechezat iar crengile trosneau undeva deasupra lor sau în lateral.

Sirona ar fi dat orice să poată aprinde un bulgăre de foc, dar știa că așa ceva nu este permis în Pădurea

Neagră. Aici se ascundeau prea multe secrete ce nu se descopereau în fața oricui.

Le-au trebuit două zile, fără pic de odihnă, să ajungă în capătul celălalt al pădurii, doar că drumul îi înșelase și în loc s-o ia spre Sud, spre drumul ce ducea în Șiar s-au trezit în Valea Spiritelor. Nu au recunoscut de îndată locația poate și din pricina faptului că era noapte. Nu erau siguri că bezna nu se lăsase între timp așa cum nu știau cu siguranță unde se află.

Tio le ceru să se odihnească pentru o clipă și să mănânce ceva, iar ei consimțiră:

— Ceva îmi spune că suntem în Valea Spiritelor, spuse bătrânul în timp ce mânca o bucată de șuncă din cea făcută de pitici. Doar că am mers în sus, spre Vest, și am intrat prin altă parte.

Gemenii priviră în jur. Aici nimic nu aducea cu acea vale deșertică ce îi speriase de moarte. În locul în care poposiseră era vegetație, vântul nu urla și nici șerpi uriași nu doreau să îi doboare:

— Ești sigur? se interesă Sior.

— Cam sigur, răspunse Tio.

Sirona oftă, dar nu de teamă. Își amintea cum fugiseră din Varna și dăduseră în vale și cum Ing o salvase de șarpele uriaș ce ar fi dorit să se încolăcească în jurul ei și s-o soarbă dintr-o înghițitură. Își amintea cât de curajos fusese și cum o salvase de la pieire îndemnând-o să fugă și să fugă până când a acoperit-o cu o pătură și a ținut-o în brațe. Aproape că regreta că nu muriseră atunci, îmbrățișați, ca doi îndrăgostiți. Dar timpul acela trecuse și pe măsură ce privea în urmă, i se părea a fi tot mai departe și se îndepărta din ce în ce mai mult:

— Oare unde o fi peștera lui Aingeriu? se întrebă mai mult pe sine.

Tio îi răspunse prompt:

— Mai spre Nord, acolo unde se vede Õ̃sseatul.

Oftă din nou:

— Cum o să ajungem în Varna?

Tio puse șunca la loc în geantă și privi spre cele câteva stele:

— Nu mergem în Varna. Mesajul vostru vă spune să mergeți în Ținutul Mort și ca să ajungem acolo trebuie să mergem tot spre vest până vom ajunge în pădurile pitice ce se zăresc dincolo de Șiar. Vom străbate pădurile, care

nu sunt periculoase din câte știu, spre Sud-Vest, și gata vom ajunge în Ținutul Mort.

— Era să mor ultima oară când am încercat să străbat valea asta, își aminti Sior. Cum o să reușesc de data asta?

Tio urmă o stea ce se repezea spre Vest în cădere:

— Păi vom reuși, dar trebuie s-o luăm din loc și să ne rugăm ca Aingeriu să își țină spiritele în frâu. Oricum nu aveți de ce vă teme sunt doar spirite ce iau forma coșmarurilor voastre.

— Șarpele ăla mi s-a părut destul de real, spuse Sirona certăreață.

— Sigur că părea real, doar ce ai fi vrut?

— Sper să ai dreptate, șușoti Sior fără să se facă auzit.

Au pornit chiar în acea noapte spre Sud-Vest fără să simtă oboseala sau frigul ce începuse să coboare asupra pământului. Era luna septembrie. Timpul trecuse precum un fulger. De acum avea să se răcească iar ei nu erau pregătiți să înfrunte iama. Cu toate că, așa cum bine remarcase Sior, dacă bezna avea să se pogoare asupra lumii atunci avea să vină și frigul. Fără soare nu va mai fi vegetație și nici căldură, iar asta era inevitabil. Își dorea din tot sufletul să afle cine e Salvatorul, noul Salvator.

În scurt timp au recunoscut Valea Spiritelor. Deșertul începu să se ridice în fața lor cu aceeași vegetație stearpă. Atât caii cât și Liort – ce nu mai trecuse pe aici – simțiră cum fiori reci le trec pe șira spinării. Gemenii erau și ei destul de agitați. Simțeau cum zeci de ochi îi urmăresc din întuneric și nici măcar nu erau nevoiți să se ascundă. Mii de spirite erau, acum, pe urmele lor încercând să-i bage în sperieți. Doar Tio părea anormal de calm fiind convins că spiritele erau doar spirite și în afara faptului că aveau să le tragă o sperietură nu puteau să le facă nimic altceva.

Vântul șuieră din ce în ce mai tare iar nori de praf se ridicau amenințători. Gemenii își amintiră că așa începuse și ultima oară și ca și cum nu ar fi fost de-ajuns, râsete răzlețe se auzeau odată cu vuietul. Sior o strânse de mână pe fată sperând, doar, că de data asta nu vor fi despărțiți. Sirona făcu, repede, un bulgăre de foc ce îl ridică

amenințător deasupra capului. Avea de gând să-l folosească dacă cineva avea să se apropie. Oho… nu numai că îl va folosi, va face prăpăd dacă cineva va ține cu tot dinadinsul să le apară în cale.

Vârtejuri de praf se ridicau amenințătoare. Abia dacă mai zăreau la doi pași în față. Tinerii încercau să alunge teama: „Frica cheamă monștri”, își repeta Sirona. Așa îi spunea Niara când avea doar patru ani și coșmarurile dăduseră năvală în nopțile ei. Tot timpul îi spunea că atunci când frica pune stăpânire pe un om atunci cu siguranță nu avea să mai scape de ea. Poate că nu fuseseră cele mai încurajatoare vorbe pentru un copil, dar se potriveau prea bine cu situația. Niara o învățase multe lucruri, lucruri ce nu credea că le-ar fi învățat vreodată dacă ar fi crescut la palat. Din păcate doar în astfel de momente își mai amintea de ea, de parcă trecuse un veac de când o văzuse ultima oară și amintirea aceea s-a șters cu totul.

Acum, când nisipul se ridica și cobora ca într-o vâltoare, când gemete și urlete îi înfundau urechile, și-o amintea. Și-o amintea stând în pragul ușii cu ochii scăldați în lacrimi. Atunci, pentru prima oară, îi văzuse sufletul ce tot timpul păruse a fi de neclintit, atunci îi văzuse frumusețea și suferința. Poate că nu fusese mama ei, și, la drept vorbind, nu o considerase niciodată mamă, ca și cum ar fi știut acest lucru din instinct; dar acum doar ea îi era mamă. O crescuse și o învățase cât de bine putuse să se apere din calea unor astfel de tragedii, căci ceea ce se ridica în fața ei, amenințător, nu putea să fie decât o tragedie.

Trebuia să își stăpânească frica și să alunge nălucile ce țipau ca din gură de șarpe, măcar pentru Niara să aibă această putere. Cu siguranță femeii i-ar fi plăcut să știe cât e de curajoasă. Aproape că-i veni să plângă. Nu era curajoasă. Era înspăimântată, poate mai înfricoșată decât prima oară.

Un nou val de nisip se ridică și căzu brusc deasupra lor lovindu-i cu putere asemenea unui bici. Gemenii își feriră privirile, dar mult prea târziu. Ambii s-au ales cu zgârieturi usturătoare pe obraji. Sângele țâșni pe dată, atrăgând și mai mult urletele spiritelor ce le tot dădeau ocoale.

Sirona ridică bulgărele sus, sus de tot, atât de sus cât putu și îl aruncă cu putere. Pentru o clipă acesta rămase în

aer, parcă ținut de o mână invizibilă, apoi porni cu forță spre vârtejuri și se împrăștie în mii de flăcări ce luminară cerul.

De îndată, liniștea s-a lăsat apăsătoare, doar câte un vânticel mai îndrăznea să adie. Sirona se lăsă în genunchi. Se simțea extenuată. Alergase prea mult încercând să scape de urlete, vuiete și spaime. Acum nu mai putea. Sior o trase de mânecă, încercând să o ridice, dar ea refuză. Tio se repezi și el:

— Ești bine?

Ea râse. Atât ieși din creierul ei, un râs lung și înfricoșător. Aproape că se sperie de sine și își acoperi gura cu ambele mâini. Apoi își desfăcu degetele și începu să șoptească:

— Cred că am obosit.

Bărbații o priveau speriați lucru ce o făcu să râdă și mai tare chiar dacă încerca să își astupe gura:

— Urc-o pe Agape! Mai avem puțin, Sirona. Nu ceda.

Abia o convinseră amândoi să se urce pe iapă. Și, într-adevăr, nu mai avea mult iar zorii începeau să mijească undeva la orizont. Sior a fost primul care a observat dunga roșiatecă ce se contopea cu pământul:

— Încă mai e soare, spuse exaltat.

Tio nu îl băgă în seama. Începu să tragă de Agape pentru a ajunge cât mai repede la destinație. Până și el se săturase de valea aceea mai ales când își amintea ce pățise ultima oară. Bineînțeles că nu le spusese nimic gemenilor pentru a nu-i speria. Undeva în sufletul său știa că într-o zi o vor străbate din nou, iar ei ar fi fost de-a dreptul înspăimântați dacă ar fi aflat ce grozăvie văzuse. Normal că nu găsise el drumul așa ca prin minune ci alergase ca nebunul, pierzându-și până și rezerva de vin, pentru a scăpat de monstrul cu trei capete ce îl urmărea. Încercase cu tărie să creadă că e doar un spirit răutăcios, dar Sirona avea dreptate, era atât de real și de înfricoșător că picioarele lui nu se mai opriră până nu ajunseră pe piatra muntelui. Atunci furtuna se potolise, la fel și urletele urmăritorilor, bestia dispăruse lăsând în urmă doar praf, iar el simți că trebuie să nu mai bea. Evident că nu avusese vedenii din pricina beției în care se afunda mai tot timpul, dar prefera să creadă asta decât să își recunoască că totul fusese adevărat.

Pe măsură ce soarele se ridica vântul începea să se ințețească ridicând ceața deasupra capetelor lor. De acum spiritele prindeau și mai multă putere iar Tio știa asta. Trăgea de Agape cu înverșunare în timp ce Sior trăgea de ceilalți doi cai. Nisipul începuse să se ridice iar și iar ca o pătură. Norii se înghesuiau să ascundă razele în timp ce șuieratul spiritelor îi înnebunea.

Sior a fost cel dintâi care a pus piciorul pe verdeață urmat de T și Liort. Tio încă trăgea de Agape ce nu vroia să mai înainteze. Aproape că zărea ochii monștrilor, roșii și înfiorători, de după perdeaua de nisip. Îi venea să țipe de teamă, dar nu reușea să scoată vreun sunet. Siluete se conturau tot mai înfiorătoare. Apoi, simți că talpa nu i se mai afundă. Trase cu putere de Agape. Erau salvați. Copacii aceia, nu mai mari de un picior, le-au adus alinarea.

Restul zilei și-au petrecut-o în Pădurea Pitică. De acum soarele îi dezmierda bucuros. Parcă fiecare rază a sa avea menirea să descopere minunile naturii și să-i învăluie în ele. Lucea mai tare și mai neobosit ca niciodată, ca și cum le-ar fi zâmbit.

Sirona și-a mai revenit dar încă îi mai umblau gânduri bizare prin minte ce mișunau cu înverșunare ca și cum nu și-ar fi dorit să-i redea liniștea. Nu știa ce se întâmplase cu ea. Nu credea că fusese din pricina focului ce luminase tot cerul, avea impresia că în momentul acela un spirit o lovise și ceva din el rămăsese acolo, în trupul ei, și nu dorea să se mai desprindă fiind fericită că a scăpat din valea blestemată.

Când a zărit soarele și-a dat seama că mai există o salvare. Undeva, departe, exista un Salvator și nu va renunța până ce nu avea să-l găsească. Viața era reprezentată prin lumină ca și moartea. Până la urmă tot ceea ce avea să se întâmple era mai rău ca moartea, mai rău ca viața sau ca orice altceva. Dar ea nu se va da bătută, asta dacă nu cumva nebunia o va răpune. Îi veni să zâmbească la acest gând, dar se abținu. Nu ar fi fost prea omenesc să înceapă din nou criza aceea. Sior s-ar fi speriat. Un gând îi străfulgeră mintea:

„Revino-ți!, se auzi glasul motanului. Și eu m-am speriat de moarte, dar tu ai ceva anormal în tine”.

Fata îl căută cu privirea. Era destul de departe de ea, lângă un copac mic și subțire ce îi ținea umbră:

„Liort! Vezi-ți de treaba ta, care oricum nu știu care este”.

„Copilă începi să nu îți mai vezi lungul nasului. Trebuie să îți menții mintea limpede, pentru Șarama”.

„Te-aș sfătui s-o lași baltă, motane. Știu eu mai bine ce am de făcut”.

Motanul miorlăi și se apropie de ea:

„Tu nu mai ești… tu! Îți pierzi mințile. Nu îți dai seama? Sirona dacă nu faci ceva…”.

„Ce, Liort? Ce? Nebuna o să te tragă de coadă sau ce o să se întâmple? Mă simt foarte bine am trecut printr-o criză trecătoare și atâta tot”.

„Nu uita, nesăbuito că îți pot citi gândurile. Nu e prima oară când ți se întâmplă. Și în închisoare ai avut o criză după ce i-ați răpus pe sperieni. Îți amintești?”

Fata rămase pe gânduri. Nici măcar nu se mai gândise la acel episod, îl ștersese din memorie. De fapt, nu-i dăduse nici o importanță:

„Am uitat! Am uitat cu desăvârșire. Liort? Liort? Crezi că o iau razna?”

„Nu aș fi așa de drastic în locul tău. Doar că aș încerca să alung crizele astea”.

Eh…, sigur că el asta ar fi făcut. Dar el era o pisică. O blestemată de pisică care nu înțelegea nimic.

Liort își arcui spatele în semn de protest:

„Nu sunt pisică, sunt motan. Și nu sunt blestemat. Pentru numele Șaramei…”

„Șarama nu mai există, îi aminti fata. Iartă-mă, Liort! Nu știu ce se petrece cu mine. Poate chiar înnebunesc. Sau poate că nu. Dar… nu sunt în stare să mai gândesc limpede. Poate că moartea lui Ing m-a tulburat sau poate că toate astea m-au scos din minți. Nu pot să le fac pe toate. Nici măcar nu îmi doresc asta. Știi, Liort, nu vreau să devin regina Șiarului. Nu știu de ce, dar nu vreau”.

„Daca nu vrei nu trebuie să ajungi. Ține minte că îți poți scrie singură viitorul. Și nu cred că Profeția nu s-ar mai împlini dacă ai renunța de bună voie la tron. Dar ce ai să faci? Cum ai să-ți continui viața, dacă, să zicem, că toate astea s-ar termina cu bine?”

Fata rămase pe gânduri. Nu își pusese problema așa, dar în sufletul ei știa ce ar vrea să facă:

„Cred că m-aş întoarce în Tiar şi aş ajuta la reconstrucţia lui. Sau, dacă arkadios mă vor chema, m-aş întoarce la neamul meu”.

Liort râse înfundat:

„Arkadios, sunt buni şi răi. Sunt oameni, până la urmă. Cu toate astea nu cred că ţi-ar plăcea politica lor”.

„De ce nu?!” se miră fata.

„Nu vreau să îţi stric plăcerea de-a descoperi de una singură. Cred că e mai bine să îţi faci o idee despre ei fără să fii influenţată de mine”.

Sirona îl luă în braţe:

„Credeam că arkadios nu se consideră oameni”.

„Ei se consideră atotştiutori. Unii cred că sunt stele, alţii zic că sunt zei, iar cei mai mulţi se cred spirite sosite pe pământ cu o misiune. Dar, crede-mă, sunt oameni. Poate că sunt mai inteligenţi şi mai frumoşi, şi cu siguranţă, au puteri pe care nici cei mai mari vrăjitori nu le deţin. Dar sunt oameni. O să vezi asta cu ochii tăi. Dacă mama ta nu ar fi fost om, crezi că nu ar fi trebuit să te naşti diferită?”

„Dar am deprins magia oglinzilor şi pe cea…” încercă să protesteze Sirona.

„Şi Aratt a deprins magia oglinzilor şi ar fi putut s-o deprindă şi pe a spiroţilor şi mai ştiu eu pe-a cui, doar că i-a fost suficient. Până şi eu pot citi în oglinzi. Şi nebuna de Alfsigr poate să cheme focul… după cum vezi nu e necesar să te naşti într-un anumit neam pentru a deprinde magie. Dacă nu te naşti cu ea în suflet, o înveţi şi tot aşa. Până la urmă e ştiinţă, o ştiinţă evoluată. Şi magia are reguli. Asta nu înseamnă că oricine rosteşte un cuvânt în limba veche e mai presus de neam. Să fim serioşi”.

Poate că Liort avea dreptate. Cel puţin ei îi convenea această variantă. Îi era mult mai uşor să îşi vadă neamul ca pe sine. Să vadă în ei omul simplu doar că ceva mai învăţat.

Tio îi chemă la masă, iar Liort dispăru pe după T. Fata îşi trase picioarele mai aproape de locul unde cei doi aranjaseră masa:

— E o zi minunată, remarcă fata.

Şi chiar era. Soarele se revărsa peste întreg ţinutul, fierbinte şi îmbătător. Cerul era plin de culori purpurii şi câţiva nori, ca spuma laptelui, se întinseseră nestingheriţi.

Întreaga zi au savurat-o în linişte. Nu lăsară să le scape nici un moment din feeria acelei zile. Când seara

amenința să vină, cu toții își ațintiră privirile spre cer. Parcă simțeau că va fi ultima rază de soare ce aveau s-o vadă pentru mult timp de acum încolo.

Astrul se contopi cu cerul într-o dungă roșie-argintie. O ultimă rază scăpără din depărtare, iar întunericul veni în urma ei. Era ultima rază de soare.

Pescarii trăgeau de năvod, atunci când soarele se îndepărta. Cel bătrân lăsă năvodul și îl privi parcă urându-i rămas bun. Astrul se afunda în apă formând culori îmbietoare:

— Privește, anunță bătrânul. E cea din urmă rază de soare, și tânărul își ridică privirea lăsând năvodul să-i scape. Era mai frumos ca niciodată. Cel mai reușit apus din câte văzuse. De data asta inima îi spunea că bătrânul are dreptate. În acea seară Soarele avea să dispară.

Șarama s-a închis. Două lanțuri de aur se ferecară în jurul ei. Femeia privea cu lacrimi în ochi, dar lacrimi de bucurie. Își aruncă privirea spre cer și zâmbi mulțumită. Prinsese ultima rază, de acum întunericul avea să domnească, iar ea avea să-i fie stăpână.

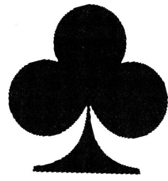
Din adâncul Șaramei păru că se aude un suspin. Un suspin adânc și îndurerat ca și cum înlăuntrul ei ar fi sălășluit o ființă.

Un cântec de jale se pogorî asupra lumii. Fawrr își plângea soarta, pe a lui și pe a omenirii.

Aici s-a închis un alt capitol din Șarama și odată cu ferecarea lui avea să înceapă o nouă viață; mai rea și mai întunecată.

> „Și, toate, încep cu un adevăr și se termină cu o minciună. Toate lucrurile, gândurile, sentimentele, se vor strânge într-o îmbrățișare, caldă, rece și vor trece asemenea vremii și se vor întoarce asemenea copilului abia născut. Iar când soarele va apune pentru ultima oară, toate se vor afunda în întuneric. Dar nu în întunericul morții, ci în cel al spaimelor și al tulburărilor. Și apoi toate se vor sfârși într-o durere fără de margini, iar lumea se va naște iar și iar, din durere, și va trăi în durere pentru eternitate”
>
> Șarama

www.tritonic.ro/ebooks
www.tritonic.ro/blog
www.tritonic.ro

ISBN 978-606-8320-

Foto coperta 1 © Bblood | Dreamstime.com

În curând:

[1] Palatul

Table of Contents

Table of Contents